

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SLAYER OF THE PIRATE LORD

THE DARK RULERS SERIES
REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, yaşayan ya da ölü, tesadüfî.

Telif Hakkı© 2023 yazan Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz

(inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com .adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin alınmalıdır Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

İlk Baskı: Temmuz 2023

Kenney, Rebecca F.

Korsan Lord'un Katili / yazan Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

Ciltsiz kapak resmi, RFK Designs Olga

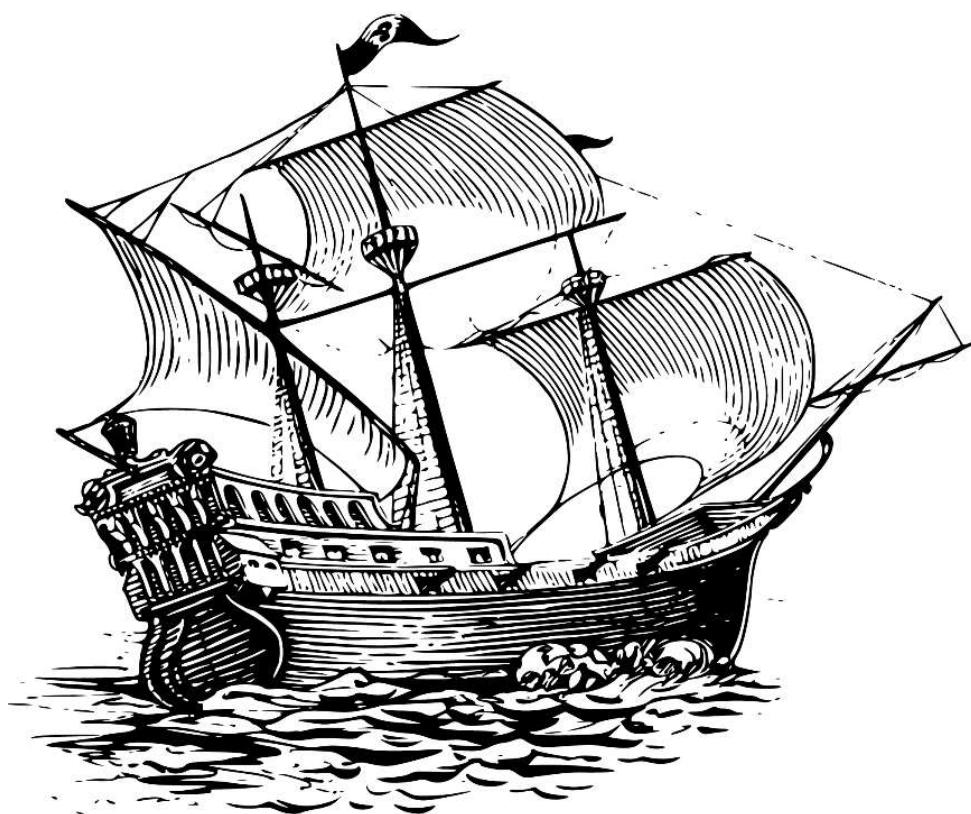
Kandela'nın ciltli karakter resmi

fuhuş, ensest iması, şiddet, gaz lambası,
ailevi istismar, cinsel istismar, şüpheli rıza,
cinayet, ekran dışı tecavüz,
Karakterler arasında açık fiziksel yakınlık sahneleri,
fantezi ortamında seks köleleri,
serbest kullanım, halka açık seks,
ön onay ile somnofili

"Bu Bir Erkeğin Dünyası," Jurnee Smollet-Bell "Nasıl
Kalp Kırıcı Olunur," MARINA
"Cravin'," Stileto, Kendyle Paige
"Confident," Demi Lovato
"Siren," Kailee Morgue
"Yelken Aç," lovelytheband
"Middle of the Night," Elley Duhe "Pirate
Song," Mehro
"Lost," fin
"Masquerade," Eric Saade "Poker
Face," Lady Gaga
"Ace in the Hole," Saint Motel
"Tongues & Teeth," The Crane Wives
"Catch & Release," Nexeri, Polux, XYSM
"Mastermind," Taylor Swift
"Emek," Paris Paloma
"Lost at Sea," Rob Grant, Lana Del Rey
"Soldier, Poet, King," The Oh Hellos

RISA

Soğuk bir rüzgâr yüzümü yalayıp geçiyor ve küpelerimden çınlayan bir ses çıkarıyor. Bu ses sinirlerimi ateşliyor ve kalp atışlarımı telaşlı bir ritme sokuyor.

Kendimi sakinleştirmek için ellerimi arkamdaki duvarın soğuk, nemli taşına bastırıyorum ve iskelenin ışıklarının parıldayan siyah suda dans edişini izliyorum. Ticari geminin mürettebatından rıhtımdaki işçilere doğru bağırışlar yankılanıyor; sesler bir amaç uğruna sertleşiyor ama bir yandan da rahatlıyor, çünkü yolculuk sona erdi ve günün işi neredeyse bitti.

İskele iskelesi yerine oturduğunda sıçradım. Açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oluyor -bu kadar soğuk bir gece için fazla çıplak ten. Liman işçileri kelepçelerini sabitlemek için adım atıyorlar. Güvertedeki denizcilerin figürleri, sağlam bir zemin vaadiyle daha hızlı hareket ediyor.

"İşte geliyorlar." Sylvie bana dirsek attı. "İyi vakit geçirmek isteyen Randy denizcileri. Bağcıklarını biraz gevşet aşkım, göster kendini." Önüme geçip korsemin kurdelelerini çekiştiriyor.

"Mallarım" korsenin dantel saçaklı kuplarının üzerinde çoktan şişkinleşti. Ellerini uzaklaştırıyorum. "Bu kadar yaygara yeter. Ne zaman bir hedefi yakalamak için mücadele ettim ki?"

İnce kahverengi saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savuruyor.

"Tamam." "Bu gece duble yok," diye ekliyorum çabucak. "Kendi notlarımı kendim alırım."

Sylvie'nin yüz hatları gerginleşiyor, kemik yapısı üstümüzdeki sokak lambasının yağlı camından sızan loş ışıkta her zamankinden daha sert. Yıllar süren bu çalışma cildini çatlatmış, göz çukurlarını çukurlaştırmış ve

dudaklarını inceltti. Daha iyi ödeme yapan müşterileri, yani aç sırtışları ve donuk gözleriyle bana doğru sinsice yaklaşan erkekleri kapması zorlaşıyor. Pürüzsüz uzuvlarımı, dolgun dudaklarımı ve yumuşak etimi seviyorlar. Kirli parmaklarını kızıl saçlarımın zengin dalgalarına batırmayı seviyorlar.

Sylvie'nin hâlâ cesur, yakıcı bir güzelliği, dikkat çeken boğucu bir hırçınlığı var. Erkeklerin ikimize şans verme olasılığı, tek başına ona şans verme olasılığından daha yüksek. Bu yüzden benimle takım olmayı seviyor.

"Bu ay eksikim var Risa," diye mırıldanıyor, ince parmakları koluma kenetleniyor. "Eğer tekrar doğurmazsam Orgul'un bana ne yapacağını biliyorsun. Görmek istediğin bu mu? Sokakta yatağım yok, öğünüm yok ve sarhoş haydutlar tarafından tecavüze uğruyorum-"

"Tabii ki hayır."

"O zaman benimle duble yap."

Soğuğa ve suçluluk duygusuyla bana boyun eğdirmek için tasarlanmış tanıdık sözlere karşı dişlerimi sıkıyorum. "Ya erkekler birbirimize bir şeyler yapmamızı isterlerse?"

"Bu bir gösteri, aşkım. Sadece rol yap. Sadece bedenler, et, kemik ve su. Hiçbir anlamı yok. Biraz insafli ol, olur mu? Bu ay gezginler azaldı ve büyük evler en kabarık cüzdanlara sahip tüm markaları kapıyor, yolun aşağısında açılan *Wandering Eye*'den bahsetmiyorum bile

-"O kaltak ve onun gençleri işimizi alıyor."

"Duble yok," diye tekrarladım. "Ama bu geceki kazancımın bir kısmını sana vereceğim." Bu, nihai kaçışım için daha az para biriktirmem anlamına gelecek, ama ona teklif edebileceğim tek şey bu. Ve haklı - eğer bu ay da kotasını dolduramazsa, Orgul onu *The Winking Siren*'den atacaktır.

Evlerinden koparılan arife yürüyüşçülerini gördüm. Bazıları bir süre sokaklarda kalmayı başarıyor, ama sonunda bir deri bir kemik ve perili gözlere dönüşüyorlar, köşelerde titriyorlar, iskelet parmaklarını uzatıyorlar ve dişsiz ağızlarıyla yalvarıyorlar. Şanslı olanlar çeteler tarafından bir gecede tüketiliyor, cesetleri şafak sökmeden körfeze atılıyor.

Bir eve üye olmak, bir arifenin burada, Knockaine'in kalabalık liman kentinde hayatta kalmasının tek yoludur.

Ev arkadaşlarımızdan Aisu, Sylvie ve benim Masham Orgul'un şüpheli himayesi altında çalıştığımız genelev olan *The Winking Siren*'den daha iyisini yapabileceğimi söyledi. Aisu, kızların güzel odalara, muhteşem kıyafetlere, güzel parfümlere ve en iyi bakıma sahip olduğu üst düzey evlerden birinde bir yer talep edebileceğimi söylüyor. Duyduğuma göre *The*

Kraliyet Orkidesi'nde her kızın doğum kontrolü, hastalık önleme ve uyarılma uyarımı için toniklere ve ayda iki kez bir şifacının ziyaretlerine erişimi vardır. *Kraliyet Orkidesi* on sekiz yaşından küçükleri kabul etmiyor ve müşterilerinizi sizin seçmenize izin veriyorlar.

Ancak bu evin fahişesi olmak güzellikten daha fazlasını gerektirir. Evin ustaları, başvuran her kişiyi iyi eğitilmiş ve görgü kurallarının yanı sıra cinsel sanatların incelikleri konusunda da bilgili olduklarından emin olmak için inceler. Ve ilk altı aylık aidatla birlikte ödenmesi gereken bir katılım ücreti var. İhtiyacım olan miktarı hesapladım ve astronomik bir miktar. Yine de bu beni, bulabildiğim her bozuk parayı bir araya getirip *Winking Siren*'in tavan arasında iki giriş arasına sıkıştırılmış küçük bir çantada saklamaktan alıkoymadı.

Ne yazık ki bozuk para zulam arttıkça azalıyor, çünkü bir ya da iki rillet vermeden dışlanmış bir arife yürüyüşçüsünün, yetim çocuğun ya da titreyen yaşlıların yanından geçemiyorum. Çoğu gece tek yapabildiğim bu.

Sylvie dirseğiyle koluma tekrar vuruyor. Birkaç adam tek sıra halinde iskeleden aşağı iniyor, ağır botları ahşabın gıcırdamasına ve biraz sarkmasına neden oluyor. Bunlar kaptan ve subaylarla birlikte bu ticaret gemisinde yer ayırtmış yolcular olacak. Mürettebatın geri kalanı daha saatlerce malları boşaltacak.

Çevresel görüşümdeki hareket beni döndürüyor. Şatafatlı giyimli üç akşam yürüyüşçüsü, neşeli müziği kalın ahşap kapısından bile belli belirsiz duyulan yakındaki bir barın pencerelerinin önünde kasıla kasıla yürüyor.

Üçü de genç, benden daha genç ve ben daha yirmi yaşındayım. Altın sarısı saçları olan dolgun bir kız; ince, kahverengi tenli, meme uçları delinmiş, pantolonu zayıf kalçalarından neredeyse kayan genç bir adam; ve ipeksi eşarpları saten siyahı teninin baştan çıkarıcı kıvrımlarını ortaya çıkaran üçüncü bir kişi.

"*Wandering Eye*'dan sürtükler." Sylvie kaldırım taşlarına tükürüyor. "En iyisi şu koşucu quim'lerden önce harekete geçelim."

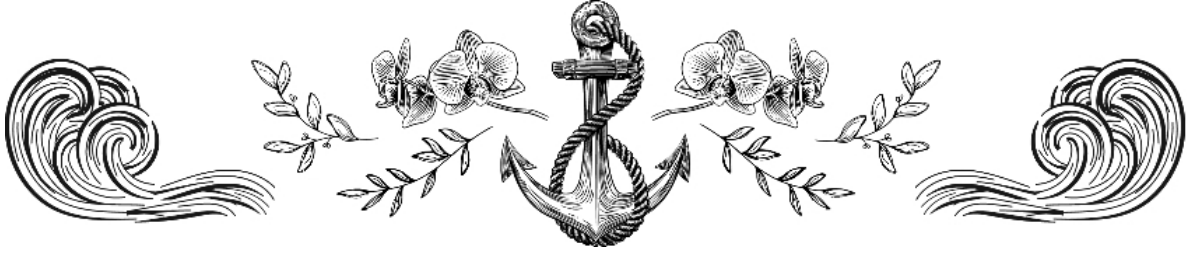
Ben onu durduramadan, sesini yükselterek ve kalçalarını eğerek, en iyi şarkı söyleme tonunu kullanarak yola koyuluyor. Ben daha az zorlayıcı bir yaklaşımı tercih ederim; oyalanmayı, gülümsemeyi, erkeklerin bana yaklaşmasına izin vermeyi severim. Ama Sylvie'ye notlarını belli bir şekilde vermesi öğretilmişti ve ona eski yöntemlerin artık işe yaramadığını söylediğimde dinlemeyi reddediyor. Denizciler, gezginler ve tüccarlar, onlar kandırılmak isterler, yollarını kesmek değil.

Gülümsememi belli etmemeye çalışarak Sylvie'nin arkasından sesleniyorum: "Çubuğunuzu daldırmak için yirmi rill, beyler! Ya da iki tane

On beş! Ben ve kız kardeşim, size iyi vakit geçirteceğiz."

Kıçımın kız kardeşi. Benden en az yirmi yaş büyük, kabul etse muhtemelen daha da büyük. Ve ona iki katına çıkmamasını söyledim. Dinlemeyeceğini bilmeliydim. Hiç dinlemez.

Belki de öyle olsaydı, bu lanet şehirde büyümezdim. Belki de şu anda burada durmuş, birkaç iri yarı denizcinin beni ve annemi becerme ihtimaline bakarak eğlenmelerini izliyor olmazdım.

Sylvie'nin abartılı ciyaklamaları ve inlemeleri sol kulağımı bombardımana tutarken, sağ kulağım şu anda şişman, terli sikini amıma sıkıştıran adamın ağır nefesi altında ısınıyor. Adam sintine ve deniz suyu, ter ve ekşi nefes kokuyor. Sylvie bir hedefe ulaşma hevesiyle gemiden yeni inmiş iki adam yakaladı. Yıkanana kadar bekleyip biraz oyalanamazdık, hayır, onları hemen sokakta yakalamalıydık. Bizimle işleri ne kadar çabuk biterse, yeni hedeflere o kadar çabuk geçebiliriz.

Denizcim işe koyulmadan hemen önce kaldırım taşlarına işedi ve etli elleriyle göğüslerimi okşarken idrarın keskin kokusu burnuma işkence ediyor.

En azından birbirimize bir şey yapmamızı istemediler. En azından rüzgardan uzaktayız ve artık daha sıcak. En azından tanrılara şükür, geliyor. Birkaç dakika içinde bitecek.

Bazen işimden zevk alıyorum, nadiren de olsa yalnız kalabiliyorum ve işleri bildiğim gibi yapıyorum, çekici bulduğum erkekleri baştan çıkarıp onları *The Winking Siren*'deki bir odaya götürebiliyorum. Odalar sade ve sıkışık olabilir ve çarşafların yıkanması gerekebilir, ancak yıllar boyunca orada iyi seks yaptım.

Mesleğimden nefret ettiğimden değil, sadece kendi şartlarımla doğru bir şekilde yapma şansı istiyorum. Çükten çüke koşmak yerine zaman ayırmak ve sonrasında gurur duyduğum bir deneyim yaratmak istiyorum. Benden uzak duramayan, sırf bu iş için her şeyi ödeyecek müşterilere sahip olmak istiyorum.

Bana tekrar dokun. Güzel erkekleri eğlendirmek ve vücutlarının her parçasını, onları çözmek için çekebileceğim tüm ipleri öğrenmek istiyorum.

Sylvie ile birlikte *Winking Siren*'de kaldığım sürece bunların hiçbirine sahip olamam. Ama onu terk edersem, Knockaine sokaklarındaki hayalet gibi dilencilerden biri olacak. Ve bu benim hatam olacak.

Denizci son bir kez homurdanarak itti, sonra içimden çıktı. Kendini tekrar pantolonunun içine sokuyor. "*Küvet*'te görüşürüz," diye sesleniyor hâlâ annemin içinde olan arkadaşına.

Hedefim uzaklaşırken, omzunun üzerinden bana fazladan bir bozuk para atıyor, çişinin birikintisine düşmesini ya da eteklerim yukarı kalkmış ve dölleri kalçamdan aşağı damlarken hala duvara yaslanmış olmamı umursamıyor.

Hayatımdan nefret ediyorum. Bir fahişenin zarif varlığını istiyorum -güzel yataklar ve narin kıyafetler, ziyaret etmeden önce yıkanan zengin müşteriler. Ağzımdaki ve kışkırdaki yaralardan bıktım. Bir şifacı tarafından tedavi edilmek, bana zaten hastalıklı olduğumu söyleyen tüm küçük belirtilerden arındırılmak istiyorum.

Sylvie'nin içine gömülmüş adam bana bakıyor. "Gel buraya, tatlım. Ben onu becerirken sen de ona bir öpücük ver ve okşa, olur mu? Senin için fazladan iki rill var."

Sylvie hevesle inliyor. İki rill'i istiyor - herhangi bir kaçış fonu için değil, bakmadığımı düşündüğünde aldığı toz *zinhar* için.

Sanki kafatasımın içinde böcekler geziniyor, cıvıldıyor ve kemiriyorlarmış gibi hissediyorum

-Akıl sağlığımın, özsaygımın son kalıntılarını da kemiriyor. Boğazımın arkasındaki safra kabarıyor.

Bu, Sylvie'nin bize daha fazla para kazandıracak yönündeki ısrarlarına rağmen aşmadığım bir çizgi. Bunu yapamam. Yapmayacağım.

Eteklerimi indiriyorum ve ara sokaktan kaçıyorum, gözlerim sıcak gözyaşlarıyla dolup taşarken sokakta körlemesine koşuyorum. Ben daha onu görmeye hazır olmadan solumda *Winking Siren* beliriyor; kapısının üzerindeki demir dirsekten sallanan cafcaflı pembe bir denizkızı olan, sıkışık, basık görünümlü bir ev. Bir zar evi ile bir sosis dükkânı arasında sıkışmış durumda ve ön taraftaki alan Orgul'un en sevdiği akşam yürüyüşçüleri tarafından yönetilen başlıca bölge.

Güzelliğime rağmen, o gözdelerden biri olma şansını hiç yakalayamadım. Orgul benden neredeyse annemden nefret ettiği kadar nefret ediyor. Belki de bana ne yaparsa yapsın ve ben ne kadar boyun eğiyormuş gibi yaparsam yapayım, içimde hiçbir zaman tam olarak boyun eğmediğim içindir. Ve sanırım bunu anlayabiliyor.

Ev arkadaşım Aisu, zengin bir palto giymiş tombul bir adamın seyrek saçlarını okşuyor. Beni görünce kara gözleri açılıyor ve adamın kucağından sıyrılıp bana doğru koşuyor. Kafam karışmış bir halde gözyaşlarımı siliyorum - Aisu kancasını taktığı hiçbir izi yalnız bırakmıyor.

"Risa, nerelerdeydin?" Bileğimi kavırıyor ve beni girişe doğru çekiyor. "Orgul her yerde seni arıyordu!"

"Sylvie ile rıhtımdaydım. Gemi geldi." Cebimdeki büzgülü çantaya dokunuyorum. "Biraz para kazandım-"

"Boş ver onu. Bir beyefendi gelip kızıl saçlı birini sordu, gördün mü? Eğer oraya girmezsen Orgul patlayacak. Peruk takan Sazmi'yi kızıl saçlı diye yutturmaya çalıştı ama beyefendi kanmadı, hayır. Çok sinirlendi, acele et kızım, acele et!"

Beni *The Winking Siren*'in ön kapısından geçirip dumanla kaplı bir salona sokuyor. Bu genelevin spesiyalitelerinden biri, savaşa ve zevke düşkünlüğüyle bilinen uzak bir krallık olan Thannira'dan ithal edilen *hannas* bitkisinin özel bir karışımı.

Kendimi bildim bileli *hannas* dumanı soluyorum. En karanlık, en tuhaf anılarıma eşlik eder; annemin kollarından koparılıp derme çatma bir beşiğe yatırılırken, annemin aynı odada bir müşteriyle homurdanması ve sevişmesi gibi. Sıkışık salonun kanepelerinde sıralanan gürültülü misafirlere içki ve uyuşturucu servisi yapmak için eğitilmek gibi. Hizmet etmem için bana ilk kez bir müşteri verildiğinde olduğu gibi.

Anıyı ve onunla birlikte yükselen mide bulantısını yutuyorum ve erkeklerin sesleri ve kadınların tiz kahkahalarıyla ağırlaşan bulutlu havada ilerlerken yüzüme yumuşak bir gülümseme yerleştiriyorum.

Kapı aralığından fırlayan bir el, kolumu morartmaya yetecek bir güçle kavırıyor. Bu kavrayışı ve etimi sıkıştıran kalın parmakları biliyorum. Orgul, ev sahibi.

Beni özel salonuna götürüyor - yıllar boyunca çok fazla tatsız derse katlandığım bir yer - ve beni ileri itiyor.

Kendimi toparlamadan önce biraz sendeliyorum. Hizmet ettiğim denizcinin hırpalayan elleri sayesinde iç bacaklarım hâlâ yapış yapış ve korsem buruş buruş. Parmaklarım bilinçsizce başıma gidiyor, rüzgârın savurduğu dalgaları .

Aisu'nun bahsettiği beyefendi duruyor, geniş ve heybetli, yüzü kurt maskesiyle gizlenmiş. Eldiven ve atkı takıyor.

-Teninin bir parçası bile görünmüyor. Kıyafetleri özenle dikilmiş, bu eve sık sık gelen erkekler için normalden daha zengin bir kumaştan.

"İşte istediğin kız bu," diyor Orgul, en yağlı tonuyla. "Gerçek bir güzel ve zevkin tüm yollarında yetenekli. Bu sokaktaki ya da şehirdeki herhangi bir sokaktaki herhangi bir kızın en iyi verir. Onu kendim eğittim."

Onu silkelemek, uzaklaştırmak istiyorum. Ama buna cesaret edemiyorum. Onun ellerinde çok fazla yara aldım. Bu yüzden beni yabancının önünde diz çökmeye zorlarken bile gülümsemeye devam ediyorum.

"Misafirimizin sikini çıkar," diye emrediyor. "Ona yeteneğini göster."

"Öyle bir şey yapma," diye tersliyor maskeli adam. "Onun bir haftalık zamanı için fiyatınız nedir?"

Midem bulanıyor.

Bir hafta mı?

fiyatı zar zor duyuyorum. Orgul temkinli davranıyor; hafta sonunda beni geri alacağından emin olmak istiyor. Aceleyle bir belge hazırlanıp imzalanana kadar beni maskeli beyefendinin gözetimine bırakmıyor. Eğer çoğunlukla işlevsel bir durumda kendisine geri verilmezsem, ek tazminat alacak. Ayrılmadan önce ceplerimi kontrol ediyor ve küçük para çantamı alıyor.

Sonra pelerinim giydiriliyor, kapüşonum takılıyor ve *Winking Siren*'in arka kapısından, arka sokakta bekleyen perdeli bir arabaya götürülüyorum. Arabaya tırmanırken şiddetli rüzgâr kaputun altından saçlarımın birkaç telini savuruyor. Maskeli adam da araca giriyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor. Kapıyı çekip kapatıyor, şoföre işaret vermek için tavana vuruyor ve tıkırtılı bir sarsıntıyla yola çıkıyoruz.

Kimseye veda edemedim. Tek bildiğim, bu koç beni işkenceye ve ölüme götürüyor olabilirdi. Knockaine'den sürekli kızlar kayboluyor ve kimse umursamıyor.

Maskeli beyefendiye temkinli bir gülümseme veriyorum. "Zevkiniz nedir? Efendim?"

"Beni dikkatle dinlemenizden memnuniyet duyarım." Sabırsızlık onun sert tonda. "Seninle açıkça konuşacağım karşılığında sen de ağzını kapalı, kulaklarını açık tutacaksın."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Bir adamın öldürülmesine ihtiyacım var."

Dudaklarım tekrar aralanıyor, dilimde bir itiraz var ama geniş eldivenli elinin bir hareketiyle sözümü kesiyor. "Henüz konuşma. Bu adamı kendim öldüremememin ya da peşinden adamlarımı gönderemememin bazı nedenleri var. Bu nedenler seni ilgilendirmez. Bilmeniz gereken tek şey, uzun kızıl saçlı güzel fahişelere düşkün olduğu - doğal olarak , çekerim. Bir peruk ya da büyülü bir değişikliği ayırt edebilir. Seninki gördüğüm en zengin, en canlı renk. Sana karşı koyamayacaktır."

Aklıma sorular geliyor, ama onları ısıtıyorum ve bekliyorum.

"Gemisinin hafta sonuna kadar Knockaine'de olması bekleniyor," diye devam ediyor maskeli beyefendi. "Bu adam gelene kadar *Kraliyet Orkidesi*'nde yaşayacak ve oradaki fahişelerle çalışacaksın. Uzun zamandır oranın müşterisi. *Orkide*'de iki kızıl saçlı var ama ev sahipleri böyle bir görev için ödüllü fahişelerini riske atmak istemiyorlar."

Tabii ki yapmazlar. Ama ben bir rıhtım kızıyım, tek kullanımlık.

Öne doğru eğiliyor, kurt maskesi omuzlarının tehditkâr cüssesiyle desteklendiğinde daha da tehditkâr oluyor. "hedefini öldürmeyi başaramazsan, yakalanırsan, benden hiçbir yardım alamazsın. Tek başına hareket ettiğin söylenecek ve hapsedilecek ya da idam edileceksin. Ancak başarılı olursanız, *Kraliyet Orkidesi*'nde size kalıcı bir yer verilecek. Giriş sınavından muaf tutulacak ve önümüzdeki on yıl boyunca tüm aidatlarınız ödenecek."

Şokumu gizleyemeyerek nefes nefese kaldım.

İstediğim tek şey buydu; değer verdiğim tek umut, uğruna mücadele ettiğim tek şey. *Orkide*'de bir yerim olursa Sylvie'ye . Güvende ve sağlıklı olabilir, seçkin müşterilerle değerli bir fahişenin rahat hayatını yaşamakta özgür olabilirdim.

Tek yapmam gereken bir yabancının hayatına son vermek. "Neden ölmesini istiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez." "Peki ya hayır dersem?"

Kurt maskesi yana doğru eğilir. "Bu konuda bir seçeneğin olduğunu düşünmen çok komik. Orgul'a senin hakkında sorular sordum ve *Winking Siren*'deki ayaktakımı arasında değer verdiğin iki kişi olduğunu biliyorum. Buna uymamanız Sylvie Kearnsy'in talihsiz ölümüyle sonuçlanacak. Sanırım onu senden başka kimse özlemeyecek. Ve eğer bu seni etkilemezse, o küçük siyah saçlı güzel Aisu'yu satın alırım ve sonra onu sokaklara atarım. Eminim çeteler onu kollarını açarak ve sert sikleriyle karşılayacaktır."

Ona hırlamıyorum ya da onu canavar ilan etmiyorum. zaten ne olduğunu biliyor ve ben de yirmi yıl boyunca onun türünden payıma düşenden fazlasını gördüm. Beni kazığa oturtmuş, kıvraniyor, güzel bir böceği kartına tutturmuş ve boyun eğmekten başka çarem yok.

İnsanların pençeleri içimdeki tüm neşeyi ve ışığı söküp aldı. Kendim ve annem için daha iyi bir hayat kazanmak anlamına geliyorsa, elbette o piçlerden birini öldürmeyi başarabilirim.

"Bir anlaşmamız var," diyorum.

Maskeli adam kahkahalarla güler. "Sıradan bir liman böyle tavırlar. Belki de seni bir fahişe olarak yutturabiliriz."

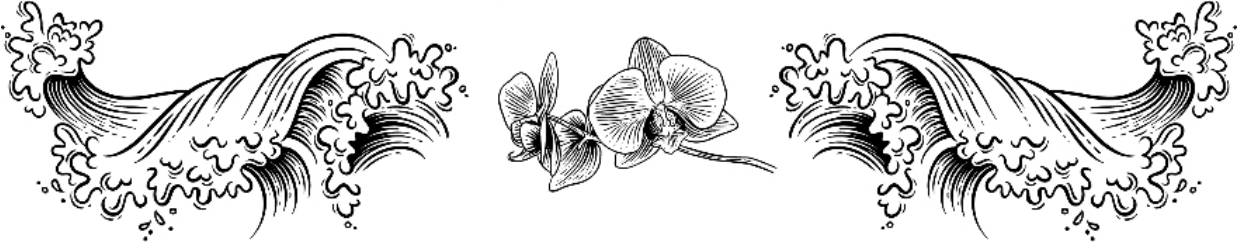
Dock-drooler, yeni karaya çıkmış denizcilerin gözüne girmek umuduyla rıhtımda pusuya yatan benim gibi arife gezginleri için kullanılan kaba bir terimdir. Bana binlerce kez bu ve daha kötülerini söylendi.

"*Orkide*'deki hiç kimseye görevinden bahsetmeyeceksin," diyor maskeli beyefendi. "Tek bildikleri sana kendini kanıtlaman için bir şans verildiği. Sana nasıl bir fahişe gibi davranacağını öğretecekler ve bu becerileri çabucak öğrensen iyi olur çünkü üç ya da dört gün içinde hedefi cezbetmen beklenecek. Onu ne zaman beklemen gerektiğini bildireceğim ve ölüm silahını sağlayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel." Arkasına yaslandı ve pantolonunun düğmelerini çözdü. "*Orkide*'ye ulaşmadan önce birkaç dakikamız var. Buraya gel ve yeteneklerini göster."

RISA

Ne zaman *Kraliyet Orkidesi*'ne girmeyi hayal etsem, her zaman ön merdivenlerden süzülerek çıkmayı ve lüks bir elbise giymiş olarak yaldızlı girişten geçmeyi hayal ederdim. Ama benim gibi biri için bunun yerine arka kapıdan süzülme daha uygun.

Maskeli beyefendi arabadan ayrılmıyor; beni *Orkide*'nin arkasındaki sokağa bırakıyor ve mutfak kapısını çalmamı söylüyor. "Seni bekliyorlar." Arabanın kapısını çekip kapatıyor ve araba uzaklaşıyor.

Dilimde hâlâ onun tadını alabiliyorum; kalın, çiçekli, hafif ekşi. Büyüktü ve onu derinlere çektim. Boğazımın arkası biraz ağrıyor.

Yine de memnundu. Başımı okşadı, ağzımı ondan çekerken nefessiz küfürler mırıldandı. Yanaklarımda hafif bir memnuniyet kızarması kaldı. Yaptığım işte iyi olduğumu bilmek hoşuma gidiyor.

Gösterdiği kapıya vuruyorum ve birkaç saniye içinde kapı açılıyor. Zayıf, kahverengi tenli, ağır makyajlı ve tüylü bir bornoz giymiş bir adam bir kalçasını kapının pervazına dayıyor ve mavi parıltılarla noktalı kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Aine bizi korusun!" diye bağıyor. "Bu da ne? Legayle, burada basamakta bir rıhtım serserisi var. Onu göndereyim mi?"

"Tanrılar, hayır!" Tıknaз bir kadın onu kenara itiyor ve o da sırtarak boyun eğiyor.

Kadının kıvrık mor saçları çillerle bezeli yüzünü çerçeveleyiyor. Sol gözünün üzerinde mücevherli bir yama var ve kabarık tüniği geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor. Beni bileğimden yakaladı ve içeri sürükledi. "Sen

O kişi, ha? Biz de seni bekliyorduk. Tanrı aşkına, şu saça mısın? Baş döndürücü, öylesin! Ya da biraz temizlendikten sonra öyle olacaksın! Sağ gözümle bakarsam, çok iyisin! Öyle değil mi, Zadi?"

Tüylü cüppeli adam Zadi, yanan bir *hannas* çubuğunu dişlerinin arasına sıkıştırıp kaşlarını çatıyor. "Yardıma muhtaç olan o mu? Bess'in bahsettiğı mi? Hemen şifacıyı çağırırsanız iyi olur; muhtemelen enfeksiyon ve hastalıklarla doludur. Belki böcekler de vardır."

"Benim böceklerim yok," diye .

"Gerisine itiraz etmiyorum ama." Bana bilmiş bir bakış attı. "Pislik pisliğı doğurur."

"Bilmen gerekirdi." Mor saçlı kadın yanından geçerken arkasına şefkatli bir şaplak atıyor. "Şifacıyı çağırır mısın? Hâlâ burada, Elbeth'le ilgileniyor olmalı. Gel canım, bu taraftan."

Kocaman mutfaktan başka bir kapıya doğru koşturuyor. Ben de onu takip ediyorum; bakır kaplar, gümüş bardaklar, pirinç fincanlar ve altın çerçeveli şarap kadehlerinden yayılan ateş ışığının parıltısı gözümü kamaştırıyor. Bir koridora girdiğimizde tavandan tabana rafları ve geniş masaları görüşüm kesiliyor.

"Ben Legayle," diyor kadın. "Sen?"

"Risa."

"Memnun oldum, Risa. Efendimiz bize geleceğinizi söylediğinden beri bunu dört gözle bekliyordum. Fahişelerimizin çoğı görünüşleri, zarafetleri ve gardıroplarıyla gelirler ve sadece arada bir yenilenmeye ihtiyaç duyarlar - ama sen -" omzunun üzerinden bana bakıyor, zevkle gülümsüyor - "sen, ben kendi temizleyip giydirip tasarlayacağım. Hem de öyle kaliteli malzemelerle çalışıyorum ki! Ne bekleyeceğimi pek bilemiyordum ama çok güzelsin, ufaklık."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum, ince desenli duvar kâğıdı ve hırpalanmış terliklerimin altındaki kalın halı dikkatimi dağıtıyor.

Legayle beni birkaç kişinin rahatça sığabileceğı büyüklükte, kare şeklinde fayans döşeli bir banyosu olan geniş bir odaya götürüyor. Suyun altında banklar var ve parıldayan yüzeyden hoş kokulu buhar yükseliyor.

"Her şey kapalı canım," diyor Legayle. "Neyle çalıştığımıza bir bakayım."

Korsenin bağını çözüp düşmesine izin veriyorum, sonra da kısa eteklerimi çıkarıyorum. Legayle kollarımdaki kurdeleleri, terliklerimi ve küpelerimi de çıkarttırıyor. Her şeyi bir torbaya dolduruyor, "yakmak için" diye ekliyor neşeyle. "Kollarını kaldır canım ve bacaklarını ayırarak dur."

Güzel, güzel, çok güzel göğüsler, dengeli. Eller ve bilekler biraz sert olsa da narin. Kalçalar sıkı ve pürüzsüz, bacaklar iyi şekillendirilmiş. İyi bir boyun - biraz kalın ama önemli değil. Güzel yüz hatları." Dişlerimi incelemek için dudağımı kaldırıyor, sonra dilini şaklatıyor. "Biraz çürümüş ama şifacı bunu düzeltecektir."

Legayle eğilip tek gözüyle ayaklarımı inceliyor. "Ayak tırnakların ve nasırlarınla ilgilenmemiz gerekecek. Ve tabii ki başınız hariç tüm vücudunuzdaki tüyleri alacağız." Kıkırdıyor. "Tedavi büyülü ve kalıcı. Thannira'dan ithal."

Rıhtımdaki denizciler genellikle kadınlarının vücutlarındaki küçük kıllara aldırmazlar ama sanırım burada, güzel fahişelerin evinde modalar farklı. Bir daha tıraş olmak zorunda kalmayacağım.

"Aradın mı, Legayle?" Kır saçlı, zeytin tenli bir kadın kapıda duruyor ve soğukkanlı bir değerlendirmeye çıplak halime bakıyor.

"Bu Risa." Legayle bana eliyle işaret etti. "İyileşmeye ihtiyacı var. Dişlerinin onarılması gerekiyor ve bazı yaralar, biraz da kızarıklık fark ettim."

"Neye bakacağımı biliyorum. Uzan kızım."

İtaat ediyorum, soğuk fayansların üzerine uzanıyorum. Şifacı yanımda diz çöküyor, ellerini uzatmış, alnı konsantrasyonla hafifçe çatılmış. Parmaklarından sarı ışık iplikleri çıkıyor ve tenime vücuduma nüfuz ediyor. Yüzümden ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık hissi yayılıyor.

Aylardır vücudumda rahatsız edici değişiklikler fark ettim; kızarıklıklar, yumrular, yaralar, kaşıntı ve rahatladığımda ağrı. Müşterilerime hizmet etmek de daha acı verici oldu ve aylık zamanım olmadığında kanamam oldu. Orgul bundan bahsettiğimde umursamıyor gibiydi. Sadece, "Eğer daha da kötüleşirse, bir şifacının parasını maaşından ödeyeceksin," dedi, bir şifacıyı karşılayamayacağımı gayet iyi biliyordu. Şey... Sanırım alabilirdim ama kaçış fonum pahasına. Bekliyordum, semptomların geçmesini umuyordum, geçmeyince de her gün endişeleniyordum.

Sonunda her bir hastalık veya işlev bozukluğundan arınmış olmanın verdiği rahatlama - bu işin yetenekli bir şifacı tarafından ücretsiz olarak yapıldığını bilmek - gözlerimi yaşartmaya yetiyor.

Şifacı fark eder ve kaşlarını çatır. "Acıyor mu? Acımamalı."

"Hayır," diye fısıldadım. "Sadece teşekkür ederim."

Kaşları gevşiyor. "Rica ederim, çocuğum." Memnun bir baş hareketiyle ellerini geri çekiyor. "İşte. Sağlığın mükemmel."

Legayle, "Şimdi iyi bir yıkanma zamanı, bu şekilde kalması için," dedi. "Sen banyoya , canım! Ben epilasyon tedavisini getireyim."

İki saat sonra hiç olmadığım kadar temizim. Vücudum çenemden ayak parmaklarıma kadar tüysüz, cildim güzel kokulu bir losyonla yatıştırılmış, nasırlarım törpülenmiş. Saçlarım en az üç farklı serum ve yağ ile işlem görmüş ve hissettiğim kadar lezzetli kokuyor. Hâlâ çıplağım ama Zadi, Legayle'in yönetiminde makyajımı bitirirken soyunma odasında yastıklı bir taburede oturuyorum.

"Dinlenmene izin verirdim," diyor Legayle, gülümseyerek beni incelerken, "ama ustalar bana eğitimine hemen bu gece başlaman gerektiğini söylediler." "değil," diyorum ona. "Geceleri ayakta kalmaya ve uyumaya alışkınım. gündüzleri."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldanıyor Zadi, kaşlarımı özenle tarayarak. "İşte şimdi oldu. Bir liman işçisi gibi değil de bizden gibi görünüyorsun. Gardırobuna karar verdin mi Legayle?"

"Basit bir şey," diye yanıtlıyor. "Beyaz, dantel aplikeli ve tüllü katmanlar düşünüyordum. Ethereal, bakire."

"Bunu görebiliyorum." Başını sallıyor ve geri çekilip eserini inceliyor. "bir bakışı var, değil mi? Yediği onca yarağa rağmen çok masum görünüyor. Kızıl saçlarıyla gözlerinde gizem ve kargaşanın izleri var. Tanrım, sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum."

İnsanların etrafımda ve üzerimde konuşmasına alışkınım, ama bir fahişe rolü oynayacaksam, öyle davranmaya başlamalıyım ve bu da kendimi savunmak anlamına geliyor.

"*Senin* hakkında ne hissettiğinden tam olarak emin değil," diyorum kuru bir sesle.

"Arsız şey." Zadi uzanıp göğsümü tutuyor, alt tarafını avuçluyor, hafifçe sıkmadan önce etin ağırlığını kaldırıyor. "Mm. Mükemmel. Ona bir kıyafet giydir Legayle, ben de onu Bess'i görmeye götüreyim."

RISA

Etrafımdakiler ne zaman dokunulmaya ve alınmaya alışkınım. *The Winking Siren*'de kanamam sırasında kullanmam için çirkin ve pratik olanlar dışında iç çamaşırı almama izin verilmiyordu; bu yüzden Legayle'den bir çift külot aldığımda şaşırdım. Uçuk pembe renkte, kenarları fırfırlı dantellerle süslenmiş ve hayatımda dokunduğum en yumuşak kumaşla astarlanmış, sanki gül yaprakları merkezime .

Üzerimdeki elbise de alışkın olduğumdan daha fazla kapaticılığa sahip. Göğüslerim saten ve beyaz tülde yapılmış kuplarla kaplanırken, dantel ve beyaz kurdeleler korsajın geri kalanını süslüyor. Dantel aplikelerle süslenmiş beyaz tül katmanları kollarımı örtüyor ve bacaklarımı sararak yere kadar uzanıyor. Elmas avize küpeler kulak memelerimde parıldıyor.

Legayle beni soyunma odasındaki uzun aynaya doğru çevirdiğinde zorlukla nefes alabiliyorum.

Bir prenses gibi görünüyorum. Bu da mantıklı, çünkü *Kraliyet Orkidesi*'nin müşterileri en iyisini talep ediyor. Knockaine'in zengin ve ünlü erkeklerinin yanı sıra *Orkide* zengin tüccarlara, gezgin prenselere, çapkın lordlara, gezgin düklere, hatta potansiyel müttefiklerinin kıcını öpmeye giden serseri krallara bile hizmet veriyor.

Burada olduğuma inanamıyorum. İlk duyduğumdan beri hayalini kurduğum evde bir fahişenin yöntemlerini öğreneceğim. Kalmak istiyorsam ne yapmam gerektiğini hatırladıkça içimdeki kargaşa titrek bir minnettarlıktan taşlaşmış bir korkuya, heyecan verici bir mutluluktan mide bulandırıcı bir dehşete dönüşüyor.

Ben yaldızlı bir tüneğin üzerindeki sevgili bir papağan değilim. Ben, yaklaşmakta olan bir fırtınanın rüzgarlarıyla savrulan, kararlı pençeleriyle armaya , yırtık pırtık bir martıyım.

Zadi parmaklarımı kendi parmaklarının arasında yakalıyor ve soyunma odasından çıkıp koridorda ilerlerken elimi omzunun üzerinden çekiyor. Daha önce göğsüme dokunma şeklini umursamamıştım, sanki beni istediği gibi kullanabileceği bir pislik olarak görüyordu. Nedense bu evin sakinlerinden daha iyi ya da farklı bir şey bekliyordum.

Önemli değil. Buradaki yerimi sağlama aldıktan sonra, onlara saygı göstereceğim.

Ben.

Zadi, çıplak bir kraliçenin parlak mozaikleriyle işlenmiş bir kapının önünde duraksıyor

ayak parmaklarını bir şövalyenin çıplak boynuna yerleştiriyor. Kapı çerçevesindeki küçük bir dikdörtgeni işaret ediyor. "Bu karo yukarı kaydırıldığında oda kullanılmıyor demektir. Aşağı kaydırıldığında ise bir müşteri ağırlanıyor demektir. Bütün odalarda var. Bir fahişenin, müşterisini içeri sokarken elini üzerinde gezdirmesi yeterlidir."

"Zekice."

Kapıyı açar ve içeri eğilir. "Bess sevgilim, işte ustaların kelebeğe dönüştürmeni istedikleri tırtıl."

"Onu içeri gönderin." Ses alçak, zengin ve kadınsı.

Zadi'nin başını sallamasıyla odaya giriyorum. Gölgelekli bir yatak, inci gibi şamdanlar, lüks çarşaf ve süslü desenli duvar kâğıtlarıyla güzel, hatta görkemli bir oda.

Ama odadaki en çarpıcı şey muhteşem kadın. Teni derin, zengin bir bronz rengine parlıyor ve gözleri soluk sarı, kalın, mürekkep rengi kirpikleriyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyor. Düzinelerce abanoz örgü saç çizgisinden geriye doğru akıyor ve sırtından aşağıya doğru muhteşem bir bollukla dökülüyor. Her kıvrımına yapışan metalik altın rengi bir elbise giyiyor. Ortalama bir kadından daha uzunum ama o hem boy hem de güzellik olarak beni gölgede bırakıyor. Sanki diz çöküp hizmet yemini etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Hayranlığım yüzümden okunuyor olmalı, çünkü gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyor ve dolgun dudakları yarı bastırılmış bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hoş geldiniz. Eminim bu akşam sizin için oldukça çalkantılı geçmiştir, değil mi?"

"Oldukça," diye cevap veriyorum nefes nefese.

"Adım Bess, ancak müşteriler arasında bana 'Monarch' derler." "Ben Risa."

Solgun gözleri yüzümde ve vücudumda geziniyor. "Ateş Gülü. Bu gece sana böyle sesleneceğiz. Isı ve yumuşaklık, harmanlanmış. Şimdi sana birkaç şey öğreteceğim,

ve ilerledikçe daha fazlası. İlk olarak, duruşunuz."

Sonraki bir saat boyunca Bess bana duruş, duruş, konuşma ve evin formaliteleri hakkında talimatlar veriyor. Şimdiye kadar hatırlamam istenenden çok daha fazlası, ama bu hayattaki tek şansımı yok etmeyeceğime kararlıyım. Başaracağım. Hayır, yapabileceğime inandıkları her şeyi *aşacağım*.

Tüm kararlılığıma rağmen, Bess beni odadan çıkarıp koridora götürdüğünde, midem panik içinde çırpınmaya başlıyor.

"Öğrenmenin en iyi yolu savaş meydanında öğrenmektir." Bana yarım gülümsemelerinden birini daha veriyor. "Sen ve ben bir çift müşteriyi birlikte baştan çıkarıp eğlendireceğiz. Eğer ayrı ayrı zevk almayı tercih ederlerse, isteklerine boyun eğeceğiz."

"Bu durumda, benimkini az önce çıktığımız odaya geri götüreyim mi?"

"Belki, eğer boşsa. Buna benzer odalar var evin her yerinde, birinci ve ikinci katlarda. Fahişelerin özel sütleri üçüncü ve dördüncü katlarda yer alıyor ve oraya yalnızca en değerli müşterilerimizi çıkarıyoruz."

Yürürken çıplak, kırmızı uçlu ayak parmaklarının pelüş halıya yumuşak basışı beni büyülüyor. Hareketleri sessiz, akıcı, zahmetsiz.

-Ve böyle bir erişebileceğime dair umutsuzluğa kapılıyorum.

"Unutmayın, ağırladığımız erkekler iyi bir sikişten daha fazlası için buradalar," diye devam ediyor. "Lüks bir deneyim istiyorlar. Rıhtım kızlarından ya da diğer akşamcılardan ziyade kendi konumlarına daha yakın biri tarafından el üstünde tutulmak istiyorlar. Zekâ ve incelik sahibi fahişeler tarafından el üstünde tutulmak isterler. Ve bu evde, herhangi bir sebep belirtmeden herkese hizmet etmeyi reddedebileceğimizi bilirler, bu yüzden onları yatağa götürdüğümüzde kendilerini değerli ve kabul edilmiş hissederler. Bu, hem bedeninin hem de kalbin arzusunun yerine getirilmesidir."

Bileziğindeki değerli bir taşı çevirerek açıyor ve gizli bir bölme ortaya çıkıyor. İçinden iki küçük hap çıkarıyor. "Bunlar görevlerimizi yerine getirmemizi kolaylaştırmak için uyarılmayı artırır. Bir tane ister misiniz?"

"Önce kendim denemek istiyorum."

Bess'in gözlerinde onay parlıyor. "Bunu sonraya sakla o zaman." Bana bir hap uzatıyor, ben de onu elbisemin korsajına sokuyorum. İkinci hapi bileziğine geri koyuyor ve zarif bir el hareketiyle ilerideki kemerli geçide doğru ilerliyor. "Salonlar ileride. Bana ne gördüğünü ve seni kimin cezbedtiğini söyle."

Bir elimi kemerin pürüzsüz taşına koyarak ilerliyorum. Salon mum ışığıyla parlıyor, yumuşak bir sohbetle mırıldanıyor. Salon

Bir arpın dalgalanan müziği havayı dolduruyor, köşedeki zengin mor çiçeklerden oluşan bir gelen tatlı koku gibi yayılıyor.

Kadife minderlerin ve yaldızlı şezlongların üzerinde konuklar ve fahişeler uzanıyor. Bazıları, bardak ve kadehlerin ışıқта parıldadığı uzun mermer tezgahın yanında bir arada duruyor. Diğerleri müzik eşliğinde usulca sallanarak dans ediyor. Gürültülü bir uğultu, kahkahalar ve kış tekmelemeler, tiz kahkahalar ve şehvetli hırıltılar yok. Yine de seksin zayıf, soluksuz, beklenti dolu heyecanı havada titriyor - gür, nabız attıran bir beklenti.

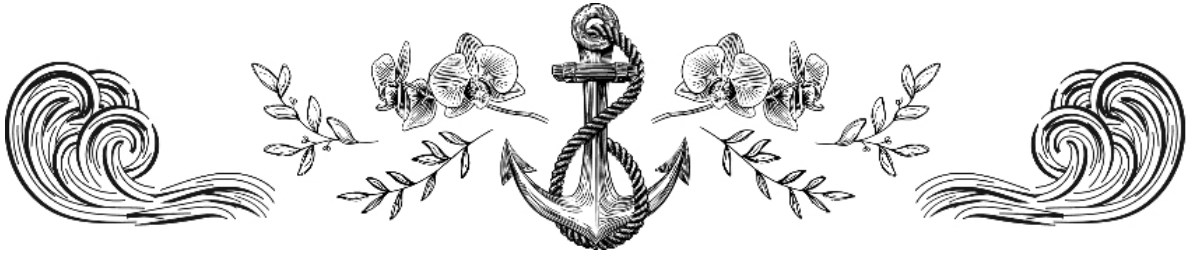
Bakışlarım salonun en ucundan içeri giren iki adamda duruyor. Yaşlı olanın gözleri kısılmış, yüzünde mağrur bir ifade var. Küçümseyici bir yargıyla odayı tarıyor, tıpkı kendisine sunulan ve pek de tatmin edici olmayan bir yemek tabağını inceler gibi. Genç olanın sarı saçları, girintili çıkıntılı bir çenesi ve zayıf dudakları var. Nazik gözleri var. Kesinlikle çekici değil ve muhtemelen deneyimsiz ama tatlı. Onu kendim için seviyorum.

"Sarışın," diye mırıldandım Bess'e.

"İyi seçim. Buraya yeni geldi. Bunu söyleyebilir misin?"

"Evet. Biraz kararsız görünüyor."

"Ne bekleyeceğini bilmeyecek, bu yüzden sizin için mükemmel. Ona eşlik edeceğim. Gururlu olanlara rütbelerini ve unvanlarını unutturmak hoşuma gidiyor." Bana sıcak, yan bir gülümseme veriyor, neredeyse dostça. "Gel, küçük Ateş Gülü ve derslerini unutma."

O gece ve ertesi gece Bess'in izinden gidiyor, onun sözlerinden, jestlerinden ve baştan çıkardığı erkeklere ya da kadınlara stratejik ve incelikli dokunuşlarından ipuçları alıyorum. Ne zaman kaba bir konuşma tarzına ya da rıhtımda öğrendiğim göğüsleri açık, abartılı çalımlara geri dönsen, Bess bana bir kaşını kaldırıyor. Hareketleri daha ölçülü, ama bir şekilde daha seksi. Zarif ve kontrollü kalmak benim için bir mücadele ve bir fahişe olarak kişisel tarzımın annemin açık cinselliği ile Bess'in kraliçe cazibesi arasında bir yerde olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Her şafak vakti, *Kraliyet Orkidesi* birkaç ayrıcalıklı müşteri dışında iş için kapandığında, odalardan birine girip uyumama izin veriliyor. Tam yedi saat sonra uyandırılıyorum ve okumam için kitaplar veriliyor - siyaset ve ekonomi, at yarışı ve tekne yapımı, spor etkinlikleri ve savaş sanatı hakkında kitaplar. Bess hepsini okumamı beklemiyor kitaplara göz gezdirmemi ve müşterilerle ileride yapacağım konuşmalarda hatırlayabileceğim bazı ilginç kısımları seçmemi söylüyor.

Bess'le olan derslerimden sonra Zadi ya da Elbeth bana nadir cinsel sapkınlıkları ve gerçekleştirmem beklenebilecek sıra dışı eylemleri öğretiyor. Elbeth, benimkinin yanına gelene kadar kızıl sayılabilecek saçları olan muhteşem kıvrımlı bir kadın, bu durumda onunki daha kumral görünüyor. Bana çeşitli oyuncaklardan bahsediyor, bazıları gerçekten korkutucu geliyor - ve diğer fahişelerden bazılarının yapmayacağı bir hizmet verdiğini açıklıyor - işlemekten hoşlanan müşterileri şımartıyor. Bu benim çok aşına olduğum bir sapkınlık. Sylvie'nin ısrarı üzerine, itiraf etmek istediğimden daha fazla kez bu tür bir oyuna katlandım. Eğer seçme şansım olsaydı, bir daha asla yapmazdım.

Elbeth, Zadi ve Bess dışında, cariyelerle etkileşime girme şansım olmuyor. Her öğleden sonra hep birlikte yemek yiyoruz, ancak evin diğer üyeleri bana hafif düşmanca bir merakla baksalar da benimle konuşmak için hiçbir çaba sarf etmiyorlar.

Güvenlik görevlileri biraz daha arkadaş canlısı. Kapıcılar Roz ve Salla ile tanıştım, evin girişini sırayla kontrol ediyorlar ve tılsımlı bir muska kullanarak misafirlerde silah olup olmadığını kontrol ediyorlar. Diğer üç koruma vardiyalı olarak *Orkide*'nin dış cephesinde devriye geziyor.

Üçüncü gece, Bess ve ben yakışıklı genç bir avukatı paylaşıırken, bazen kadınlara ilgi duyduğumu fark ediyorum. Çoğunlukla erkeklerden hoşlanıyorum, çeşitli türlerden, ama belli bir kadın türü bana çekici geliyor ve Bess de o türden. Sylvie dublör yapmayı önerdiğinde hissettiğim gibi, içimi ürperten bir yanlışlık duygusu yok. Bess beni öptüğünde ve tenimi okşadığında, sorun yok. Buna izin var.

Avukat, Bess'in ilgisine verdiğim yanıtı takdir ediyor - bunu sikinin içimde esnemesinden anlayabiliyorum. Hepimiz birlikte boşalıyoruz, uzuvlarımız ve nefesimiz yumuşak bir zevk korosunda birbirine karışıyor.

Ve hafta bir adam öldürmem gerektiğini neredeyse unutuyorum.

Ertesi gün öğleden sonra, akşamki etkinlikler başlamadan önce, Bess beni bir kenara çekti. Gözleri soğuk sarı yıldızlar, uzak ve dokunulmaz. " ile erkekler sen alışkın için hizmet, olma bağlı değildi bir

Sorun. Sürekli müşterisi olan böyle bir yerde işler daha karmaşık olabilir. Kapılarınızı kapalı tutmayı unutmayın." Göğsüne dokunuyor. "Çekiciliği duyguyla ya da şehveti aşkla karıştırmanıza asla izin vermeyin. Müşterileriniz ya da diğer fahişeleriniz bu tür şeyleri birbirine karıştırabilir, bu yüzden daha akıllıca davranmalı ve ne zaman aranıza mesafe koyacağınızı bilmelisiniz."

Dersinin zamanlamasını özlemiyorum - avukatla yaptığımız üçlüden hemen sonra. Çok fazla tutku göstermiş olmalıyım, hissettiklerimi çok fazla göstermiş olmalıyım. Kendimi kontrol etme konusunda daha iyi olmalıyım.

Onun ince reddi biraz acı veriyor, ama ona çok fazla bağlanmama izin vermeden önce bunu söylediği için .

"Bu gece salonda olmayacağım. En iyi iki müşterimi ağırlayacağım," diye devam ediyor Bess. "Elbeth'in ve Zadi'nin rehberliğinde olacaksın."

Zarif bir onaylamayla başımı eğiyorum. "Onlardan daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Bess neredeyse gülümsüyor, gözleri onayla parlıyor. Başka bir şey söylemeden süzülerek uzaklaşır.

Zadi bir süre sonra siyah bir korse ve kırmızı ipek pantolon giyerek yanıma yaklaştı. "Hükümdar'ın dün gece seninle üçlü yaptığını duydum. Doğru mu bu?"

"Evet."

"Aman Tanrım! Burada uzun zamandır böyle bir onuru arzulayan kızlar var -benden bahsetmiyorum bile-. Bana her şeyi anlatmalısın. Hangi kısımlarına dokunmanıza izin verdi?"

Zadi'ye dedikodu yapmak gibi bir niyetim yok ama ben daha bunu söyleyemeden Legayle'in sağlam vücudu salonun kapısında beliriyor. Gülümsemeden bana işaret ediyor. Genelde güler yüzlü olan yüzündeki gerginlik midemi korkuyla dolduruyor.

"Bir dakika lütfen," diyorum Zadi'ye ve aceleyle Legayle'nin yanına gidiyorum.

"Sizi görmek isteyen bir beyefendi var," diyor nefesinin altından. "Maskeli bir adam, dışarıda, bir arabanın içinde. Acil olduğunu söylüyor."

Midem dipsiz bir kara kuyuya doğru savruluyor. Cevap olarak söyleyecek bir şey bulamıyorum, bu yüzden son birkaç gün içinde gezinmeyi öğrendiğim koridorlarda acele etmeden önce başımı sallıyorum.

Bana sahip olan beyefendi aramaya geldi. Bunun tek bir anlamı olabilir.

Bu gece bir yabancıyı yatağa çekmeli ve sonra onu öldürmeliyim.

RISA

Arabaya bindiğimde, maskeli işverenim hoşbeşle vakit kaybetmiyor. Ses tonu kabaca aceleci. "Gemisi çoktan limana yanaştı. Fazla uyarım olmadı. Al bunu." Bezle sarılmış bir bohçayı bana doğru itti. "Misafirlerde ve müşterilerde silah olup olmadığı kontrol ediliyor ama bunu içeri . Onu özel bir odaya sokana kadar bekle. Bunu yapmadan önce iyice tahrik olduğundan emin ol. Boğazına iyi bir kesik at, sonra da kalbini ve göz çukurunu bıçakla, anladın mı? Üçünü de, sadece emin olmak için."

"Kim o? Onu nasıl tanıyacağım?" Sesime korku karışıyor ve maskeli beyefendi arabasının koltuğunda sabırsızca kayıyor.

"Senden biraz daha uzun. Genç, yakışıklı bir piç. Kahverengi saçlı. Muhtemelen sinekkaydı tıraş olmuştur - genellikle limana vardıktan sonra banyo yapar ve tıraş olur. Zenginliğini göstermek, kendini prens gibi hissettirmek için fahişeler kiralar, oysa kendisi pislik, sintine içen bir hayduttan başka bir şey değildir. Ve sana söylediğim gibi kızıl saçlılardan hoşlanıyor. Büyük bir şapka ve gösterişli bir palto giyecek, altında da basit bir kıyafet olacak."

"Devam etmek için fazla şey yok." Kumaşın bir kısmını açıyorum, içindeki silahı görünce endişem artıyor. Hançer çıplak, bıçağı iki deri kayışla sabitlenmiş.

Maskeli adam sert bir şekilde, "Bunu kalçana, elbisenin altına takacaksın," der. "İşin bittiğinde odayı kilitle ve köşedeki elektrik direğine kırmızı bir kurdele bağla. Cesedin icabına bakılacak ve *Orkide*'deki yerin güvende olacak. Çabuk ol."

Tereddüt ediyorum, zor yutkunuyorum.

"Motivasyona mı ihtiyacın var?" İşverenim öne doğru eğildi, eldivenli elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Hedefiniz bir korsan kaptanı. Kadınlara tecavüz eden zalim, kötü bir hırsız. Ayrıca çocuk köleleri yakalayıp satıyor. O küçüklerin yaşadığı dehşeti tahmin edebilirsiniz."

Bakışlarım maskesinin derin ve karanlık göz deliklerine takılıyor. "Ama Korsan Kral'ın bayrağı altında yelken açan kaptanlar köle ticareti yapmaz ya da kadınlara zarar vermez."

"Korsan Kral'ın kanunlarına karşı gelen başka gemiler de var. Size söylediğim gibi, bu kaptan bir haydut. Onun işini bitirerek dünyaya bir iyilik yapıyorsun. Şimdi git ve unutma, anneni ve arkadaşın Aisu'yu nerede bulacağımı biliyorum. Git!"

Sanki beni arabadan atacakmış gibi kocaman çizmesini kaldırıyor. O bunu yapmadan önce dışarı fırlıyorum, tül gibi beyaz eteklerimi topluyorum ve arabanın tekerlekleri üzerime çamur sıçratmasın diye aceleyle uzaklaşıyorum. Bana verdiği silahı neredeyse düşürüyordum ama onu tutmayı ve bezle örtmeyi başardım.

Tam muhafızlardan biri köşeyi dönerken içeri girdim.

Orkide her zamanki devriyesinde. Beni durdurmuyor.

Mutfaktan hızla geçip koridordan aşağı inerek boş odalardan birine daldım ve dolu olduğunu işaretlemek için düğmeye bastım.

Tuvalet masasının yanındaki tabureye çöküyorum ve kendimi toparlamak için bir an bekliyorum. Her nefes alışımında, evdeki mumların özel karışımı olan vanilya, sandal ağacı ve gardenya kokusunu içime çekiyorum. Mutluluk verici, rahatlatıcı bir koku.

Bir düzine derin nefes alıyorum ve paniğim net düşünmeme yetecek kadar yatışıyor.

Bu gece öldürmem gereken adam bir tecavüzcü, bir çocuk köle satıcısı. Bir hırsız.

İşverenimin bana söylediği buydu. Ama aynı zamanda annemi ve arkadaşımı tehdit etti, beni aletini emmeye zorladı ve neredeyse beni tekmiliyordu. Bu yüzden ona ya da herhangi bir erkeğe güvenmeye meyilli değilim.

Erkekler şehvet düşkünü, açgözlü, bencil, sadakatsiz piçlerdir. Ne zamanıma ne de merhametime değmezler.

Sadece bir adam öldürürsem, burada kalabilirim. Hem Sylvie'yi hem de kendimi geçindirecek kadar param olacak - onu hayatta ve benden tutmaya yetecek kadar para.

Burada kalmak *istiyorum*. Doğal ateşimi bastırmayı, zarif tanrıça rolünü oynamayı öğrenebilirim. Buradaki birinin maskeli işverenimle açıkça işbirliği içinde olduğu, onunla komplo kurduğu, planları hakkında en azından kısmi bilgiye sahip olduğu gerçeğiyle yaşayabilirim.

Yıllarca beni üzen ya da tiksindiren şeylere gözlerimi ve zihnimi kapatma sanatını uyguladım. Bu güzel kafeste kalabilmek için bunu tekrar yapabilirim-

Hayır, hayır, bu bir kafes değil. Neden böyle düşüneyim ki? Bu bir saray. Her zaman istediğim şey.

Bu basit olacak. Bir ya da iki saat sonra korkunç görevim sona erecek. Cesetten kurtulmama bile gerek kalmayacak, benim için halledilmiş olacak. kim tarafından? Cesedin evden taşınmasına kim göz yumacak? Burada bir yerim olmasını kim ayarladı? İşverenimin bu genelevin sahipleriyle nasıl bir bağlantısı var ve maskeli adam neden bu Yüzbaşının ölmesini istiyor?

Ya korsanların çocuk sattığı doğruysa? Belki de patronum sevdiği birini bu aşağılık ticaret yüzünden kaybetmiştir. Belki de dediği gibi, Kaptan'ın hayatına son vererek dünyaya bir iyilik yapmış olacağım.

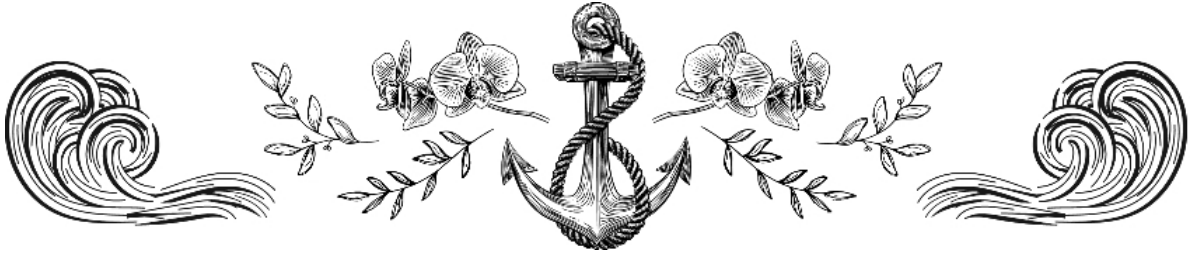
Onu tahrik et, bir odaya götür. kes, sonra kalbini ve kafasını bıçakla. Aşırıya kaçmış gibi görünüyor... Kendi kelime oyunuma sinirli bir kahkaha attım. Ama işverenimin bu üç ölümcül darbeyi şart koşması bana garip geliyor.

Burada daha fazla oyalanamam. Kaptan geldiğinde salonda olmazsam Elbeth'i ya da çilek sarısı saçlı cariyeyi yatağa götürebilir. *Orkide*'ye girdiğinde orada olmalıyım.

Hançeri hızlıca üst baldırıma sabitliyorum. Elbisemi tekrar yerine yerleştirirken kabzanın ucu külotumun pembe dantellerine sürtünüyor. Bu *Orkide*'deki ilk gecemde giydiğim beyaz kıyafet; o zamandan beri yeni yıkanmış ve neyse ki tüllü, katmanlı etekler hançerin şeklini gizleyecek kadar kalın. Yine de kimsenin o bölgeye sürtünmemesine ya da elini bacağımdan çok uzağa dikkat etmem gerekecek.

Aynada yüzümü son bir kez kontrol ediyorum. Elmacık kemiklerimdeki birkaç siyah kirpik boyasını temizliyorum, burnuma biraz daha pudra sürüyorum ve içe doğru dönme eğiliminde olan bir küpemi ayarlıyorum.

Artık hazırım. Öldürmeye hazırım, annem ya da patronum için değil, kendim için. Geleceğim için.

Daha önce hiç kimseyi öldürmedim ve bu konuda sorabileceğim kimse de yok, bana bu konuda ders verecek kimse de yok. O kadar zor olamaz, değil mi?

Sadece bedenler, et, kemik ve meyve suları. Hiçbir anlamı yok. Bir kalçamı mermer tezgâha dayayıp barın yanında uzanırken annemin sözleri zihnimde dönüp duruyor. Lamba ışığı cam ve metal üzerinde parıldıyor, kahverengi kollarda ve soluk mücevherli boğazlarda ışıltıyor, gülen dudakları ve dans eden parmak uçlarını aydınlatıyor.

Birini beklediğimi ima ederek iki adamı nazıkçe geri çevirdim. Bir müşteriyi ikinci kez reddettiğimde Elbeth bana tuhaf bir bakış attı ama şu anda hoş yüzlü, yaşlı bir beyefendiyle meşgul olduğu için beni sorgulayamıyor. Zadi bir adamın kucagında oturuyor, karısının saçlarıyla oynuyor, ikisini de büyülüyor.

Belki de işverenim yanıliyordu. Belki de korsan kaptanı bu gece buraya gelmiyordur. Ya bütün gece beklersem ve o gelmezse? Sanırım hasta olacağım. Sinirlerim şimdiden zehirli sarmallar halinde geriliyor, sakinliğimi zehirliyor.

Buna katlanamam. Bunu *yapamam*. Ben gidiyorum-

Salonun girişindeki hareket gözüme çarpıyor. Ev sahibesi Jorjana'nın eşlik ettiği yeni bir misafir -ama tahmin etmem gerekirse bir çift siyah saçlı beyefendi-kardeşler. Jorjana onlara salona kadar eşlik ediyor, sonra da fuayeye doğru süzülüyor.

Legayle kızların bakıcısı ve *Kraliyet Orkidesi*'ndeki hizmetlilerin yöneticisi iken, Jorjana misafirleri karşılayan kişi olarak görev yapıyor. Bess'in bana anlattığına göre Jorjana annemin yaşlarında ama kaliteli yemekler ve sık sık şifacıya gitmesi onu çok daha genç gösteriyor. Zadi bir keresinde Jorjana'nın ev sahiplerine hizmet ettiğini fısıldamıştı - geldiğimden beri görmediğim adamlar. Kaç tane ev yöneticisi olduğundan bile emin değilim, isimlerini de duymadım...

Ev sahipleriyle ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor, çünkü Jorjana salona yeniden giriyor ve yanındaki adamın üzerinde muhteşem bir palto var.

Altın iplikle işlenmiş ve saçaklı apoletlerle süslenmiş. Açık ceketin altında beyaz bir gömlek ve parlak siyah botların içine sokulmuş koyu renk bir pantolon görüyorum.

Bu adam genç ve yakışıklı, yeni yıkanmış, yeni tıraş olmuş bir görüntüsü var. Hafif bronzlaşmış ve kahverengi saçları güneşte geçirdiği günlerin etkisiyle sararmış.

Bu korsan kaptan olmalı ama pek de beklediğim gibi görünmüyor. Daha önce de korsanlar görmüştüm; yağlı, kıllı, boyunlarında sayısız zincir ve madalyon taşıyan, parmakları yüzüklerle süslü, derisi dövmelemlerle kaplı. Bu adamın ne dövmesi ne de mücevheri var; sadece bir çift çok güzel çizmesi ve muhteşem bir paltosu , bir de tüylü şapkasını çıkarıp bir elinde döndürüyor. Bir hizmetçi şapkayı almak için öne çıktığında, ona usulca bir bozuk para uzatıyor.

Jorjana'nın cesaretlendirici hareketi üzerine Kaptan öne doğru yürüyor ve odayı arsız bir özgüvenle -neredeyse aşırı inceliyor. Bu zoraki rahat çalımları, bu küstahlığı bilirim, kendim de bu tür bir cesaret taklidi yapmışım. Bu adam tam olarak buraya ait değil ve herkesi ait olduğuna ikna etmeye çok hevesli.

Kaptan, Elbeth'in yaşlı beyefendinin dikkatini çeken dolgun hatlarını fark eder. Yüzünden bir hayal kırıklığı gölgesi geçer. Sonra bir müşteriyle birlikte üst kata çıkmakta olan çilek sarısı fahişeye bakar.

Bu kesinlikle beklediğim adam, kızıl saçlılara takıntılı olan. Barın yanında duran beni fark edene kadar çilek sarısı ya da Elbeth'i beklemekten vazgeçmiş gibi görünüyor.

Bakışlarında şok ve hayranlık parlıyor, hemen ardından kararlı bir açıklık ifadesi beliriyor.

Bana doğru adım atarken kalbim küt küt atıyor.

Tecavüzcü. Çocuk kaçıran. Çocuk satıcısı. Bu genç adam hakkında söylenenlere inanmak zor. Ama daha önce de yakışıklı, masum yüzler gördüm. Çirkin, bakımsız bir yüz kadar kolaylıkla kötü kalpleri gizleyebilirler.

Parmak ucumu şarap kadehimin kenarında gezdirerek arkamı dönüyorum. Biraz içmemize izin var ama kafamızı karıştıracak kadar değil. Genellikle barmen fahişelerin içkilerini meyve suyu ya da maden suyuyla sulandırır, böylece çok fazla alkol tüketmeden müşterilerle birlikte kendimizi şımartmış gibi görünebiliriz.

Kaptan yanıma geldi, iki kolunu bara dayadı. "Sen yenisin." Sesi alçak ve sıcaktı, biraz da pürüzlüydü, sanki

Yolculuk sırasında tuzlu rüzgarlar boğazını kazımıştır. Ya da belki de gemide çok fazla emir haykırmıştır.

"Ben Ateş Gülü," diye mırıldandım. "Sizinle tanışmak bir zevk, Kaptan."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yüzbaşı olduğumu nereden biliyorsun?" "Şapka ve palto." Ona utangaç bir yan gülümseme veriyorum.

"Ah, elbette." Boğazını temizliyor ve sesini alçaltıyor. "Aslında ben sadece bir kaptan değilim. Ben bir lordum."

"Bir lord mu?"

"Korsan Lordu," diyor gizlice. "Bu unvan bana bizzat Korsan Kral tarafından bahşedildi. Tabii ki bunu bu şehirde ilan etmiyorum. Yedi Krallık benim türüme her zaman dostça davranmıyor."

Konukların sırlarını fahişelere anlatması alışılmadık bir şey değil. Bess bana her zaman sırları kabul etmeye ve onları korumaya hazır olmam gerektiğini söyledi. *Kraliyet Orkidesi*'nde tüm sırların burada güvende olduğuna dair bir politika vardır. Şüphesiz Kaptan'ın buraya sık sık gelmesinin bir nedeni de bu; burası güzel kadınlara başarılarıyla övünebileceği bir sığınak.

"Ne kadar tehlikeli ve heyecan verici bir hayatınız olmalı," diyorum en soluksuz ve hayranlık dolu ses tonumla. "Ne tür bir yük taşıyorsunuz?"

"Her çeşit. Şarap, ipekler, mücevherler, sabunlar, silahlar, baharatlar, meyveler, çiftlik hayvanları.

."

"Hayvancılık mı?" . Maskeli beyefendinin suçlaması içimde çınlıyor.

Zihin. *Köle taciri. Çocuk satıcısı.*

"Son uğradığımız limanda bir koyun sürüsü sattım. Aralarında çok güzel kuzular da vardı."

Sattığı çocuklardan bahsediyor. Öyle olmalı. Ya da onlar gerçek kuzular - emin olmanın hiçbir yolu yok ve bu belirsizlikten nefret ediyorum. Masum olduğunu düşünsem de düşünmesem de fark etmez. Her halükarda onu öldürmek zorundayım.

Kaptan barmene bakar ve parmaklarını vurur. "Ben bir-"

"İzin verirseniz," diye araya giriyorum. "Sizin için içkinizi seçmek isterim."

"Elbette." Açık bir el sallıyor.

Bess'in dün gece bana gösterdiği zengin, dolgun bir şarap istiyorum. Yumuşak, şehvetli ve pahalı; olduğundan daha varlıklı ve kültürlü görünmek isteyen bir adam için biçilmiş kaftan.

Kaptan dudaklarını hafifçe büzerek kadehinden bir yudum alır. "Tanrım, bu çok güzel. Ho  bir a ız hissi var."

" yle değil mi?" Kolumu onunkine biraz daha yakla tırıyorum, böylece dantelli kolum ceketinin kalın işlemeli man etine de iyor. " yi bir a ız hissi çok önemli, sence de öyle değil mi?" Dudaklarımı aralayıp ona yavaşça göz kırpıyorum. "Sence a zım senin üzerinde nasıl bir his uyandırır, Kaptan?" Dilim alt duda ımda geziniyor.

Bana bakıyor ve sonra kıkırdıyor. Lanet olsun ona, gerçekten de bana gülüyor. "Evet, sen yenisin. Buradaki diğer kızlar gibi sohbet etmiyorsun. Hemen i e koyuluyorsun."

Kahretsin, çok ileri gittim, çok hızlı. Bunu mahvediyorum - buraya ait olmadığımı, bir şeylerin yanlış olduğunu, yersiz olduğumu, sadece onu baştan çıkarmak için yerle tirildi imi biliyor...

"Sana başka bir sır verebilir miyim?" diyor alçak sesle. "Bu gece ben de hemen i e koyulmayı tercih ederim. İhtiyacım var-" Dudaklarını yalıyor, tereddüt ediyor.

"Uzun bir yolculuk yaptın." Parmaklarım bar tezgahının üzerinde geziniyor, elinin sırtında kayıyor. Hançer uylu umu yakıyor, yakıcı bir ağırlık. "Seninle ilgilenecek, rahatlamana yardımcı olacak birine ihtiyacın var."

Dönüyor, vücudu benimkine doğru e ilmi , kahverengi gözleri erimiş. "Hayır. Birini becermem lazım. Sert bir şekilde."

Sesinde zorlukla gizlenmiş bir hırıltı var ve amım bir heyecanla sıkılıyor.

Hayır... hayır, onu becermeyece im. Onu  ld recek im. * ld rmek.* Bo azına, kalbine, gözüne bıçak saplayaca ım.

Çok uzun süre sessiz kaldım, kaşlarını çattı, beni ölüp biçiyor. "Beni müşteri olarak reddediyor musun?"

Seyreltilmiş  arabımdan bir yudum alıyorum. *Sylvie'yi, Aisu'yu, geleceğini d   n.*

"Hiç de değil." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sizi a ırlamaktan memnuniyet duyarım lordum."

RISA

Birinci kattaki odalardan birini seçiyorum, salondan en uzak olanı. Diğer fahişeler bundan hoşlanmıyor çünkü bazen mutfaktan gürültü geliyor, ama sorun değil diye düşündüm - korsan öldüğünde çıkarabileceği sesleri örtmeye yardımcı olur. Neyse ki böyle bir yerde haykırışlar yeterince yaygın ve odaların çoğunda en yüksek sesler hariç hepsini emecek kalın paneller var.

Odadaki şamdanlar zaten yanıyor, fitilleri eşsiz bir parlaklık yaratmak için sihirle aşılınmış. Etkili bir bıçak darbesi için bolca ışığım var.

İşverenim önce boğazını kesmemi söyledi ama sanırım önce kalbini, sonra boynunu kesebilirim. Eğer boğazını kesersem, her tarafım kan olur. Evet, önce kalp. Sonra, yere ya da yatağa düştükten sonra, boğazını dikkatlice keseceğim ve sonra gözünü bıçaklayacağım.

Tanrım, ya mücadele ederse? Ya karşılık verirse? Ya beni öldürürse? Çok hızlı ve kararlı olmalıyım, ikinci bir şansım olmayacak.

Yatak odasının kapısını kilitliyorum, sırtımın ona dönük olduğu saniyelerden sonuna kadar yararlanıyorum. Nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmalıyım çünkü başarısız olursam işverenim Sylvie ve Aisu'yu öldürecek. Sylvie'ye karşı duygularım karmaşık - çözmeyi istemediğim olumsuz duyguların fırtınasıyla ekşimiş görev aşkı - ama Aisu bana karşı her zaman nazik oldu. Orgul beni dövdükten sonra morluklarıma krem sürer ve kesiklerimi sarardı. Bir keresinde, özellikle kötü bir enfeksiyon geçirdiğimde, iyileştirici bir tonik için kendi maaşından ödeme yaptı. Ama ben

Parayı nasıl aldığını bilmiyorum ama fazladan para kazanmak için bir müşteriye özellikle kötü bir şey yapması gerektiğine dair fısıltılar duydum.

Ona borçluyum ve pis bir korsanın hayatına son vermekten korktuğum için ölmesine izin veremem.

Kaptan ağır paltosundan sıyrılırken arkamda bir yerde kumaş gümürdüyor. Varlığı arkamda beliriyor, baskın bir sıcaklık.

"Utaniyor musun Ateş Gülü?" diyor alçak sesle. "Belki de bu evde olduğu kadar bu meslekte de yenisin."

"Hiç de değil." Kilidi bir kez daha kontrol ediyormuş gibi yapıyorum, ama arkamı dönmeden arkamdan yaklaşıyor, kaslı bir ön kolunu göğsümün üst kısmına sarıyor, neredeyse boğazıma bastırıyor ama tam olarak değil. Beni kendine doğru çekiyor, kalçalarını öne doğru sallıyor, böylece ereksiyonunun çıkıntısını arkamda hissedebiliyorum.

Keskin bir nefes alıyorum, bir elimle eteğimi kavrayıp kalçama kadar çekiyorum, neredeyse hançer ortaya çıkacak. Elbisemin tül gibi katmanları, sanki odadaki hava akışı aniden değişmiş gibi kıpırdanıyor ve mum ışığı mavimsi bir renk alıyor. Bunları belli belirsiz fark ediyorum, ama daha çok bıçağı kayışlardan kurtarmak için ne kadar güce ihtiyacım olacağını tahmin etmeye ve Yüzbaşı'nın göğsünde onu bıçaklamam gereken tam noktayı hayal etmeye odaklanmış durumdayım.

Korsan saçlarıma sokuluyor, ağzı şakağıma yakın. Yavaşça, saygıyla içine çekiyor. "Gördüğüm en muhteşem saçlara sahipsin, biri hariç."

Demek bu yüzden kızıkları tercih ediyor. İsteddiği biri var, sahip olamayacağı biri var.

"Sana onu unutturacağım," diye mırıldanıyorum. "Gözlerini kapat."

". " Nefes veriyor, göğsü sırtıma doğru inip kalkıyor.

Gevşediğini hissettiğim anda hançeri bağlarından kurtarıyor ve etrafımda dönüyor. Göğsümdeki kolu gevşeyerek harekete izin verdi.

Yüzüne bakmıyorum. Göğsüne odaklanıyorum ve hançeri ortanın solundan, tam kaburgalarının arasından saplıyorum.

Bıçağın kalp kasına saplandığını hissediyorum.

İçimdeki tiksinti sarsılıyor ve bıçağı kabzasına kadar öğürüyorum.

Sonra geriye doğru sıçırıyorum, yaptığım şey karşısında dehşet içinde ciyaklıyorum, sesimi bastırmak için iki elimi ağzıma götürüyorum.

Korsan Lordu biraz sallanır, gözleri büyür. Göğsünden çıkan kabzaya bakıyor.

"Çok iyi iş çıkardın," diyor. "Mükemmel nişan. Sakın bana bunun ilk seferin olduğunu söyleme?"

Avuçlarıma karşı inliyorum. Neden ? Neden sadece

-Orada mı duruyorsun?

"Evet, evet, öldürmek için iyi bir form. Yine de işe yaramış gibi görünmüyor." Hançeri kavradı ve homurdanarak kendi kalbinden çıkardı. "Bunu yeterince istememiş olmalısın." Ağzının köşesi eğik, çekik bir sırıtış. Hançeri bana doğru uzatıyor, önce kabzasını. Bıçak onun parıldayan kanıyla boyanmıştı. "Tekrar dene. Bekleyeceğim."

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum.

"Oh, sevişmek istiyordum. Ama görünüşe göre başka planların var ve korkarım bu, um-penetrasyon-" sırıtıyor ve göğsündeki kanlı noktaya dokunuyor- "şimdilik arzumu öldürdü. Hadi, bu kadar kolay pes etme. Tekrar dene."

Bıçağı hâlâ diğer elinde tutuyor. Cesaret verici bir baş hareketiyle hafifçe sallıyor.

Sersemlemiş bir halde silaha uzandım ve parmaklarımı kabzanın etrafına doladım. " böyle. Aferin kızıma. Şimdi deneyeceksin?" Gömleği çoktan Kısmen düğmeleri açık, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Gömleğini daha da açıyor, çenesini yukarı kaldırıp boynunu ortaya çıkarıyor. "Belki de boğazımı kesmek istersin."

"Sen delisin."

"Birini öldürmeye çalışan ben değilim," diye .

"Bu adalet," diye karşılık veriyorum, onun bu rahat tavrına sinirlenerek. "Sen bir köle tacirisin, bir tecavüzcüsün. Bir şeytansın. Aşağılık geminde çocukları taşıyorsun."

Gözleri kısılır. "Kadınlardan ihtiyacım olanı alırım. Ve evet, köle tacirleriyle işim oldu ve daha önce çocukları taşıdım."

"Yani kabul ediyorsun," diye nefes nefese kaldım. "Siktir git."

Hançer göğsüne kolayca girdi, bu yüzden bunu çabucak halledecek kadar keskin olduğunu tahmin ediyorum. Bıçağı boğazına doğru savurarak ona saldırıyorum. Atardamarlardan fişkıran kan elbisemin bedenine sıçradı.

Kendime, katliama bakıyorum ve belli belirsiz bir hıçkırık tutturuyorum. Sahip olduğum en güzel şey şu anda mahvolmuş durumda ve şu anda bunu umursamamam gerekiyor ama kahretsin.

Korsan Lordu boğuluyor, güzel ağzından kan ve çenesinden aşağı süzülüyor. Ama boğazında açtığım yarık kapanmaya başladı bile.

Kahretsin. Oh, .

"Seni kim tuttuysa benim hakkımda birkaç şey biliyor." Kaptan'ın sesi kanın içinde çağılıyor. "Tahrik olduğumda daha savunmasız olduğumu biliyorlar. Ama resmin tamamına sahip değiller."

Bıçak titreyen parmaklarımdan sallanıyor. Sertçe yutkunarak bıçağı yeniden kavriyorum. Başarısız olamam. Başarısızlık, hapsedileceğim ya da asılacağım anlamına gelir. Ve değer verdiğim insanlar da yok olur.

Hançeri tekrar kavradığımda korsanın gözleri parlıyor. "Kolay teslim oluyorsun."

"Bunu yapmak zorundayım."

"Size para vaat edildi ya da zarar vermekle tehdit edildiniz." Başını sallıyor. "Ama anlamalısın, beni öldüremezsın. Bu mümkün değil."

"Nesin sen?" "Yarı tanrı." Sırıttıyor.

Şaka yaptığını sanmıyorum.

"Beni şehir polisine ihbar edeceksin, değil mi?" Belli belirsiz söylüyorum.

"Gerçekten yapmalıyım. Ama böyle bir güzelliğin bir hücrede çürümesine izin vermek yazık olur."

Bana doğru adım atıyor, eliyle boğazımı sıkıyor. "Bu güzel boynu celladın ipine teslim etmekten ve *kırılmasını* izlemekten nefret ediyorum-" kelimeyi keskin bir şekilde söylüyor ve kavrayışında irkildiğimde daha geniş gülümsüyor. "Bence sen daha çok eğlendirebilirsin. Sana bir seçenek sunacağım, minnow. Seni rapor edebilirim ya da bu gece benimle gemime gelebilirsin. Şafakta ayrılıyorz."

"Seninle gelmek mi? Neden?"

"Seni işe alan kişinin gazabından kaçmak için elbette. Ama sadece kalbimin iyiliğinden dolayı teklif etmiyorum - hayır, aklımda senin için bir iş var."

"İş mi?"

"Geminin fahişesi. Başka?"

Ona bakakaldım.

"İyi para alacaksın. Birincil müşterin ben olacağım ve bacaklarını gemideki diğer erkeklere açıp açmamayı seçebilirsin. Tahmin edeyim, nereden geldiğini düşünersek hiç de fena bir pazarlık değil." Yaklaşıyor, kokusu burun deliklerime doluyor; kan, şarap ve hindistan cevizi sabunu. "Elli şiline bahse girerim ki sen bir liman kızıydın. Beni baştan çıkarmak için giydirdikleri bir kız."

Hançer hâlâ elimde. Hafifçe kaldırıp ucunu bembeyaz gömleğinin kıvrımlarına dayıyorum. Mutlaka bir yerlerde bir açık olmalı.

"Haksız mıyım?" Korsan elini boğazımdan çekiyor, parmakları göğüs dekoltemin ve elbisemin kan sıçramış korsajının üzerinde geziniyor. Meme uçlarımla tepki olarak gerilmesinden nefret ediyorum. "Arkadaşları ya da ailesi olmayan, gidecek yeri ve seni savunacak kimsesi olmayan zavallı küçük bir liman faresi misin?"

"Bu seni sertleştiriyor mu?"

Tıslıyorum. Boğuk bir kahkaha atıyor. "Evet."

"Kadınlarını zayıf seviyorsun."

"Kadınlarımı ıslak severim." Uzanıp elini bacağımda gezdiriyor, kalçamın etrafındaki deri kayışlarla karşılaşana kadar eteklerimi de beraberinde sürüklüyor.

"Bu silahınız için çok güzel yapılmış bir kılıf. Sanırım işvereniniz tarafından size hediye edildi." Eli daha yukarıya, külotumun fırfırlı kenarına doğru hareket ediyor. "Senin için para ödedim, değil mi? Beni iki kez öldürmeye çalıştıktan sonra biraz tatmin olmalıyım. Bakalım kabul edecek misin?" Parmak ucu dantelin kenarının altını dürtüyor.

Yumruğum bıçağın etrafında geriliyor. Hızlı bir hareketle bıçağı kaldırıp gözüne saplıyorum.

Haykırır ve sendeleyerek uzaklaşır, bıçak hâlâ göz yuvasına saplanmıştı. "Tanrılar kahretsin!"

Bu sefer işe yarayıp yaramadığını görmek için beklemedim. Kapıya koştum ve kilidi çılgınca kurcaladım.

"Teklifim geçerli." Sesi alçak ve acılı, ama öfkeli bir arzuyla kalın. "Ya gemim ya da ilmik. Benden kaçabileceğini sanma kızım, her yerde gözlerim var."

Sinirli bir iniltiyle kapıyı açmayı başarıyorum ve arkamdan kapanırken koridora koşuyorum.

Boş koridordan mutfığa doğru koşuyorum. İki hizmetli havyarla süslenmiş nefis tartöletler hazırlamakla meşguldü ama ikisi de ürkmüş görünse de ben arka kapıdan uçarak çıkarken beni sorgulamadılar.

Eteklerimi toplayarak dar avluda aceleyle ilerliyor, bir aşağı bir yukarı sokağa bakıyorum.

Ah, işte orada! Çöp kutularının ötesindeki gölgelerde, kurt maskeli adamın arabası. Görevimin tamamlandığına dair bir işaret olan kırmızı kurdeleyi bağlamam gereken elektrik direğinden çok uzakta değil.

Patronum Kaptan'ı öldürüp öldürmediğimi görmek için bekliyor. Onu hayal kırıklığına uğratacak olmam çok kötü.

Nemli kaldırım taşlarında neredeyse kayarak arabaya doğru koşuyorum. Soğuk, buğulu bir yağmur başladı - bu korkunç geceye uygun bir hava.

İşverenime ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bana ne beklemem gerektiğini söylemediği için ona bağırarak mı? Merhameti için yalvarayım mı? Başarısız olursam kendi başıma kalacağımı söyledi. Ondan kurtuluş ya da kurtarma yok.

Yardıma karşılık ona verebileceğim hiçbir şey yok. O zaten benim bedenime sahip.

Ben yaklaşırken arabanın kapısı açılıyor ve maskeli adam dışarı çıkıyor. Eldivenli ve pelerinli, boğazında bir atkı var. Ben ona doğru koşarken "Dur," diye hırlıyor.

Nefesim kesilmiş bir halde kayarak durdum. "Tanrılar adına, efendim, denedim, ama Kaptan'ın güçleri var -büyüsü var-"

"Tabii ki biliyor. Yani işe yaramadı mı?"

Başımı çılginca sallıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Bana bıçağın tanrı kanı ile yazıldığını söylediler. Boğazını kesmeden önce tamamen erekte olduğundan emin oldun mu?"

"Tahrik olmuştu, sizi temin ederim, çok tahrik olmuştu." "Kanı aktı mı? Elbisendeki onun kanı mı?"

"Ben-o-"

Eldivenli bir el elmacık kemiğime çarpıyor ve başım darbenin acımasız gücüyle yana savruluyor.

"Kekelemeyi kes, aptal kız! Konuş!"

Yanağımdan ve çenemden acı fişkırıyor ve ağzım tuzlu kanla doluyor.

"Evet," diyorum. "Kanadı."

"İyileşmesi ne kadar sürdü?" "Sadece

saniyeler. Belki bir dakika." "Ve

gitmene izin verdi?"

"Bu gece onunla gitmemi istedi. Gemisinin fahişesi olmamı."

"Gemide zaten bir fahişesi var." Maskeli adamın sesi şaşkındı. "Seni neden istesin ki?"

"Bilmiyorum efendim. Sadece ne istediğini biliyorum. Onunla birlikte yelken açmam gerektiğini, yoksa beni ihbar edeceğini ve onu öldürmeye çalıştığım için darağacıyla yüzleşeceğimi söyledi."

İşverenim bir sevinç spazmı içinde omuzlarımı kavırıyor. "Ama bu mükemmel! Eski gemi fahişesi aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştım ama o çok sadıktı. Evet, onunla gideceksin. Onu izle ve onu öldürmenin bir yolunu bul.

Onu. Nasıl yapacağın umurumda değil. Yapmanı istiyorum. Ve bir şey daha... Ganimetlerini nereye sakladığını bilmek istiyorum. Eğer onun işini bitirmeden önce bunu öğrenebilirsen, sana daha fazla ödeme yaparım."

"Ama şüphelenecek," diye yalvarıyorum. "Bunun için işe alındığımı biliyor. Bana güvenmeyecektir."

"Onu öldürmeye çalıştın ama o hâlâ seni becermek istiyor, sapık herif. Kendini beğenmiş. Kendini dokunulmaz sanıyor, bir çeşit tanrı. Onunla yelken açacaksın, sırlarını keşfedeceksin ve onu öldüreceksin. Ölüm haberini ve hazinesinin yerini *Kraliyet Orkidesi*'ne, "Kurt" adına gönder. Öldüğüne dair onay aldığında, arkadaşlarını serbest bırakacağım. Ve eğer onu öldürdükten sonra canlı dönmeyi başarırsanız, teklifim hala geçerli - burada bir yer ve bir fahişenin hayatı, hazinesinin yeri için bir bonusla birlikte. Ama unutmayın, öncelikli olan onun ölümüdür."

Son iki cümleyi zar zor duyuyorum, tek bir cümleye kilitleniyorum. "Arkadaşlarımı serbest mi bırakacaksın? Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece bir şeylerin ters gidebileceğinden şüphelendim, bu yüzden korkak olman, yakalanman ya da beni herhangi bir şekilde töhmet altında bırakmaya çalışman ihtimaline karşı kendimi sigortalatma cüretini gösterdim." Arabanın kapısını çekerek açtı. "Bir sokak köşesinden kapmak için yeterince kolaydı."

Karanlık içeriği zar zor görebiliyorum ama kapıyı araladığında, sokak lambasından gelen bir ışın arabanın koltuklarından birinin üzerine dökülüyor. Sylvie ve Aisu birlikte yığılmış, kelepçeli ve bilinçsiz -muhtemelen uyuşturulmuş. Aisu'nun kolunda parmak şeklinde çürükler vardır.

Dişlerimi sıkıyorum. Azı dişlerimden biri ağrıyor ve dengesizleşiyor, muhtemelen aldığım darbe yüzünden gevşemiş. "Seni lanet canavar."

"Sen görevini tamamlayana kadar onlar benim," diyor Kurt, arabaya doğru sallanarak. "Bu konuda hızlı olman için küçük bir teşvik. İşin bittiğinde *Orkide*'ye haber gönder."

Kapıyı çekip kapatıyor ve ben de çaresizce uzaklaşmalarını izliyorum.

Sylvie ve Aisu'yu o korkunç adamdan kurtarmalıyım. Ama savaşçılarla dolu bir geminin kaptanı olan öldürülemez bir Korsan Lordu'nu nasıl öldürebilirim?

Sersemlemiş ve kalbim sıkışmış bir halde sahile doğru yürümeye başladım.

Kraliyet Orkidesi'ne geri dönemem, yara bere içinde ve kanlar içinde. Çok fazla soru olacak ve Korsan Lordu'yla tekrar karşılaşmaya dayanamam - ne orada, ne de etrafta herkes varken. Hiçbir fikrim yok.

kayboluşumu ya da kıyafetlerindeki kanı nasıl açıklayacağını merak ediyorum. Bu benim sorunum değil.

Benim sorunum annemin ve arkadaşımın kaçırılması, bu da seçeneklerimi daralttı.

Gururumu ve korkumu bastırıp Korsan Lordu'nu bulabilir, ona Sylvie ve Aisu'dan bahsedebilir, yardımını isteyebilirdim. Ama Kaptan neden bana, onu üç kez bıçaklayan kıza yardım etsin ki? Annemi ve arkadaşımı kimin tuttuğuna dair hiçbir fikrim yok, kurt maskesi ve *Orkide*'yle bir bağlantı dışında onları bulmamı sağlayacak hiçbir ipucu yok. Patronum güçlü bir adam, o kadarını biliyorum. Bir korsanın yüzleşmek isteyeceği biri değil, özellikle şafakta yelken açmayı planlıyorsa.

Kaçabilirdim. *Winking Siren*'den küçük para zulamı alır, değer verdiğim iki insanı kaderlerine terk eder ve kaçmaya çalışırdım.

Ama Yüzbaşı her yerde gözü olduğunu söyledi. Beni bulacak, yargıcın önüne çıkaracak. Ve onun suçlamalarına inanacaklar. Güç sahibi erkeklere her zaman inanılır, özellikle de benim gibi bir kadın onlara karşı konuştuğunda.

Tabii ki bu durumda haklı olacaktı. Onu öldürmeye çalıştım.

Kaçmak bir seçenek değil. Benim için değil, tehlikede olan şey için değil. Tek seçeneğim korsanlarla birlikte yelken açmak.

Düşüncesi bile dizlerimin bağını çözüyor. Kaptan, mürettebatın geri kalanının beni becermesine izin verip vermemeyi seçebileceğini söyledi, ama ona inanmıyorum. *Hayır* dersem korsanlarla dolu bir geminin sözüme saygı duyacağını düşünemiyorum. Patronum, Kaptan'ın kurallara uymayan bir haydut olduğunu iddia etti.

Korsan Kral'ın kuralları. Ama Kaptan'ın unvanı "Korsan Lordu" bizzat Korsan Kral'dan geliyor. Bu da onun Taçlı Kurukafa ve Kemikler'in altında iyi bir konumda yelken açtığını gösteriyor. Yani o, kuralları olan korsan mı, yoksa kanunsuz bir kaçak mı?

Neye inanacağımı bilmiyorum.

Her iki durumda da ilk adım rıhtıma gidip korsan gemisini bulmaktır - kolay bir iş değildir. Korsan Kral'ın gemilerinden biri olsa bile, Taçlı Kurukafa ve Kemikleri açıkça uçurmayacaktır.

Bu şehrin garip, tutarsız kuralları var. Teknik olarak korsanlar hoş karşılanmıyor, ancak şehir liderleri de onları düşmanlaştırmak istemiyor - özellikle de Korsan Kral'ın koruması altında faaliyet gösterenleri. Bazı gemilerin korsan gemisi olduğu biliniyor, ancak bayrağı dalgalandırmadıkları, depoları yağmalamadıkları veya istismarları hakkında alenen konuşmadıkları sürece, şehir yetkilileri ve liman yöneticileri varlıklarını görmezden geliyor. Bu konuda bir araştırma yapmam gerekecek.

Bayrağı olmayan ya da bildiğim krallıklardan ait olmayan sıradan bir bayrak taşıyan bir gemi.

Onu bulduğumda, gemiye çıkıp Kaptan'ı soracağım. Muhtemelen bir atı ya da kiraladığı bir arabası vardır. Gemiye benden önce ulaşacaktır.

Tanrılara şükürler olsun ki buğulu yağmur durdu ama gecenin soğuk dişleri ince elbisemi ısıyor. Şimdiden titremeye başladım. Pelerin almak için *Kraliyet Orkidesi*'ne geri dönmemem aptallıktı.

Knockaine'in bu kısmı rıhtım ile şehir merkezinin ortasında yer alan varlıklı bir bölgedir. Yüksek binalarda zarif kornişler, çatı pencereleri ve girişleri aydınlatan parantez içinde parlayan lambalar var. Saat neredeyse gece yarısı ve sokaklarda karşılaştığım insanlar bana endişe ya da şüphe dolu garip bakışlar atıyor, ancak hiçbirisi beyaz elbisemdeki kan hakkında beni sorgulamıyor. Birkaç erkeğin bakışlarında belli belirsiz bir kötü niyet var, sanki yalnız yürümenden faydalanmak istiyorlar ama sosyal konumları buna engel oluyor.

Üşüyen kollarımı ovuşturarak acele ediyorum. Soğuk parmaklarıma sızıyor, daha hızlı yürüyerek karşı koymaya çalıştığım kemik derinliğinde bir acı.

Sakladığım para, bir pelerin ve sahip olduğum birkaç yetersiz eşya için *Winking Siren*'e uğrayabilirdim. Ama Orgul beni görür. Yeni işverenimin emriyle korsan gemisine gittiğimi açıklasam bile gitmeme olabilir. Hayır, ne pahasına olursa olsun o bölgeden uzak durmalıyım.

İnce terliklerim gittikçe incelirken ilerliyorum. Yumuşak, kalın halılara basmak için yapılmışlardı, pürüzlü, ıslak taşlara sürtünmek için değil. En azından bu gece Bess'in sık sık yaptığı gibi yalınayak yürümedim.

Acaba Bess beni özleyecek mi ya da Zadi ve Elbeth nereye gittiğimi merak edecekler mi?

En azından yol çoğunlukla yokuş aşağı. En azından bu rıhtıma yaklaştığım anlamına geliyor. En azından-hayır, bu durumun başka iyi bir yanı yok. Rıhtıma ne kadar yaklaşırsam, çeteler ya da sarhoş denizciler tarafından yolumun kesilme ihtimali o kadar artıyor.

Kraliyet Orkidesi'nin fahişeleri dışarı çıktıklarında orkide sembolünü üzerlerinde bir yere takarlar; mücevher şeklinde, giysilerine işlenmiş, terliklerine dikilmiş. Rıhtımda çalışırken, Sylvie ve ben korselerimizin astarına sıkıştırılmış, üzerinde Göz Kırpan *Siren*'in sembolü olan küçük bir kart taşıyız ve genelevin tabelasındaki pembe kuyruklu denizkızının saçına uygun bir mor tonu giyeriz. Her zaman, genelevin tabelasındaki pembe kuyruklu denizkızının saçıyla

kırmızı buklelerim. Yine de çalışırken bu rengi giyiyorum çünkü bu beni çetelere tanıtıyor. Çete üyeleri eve gidenleri rahatsız etse de, kızlar bir evin koruması altındaysa onlara doğrudan zarar vermezler.

Ama bu gece hangi eve olduğuma dair hiçbir kanıt olmadan kaçtım.

Dikkatli bir şekilde daha dar sokaklara giriyorum, gölgeleri pratik bir gözle tarıyorum. İlk sokaktan aşağı inip ikinci sokağın yarısına kadar geldim; sonra *The Winking Siren*'deki iki ev arkadaşımın genellikle çalıştığı köşeden kaçınmak için bir ara sokaktan geçmem gerekiyor.

Sokak sidik, bok ve çöp kokuyor. Koku çok tanıdık ama üç gün boyunca mis gibi kokan odalardan sonra bu koku mideme bir yumruk gibi iniyor.

Ara sokaktan çıkıyorum, bir sonraki sokağa girdiğimde midem sıkışıyor ve bir meyhanenin önünde uzanan bir grup Skullmouth çetesi üyesini görüyorum. Her biri çetenin imzası olan dövmeyi taşıyor, alt yüzleri alaycı iskelet çene kemiklerine ve dişlere dönüşmüş. Ağır kapüşonlu pelerinler giyiyorlar ve kendi silahlarını tasarımlarıyla biliniyorlar - en korkunç acıya neden olmak için tasarlanmış benzersiz, acımasız cihazlar.

Beni görmemeleri için hiç umut yok. Bembeyaz elbisemle karanlıkta adeta parlıyorum. Belki de iki elli kalaylı fiçilerde çorba ve içki servis etmesiyle tanınan *Tub*'a girebilirim. Caddenin hemen karşısında. Orada biriyle buluşacakmışım gibi davranabilir, sonra da içeri arka kapıdan çıkabilirim. Böylece Sylvie'yle birkaç gece önce durduğumuz iskelenin biraz kuzeyindeki başka bir ara sokağa çıkmış olurum.

Başımı eğerek ve göz temasından kaçınarak aceleyle yolun karşısına geçip birkaç dükkânın önünden geçiyorum. Skullmouth'lar dikkatimi çekmek için bağıyor, ama onları görmezden geliyorum, *küvetin* kapısını açıp aceleyle içeri giriyorum.

İçerisi sıcak, neşeli ve aydınlık. *Hannas* dumanını, çorbanın lezzetli sıcaklığını ve alkolün keskin kokusunu içime çekiyorum. Keşke biraz daha kalabilseydim ama riske atamam. Biri beni tanıyabilir ve Orgul'a nerede olduğumu söyleyebilir.

Kalabalık masaların yanından geçerek odanın kenarına doğru ilerliyorum. Kimse beni durdurmuyor, ancak sakallı ve dövmelerle kaplı iri yarı sarışın bir adam gözüme çarpıyor ve benimle konuşacakmış ya da yolumu kesecekmiş gibi bakıyor. Konuşmuyor, ben de devam ediyorum, arka koridordan geçip arka kapıdan sığıyorum.

Küvetin arka tarafındaki karanlık avluya adımımı attığım anda iki büyük el kollarımı kavıyor. Etrafımda savruldum, sırtımı bir duvara dayadım.

geniş pelerinli göğüs. Ağır bir el ağzımı kapatıyor. Morarmış yanağım ve çenem üzerindeki baskı gözlerimin acıyla dolmasına neden oluyor.

"Gizlice kaçacağını sandın, değil mi?" Üç Skullmouth gölgelerin arasından çıkıp bana bakıyor.

Hangi evden olduğumu söyleyebilmek için ağzımı serbest bırakmaya çalışarak kıvranıyorum. Muhtemelen *The Winking Siren* demeliyim - *Orkide*'den olduğuma inanmayacaklar.

"Bacaklarını tutun, siz ikiniz," diye beni tutan adam.

İlk Skullmouth'un burnunu tekmeledim. Ama beni zapt eden boğazıma sarılıyor, ezici bir tutuşla nefes almam için beni çılgına çeviriyor.

Küvet'in arka kapısı patlayarak açılır ve ara sokağa sarı ışık saçar. Biri diğerinden biraz daha uzun iki hantal figür alanı dolduruyor.

"Kızı bırakın gitsin." Yeni gelenlerden biri sırayla iki yumruğunun eklemlerini kırıyor. Öne doğru adım attığında, ışık onun üzerinde kayarak abanoz tenini, yüksek elmacık kemiklerini ve Bess'in tercih ettiği saç stiline benzeyen, ancak daha az özenle örülmüş uzun örgü kümelerini ortaya çıkarır.

İki adamın ortaya çıkması beni esir alan kişiyi yeterince şaşırtıyor ve boğazımı sıkmayı biraz gevşetiyor. Ama beni bırakmıyor.

"et," diye hırlıyor. "Bu seni ."

Koyu tenli adam omuzlarını silkeliyor, sonra yarışa hevesli bir at gibi topuklarının üzerinde zıplıyor. "Hadi başlayalım o zaman."

"Bekle." Kapı aralığındaki iri adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kavgaya ya da kan dökmeye gerek yok."

"Hiç eğlenmeme izin vermiyorsunuz," diye mırıldanıyor örgülü adam. Skullmouth'lara parlak bir gülümseme gönderiyor. "Bana bir iyilik yapın beyler, arkadaşşıma hakaret edin. Onu kızdırın. Hadi... Size ne söyleyeceğinizi bile söyleyeceğim. Belki kanını biraz kaynatabilir, onu dövüş havasına sokabiliriz."

"Silas, Tanrı aşkına." İri adam iç geçiriyor ve bir elini alına bastırıyor. Kahretsin, sanırım içeride gördüğüm sakallı sarışın o. Kalın, dövmeli kolunda som altından bir bilezik parlıyor.

Skullmouth'lardan biri bir adım geri çekiliyor. "Kahretsin, bu ikisinin kim olduğunu biliyorum. *Reaper's Fate*'den geliyorlar."

"Doğru, dostum," diye onayladı Silas neşeyle. "Haydi, sizi kara serserileri, bir dövüşten kaçmazsınız, değil mi? En azından bize meydan okuyun."

Ama beni esir kişi beni iterek gitmeme izin verdi. "Hadi çocuklar. Eğlencemizi başka yerde bulacağız."

Skullmouth'lar karanlığa doğru koşuyorlar. Açık kapıdan geri çekilip iki adama bakıyorum.

"İşte böyle aşkım, korkmana gerek yok." Silas bana doğru uzanıyor, yaralı bir hayvanı sakinleştirir gibi. Bol, koyu kırmızı bir tunik giyiyor, belinde birkaç kemer var ve bu kemerlerden birkaç kılıf ve zincirin yanı sıra deri bir şişe sarkıyor. Yırtık pırtık bir eldiven bir elini kısmen örtüyor ve kulakları düzinelerce küçük altın halkayla kaplı.

"Hangi yöne gidiyor olabilirsiniz?" diye sorar. "Sizi limanda güvende göreceğiz."

Hiçbir erkek sebepsiz ya da plansız kibar değildir. Ondan yine kaçıyorum. "Yalnız yürümeyi tercih ederim."

"Buna izin veremem, aşkım. Etrafta senin gibi dişe dokunur bir lokmayı çiğnemeye hazır başıboş köpekler var."

"Peki siz ikiniz köpek değil misiniz?"

İri sarışın adam bir kahkaha atar.

Silas'ın kara gözleri parlıyor. "Köpekler olabiliriz ama görünüşe bakılırsa bu gece başına gelmedik bela kalmamış bir şey için değil. Seni nereye götüreceğiz? Gidecek bir yerin var mı?"

O koyu kahverengi gözlerde gerçek bir sıcaklık var ve ben çok yorgunum.

"Bir gemi," diye mırıldandım. "Bir korsan gemisi bulmam gerekiyor. Kaptanla orada buluşacağım."

Silas'ın yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bana dönmeden önce kapı aralığındaki sakallı arkadaşına bakmak için arkasını döndü. "Bir korsan gemisi, ha?"

Parçalar yerine -Kafatasıağızlarının geminin adına verdikleri tepki ve bu ikisinin tipik denizcilere pek benzemeyen bakışları. Silas'ın ne söyleyeceğini o söylemeden önce biliyorum.

"Şanslısın, aşkım. Kendine o gemiden bir çift korsan buldun."

RISA

Belki başka bir kadın kendisini bir çeteden kurtaran iki iri yarı korsanın arasında yürürken kendini güvende hissedebilirdi. Ama ben erkeklerin yanında kendimi asla güvende hissetmiyorum, hatta oldukça zararsız olmasına rağmen Zadi'nin yanında bile. Erkekler her zaman bir şey isterler - bedenimi, itaatimi, saygımı, dinleyen kulağımı, hayranlığımı, minnettarlığımı.

Birkaç dakika boyunca korsanlar sessiz kaldı, ama son sıra binalarla rıhtım arasındaki açık havaya çıktığımızda Silas konuştu. "Kaptan'la ne işiniz var?"

Onlara şimdi söyleyen iyi olur. Yakında öğrenirler. "Geminin fahişesi olacağım."

Silas uzun parmaklarını ağzının ve çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Kahretsin."

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor uzun boylu adam. "Bash ne düşünüyor böyle?" Silas, "Kaptan hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et," diye uyarır.

"O burada değil, değil mi? İstedığimi söylerim. Bu hırpalanmış yaratıktan ne istiyor?"

"Yanımıza aldığımız diğerlerine nasıl davrandığını biliyorsun. Önce acır, sonra öfkelenir, sonra da aptalca bir şey yapar."

İri adam . "Şimdi kim Kaptan hakkında kötü konuşuyor?"

"Sen söylemezsen ben de söylemem. Ve şikayet etmiyorum - onun öfke nöbetleri genellikle bunu gerçekten hak eden bazı piçlerle savaşmam anlamına geliyor, anlayışlı mısın?" Silas bana yan gözle bakıyor, sonra ne kadar titrediğimi fark edince kaşlarını çatıyor. "Atticus, Tanrı aşkına şu belindeki atkıyı kıza ver.

Keşke bir palto verebilseydim, canım, ama atlattığımız onca fırtınadan sonra soğuğu fazla hissetmiyoruz. Hadi dostum, atkıl!"

"Bir kuşaktan fazlası değil," diye homurdandı Atticus. "Ama ne olursa olsun, başımızın üstünde yeri var."

"Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim." Ama değilim. Gevşemiş azı dişim, dişlerimin her soğuk takırtısında çeneme ağrılar gönderiyor. Ve ayaklarım acıyor.

Bir elektrik direğinin altından geçerken Silas elbisemin ön kısmına bakıyor. "İzin verirseniz bir soru daha sormak istiyorum. Bu kimin kanı?"

"Belki de benimdir."

Sırıltışı yanaklarında büyüleyici kırıksıklıklar yaratıyor. "Benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var: Yalanı yüz fersah öteden fark edebilirim."

"Çünkü sen tanıdığım en büyük yalancısın," diye mırıldandı

Atticus. "Ah, hayır. O Cal olurdu."

"O da benim gibi bir hikaye anlatıcısı, yalancı değil. Arada bir fark var. Hikayeler zararsızdır."

"Hikaye anlatıcıları hep böyle der. Ama bu doğru değil, değil mi? Hikâye anlatıcıları, gerçek dünyanın pisliği ve sintinesi yerine o masalların içinde yaşamak istememize neden olan büyüleyici yalanlar uydururlar. Dürüst bir düzenbazdan çok daha alçakça bir meslek, sence de öyle değil mi aşkım?"

"Bilemem," diye cevap verdim. "Çok fazla hikâye duymadım. Ama bir yalan duydum."

Atticus kıkırdar. "İyi dedin. İşte gemi ileride, *Azrail'in Kaderi*. Güzel şey, değil mi?"

İşaret ettiği gemi bir rıhtıma yanaşmamış, rıhtımdan biraz uzakta demirlemiş, sanki kaptanı başkalarına çok yakın durmaktan çekiniyor ve hızlı bir kaçış için hazır olmayı tercih ediyor. Bulutlu, yıldızsız gecede tek seçebildiğim, dikenli direkleri ve birkaç nokta turuncu ışığı olan karanlık bir şekil-gemi fenerleri.

"Onun gibisi yok," diyor Silas, sesinde gururla. "Bir yelkenli ya da karavel gibi inşa edilmiş ama tam olarak ikisi de değil, biraz daha büyük diyebilirim. Ve Kaptan'ın yetenekleri sayesinde olması gerekenden daha hızlı. Güzel silah seçenekleri de var. Bindiğim en iyi gemi. Seni gemiye alacağız, sonra Atticus sana daha sıcak giysiler bulurken ben de kürek çekip diğerlerini bekleyeceğim. Bahse girerim Merrina bazı eşyalarını geride bırakmıştır." Bana bakıp başını salladı. "Neredeyse onun boyundasın."

"Merrina kim?"

"Geminin eski fahişesi," diye yanıtlar Silas. "İyi ve neşeli bir kadındı. Kaptana ve bazılarıımıza iyi hizmet etti, ta ki Jaq'la birbirlerine aşık olana kadar. Kaptan onları gemide kendisi evlendirdi. İki hafta önce ikisini de sahildeki bir liman kentinde bıraktık, gözleri parlıyordu ve yeni bir hayata başlamaya hazırdılar." Başını sallıyor, yüzünde kederli bir ifade var. "Şu lanet olası evlilik geleneği. En iyi halimizi bile alıyor."

Sanki biri korkunç bir hastalıktan ölmüş gibi üzgün görünüyor ve ben küçük bir gülümsemeye engel olamıyorum.

Sarı sakallı adam yüz ifademi fark etti. "Şuna bak Si. Birileri senin komik olduğunu düşünüyor."

"Çok eğlenceliyim. Hadi aşkım, seni bu rüzgârdan kurtaralım." Atticus bizi parıldayan siyah suyun üzerinden *Azrail'in Kaderi*'ne götürüyor, Silas ve ben kayıkta dar bir bankı paylaşırken. Parmaksız eldiveninin çeşitli tonlarda ve kat kat ipliklerle işlenmiş, ağır bir şekilde yamalanmış ve onarılmış yırtık kenarını karıştırıyor. Eldiven, hiç yıpranmamış ya da yıpranmamış olan diğer giysileriyle tuhaf bir tezat oluşturuyor.

Beni bakarken yakalıyor ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde önümde tutuyor. "Bu, korsanlıktan kazandığım ilk parayla aldığım eldivenlerden biri. On beş yaşında bir delikanlıydım ve ellerim o zamanlar daha küçüktü. O zamandan beri ona eklemeler yaptım.

-Genişlettim, yamaladım falan. Şu çizgileri görüyor musun, şu iplikleri? Her biri farklı bir kadın tarafından dikildi. Bu şekilde bana özellikle iyi vakit geçirtmiş olanları hatırlıyorum."

"Hepsinin adını hatırlıyor musun?"

"Her biri." Farklı renklerdeki iplikleri göstermeye ve kadın isimlerini sıralamaya başladı.

Açıkçası hatırlamasından etkilendim. Seviştiğim erkeklerin çoğu adımlı hiç sormuyor, sorsalar da genellikle iki dakika sonra başka bir şey diyorlar.

Geminin yanına geldiğimizde Atticus güvertedeki birine bağılıyor ve aşağıya bir ip merdiven atılıyor. Yavaşça tırmanıyorum, rüzgârda uçuşan eteklerime basmamaya ve soğuk suya yuvarlanmamaya çalışıyorum. Parmaklarımı zar zor hissediyorum ama her basamağı tutmayı başarıyorum ve kendimi yukarı, yukarı ve yukarı çekmeye devam ediyorum. Sonunda, saçlarım uçuşan bir buluta dönüşmüş ve beyaz elbisem etrafımda dalgalanırken, küpeştenin geminin güvertesine tırmanıyorum-

Sadece delici bir alarm çığlığıyla karşılaşmak için.

"Hayalet!" diye bağıyor tiz bir ses. "Yan taraftan gelen bir hayalet! Derinlerin kayıp ruhları tarafından gemiye bindiriliyoruz, diyorum!"

Konuşmacıyı seçemiyorum - ellerinde korkularının gücüyle sallanan bir fener var.

"O aptal ağzını kapat, Red!" Bir adam öne çıkarak güvertede ayağımı basmama yardım etti. "Bunun bir fahişe olduğunu göremiyor musun?" Yan tarafa eğilip teknedeki çifte seslendi. "Bu kim o zaman?"

Bana doğrudan sorabilirdi. Ama hayır. Herkes gibi o da benim üzerimden, etrafımdan, benden başkasıyla konuşmak zorunda.

Kalbimin yıpranmış kordonlarında son bir seğirme oluyor ve göğsümde bir şeyler kopuyor. Üşüdüğümü, acı çektiğimi ve korktuğumu unutuyorum.

"Benim adım Risa," diyorum sertçe. "Bu geminin yeni fahişesiyim. Kaptan onunla buluşmamı söyledi. Nerede o?"

"Lanetleneceğim," diye nefes alıyor feneri tutan kişi. Feneri indirip öne doğru eğildiklerinde, benim yaşlarımda, muhtemelen biraz daha genç, asi turuncu saçlı genç bir adam olduğunu görebiliyorum.

İkinci adamın turuncu saçları çocuğunkine benziyor ama birkaç yaş büyük görünüyor. Aralarında bir benzerlik var - kardeş olabilirler mi? Soluk yeşil gözleriyle bana bakıyor, kirli kıvılcı sakalını kaşıyor ve sesleniyor, "Silas? Neler oluyor böyle?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye bağıır Silas kayıktan. "Atticus yukarı geliyor.

Kaptan henüz dönmedi mi?"

"Hayır. Faris de öyle. Daha da acısı, bir şifacıya ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

"Onu ısıtın, içecek bir şeyler verin. Kıyıya geri dönüp diğerlerini bekleyeceğim. Kaptan gemiye döndüğünde açıklayacaktır."

Atticus birkaç dakika sonra cüssesini yan tarafa doğru kaldırır. Silas'a bağıır: "Bana bir sürahi Old Beauty getirir misin? Bütün bunlar olmadan önce yeterince sarhoş olamadım."

Silas, "Getiririm ama gemiye getirdiğim anda bana ödeme yapacaksın," diye karşılık verir. "Bana zaten üç yüz yirmi iki rill borçlusun."

"bok yersem yiyeyim."

"Waydred'den aldığınız tabanca mı?"

"İşe yaramıyor, o yüzden sayılmaz." Atticus iri dövmele elini sarı saçlarında gezdiriyor ve bana hayıflanarak bakıyor. "Paramı yeni çıkmış bir icada harcamam gerektiğini bilmeliydim."

"Param," düzeltiyor Silas.

Atticus parmaklıkların üzerine eğilir. "Seninle geliyorum! Limana dönün."

"Bir topçu levazım subayına emir mi veriyor? Ne kadar üzücü bir durum." Silas'ın protestosunun ardından kürek sesleri duyulur.

Atticus bana bakıyor. O gerçekten kocaman ve ben kendimi birden küçücük ve güçsüz hissediyorum. "Gel kızım. Seni Merrina'nın eski odasına götüreyim."

"Neden her tarafı kan içinde?" diye soruyor fener taşıyan çocuk. Sesi titrer. "Onun bir hayalet olmadığından emin misin? Ya da biz ranzalarımızda yatarken hepimizin boğazını kesebilecek bir katil?"

"Sanırım gerçeği buldun, Red." Beni güverteye çeken adam kısa kızıl sakalını sıvazlıyor, kumral kaşlarını dramatik bir şekilde kaldırıyor. "Bu, dürüst denizci erkekleri yatağına çeken ve sonra onlar uyurken penislerini ve taşaklarını kesen kötü şöhretli Beyaz Kadın. Onlardan yahni yapar. Onu genç tutan da bu. Binlerce yıldır hayatta. Oh, sulu genç olanları seviyor ve-"

"Kes şunu Cal," diye gürledi Atticus. "Bu kadar cehennem masalı yeter." "Ben korkmuyorum," diyor Red yüksek sesle.

"Kimse öyle olduğunu söylemedi, delikanlı." Atticus kocaman elini sırtıma koyuyor ve beni geminin kış tarafına doğru, halat kangallarının, tahta sandıkların ve fiçilerin yanından geçiriyor. Diğer birkaç korsan bana bakıyor, sakallı yüzleri Red'in fenerinin ve güvertede asılı duran diğer birkaç fenerin düzensiz ışığında garip bir şekilde gölgeleniyor.

Atticus fenerlerden birini kapıyor ve beni bir kapıdan geçirerek kısa bir koridor boyunca ilerletiyor. "Şuradaki Silas'ın kamarası, şu da şifacımız Faris'e ait. Kaptan'ın kamarası koridorun sonunda. Bu senin olacak." Boğazını temizliyor ve bir kapıyı iterek açıyor, küçük odaya girebilmem için geride duruyor. "Özel dolap orada. Kaptan, Merrina'nın aşağıdaki rezervlerden borularla su getirebilmesi için düzenek kurdurdu."

Ben mekânı incelerken o feneri bir kancaya asıyor. Altında küçük bir yazı masası olan küçük bir pencere ve yere sıkıştırılmış yastıklı bir tabure var. Yatağı barındıran derin bir girinti dışında bir duvar dolaplar ve raflarla kaplı. Kalın şilte iki kişi için yeterince geniş görünüyor ve mağarayı andıran alanda şaşırtıcı miktarda baş mesafesi var, muhtemelen Merrina erkekleri rahatça eğlendirebilsin diye.

"Ambarda bırakmış olabileceği herhangi bir sandık ya da giysi kutusunu araması için birini göndereceğim," diyor Atticus huysuzca. "Ambarda birkaç şey olabilir.

dolaplar ve çekmeceler. Bir yerlerde battaniye ve yatak takımları da var. Ve sıcak bir içeceğe ihtiyacın olacak. Başka bir şey var mı?"

Cevap veremeyecek kadar bunalmış durumdayım, bu yüzden başımı sallıyorum. Kapıyı arkasından sürükleyerek kapattığında, yere çöküyorum ve titreyen ellerimle ıslak, harap terliklerimi çıkarıyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum. "Ben iyiyim, şimdilik güvendedeyim. Kalacak bir yerim var. Bunu başarabilirim, her zaman başarırım."

Elimden geldiğince küçük lükslerden hızlıca yararlanmayı öğrendim. Bu yüzden ayağa kalkıp hela dolabına girmeden önce yerde sadece birkaç saniye geçiriyorum. Tahta bir tuvalet, küçük bir lavabo ve havlular için bir raf var - tabii ki boş, çünkü korsanlar beni beklemiyordu. Her şeyin ne kadar temiz ve sağlam olduğuna şaşıyorum. Görünüşe göre bu mürettebat eski fahişelerine iyi bakmış, en azından yaratık konforu açısından. Bu da benim için iyiye işaret.

Rahatladıktan sonra beyaz elbisemin kalıntılarını çıkarıp boynumdaki ve kollarımdaki Kaptan'ın kan lekelerini duruluyorum. Su soğuk olsa , soğuk geceden sonra tuvalet hoş bir şekilde ılık - yarı donmuş ayak parmaklarımda ve parmaklarımda çözülürken karıncalanmaya başlamasına yetecek kadar ılık. Yakınlarda bir yerde şömine ya da soba olmalı. Bazı gemilerin okyanus akıntılarını bükme, yiyecekleri ısıtmak ve hatta rüzgâr akışını artırmak için sihirbazlar tuttuğunu duymuştum. *Reaper's Fate*'in en azından bir şifacısı var; belki de gemide büyü yapabilen başka biri daha vardır - tabii ki Kaptan dışında.

Silas'a da söylediğim gibi, hayatım boyunca pek fazla hikâye dinlemedim ama ben aletini emerken konuşmayı seven genç bir denizcinin anlattığı bir masalı hatırlıyorum. Bana büyülmüş armağanların tanrılardan geldiğini söylemişti. İnsanlarla yatarlar ve o insanların özel güçlere sahip çocukları olur. Bazı yerlerde diğerlerine göre daha nadir olsalar da, tüm krallıklarda sihirli yeteneklere sahip insanlar var.

Konuşkan müşterim, her tanrının farklı yetenekleri olduğu için büyülmüş kişiden kişiye büyük farklılıklar gösterdiği teorisini ortaya attı. Çoğu krallıktaki fahişelerin koruyucu tanrısının bereket, zevk ve sağlık tanrıçası Beirgid olduğunu söyledi. Tanrıça insanları sık sık beceriyor, aşkını tüm dünyada bolca paylaşıyor, bu da neden en yaygın büyülmüş hediyein şifa olduğunu açıklıyor.

Kaptan'ın "yarı tanrı" olduğu iddiası bu teoriyi destekliyor gibi görünüyor. Belki de bir tanrıya diğer büyü kullanıcılarından daha yakın bir soydan geliyordur - daha dramatik güçlere sahip daha yakın bir soydan. Daha önce duymuştum.

Kendilerini olduğu kadar başkalarını da iyileştirebilen şıfacılar var ama ölümcül yaralardan neredeyse anında iyileşen birini hiç duymadım.

Tahrik olduğunda daha savunmasız olduğunu söyledi ama onu yaraladığımda vücudu saniyeler içinde kendini onardı. Tahrik olmadığında onu öldürmeye çalışsam ne olurdu? Bıçak derisinden seker mi?

Kaptanı tekrar öldürmeye çalışmadan önce, onu gözlemlemem gerekiyor. Tanrı aşkına, burası bir korsan gemisi; onun ne kadar dayanıklı olduğunu görebileceğim tehlikeli durumlar mutlaka olacaktır. Hazinesinin yerini bulmaya çalışmayı unutun; öncelikli hedefim onu olabildiğince hızlı öldürmek ve böylece Sylvie ile Aisu'yu kurtarmak. Kurt'un bana söz verdiği bonusa ihtiyacım yok.

Mahvolmuş elbisemi önümde tutarak mahzen dolabından çıkıyorum ve tekrar kulübeye giriyorum. Ben bulaşık yıkarken odaya biri girmiş ve yatağın üzerine çarşaf, battaniye ve tahta bir sandık bırakmış.

Sandığın içindekileri inceliyorum, bazıları diğerlerinden daha müstehcen olan çeşitli giysiler buluyorum. Hepsi çok yıpranmış ve birkaçında delik ya da yırtık var, muhtemelen Merrina bu yüzden onları geride bırakmış. Krem rengi, kabarık bir gömlek ve kısa siyah bir etek seçiyorum. Korse giymiyorum çünkü geç oldu ve şanslıysam yakında uyumama izin verilecek - tabii mürettebatın erkekleri dinlenmeme izin vermeden önce yeni fahişelerini denemek istediklerine karar vermezlerse.

Gömlek geniş yakalı, omuzları açıkta bırakacak şekilde tasarlanmış ve malzemesi göğüslerimin şekline yumuşak bir şekilde yapışıyor. Etek kalçamın ortasına kadar geliyor. Bıçağımı tutan deri kayışları çıkarıyorum, keşke aceleyle silahımı geride bırakmasaydım diyorum. Elbisemi çıkarırken külotuma kan bulaştı, bu yüzden onu da çıkarıp diğer lekeli giysilerle birlikte köşeye koyuyorum. Sandıkta yedek iç çamaşırı bulamadım. Belki Merrina giymemiştir.

Biri kapıyı çalıyor; hızlı, belirsiz bir ses.

Birinin kapıyı çalmasına alışık değilim. *The Winking Siren*'de mahremiyet yok, *The Royal Orchid*'de de pek yok - en azından benim gibi kendi odası olmayan geçici bir acemi için yok.

Dikkatli bir şekilde kapıyı açtım.

Az önceki uzun boylu, sıska çocuk koridorda duruyordu. Ona Kızıl diyorlardı. Elindeki büyük kupadan buhar çıkıyor.

"Çay," diye gıcırıyor ve sonra boğazını temizleyip komik derecede derin bir sesle "Çay," diyor.

Ona gülümsüyorum - çok geniş değil, çünkü bu ifade morarmış yanağımı acıtıyor. "Teşekkür ederim."

Gözleri göğüslerime doğru kayıyor. "Şey, başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soracaktım.

"Ben iyiyim, teşekkür."

"Şifacı bununla ilgilenecek. Daha sonra." Yüzünü buruşturup yanağımı işaret .

"Oh." Parmak uçlarımı hafifçe yaralı yüzüme bastırıyorum. "Teşekkür ederim."

"Sana biraz limon otu getireyim. Kendim yetiştiriyorum. Dayanıklı bir şey. Düşmanları kovmak için iyidir, bilirsiniz, kötü güçleri, kötü enerjileri. Biraz da kurutulmuş civanperçemim var. Buraya getiririm."

"Yarın mı?" Ben öneririm.

"Elbette, yarın." İnce parmaklarını dalgalı kızıl saçlarında gezdiriyor. "Doğru. Um-"

Tereddüt ediyor.

Büyüleyici derecede beceriksiz ve bu beceriksizlikle ilgili bir şey rahatlatıcı. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"Oh, yapamadım."

"Hadi gel." Kamaraya geri dönüyorum, fincanımı masanın üzerinde böyle bir amaç için oyulmuş girintili bir noktaya yerleştiriyorum. "Daha önce hiç gemiye binmemiştim, biliyorsun. Sürekli hafifçe hareket etmek garip hissettiriyor. Eminim açık denizde, burada limanda olduğundan çok daha kötüdür."

Ellerini ceplerine sokuyor ve tek bir adım atıyor, bu da onu odanın hemen içine getiriyor. "Alışırsın. Küçüklüğümden beri gemilerdeyim."

"Şimdi kaç yaşındasın?"

"On dokuz yaşına yeni girdim."

"Hiç bir kadınla birlikte oldun mu?" Ona yaklaşıyorum ve endişeyle titriyor, gözleri açılıyor.

"Evet," diye .

"Sana dokunmamı ister misin Red? Ne de bunun için buradayım."

Kıpkırmızı kesilerek aceleyle koridora geri döndü. "Çayınızın tadını çıkarın." Uzun sıska bacaklarının üzerinde topallayarak uzaklaşır.

Gülümseyerek kapıyı kapatıyorum ve tabureye tneyip ayı yudumluyorum. Çok lezzetli ve hepsini itiğimde kendimi oldukça sıcak hissediyorum, enemdeki ve diğimdeki ağırı biraz hafifledi.

Elbise sandığını yere koyup yatağı hazırlamaya koyuldum. Oturup Korsan Lordu'nun gelmesini beklemektense ellerimi meğul etmeyi tercih ederdim.

Odadaki dağınıklığı ve *Kraliyet Orkidesi*'nden haysiyetimin kırıntılarını koruyarak çıkmam çok uzun sürdü. Genelevin ön merdivenlerinden hızla inip sokağı taradığımda kız gitmişti.

Sikeyim.

Yoldan geçen bir faytona ve birkaç saat boyunca şoförü bir o yana bir bu yana yönlendirerek onu arıyorum. Vazgeçtiğimde kötü bir ruh hali içindeydi ve bir avuç ekstra para bile onu neşelendirmiyordu. Taksiden inip yürümeye devam ediyorum, yani bu işi burada bırakmak istiyorum ama şoför yanımdan geçip gidiyor, bilerek bir çamur birikintisine giriyor ve üzerine sıçırıyor.

Enerjim düşük ama hafif kabinin yan tarafına soğuk bir rüzgâr patlaması gönderecek kadar var. Araba devriliyor, tekerlekler dönüyor, at kişniyor, sürücü bağılıyor. Sakince enkazın yanından geçip sürücüye bir bakış bile yürüyorum.

Knockaine'den nefret ediyorum. Kalabalık, pis, gürültülü, dumanlı bir şehir, zevk için yanıp tutuşan ve şehvetlerini "medeniyet" katmanları altında gizlemeye çalışan insanlarla dolu. Buranın en güzel yanı *Kraliyet Orkidesi*. Burayı birkaç yıl önce buldum ve o zamandan beri favori durağım oldu. Sırf o zarif ve tatlı kokulu odalarda bir gece geçirmek, güzel ve bakımlı bir kadın tarafından asil bir şekilde ağırılanmak için abartılı rıhtım ücretlerine, absürt taksi ücretlerine ve kötü niyetli çete üyesi sürülerine katlanırım. Adamlarım ne kadar para yatırdığımı bilmiyor. Bu bir lüks. Bir rüyanın hoşgörüsü.

Çoğu liman kentinde, korsanlara dostça davranan, orta fiyatlı ve iyi şöhretli bir genelev seçerim ve oraya adamlarımla giderim. Ama *Kraliyet Orkidesi* ve onun muhteşem kızları sadece benim için.

Rıhtımdan kayığı bıraktığımız yere doğru ilerlerken beni bekleyen iki figür fark ediyorum. Biri *hannas* çubuğu içiyor, parlayan ucu karanlıkta kırmızı bir yıldız gibi. Bu Faris olmalı ve duman endişeli olduğunu gösteriyor. Diğeri, örgülü saçları ve iri cüssesiyle Silas. Kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını uzatmış. Söyleyecek bir şeyi var.

"İyi bir akşam geçirdiniz, değil mi Kaptan?" Ben yaklaşırken Silas mırıldanıyor. "Hayır."

"Bunun kızıl saçlı bir çocukla bir ilgisi olabilir mi?"

Durdum. "Ne?"

"Bir kız mı? Ona gemiye gelmesini, bizimle yelken açmasını mı söyledin? Geminin fahişesi mi?"

Bunlardan herhangi biri hafızanı
canlandırdı mı?" "Kahretsın. Geldi
mi?"

"Şu anda *Azrail'in Kaderi*'nde, Kaptan." Levazım subayım başını eğiyor, altın halkalar kulağında parlıyor.

"Başka bir kadınla evlenme planının olduğunu bilmiyordum, Bash." Faris'in sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak ama *hannas* çubuğunun ucundaki külü ani bir şekilde savurması bana öfkeli olduğunu söylüyor. "Büyüne yakıt ikmali yapman gerektiğinde limana yanaşacağımız ve eğer bir yer doğal rüzgârlarla normal yoldan gideceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Planlar değişti." İki adamın arasına girip kayığa doğru sallanıyorum. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Tek kelime etmeden bana katıldılar. Çamurlu paltomu ve şapkamı Silas'ın kucağına atıp küreklere asılıyorum. Harekete, efora ihtiyacım var.

"Gömleğinde kan var." Silas göğsümü ve boğazımı işaret ediyor. "Oldukça fazla."

"Oldukça fazla kaybettim." Kürekleri çekiyorum, kaslarım kollarımın altında yuvarlanıyor. Bu çaba gerginliğimi biraz azaltıyor. "Kız beni öldürmek için emir almıştı. Birisi onu bir fahişe gibi giydirmiş ve *Kraliyet Orkidesi*'nde yoluma çıkarmış."

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Onu sorgulamak için zamanım olmadı, eğer kastettiğiniz buysa. Bunu daha sonra yapmayı düşündüm. Bizimle gelmesini istememin bir nedeni de bu, böylece onu sorgulayabilirim."

"Saçmalık," diyor Faris sessizce.

"Öyle mi?" Tekrar küreklere asıldım.

"Kızı görmedim ama Silas'ın tarifine bakılırsa, sizin belli bir zaafınıza hitap ediyor görünüyor."

"Kızıl saçlı olayı," diye açıklıyor Silas yardımsever bir şekilde. "Benim kızıl saçlı bir şeyim yok."

"Ha!" diye kahkaha attı Silas. "Gemideki her erkek senin kızıl saçlı biliyor."

"Merrina kızıl saçlı değildi."

"Hayır, ama yattığın kadınların çoğu öyle." Faris gözüne takılıyor ve bir an için sebebini söylemesinden korkuyorum. Bunu sadece o biliyor; beni en uzun süredir tanıyan o.

Söyleyebileceği her şeyi engellemek için acele ediyorum. "Bakın, kız açıkça çaresizdi, korkuyordu ve istismara uğramıştı. Ben istedim ki-"

"Onu kurtarmak için. Ama aynı anda hem onu kurtarıp hem de beceremezsin, Bash." Faris *hannas* çubuğundan uzun bir nefes çeker. "Bu sizin koyduğunuz bir kural. Kurtardıklarımızı sikmeyiz."

"Bu farklı."

"Öyle değil." Faris çenesini kaldırıyor ve yüzüme doğru süzülen duman halkaları çıkarıyor.

Silas şifacıya bir bakış attı. Levazım subayı olarak Faris'in üstünde yer alıyor ama o bile bana Faris'in zaman zaman yaptığı gibi açıkça meydan okumuyor. Faris uzun süredir tanışıyor olmanın ayrıcalığını yaşıyor ve şifacı olarak mürettebatın onsuz yapamayacağı gerçeğinden yararlanıyor.

"Bu geceki suikast girişiminin son yolculuğumuzla bağlantılı olduğunu düşünüyor musunuz?" Silas soruyor.

"Elbette öyle. İki köle gemisi ele geçirdik," diyorum asık suratla. "Birilerinin dikkatini çekiyor."

"Şimdi onların ceplerine zarar veriyorsunuz," diyor Faris. "Senin istediğin de buydu. Köle ticaretinin arkasındaki gerçek güçlerin dikkatini çekmek ve onları ortaya çıkarmak. Artık Knockaine ile bir bağlantı olduğunu biliyoruz."

"Ve beni biliyorlardı," diye düşünüyorum. "Tahrik olduğumda daha zayıf olduğumu biliyorlardı."

Faris kaşlarını çatır. "Bu bilgiyi gizli tutuyoruz."

"Biliyorum."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Faris derin düşüncelere dalmış gibi yaparak dudaklarını büzüyor. "Kız düşmanlarınız tarafından tutuldu ve sizin en zayıf olduğunuzu biliyor."

ve onu gemiye getirdin... onu beciçin mi?"

"Böyle söyleyince kulağa saçma geliyor."

Bana bakıyor. "Evet. Evet öyle. Seni öldürmek için ne yapması gerektiğini anlaması ne kadar sürer sence?"

"Artık güvende, patronunun ulaşamayacağı bir yerde. Beni öldürmek istemesi için hiçbir sebep yok."

Faris inliyor, boştaki eliyle alnını yoğuruyor. "Yemin ederim, doğruca Arawn'ın Çukuru'na atlamaya ve bizi de kendinle birlikte aşağı çekmeye kararlısın."

"Yeni bir gemi fahişesi fikrini destekliyorum." Silas bana sırtıyor. "Rahat edip yerleştikten sonra, onunla tanışmaya devam etmeyi dört gözle bekliyorum - daha samimi bir düzeyde diyebilirsiniz. Tabii kendisi de isterse."

"Her seferinde bir bedel olacak ve bu bedel senin payından kesilecek," diye homurdandım. "Tıpkı Merrina'da olduğu gibi."

Merrina uzun zamandır ekibin bir üyesiydi ve hepimizin güvenilir bir arkadaşıydı. O ve ben çok hoş bir sevişmenin tadını çıkardık ve sihrim azaldığında ve hızlı bir hizmete ihtiyacım olduğunda, bunu yapmaktan memnuniyet duyuyordu. Mürettebattaki diğer erkekleri yatağa attığında hiçbir kıskançlık belirtisi hissetmedim.

Ama bu yeni kız - Silas'ın sikini ona batırma düşüncesi, birinin omurgasını ısırmak istememe neden oluyor.

Silas'ın gözleri kısılıyor, yüz ifadesi çok keskin, sanki tepkimi fark etmiş gibi. İfademi nötralize ediyorum ve kayığı çekmeye odaklanıyorum.

Kızıl saçlıyı gördüğüm anda başıma bela olacağını anlamıştım. Hayatımda böyle bir güzellik görmedim. Çok tatlı bir ağzı vardı ve ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk vardı. Göğüslerinin sadece üst kısımlarını görebildim ama kremsi pürüzsüzlükteydiler, ellerimi dolduracak kadar büyüklerdi. Ve saçları-tanırım. Kızıl ipek gibiydi. Boğazıma, bileklerime, sikime dolamak istedim.

Orchid'in salonundaki barın yanında duran ıssız bir kraliçe gibi görünüyordu ama güvertede çırpınan bir balık kadar gergin olduğunu söyleyebilirdim. Meğer beni öldürmek için endişeleniyormuş. O bir katil değil, sadece erkeklerin ağlarına yakalanmış zavallı bir zavallı.

"Gemiye bindiğimizde kızla konuşacağım," diye söz veriyorum. "Bakalım onu kiralayan kişi hakkında bir şey biliyor mu?"

Faris, "Ve bu rolde hizmet etmeye istekli olduğundan emin olun," diye ekliyor.

Ona ters ters bakıyorum. "O bir liman kızı, şehirden ve gemilerden sürünerek çıkan pisliklerle arka sokaklarda kızışmaya alışkın. Ona çok daha iyi davranacağız."

"Hâlâ." Faris yine *hannasları* emiyor, sonra nefes veriyor. "Emin olmak en iyisi."

Gemiye ulaştığımızda Silas'tan herkesin gemiye döndüğünden emin olmasını istedim. Otuz beş kişilik bir mürettebatımız var ve her biri bunun kısa bir mola olduğunu, sihrimi tazelemem için gerekli bir mola olduğunu biliyordu. Hepsinin gece yarısına kadar ya da biraz sonra dönmesi gerekiyordu ve ben bundan daha geç kaldım. Bir sonraki saatin sonunda hâlâ içiyor ya da karada sevişiyor olan varsa geride kalacaktı. Şafakta yelken açacaktık ama bu şehir düşündüğümde daha düşmanca. Bunu arkamızda bırakmanın zamanı geldi.

Güvertede ilerlerken bazı adamlar soru sorarcasına bana bakıyor ama onları görmezden geliyorum. Kızla ilgili soruları daha sonra, muhtemelen Silas tarafından yanıtlanacak. O sır saklayacak biri değil, özellikle de müstehcen nitelikte olanları. Savaş stratejilerinin yanı sıra adamların etkin yönetimi ve mürettebatın genel moralini yüksek tutma konusunda ona güveniyorum. Ama gizlilik gerektiren konularda Faris benim sırdaşımdır.

Kamaralara yaklaşırken Atticus'un yanından geçiyorum. Geminin fenerlerinden birinin altındaki bir sandığın üzerine tünemiş, birkaç hafta önce bir adada bulduğumuz safra balinası kemiklerinden birinin üzerine karmaşık desenler kazıyor. Onunla tanışmamdan çok öncesinden beri kazıma sanatıyla uğraşıyor ve bazen, yeterince büyük bir koleksiyona sahip olduğunda ve bir pazar kasabasında durduğumuzda, bunları iyi bir meblağ karşılığında satıyor.

"Kızı benim kamarama mı yoksa Merrina'nınkine mi koydun?" Ben sordum. "Merrina'nınkine."

"Rahatsız edilmediğimizden emin olun." "Emredersiniz, Kaptan."

Koridorda ilerliyorum ve Merrina'nın kapısında duruyorum.

Canlandırıcı bir nefes alıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Zamanın ve okyanus havasının çarpıttığı zemin boyunca sıyrılıyor, ama kapatmayı başarıyorum.

Bu görevden başımı kaldırdığımda, vücudum olduğu yerde kilitleniyor, derimin altında sıcaklık kükrüyor.

Kızıl saçlı kız ranzanın üzerine eğilmiş, uyku girintisine uzanmış, uzak taraftaki çarşafı sıkıştırmaya çalışıyor. Merrina'nın eski eteklerinden birini giyiyor - kısa siyah bir etek - ve tüm vücudunu örtmüyor.

biçimli arka. Her iki pürüzsüz kık yanağının yanı sıra amının iki dolgun dudağı da açıktadır.

Büyülenmiş bir halde, fener ışığının kalp şeklindeki poposunda ve uzun bacaklarında izliyorum. Şık kalçalarına, kemerli baldırlarına ve narin ayak bileklerine hayranım.

Toplarım acı verici bir şekilde sıkı ve şişmiş hissediyor ve horozum yükseliyor, sert ve ağrıyor. Günlerdir buna ihtiyacım vardı.

ben ödedim. Gemiye kendi isteğiyle geldi. Onu almak için her hakka sahibim Şimdi.

Kız hayal kırıklığıyla küçük bir ses çıkarır, hala elbiseyi içine sokmaya çalışmaktadır.

ve uzanmak için bir dizini yatağa doğru kaldırıyor. Bu hareket amını hafifçe açıyor, güzel pembe bir yarık - benim, ona ihtiyacım var, o yumuşak sıcaklığı, o parıldayan sürtünmeyi arzuluyorum.

Sessizce pantolonumu açıyorum ve ona yaklaşıyorum, eteğini yukarı itiyorum ve yatağın üzerine eğilirken bir elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum.

Dondu kaldı.

"Söyle ve gideyim." Sesim alçak, ihtiyaçla kalın. Zar zor tanıyabiliyorum.

Kız cevap vermiyor, ben de diğer elimle amını birkaç kez okşuyorum, kadifemsi dış dudaklarını ve yumuşak, nemli iç okşuyorum. Kayganlığın ortaya çıktığını hissedene kadar orta parmağımı daha derine bastırıyorum.

Kendimi hizalayarak, bacaklarının arasından başlayarak, kör kafayı klitorisinden kedi dudaklarına doğru geçirerek, sikimi merkezi boyunca okşuyorum

-Sonra tekrar ters . Nefesi hızlanana ve seksi parlayıp sıırıslık olana kadar bu yavaş, tembel vuruşu tekrar tekrar yapıyorum. Yavaşça sikimin başını içeri daldırıyorum, sonra sıvısıyla kaplanmış ve pırıl pırıl parlayarak dışarı çekiyorum. Bir kez daha daldırıyorum ve bu kez çektiğimde küçük bir nefes nefese kalıyor; bu, gösteremeyecek kadar gururlu olduğu hayal kırıklığının bir ipucu.

Eve gidenlerin genelde benim yararına çıkardığı seslerden hiçbirini çıkarmıyor. Neredeyse çıkarmasını dileyeceğim. Seslerin ne zaman sahte olduğunu, ne zaman da bir kadının ağzından zevkten eriyerek çıkan son derece gerçek sesler olduğunu anlayabildiğim için kendimle gurur duyuyorum.

Bu sessiz, kıvrımlarının arasından geçip yavaşça içeri ittiğimde bile. Ben iriyim ve bir kadının bana alışması genellikle zaman alır.

Beni ürkütmeden kabul ediyor. Ne kadar iri olduğumu fark ettiğinin tek işareti kalçalarının açısındaki hafif bir kayma. Buna alışkın, bu çok açık. Muhtemelen benden önce yüzlerce erkek onu elde etmiştir.

Şanslı piçler, çünkü inanılmaz hissediyor. Sıcaklığı sikimin içine işliyor ve iç çekerek kabzasına kadar kılıflanana kadar daha derine itiyorum.

O bu pozisyondayken, yüzü bana dönükken, başka biriymiş gibi davranabiliyorum. İlk ve buluşmamızdan beri arzuladığım biri.

Hâlâ kanımla lekelediği kıyafetleri giyiyor, kızı beceriyorum. Nabzım hızla atarken iki elimle kalçalarını sıkıca kavradım. Parmakları çarşafları kavırıyor ve kızıl saçlarının bukleleri yatağa dökülüyor, her itişte sallanıyor.

Isı içimde yükseliyor, güçlü ve , şiddetli bir aciliyet ve sonra hızlı, titreşen bir dalgalanmayla serbest kalıyor. Gözlerimi kapatıyorum, zevk yıkarken inliyorum. Her şeyimi kızın içine akıtırken taşaklarım kasılıyor, geriliyor. Aynı anda, uzuvlarım başka bir hisle dolup taşıyor

-Damarlarımda küçük havai fişekler gibi parıldayan bir enerji patlaması.

Orgazm anında vücudum seviştiğim kişinin enerjisinden besleniyor ve bunu büyümü tazelemek için kullanıyor. Bu partnerime zarar vermiyor, ancak bir ya da iki saat boyunca biraz yorgun hissedebilirler.

Kızın içinden kayarak çıkıyorum, belindeki tutuşumu bırakıyorum. Olduğu yerde kalıyor, kıcı yukarıda, dölümden bir topak pembe deliğinde bir inci gibi parlıyor.

Boşalmadı. Ama onun zevki bu pazarlığın bir parçası değildi. Belki bu gece beni öldürmeye çalışmasaydı, bitirmesine yardım etmeye daha meyilli hissederdim.

Pantolonumu bağlarken buraya neden geldiğimi, ne söylemek istediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Onu becermek muhtemelen konuşmaya başlamak için yanlış bir yoldu.

"Subaylarım gemiye gelerek neye imza attığınızı anladığınızdan emin olmak istiyor," diyorum kabaca.

Kız doğruldu ve arkasını döndü. Gözleri ela tonunda, bal kahverengisi ile yeşil karışımı ama dikkatimi çeken bu değil.

Yüzünde çenesinden elmacık kemiğine kadar derin bir çürük var. Biri ona tüm gücüyle, açık elle vurmuş.

Beynim bomboş, her düşüncem tutarsız bir öfkeyle gölgeleniyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Gözlerimi kaçırıyor. "Skullmouth çetesinin bir üyesi." "Onu tarif et. Bu gece ölecek."

İnanılmaz bir kahkaha atıyor. "Neden umursuyorsun ki? Kaç kere dayak yediğimi biliyor musun? Kabul, ev sahibim genellikle yüzüme bakmazdı, bu yüzden bu yeni -" hasarlı yanağına dokunuyor- "ama

rahat olabilirsiniz, Kaptan. Ben acıya alışkınım. Ve gemideki rolümü anladığının açık olduğunu düşünüyorum." Az önce birleştığımız noktaya yan gözle bir bakış atıyor.

"*Orchid*'de parasını ödediğim şeyi alıyordum," diyorum. "Bu iş bittiğine göre, gemide kalmanıza gerek yok. Eğer ayrılmak istiyorsanız, yola çıkmadan önce karaya çıkmanızı sağlayacağım."

"Ama ya bu ya da idam ilmiği demiştin." "Öyle dedim. Ama belki de aceleyle konuştum."

"Öldürmeye çalıştığım birinden nezaket mi?" Başını eğiyor, gözleri sanki beni gibi kısıyor. *Orkide*'deyken onda hüznü bir masumiyet fark etmişim; şimdi bana başka bir yönünü gösteriyor

-Kurnazlık ve ihtiyat. "Söyle bana korsan, gerçekten ne istiyorsun?"

"Bana suikast düzenlemen için seni tutan adamın adını."

"Adını bilmiyorum."

"Onun hakkında bir şeyler biliyor olmalısın. Söyle bana, sonra ."

Tereddüt ediyor, bir tırnağını diğerine sürüyor. "O büyük. Silas kadar uzun, Atticus kadar geniş. Kurt maskesi ve giysileri ince kumaştan dikilmişti."

"Peki ya yüzükler, dövmele, ten rengi, göz rengi?"

Ama başını sallıyor. "Her şeyi örtbas etti." "Aksan mı?"

"Sesi sanki Knockaine'in yerlisiymiş gibi geliyordu. Başka bir şey bilmiyorum."

-*Kraliyet Orkidesi*'nde bağlantıları varmış. Ama kim olduğundan emin değilim."

Ona doğru bir adım atarak bedenimi onun alanına sokuyorum. Aşağı uzanarak ellerinden birini tutuyorum ve parmaklarımı bileğindeki kırılğan kemiklerin üzerinde gezdiriyorum. Kavrayışımı öyle ayarlıyorum ki, bir çimdik ona acı verecek ve çok fazla baskı kemikleri tamamen kıracak.

Ona zarar vermeyeceğim. Ama ne kadar ciddi olduğumu bilmesi gerek. Ne kadar tehlikeli olabileceğimi.

"Bana her şeyi anlattığına emin misin, minnow?" Parmaklarımı hafifçe esnetiyorum ve o da acıdan hızlı bir nefes alıyor.

"Tek bildiğim bu, yemin ederim."

"Pekala o zaman. İstersen gemiden ayrılabilirsin. Ama başka bir şey saklıyorsanız, bunu keşfedeceğim ve sizi bulmak için geri geleceğim. Anladın mı?"

"Evet. Bırak gideyim."

"Evet, Kaptan' de."

"Evet, Kaptan." Sesi yalvaran, itaatkâr, ama bakışları benimkine yöneldiğinde çelikten, dirençli bir titreşim var. O kadar çabuk kayboldu ki gördüğümde emin olamıyorum.

"O zaman gitmekte özgürsün." Bileğini bırakıyorum. "Atticus'u bul ve seni karaya çıkarmasını söyle."

Pencereye doğru yürüyorum ve siyah camdaki yansımama bakıp bekliyorum.

Ona gitmesi için izin verdim. Ama bizimle yelken açmak para, yeni yerler ve bildiğinden daha iyi bir yaşam anlamına geliyor, bahse girerim. Bu fırsatın elinden kaçmasına izin vermeyecektir - hiçbir rıhtım kızı bunu yapmaz. Bir, iki, üç-

"Ya kalırsam?" diyor sessizce. "Ne kadar alacağım?"

Gülümsememi gizleyerek haftalık maaşımı söyledim. "Bu, sana ne zaman ihtiyacım olursa, benim için uygun olmanı kapsıyor. Eğer onlarla yatmayı kabul edersen diğer adamlar sana maaşlarından ödeme yapacaklar. *Orkide*'nin ödediği kadar olmayacak ama-"

"Ben alırım," diyor hemen. "Seninle yelken açacağım."

RISA

Kaptan, şifacıyı hemen göndereceğine söz vererek yanımdan ayrılıyor. Ayrıca Silas'a imzalamam için bir iş sözleşmesi hazırlatacağına dair güvence verdi.

Kendim imzalayacağım. Sadece bu kadarcık güç bile ellerimi kenetlememi ve kapı arkasından kapandığı anda mutlulukla yatağa düşmemi sağlıyor.

Şey... Tam olarak mutlu değilim. Beni eksik bıraktı, bir sevişmeden sonra hiç hissetmediğim kadar çaresiz bir ihtiyaçla beni terk etti.

Şifacı gelmeden önce bununla ilgilenmeliyim.

Parmaklarım bacaklarımın arasına giriyor. Uyarılmamdan ve Korsan Lord'un dölünden sıırıslam olmuşum ve klitorisimi o lezzetli kayganlıkta yıkıyorum. Küçük oynatıyorum, sonra dört parmağımla bastırıyorum ve hızla ovuyorum, kıvılcımı aleve doğru yönlendiriyorum, doruk noktamı yaklaşıtıyorum, yaklaşıtıyorum - sadece biraz daha ve oh, oh-

Kabinimin kapısı güçlü bir avuç içi tarafından itilerek tekrar açılırken zevk karnımda patlıyor.

Kendimi gelmekten alıkoyamıyorum; çoktan elime doğru eğilmiş, nefes nefese kalmış ve kızarmış durumdayım. Korsan Lord kapı aralığını doldurmuş, çenesi düşmüş bir halde bana bakıyor. O kadar çocuksu, o kadar şok olmuş görünüyor ki, biraz gülüyorum, nefes nefese.

Ağız kapandı. Kapıyı kavradığı eli kaskatı kesiliyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Nefes nefese kaldım, hala kendimi avuçluyorum.

"Adınızı sormayı unuttum. Sözleşmenin amaçları ve günlük kullanım için." Boğazını temizliyor.

"Ben Risa," diyorum ona. "Valerisa Kearney." "Risa. Güzel."

"Peki senin adın ne?"

Sanki unutmuş gibi yüzü bir an için tamamen kararıyor. "Sebastian. Ben Bash derim. Ama siz bana Kaptan demelisiniz. Ben sizi yalnız bırakayım."

Koridora çekilir ve kapıyı sürükleyerek kapatır.

Yüzümü ve kahkahalarımı yastığa gömerek ters dönüyorum. Tanrım.

Risa'nın kulübesinin dışında duruyorum, şaşkın ve nutkum tutulmuş bir halde. Risa'nın elinin gelişinin görüntüsü -krem rengi kalçaları, soluk boğazı, küçük beyaz dişlerinin üzerine ayrılmış pembe dudakları, yastığın üzerine dökülen kızıl saçları- beynime kazınıyor.

Kadınları hep arkadan beceririm. Yüz yüze yapmak çok samimi geliyor ve genelde kullandığım fanteziden beni mahrum bırakıyor. Uzun zamandır orgazm sırasında bir kadının yüzünü izlememiştim. Böyle bir görüntünün ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum. Ve beni görünce dudaklarından dökülen o küçük kahkahayı. O kadar çekiciydi ki neredeyse acı veriyordu.

Sonunda kendimi duvardan uzaklaştırıyorum ve koridordan güverteye doğru yürüyorum. Faris, hâlâ balina kemiğine minik şekiller oymakta olan Atticus'a katılmıştı.

"Kız kalmak istiyor. Ve şehirdeki bir zalim yüzünden bir çürüğü var. Bu konuda bir şeyler yapmalısın. Onu iyileştir," diyorum belli belirsiz Faris'e.

Kaşlarını çatıyor ve *hannas* çubuğunu çıkarıyor. "Ne oldu sana?" "Hiçbir şey. Sihrimi tekrar kazandım, böylece gidebiliriz. "Ne oldu? Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Onu iyileştirdikten sonra kamaramda bize katıl. Gideceğimiz yeri konuşuruz."

Faris bana uzun bir bakış atarak bu konuşmanın bitmediğini, sadece durakladığını bildiriyor. Sonra emrimi yerine getirmek için ortadan kayboldu.

Atticus işini bir kenara bırakır ve oturduğu sandıktan kalkar. Tahta, onun yokluğunda rahatlayarak gıcırıyor. "Toplayacağım

diğer memurlar."

"Brom'u gördün mü?"

"Forecastle."

Baş güverteye giderken adamlara seslendim. "Bir saat içinde yola çıkacağız, beyler! Canlanın!"

"Emredersiniz Kaptan" diye karşılık verirler ve "Kaptan'ın karnı doydu!" ve "Yeni fahişe ona iyi davranıyor olmalı!" gibi birkaç neşeli yorumda bulunurlar.

Ekibim arasında, sihrimin bu kısmının nasıl çalıştığı bir sır değil. Enerjilerini sadece dinlenerek ve yiyerek dolduran çoğu büyücünün aksine, benim enerjimi seks yoluyla doldurmam gerekiyor. Düzenli cinsel aktivite olmadan, rüzgar üzerindeki kontrolüm yok olur. Bu kadar uzun süre gemide bir kadın tutmamızın sebebi de bu. Bir erkeği tahrik etmeye çalıştım ama bedenim ve beynim sadece kadınlara bu şekilde tepki veriyor. Yazık ki denizde erkek bulmak daha kolay. Her cinsiyeti kabul eden Faris ve Cal, ihtiyaç duyduklarında mürettebattan başkalarıyla zevk alıyorlar; ama geri kalanımız serbest kalışımızı dalgaların üzerinde geçiriyor ya da bir sonraki limanda bir genelevi bekliyoruz.

Büyüm bittiğinde ve gemide kadın olmadığında, diğer gemiler gibi yelken açmak zorundayız - havanın doğal akışını ve akıntıları kullanarak. Ama Merrina'nın hizmeti sayesinde, rüzgâr büyümü o kadar uzun süre kullandım ki, başka her şey acı verici derecede yavaş geliyor.

Enerjimi korumaya çalışıyorum ama bazen, tahrik olduğumda ya da öfkeli olduğumda, kazara gücümün bir kısmı dışarı sızıyor. *Orkide*'de Risa'yı göğsümde tutarken, beni bıçaklamadan hemen önce bu oldu. O olay ve faytonla yaşadığım intikam dolu olay arasında tamamen tükenmişim - ta ki Risa'yı kamarasında becerene kadar. Yeniden enerjiyle dolup taşmak iyi hissettiriyor.

Baş güvertede Brom'u buluyorum, hantal içinde kamburlaşmış. Kollarını küpeşteye dayamış, suyun siyah yüzeyine bakıyor. Beyaz sakallı, dalgalı gümüş rengi saçları olan, tuzdan kavrulmuş, güneşten yıpranmış bir denizci. İş depoları doldurmak, onarımlar yapmak ve genel olarak geminin sağlığını ve hazırlığını denetlemek.

parmaklığa yaslanıyorum. "Nasıl görünüyor?"

"Hm." Çiğnemeyi sevdiği otu tomarını ağzına alıp yanağına götürüyor.

"Bana stok yapmam için fazla zaman vermedin."

"Kısa bir mola, Brom. Yakıt ikmali yapmam gerekti." "Hm."

"Ne olduysa oldu, karadayken yakıt ikmali yapmadım. Şimdiye kadar duymuş olabileceğiniz gibi, seçtiğim kadın beni öldürmeye çalıştı."

Brom'un dudakları gerilir.

Sessizliği göğsüme baskı yapıyor, ta ki içimden daha fazla kelime dökülene kadar. "Tamam, evet, onu gemiye getirdim. Merrina'nın yerine geçecek birine ihtiyacımız var zaten ve bu kız - şey, bana suikast düzenlemekte başarısız oldu, bu yüzden eminim işvereni onu geldiği sintineye geri atardı. *Orkide*'ye ait değildi. Kalmasına izin vermezlerdi."

Brom tere otunu yavaşça, metodik bir şekilde çiğniyor.

"Ona güveniyor muyum? Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ondan hoşlanıyor muyum? Kahretsin, çok güzel. İlgimi çekiyor mu? Belki. Peki neden gemide ilgimi çeken bir kadın olmasın, Brom? Bana bunu söyle."

Kalın parmaklarını birbirine geçirmiş, hâlâ Knockaine'in ışıklarına bakıyor.

"Siktir et. Bunun kötü bir fikir olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Elimi alnımda gezdiriyorum. "Bu göze alamayacağımız bir komplikasyon. Planımız işe yararsa, yakında bu gemiye yeterince ateş düşecek. Kızın gemide olması onu daha fazla tehlikeye atıyor olabilir."

Brom göğsünde gurulduyor.

"Onu geri götürmemi mi istiyorsun? Çok geç. O kalmak istiyor," diyorum ona meydan okurcasına. "Tanrı aşkına, buraya bu konuyu tartışmaya gelmedim. Ayrılmadan önce kısa bir anlaşma yapmak için seni almaya geldim. Bundan sonra nereye gideceğimize karar vermeliyiz. Bazı fikirlerim var."

Yaşlı gemici bana yan gözle baktı.

"Evet, Boğazları tekrar kullanmayı düşündüm," diye kabul ediyorum. "Silas ve diğerleri kabul ederse, bunu yaparız. Yine de bu oyun için son kez olabilir. Köle gemileri çok yakında bunun farkına varacaklardır, eğer henüz varmadılarsa. Ben tam güçteyken Boğazlar'a ne kadar çabuk varabilir? Üç günde mi?"

"Evet."

"Evet." Onu omzundan alkışladım. "İyi konuşmaydı. Kamaramda görüşürüz."

RISA

Kapım çalındı.

"İçeri gel." Yatağın kenarına geçtim ve eteğimi aşağı çektim.

Belirgin koyu renk gözleri, ince yüz hatları ve zeytin rengi teni olan bir adam, içinde cam şişelerin sessizce çınladığı küçük ahşap bir kutu taşıyarak içeri girer. Koyu renk, dalgalı saçları yarıya kadar arkaya toplanmış, ayçiçeği sarısı uzun, kaba bir cübbe ve altında geniş paçalı bir pantolon giyiyor. Boynunda birkaç kemik boncuk kolye asılı ve kulak memelerinde büyük altın halkalar parıldıyor.

"Ben Faris, şifacı."

"Ben Risa."

"Memnuniyetle." Kutuyu yazı masasının üzerine koyar, yassı bir kutu çıkarır ve yanına yerleştirir. "Bunlar doğum kontrol hapları. Erkeklerden biriyle her çiftleşmenizde bir tane kullanın. Haplar adet döngünü etkilemeyecek ama hamileliği önleyecek. Kaptan kendi başına doğum kontrol hapı kullanıyor, bu yüzden eğer hap almak seni daha iyi hissettirmeyecekse, ona ihtiyacın olmayacak. Diğer sağlık ihtiyaçlarınızı bana bildirirseniz, onlarla ilgilenebilirim. Yeteneklerim sınırlı ama sihrimi bu iksirler, tonikler ve kremlerle destekliyorum." Şişelerin üst kısımlarına dokunuyor.

"Knockaine'deki *The Royal Orchid*'de geçirdiğim süre boyunca tamamen iyileşmiştim," diyorum ona. "Ama bu gece bir adam bana vurdu ve sanırım dişlerimden birini gevşetti."

"Bir bakayım."

İtaatkar bir şekilde dudaklarımı açıyorum.

Faris uzun kahverengi parmağıyla ağzımı yokluyor. "Ah evet. Bu mu?" Dokunuşunun verdiği acı şokuyla yüksek sesle inliyorum.

"Dişi sabitleyeceğim, etrafındaki dokuyu iyileştireceğim ve çürüklerle ilgileneceğim," diyor. "Kıpırdamadan durun lütfen."

Parmaklarından altın rengi bir ışık yayılıyor, o kadar parlak ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Görüşüm karardığında Faris'in kokusunun farkına varıyorum - *hannas* dumanı, nane ve limon. Parmak uçları sıcak ve dikkatli bir şekilde yüzüme değiyor.

Gemide daha kaba korsanlar olduğunu biliyorum, güvertede onlardan çok gördüm. Ama en azından bazıları, bu adam gibi, medeni ve eğitilmiş görünüyor. -Rıhtımdaki her zamanki müşterilerimden daha iyi.

Faris iyileşmeyi sonlandırırken yüzümdeki sıcaklık azalıyor.

Geri adım attığında parmak uçlarımı çeneme bastırıyorum. "Acı geçti. Teşekkür ederim."

"Lütfen dinlenin," diyor. "Birazdan yola çıkacağız."

"Yola çıkmak mı?"

"Evet. Şimdi Kaptan'ın büyüü yeniden dolduğuna göre, limandan ayrılmamız için gereken rüzgârı bize verecek."

Şok olmuş bir şekilde göz kırpyorum. "Zarar görmemesinin yanı sıra rüzgâr büyüü de mi var?" Faris'in kalın kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sana söylemedi mi?"

"Hayır."

"İkinizin gemideki yerinizin ayrıntıları hakkında konuştuğunuzu sanıyordum." İç çekiyor. "Mürettebat arasında yaygın bir bilgi, bu yüzden açıklayabilirim. Kaptan'ın rüzgâr büyüü cinsel aktiviteyle beslenir. Partnerinden enerji alıyor ve bu enerjiyi rüzgâr büyüüne yönlendiriyor. Sana ihtiyacımız olmasının ana sebebi bu."

Birdenbire *Orkide*'de odadaki havanın nasıl kıpırdadığını, ışığın renginin nasıl mavimsi bir ton aldığını hatırlıyorum. Kaptan'ın biraz aktif büyüü kalmış olmalıydı. Kendini bana karşı kolayca savunabilirdi - ona yaptığım şey için beni fena halde incitebilirdi. Ama yapmadı.

"Yani biz seks yaparken enerjimi mi aldı? Kendimi farklı hissetmiyorum."

"Bu daha çok bedenler arasında bir reaksiyon," diye açıklıyor Faris. "Sizin enerjinizin küçük bir miktarını tüketmek, onun kendi enerjisinden daha fazlasını yaratmasını sağlıyor. En azından benim teorim bu. Onunla yattıktan sonra en fazla hafif bir yorgunluk hissedeceksiniz."

"Tek yan etkisi bu olduğu sürece." Omuz silkiyorum. "Zaten hep yorgunum."

Faris gözlerimin içine bakıyor. "Bunu bilerek gemide kalmak istiyor musun?"

Yeni bilgilere rağmen rolüm değişmedi. "Knockaine'de alabileceğimden daha iyi bir pozisyon." azından ben Kaptan'ı öldürüp *Orkide*'de kalıcı bir yer edinene kadar.

Onu öldürmek dikkat ve düşünce gerektirecek. Sadece ölümcül bir zayıflık bulmam gerekmiyor, mürettebatının beni hemen sonra asmamasını da sağlamalıyım. Ölümünü bir kaza gibi göstermeliyim ya da onu öldürüp suçu başkasının üzerine atmalıyım. Zehre karşı savunmasız olup olmadığını merak ediyorum... bazı tonikler çok miktarda alındığında zehirlidir... Bakışlarım şifacının kutusundaki iksir şişelerine sabitleniyor.

Faris hâlâ dikkatle beni izliyor. Aslında, dikkatle izlemesi rahatsız edici olmaya başlamıştı. Gerginliği azaltmak için yataktan kalkıyorum ve ondan biraz daha uzun olduğumu fark ediyorum.

, düzgün siyah sakalını bir parmak ucuyla okşadım, altındaki güçlü çenenin farkındaydım. "Madeni para dışında bir para birimi kabul ederseniz, iyileştirme için size ödeme yapmaktan mutluluk duyarım. Knockaine'deki en iyi kafayı benim verdiğim söylenir."

"Bundan şüphem yok," diyor yumuşak bir sesle, elimi yüzünden uzaklaştırarak. "Dediğim gibi, dinlenmelisin."

Kutusunu almak için döndüğünde, geniş, işlemeli kemerine bağlı üç kılıf fark ediyorum. Her kılıftan süslü kabzalar çıkıyor. Bu şifacı pasifist değil; baştan aşağı bir korsan. Sakin dış görünüşünün altında acımasız bir savaşçının gizlendiğinden şüpheleniyorum.

"Görmek istiyorum," diyorum aniden.

Faris bana bakıyor, gözlerinde belirgin bir şaşkınlık var.

"Büyü," diye açıklıyorum. "Rüzgâr gücü ya da her ne deniyorsa."

"Eminim daha önce sihir görmüşsündür."

"İyileştirme gördüm elbette... ve evet, rıhtımda çalışırken bazı küçük büyüler gördüm. Ama hiç rüzgar sopası kullanan birini izlemedim."

"Onun büyüü diğerlerinden biraz farklı çalışıyor." "Anlıyorum. İzlemek isterim."

Faris kutuyu bir kolunun üzerine koyuyor ve kamaramın kapısını açıyor. "Bahse girerim yakında yelkenlerimize rüzgârı ayarlayacaktır. Bu arada çizmemiz gereken bir rota var Sihir gerçekleştiğinde onu izlemeye gelince, bildiğim kadarıyla gemide istediğin yere gidebilirsin. Tutsak değilsiniz."

RISA

Faris kapıyı biraz açık bırakıyor -belki de çok zahmetli olduğu için, belki de benim özgürce dolaşabilmemle ilgili yorumunu pekiştirmek için.

Ayak sesleri kısa geçitten geri çekilene kadar bekliyorum. Sonra kapıya doğru kaydım ve aralıktan baktım.

Koridorda serin bir esinti esiyor, ancak güverteye açılan dış kapı kapanınca kesiliyor. Odamdaki giysi sandığına dönüyorum ve içinde bulduğum iki şalı çıkarıyorum - ikisi de yumuşak ve güzel örülmüş. Birini kısa eteğime ağırlık katması için belime bağlıyorum ki yürürken havaya uçmasın. Diğerini ise omuzlarıma doluyorum.

Bir parçam kulübemde güvenle kalmak istiyor. Ama ısıtıldım ve iyileştirildim -ve becerildim- ve denesem bile uyuyamam. Bir süre yaşayacağım bu gemi hakkında daha fazla bilgi edinmek için yanıp tutuşuyorum. Kaptan, gemisi ve büyüğü hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliyim.

Kapıyı iterek sonuna kadar açmak biraz çaba gerektiriyor. Yalınayak koridorda ilerleyip iki kapı daha geçiyorum. Tavan alçak - Atticus gibi birinin geminin büyük bölümünde eğilerek yürümek zorunda olduğunu hayal ediyorum. Muhtemelen mümkün olduğunca güvertede kalıyordur.

Dış kapıyı dikkatle dışarı bakıyorum ve soğuk gece havasına göz kırpiyorum.

Bu çıkışın her iki yanında daha yüksek bir güverteye çıkan ahşap basamaklar var. Birkaç adım ileride büyük bir ahşap ızgara var, sanırım güvertenin altına giden ambar kapağını örtüyor olmalı.

Birkaç korsan etrafta dolaşıyor ama hepsi meşgul görünüyor ve Kaptan'ı, Silas'ı, Atticus'u ya da daha önce tanıştığım herhangi birini göremiyorum. Belki mürettebata fark ettirmeden ambar kapısına kadar gidip güvertenin altına inebilirim. Daha önce bir geminin ambarını hiç görmemiştim. Ayrıca, aşağıda bu geminin gerçekten köle taşıyıp taşımadığına dair ipuçları olabilir.

Tahta ızgaraya doğru sürünüyorum ve parmaklarımı ona geçiriyorum. Biraz ağır olmasına rağmen kolayca kalkıyor. Dikkatlice altındaki ahşap merdivenlere tırmanıyorum ve ızgarayı başımın üzerindeki yerine indirene kadar aşağı iniyorum.

İndiğim basamaklar o kadar dik ve dar ki daha çok bir merdiveni andırıyor. Burası kasvetli, ama yakınlarda bir fener asılı ve bir köşeden parlak bir ışıltı görüyorum. Ötedeki odadan erkek sesleri geliyor, alçak ve ciddi.

"Keşke şikayet etmeyi bıraksan, Cal." Genç bir ses -sanırım Red, bana şifalı otlar ikram eden çocuk. "Burada iyi bir yerimiz var. Bu gemiyi seviyorum."

"Gemiyi ben de seviyorum. Kaptanından o kadar emin değilim." Cal'dan ağır bir iç çekiş. "Sana göz kulak oluyorum, duydun mu? Sen benim kardeşimsin. İyi bir hayatın olmasını sağlamak benim görevim. Ve korsanlıkla geçen bir hayat saygın değildir. Şimdi Kaptan'la buluşup rotamızı belirlemem gerekiyor ama sen söylediklerimi düşün."

Ayak sesleri döşeme tahtalarına çarpıyor ve aceleyle merdivenden inip zemindeki daha küçük bir ızgarayı kaldırıyorum, burada daha fazla basamak geminin derinliklerine iniyor. ızgarayı zamanında başımın üzerine zar zor kapatıyorum. Ahşap çıtaların arasından Cal'ın ana güverteye çıkan basamakları tırmandığını görüyorum.

Bu alt kattaki hava nemli ve serin, hafif bir küf kokusu var. Üstümdeki ızgaradan biraz ışık sızıyor, duvara dar bir kutudaki birkaç mumu, iki tutacağı ve birkaç uzun kibriti ortaya çıkarmaya yetecek kadar. Çok kullanışlı.

Mumlardan birini kalaylı bir tutacağa sıkıştırıp yakıyorum. Sonra etrafımı aydınlatmak için mumu sağa sola sallayarak karanlıkta ilerliyorum.

Burası kargo ve depolama alanıdır. Büyük fiçılar, gemi sallanıp yuvarlanırken yuvarlanmalarını önleyen kavisli desteklerin içinde yan yatmış vaziyettedir. Karanlıkta iplerle sarılmış sandık kuleleri beliriyor ve ağır çuvallar tavandan sallanıyor ya da yerde yığınlar halinde yatıyor. Birini kurcalıyorum ama kumaş içindekilerin şeklini anlamam için çok kalın.

Daha fazla halat ve fazladan yelken bezi başımın üzerinde ilmekler ve demetler halinde asılı duruyor ve birden fazla kez eğilmek zorunda kalıyorum. Kendimi derin, karanlık bir mağarada ilerliyormuşum gibi hissediyorum ama bu mağarada yerimde duramıyorum. Rüzgâr dindi, bu yüzden deniz daha sakin, ama bu devasa geminin içinde bile okyanusun dalgalanmasını ve sallanmasını hissedebiliyorum ve bu hareket rahatsız edici.

Hayır, aslında bir mağara gibi değil. Geminin karanlık, darmadağın ambarı daha çok beni yutan büyük bir canavarın karnına benziyor. Hayalini kurduğum hayata kavuşmak istiyorsam öldürmem gereken bir canavar.

Mumumun altın ışığında gizlenerek gibi siyahın içinde ilerliyorum, ta ki boynuzlu bir canavar etrafımda belirene ve ben irkilerek bağırana kadar. Şanslıyım ki mumdan canavar falan çıkmıyor, sadece küçük variller, yedek bir çapa ve birkaç tahta görünüyor.

Uzak karanlıktan bir ses geliyor. "Kim var orada?"

Öyle bir sıçradım ki neredeyse mumu düşürecektim. Onu tutarak donup kaldım, cevap veremeyecek kadar korkmuştum.

"Kim var orada?" diye tekrarlıyor ses.

Yavaşça sese doğru ilerliyorum, çıplak ayaklarımın altındaki tahtaların serin ve sert rutubetinden biraz ürperiyorum. Konuşan her kimse biraz uzakta. Sandıklardan oluşan bir labirentin içinden geçtikten sonra, sıra sıra dizilmiş küçük, parmaklıklı hücrelerle çevrili dar bir geçide ulaşıyorum.

İlk iki hücre boş ve samanla dolu. Tek eşyaları birer lazımlıktan ibaret. Soylu bir kız bu bok, küf ve yıkanmamış deri kokusu karşısında burnunu kırıştırabilir ama ben bu pisliğe az çok alışkınım.

Soldaki bir sonraki hücrede, iki beyaz el sarılmış. Tırnaklar yırtık pırtık, parmak eklemleri kir içinde.

Korsanlar burada bir mahkum tutuyorlar.

Mumumu kaldırıyorum, sarı ışığını parmaklıkları kavrayan solgun ellerin üzerinde parlatıyorum. Arkalarındaki yüz irkilerek alevden uzaklaşıyor. Yırtık pırtık giysiler, tel tel saçlar ve kirli bir sakal yüz hatlarını yarı yarıya gizliyor. Hücrenin arka köşesindeki lazımlık ağzına kadar dolu, geminin her hareketinde biraz daha sallanıyor ve dökülüyor ve samanlar vıcık vıcık yığınlar halinde yatıyor.

"Merhamet et, tatlı kız." Hücredeki adam titreyen elini uzatıyor, kemikli parmakları beni pençeliyor. Ulaşamayacağı kadar geriye çekiliyorum.

"Kimsin sen?"

"Bir zamanlar iyi bir geminin kaptanıydım, bir krala sadık bir şekilde hizmet ediyordum. Gemiye bindik ve soyulduk. Korsanlar gemideki herkesi öldürdü, tüm dostlarımı, arkadaşlarımı-" Boğazından kuru bir hıçkırık koptu. "Yükümüzü aldılar ve gemiyi yaktılar. Bu sulara bir bela oldukları kesin. Ama sen değilsin, değerli melek. Sen tanrılar tarafından gönderildin! Bana yardım edebilirsin, beni kurtarabilirsin. Sen onlardan biri değilsin, bunu söyleyebilirim."

"Gerçekten o kadar korkunçlar mı? Yeterince iyi görünüyorlar."

"Oh, iyi görünüyorlar." Çatlak sesine acı bir nota giriyor. "Nereden geldiklerini biliyorsun, değil mi? Bu korsanların çoğu bir zamanlar ticaret gemilerinde ya da kraliyet kalyonlarında görev yapmış. Ama kurallar ve düzenlemeler umurlarında değildi - içlerinde bir delilik vardı, yasalara ve sadakate tahammül edemeyen, sivil halkla yetinemeyen bir tuhafılık. Onlar asiler ve kötüler. Bazıları krallarının sarayının adaletinden kaçan soylular. Alçak bir grup, tehlikeli bir grup, sözlerime dikkat edin."

"Hiç köle taşıyorlar mı?"

Bakışları çatık kaşlarının altında keskinleşiyor. "Köleler mi? Ah, evet. Ben buraya geldiğimden beri iki gemi dolusu kadın ve kız taşıdılar. Birkaç tane de oğlan çocuğu. Bu katta pruvaya doğru bir rıhtım var, bir sürü hamak var. Onları orada tutuyorlardı. Hepsini açık artırmada, kıyıdaki bir limanda sattılar."

Kalbim sıkışıyor. Bu kadar zavallı hissetmemeliydim - ne de olsa bu mürettebatın bir kısmıyla daha yeni tanıştım - ama onların köle taciri olmalarını istemedim. Yaptıklarını bildiğim halde Kaptan'ın beni kullanmasına izin vermeye dayanabilir miyim bilmiyorum.

Hücredeki adam benim tepkim karşısında hevesli bir şekilde mızızlanıyor. "Evet, onlar şeytan, öyleler. Sana tecavüz ettiler mi güzelim? Yaptıklarından şüphem yok. Gemide öyle çılgınlıklar duydum ki, kendim de birkaç kez çılgılık , itiraf etmekten utanmıyorum. Beni kuruttular ve kendi adımları zar zor hatırlayana kadar dövdüler. Biraz insani teselliye ihtiyacım var, eğer çok nazik olursanız. Zavallı bir ruhtan diğerine sıcak bir kucaklaşma."

Vücudunu parmaklıklara dayıyor, bana dokunmak için zorluyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Ben soruyorum.

"Biraz su ya da-"

"Anahtar," diye mırıldanıyor. "Anahtar ve sonra bir tekne. Ya da sadece anahtar, genç kız. Kıyıya yakınız, ha? Bahse girerim, limana yanaştık? Çıkarın beni, biraz oyalanın, ben de güverteye çıkıp atlayayım. Kıyıya kadar yüzebilirim. Merhametiniz sayesinde, nazik hanımefendi, size yalvarıyorum."

Bana tekrar pençe atıyor ve sırtım karşı hücrenin parmaklıklarına değene kadar geri çekiliyorum.

Aniden kemikli bir kol arkamdaki hücreden fırlıyor ve boğazımı sararak beni parmaklıklara sabitliyor. Kahretsin, ikinci bir mahkûm, fark etmemiştim.

Mum alevini saldırganımın koluna tutuyorum. Alev tene değil cızırdıyor, o da miyavlayıp beni bırakıyor. İki mahkûm inleyip küfrederek kollarını parmaklıklar arasında sallarken, ben tökezleyerek hücreden uzaklaşıyorum.

Ambardan çıkmak için acele ederken mum neredeyse ölüyordu. Merdivene ulaştığımda üfleyip söndürüyorum ve basamakları tırmanmadan önce kutuya bırakıyorum.

Tanrıların merhameti sayesinde kimse beni geminin derinliklerinden çıkarken görmüyor. Keşfedecek midem kalmadığı için ikinci merdiveni de çıkıyorum, ızgarayı geriye atıyorum ve güvertedeki açık havaya çıkıyorum.

Gecenin koyu mavi karanlığı beni karşılıyor ve bir an hareketsiz durup serin havanın aşağıdan gelen pis kokuyu ve o pis ellerin dokunuşunu temizlemesine izin veriyorum.

Kamaranın kapısı açılır ve Kaptan dışarı çıkar, onu subayları takip . Kan lekeli kıyafetlerini değiştirmiş, üzerine şık bir gömlek, yelek ve zayıf kalçalarına yapışan koyu renk bir pantolon giymiştir. Paltosu göğsünü ve omuzlarını her zamankinden daha geniş gösteriyor; kurumuş çamur izleri olsa da hala muhteşem. Parmaklarında artık yüzükler var ve kulaklarında birkaç çivi parlıyor.

Arkasındaki adamların hepsi sakallı ve biraz daha sert görünümlü, ama onun çenesi temiz tıraşlı, saçları düzgünce geriye taranmış, yüzü açık, taze ve yakışıklı. Genç bir prence, cesur bir erkek liderine benziyor.

Kaptan Sebastian-Bash, soyadı ne? Nereden geliyor bu rüzgârın efendisi, korsanların neredeyse yenilmez lordu? Mahkûmun iddia ettiği kadar kötü biri mi?

Beni gördüğünde gözlerinde ateşli bir pırıltı belirliyor. "Gösteriyi izlemeye mi geldin, Risa?" diye soruyor.

"Kaptan izin verirse."

"Artık ekibin bir parçasısın. Kimseyi bıçaklamayacağına yemin ettiğin sürece onu ."

"Mürettebat için tehlikeli olmadığımı yemin ederim."

Yeminimden kendisini çıkardığımı fark etti. Kaşını hafifçe kaldırışından bunu anlayabiliyorum. "Yeterince adil."

En az bir düzine korsan da izlemek için toplanır. Onun sihrini binlerce kez görmüş olmalılar ama yine de ilgilerini çekiyor. Korsanlardan birkaçı

Mürettebat yelkenler ve halatlarla uğraşmaya devam ediyor - ne yaptıklarını bilecek kadar gemilere aşina değilim.

Bash ana güvertenin ortasında, ana direğin açılmış yelkenlerinin altında duruyor. Geminin doğal bir şekilde yol almasına yetecek kadar esinti var ama sanırım daha hızlı gitmesini sağlayacak gücünüz varsa, neden kullanmıyorsunuz ki?

"Bayrakları kaldır, delikanlı," diye .

"Memnuniyetle, Kaptan." Kızıl bir halatı kuvvetle çeker ve büyük siyah bir bayrak yavaşça gökyüzüne yükselir. Hafif rüzgâr kumaşı yakalıyor ve bayrak geceye karşı dalgalanarak çapraz kemikleri ve taçlı bir kafatasını ortaya çıkarıyor. Demek ki bu Korsan Kral'ın gemilerinden biriymiş.

Soluk mavi ışık Kaptan'ın , sanki derisinden ve giysilerinden sızıyormuş gibi yayılıyor. Ellerinin süpürme hareketiyle onu bir araya topluyor ve yukarı doğru fırlatıyor. Işık güzel bukleler ve dalgalar halinde yükseliyor, yavaşça gecenin içinde dağılmadan önce üzerinde kıvrılıp dans ediyor. Ama büyüünün etkisini hissedebiliyorum - havanın gergin bir şekilde kıpırdanması, doğal esintinin bozulması, dağınık rüzgar girdaplarının yanaklarıma sürtünmesi, saçlarımı savurması.

Bash kollarını iki yanına indirir ama aynı yerde durmaya devam eder, ayaklarını birbirinden ayırır.

"Büyü bir kez girdiğinde, onu yönlendirmek için zihnini kullanabilir." Silas konuşuyor, sesi kadifemsi bir uğultu. "Kaptan'ın harekete geçirdiği hava akımları etkisini yitirmeden önce birkaç saat boyunca devam edecek. Sonra onları tekrar çalıştıracak ve bizi doğru yöne itmeye devam edecek."

Yüzümü ona döndüğümde, Silas'ın koyu kahverengi gözleri çok çekici bulduğum neşeli bir sıcaklıkla gözlerimi yakalıyor. Sırıltısı da büyüleyici ve koyu teninin altında kabaran kaslar da öyle. Zihnimde onu Atticus, Red ve Faris'in yanı sıra hizmet etmekten çekinmeyeceğim bir başka mürettebat üyesi olarak işaretliyorum.

Ama bakışlarım elindeki eldivene, fetihlerini simgeleyen renkli dikişe takılıyor.

Tek bir adam için özel olmak nasıl bir şey olurdu? Kalbinizi ve ruhunuzu tamamen dolduran ve başka kimseyi istemeyeceğiniz birine sahip olmak?

Böyle bir şey benim gibi biri için imkansız. Bess'in de tavsiye ettiği gibi, kalbimi korumalıyım. Bu adamlar hoş görünebilir - onlarla her etkileşime girdiğimde gülümsemeleriyle beni gafil avlayabilirler, ancak

Kendime doğruyu söylüyordum, hapishanedeki mahkûmların ifadeleriyle de destekleniyordu.

Bu çürümüş sırları olan bir gemi ve mürettebatın da çürümüş kalpleri var.

RISA

Gemi iyice yol aldıktan sonra kamarama dönüyorum ve birkaç saat boyunca rahatsız edilmeden uyuyorum. Uyandığımda dolapları ve çekmeceleri karıştırıyor, bazı güzel kozmetik boyalar ve kremler, ipek bir çanta içinde bir dizi iç çamaşırı, tek dişi kırık bir tarak ve bir yığın narin işlemeli mendil gibi çeşitli hazineler keşfediyorum.

Tüm eşyaları benim olarak kabul ediyorum ve siyah ipek bir korse, volanlı deniz mavisi etekler ve dantel külotlar seçerek kendimi güne hazırlıyorum.

Tam dudaklarıma kırmızı boya sürmeyi bitirmiştım ki, kapı neşeli bir şekilde çalındı. Kapıyı açtığımda Silas orada duruyor, elinde kalın bir kâğıt rulosu tutuyor.

"Kontratınız, leydim. En iyi işlerimden bazıları."

"Teşekkür ederim." Ondan aldım ve açtım. Sylvie'nin benim için yaptığı tek iyilik okuma, yazma ve temel matematik dersleri almamı sağlamaktı. Benim adıma ödediği tek şey buydu. Tüm giysilerim, kişisel malzemelerim ve kozmetik ürünlerim ikinci eldi, diğer arife-yürüyüşçülerden aktarılmış ya da şehrin daha iyi bölgelerindeki çöp kutularından geri alınmıştı.

En azından öğrendiğim için minnettarım. Silas'ın döngü senaryosunu nispeten kolaylıkla çözebiliyorum.

"Bu bir denizcinin el yazısı değil." Sözleşmeyi yazı masasına götürüyorum ve o da beni takip ederek bir şişe mürekkep ve bir tüy kalem bırakıyor.

"Eskiden böyle pek çok sözleşme hazırlardım. İvrian başkentinde görev yapan bir hukuk ustasıydım."

Gözlerim açılıyor ve o gülüyor.

"Bir şehir avukatı gibi görünmediğimi ve konuşmadığımı biliyorum. Uzun yıllardır denizdeyim, lehçeyi öğrendiğimi söyleyebilirsiniz. Ama bazen eski görgümden eser kalmıyor."

"Savaşlarınızı saray yerine açık denizlerde yapmayı tercih ediyorsunuz."

"Ah, o güzel ve hızlı biri." Bana göz kırpmıyor. "Evet, ben Heyecan verici bir kavgayı ve iyi bir savaşı her zaman sevmişimdir. İki farklı şey, aklınızda bulunsun. Biri için ruh ve yürek, diğerini kazanmak için strateji ve beyin gerekir. Kontratını oku canım ve hoşuna gidip gitmediğine bak."

Anlaşmanın şartları yeterince açık. *Reaper's Fate* gemisinde üç ay boyunca yelken açacağım ve haftalık olarak ödenmek üzere belirtilen miktarda para karşılığında kendimi Kaptan'a serbestçe sunacağım. Benimle yatmak isteyen denizcilerin bana ödeyecekleri miktar belirtilmiş ve gemidekilerin güvenliği söz konusu olduğunda ve büyüğü tükendiğinde, Kaptan hariç, herhangi birine, herhangi bir zamanda hizmet etmeyi reddedebileceğime dair bir açıklama var. Tedirgin edici bir eklenti ama arkasındaki mantığı anlıyorum.

Üç ay dolduğunda, tüm tarafların ne istediğine bağlı olarak sözleşmeyi yenileyecek, yeniden müzakere edecek veya feshedeceğiz.

Para iyi, rıhtımda alabileceğimden çok daha iyi. İlk haftanın ödemesi, *The Winking Siren*'de bıraktığım ve yıllar boyunca biriktirdiğim paranın kaybını karşılayacak.

Hizmet edeceğim adamların ahlaki değerleri beni hala rahatsız ediyor. Ama sayısız adama hizmet ettim ve bazıları muhtemelen tecavüzcü, hırsız ya da katildi. Ben hiç sormadım, onlar da bana söylemedi. Bunun bundan ne farkı var?

Kalemi mürekkebe batırıyorum.

Sözleşmeyi imzalamalıyım. Şu anda Sylvie ve Aisu vahşi bir adamın, zalim bir adamın . Kurt kendini Kaptan'dan daha iyi sanıyor olabilir ama ben öyle olduğundan emin değilim. İki kadını onun pençesine terk edemem.

Bir unla imzalıyorum-Valerisa Kearnsey-ve kuruması için mürekkebe hafifçe üflüyorum.

"Çok iyi." Silas sözleşmeyi uzattığımda kabul ediyor ama gözleri kâğıtta değil bende. "Güçler adına, bugün çok güzel görünüyorsun. Kabul edebileceğinden çok daha fazla teklif alacağından hiç yok."

"Ama senden değil," diyorum yavaşça, yüzünü izleyerek.

Başını sallar. "Hayır, aşkım. Koşullar farklı olsaydı seni hemen yatırırdım ama burada başka bir şey var. Komplikasyonlar biz

gemideki son kadınla yapmadın mı, anlayışlı? Bunların sonuçlanmasını bekliyorum. Ama bana her konuda gelebilirsin, anlıyor musun? Levazım subayı olarak, bu dönepleri hizada tutuyorum. İçlerinden biri size sıkıntı verirse bana söyleyin, ben de onları sintineye tıkayım ya da suçun ağırlığına göre bordadan aşağı atayım. Bir anlaşmaya vardık mı?"

Eldivenli elini uzatıyor, ben de parmaklarımı ona doluyorum. Tutuşu kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissetmemi sağlıyor. Bedenimin peşinde değil; benim iyiliğimi gerçekten önemsiyor gibi görünüyor.

Ya öyle, ya da çok yetenekli bir yalancı. Dün gece şakayla karışık bahsettiği gibi "dürüst bir düzenbaz".

Odadan çıkarken onu takip ediyorum ama o sola, Kaptan'ın kamarasına doğru giderken ben sağa dönüp güverteye yöneliyorum. O kadar açım ki, boş midem kendini yiyip bitirecekmiş gibi hissediyorum.

Koridordan çıkarken hızımızın rüzgârı yüzüme çarpıyor. Dalgaların arasından nefesimi kesecek kadar hızlı geçerken, yelkenlerin Kaptan'ın yarattığı rüzgârın gücüyle gerilmesini izlemek tuhaf bir fenomen. Direkler ara sıra hafifçe gıcırıyor ve metal şeritlerle güçlendirildiklerini fark ediyorum. Daha fazla cıvata ve takviye, her bir direğin gemiye bağlandığı kaideyi destekliyor.

Bronzlaşmış, kösele yaşlı bir denizci ana direğin yanında durmuş, dişlerinin arasına sıkıştırdığı yanmayan piposuyla yelkenlere bakıyor.

Korsanın gri sakalı ağzını gizliyor ama genel ifadesi memnuniyetsizlikten .

Açlığını geçici olarak unutup ona yaklaşıyorum ve gözümü armaya dikiyorum. "Her şey yolunda mı?"

Bana bakmıyor ama boğazından hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"Sanırım büyü hız gemiye ekstra bir yük bindiriyor," diye ekliyorum.

Bu sefer dönüp beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Muhtemelen ellili ya da altmışlı yaşlarında, söylemesi zor. Bir zamanlar yakışıklıydı -hayır, hâlâ yakışıklı, sadece yıpranmış. Elmacık kemikleri, güçlü çenesini örten gümüş sakalının üzerinde çıkıntı yapıyor. Mavi gözlerinin kenarları gözlerini kısmaktan ya da gülümsemekten -muhtemelen birincisinden- kaynaklanan derin kırışıklıklarla süslü. Sürekli sırıtan Silas'ın aksine, bu adamın sadece nadir durumlarda gülümsediğine bahse girerim.

"Ben Risa," diyorum ona.

"Brom."

Yukarı doğru bakmaya devam ediyoruz.

"Kırılmayacak, değil mi?" Direkten gelen özellikle yüksek sesli bir gıcırtıdan sonra soruyorum.

Pipoyu ağzından çıkarır. Minik, zarif gravürlerle kaplı, geometrik desenler ve minicik resimler satır satır.

"Yalan söylemeyeceğim," diye homurdanıyor. "Direkleri köpekbalıklarının balına leşini delip geçtiği gibi delip geçeriz. Ama bu bir süreliğine idare eder."

"Ne kadar uzun?"

"Yeterince uzun."

"Oh." Bir sonra, "Nerede yiyecek bir şeyler bulabileceğimi biliyor musun?" diye soruyorum.

"Kiler, aşağıda. Köşeyi dönün."

"Teşekkür ederim."

Ben uzaklaşırken, "Başkalarıyla da yatıyor musun?" dedi. Kaptan dışında?"

"Oh... evet. Sen-sen istiyorsun..."

Homurdanıyor. "Ben değil. Sadece merak ediyorum."

"Anlıyorum." Aceleyle ambar kapısına gidip aşağıya iniyorum.

Biraz hayal kırıklığına uğradım, özellikle de ekibin beni reddeden üçüncü üyesi olduğu için. Kendim için ekstra para kazanmaya başlamak için sabırsızlanıyorum. *The Winking Siren*'e geri döndüğümüzde, her kız giysi ve ihtiyaçlar için küçük bir yüzde dışında, yaptıklarını Orgul'a teslim etmek zorundaydı. Pek çok kadın için ihtiyaçlar arasında, pek çok çeşidi olan bir uyuşturucu olan *cinnar* da vardı.

-Bazıları pudra şekeri kadar zararlı, diğerleri ise beyni kalıcı olarak bükecek kadar güçlü. Bu şeyden hep nefret etmişimdir. Annemin bana davranış biçimi, tutarsız düşünce tarzı ve önerdiği şeyler -korkunç, mide bulandırıcı şeyler- için onu suçluyorum.

Her şeyin ondan kaynaklandığına inanmaktansa uyuşturucuyu suçlamak daha kolay.

Güvertenin altına inip köşeyi döndüğümde mutfağı keşfediyorum; uzun masaların ve bankların bulunduğu geniş bir oda. Ortada aşevi, geminin içine gömülmüş ve alevlerin kaçmasını önlemek için daha fazla tuğla ile çevrelenmiş tuğla bir şömine var. Ateşin üzerinde metal bir çerçeve yükseliyor ve bir tencere alevlerin içine doğru sarkıyor, zincirlerle desteklenerek yerinde tutuluyor. Daha fazla tencere ve tava, birkaç demet ot ve bir dizi soğan tavana cıvatalanmış demir çubuklardan sarkıyor.

Oradaki şöminenin etrafında, kare şeklinde inşa edilmiş bel yüksekliğinde dolaplar ve bunların üzerine bir tezgah ya da çalışma yüzeyi olarak döşenmiş tahtalar bulunan bir aşçı alanı yer alıyor. Zayıf, bıyıklı bir adam bıçakları döndürüyor ve terini siliyor.

Karmakarışık kaseler, yarım doğranmış sebzeler, yağlı bir domuz pastırması ve yulaf gibi görünen bir yığının ortasında kaş.

Birkaç korsan masalara oturmuş, bazıları yulaf lapası yiyip rom içerken, bazıları da kâğıt oynuyor. Ben içeri girdiğimde hepsi başını kaldırdı.

Bir sürü sakallı yüz, bazıları kirli ve yıkanmamış, dişlerin olması gereken yerlerde delikler var. Bir adamın parmaklarının çoğu yok, bir diğerinin ise tahta bir bacağı var. Kadırgaya ağır bir terli adam kokusu sinmiş, yanık domuz pastırması kokusuna karışıyor.

Korsanların birkaçını dün gece güvertede Bash'in rüzgâr büyüsünü izlediğim zamandan, birkaçını da ilk geldiğim zamandan tanıyorum. Artık herkes kim olduğumu ve neden burada olduğumu biliyor.

Bu, yoldan geçen bir denizciyi sokakta sert bir sikiş için ayartmaktan daha garip ve iyi döşenmiş bir salonda süzülmekten ve cinsel bir partner seçmeden önce nazik bir sohbeta dalmaktan çok daha az hoş. Burada tek fahişe benim. Başka seçenek yok, başka kadın yok. Ben güzel bir yüz ve tatlı bir vücut olarak varım - doldurmak için para ödeyebilecekleri bir dizi delik.

Panik içimi burkuyor. Şu anda, yapabilirsem kaçardım. Ama gidecek hiçbir yer yok. Bu gemide, bu adamlarla -denizcileri öldüren, gemileri yakan ve tutsaklarını pislik içinde sürdüren korsanlarla- sıkışıp kaldım.

Korsanlardan birkaçı birbirlerine dirsek atıp sırtıyor. Bana doğru birkaç baş sallama ve göz kırpma hareketi yapıyorlar. Ama arkamda ayak sesleri duyulduğunda, hepsi aniden duruyor ve tekrar romlarına ve kartlarına sarılıyorlar.

Her nasılsa arkamdaki adamın devasa kolanını ve boyunu hissediyorum - Kaptan için çok büyük.

Döndüğümde Atticus'un dövmeli kolunun altında bir çantayla orada durduğunu görünce şaşırıyorum. Kafasını kırıslara çarpmamak için başını eğik tutuyor.

"Bu tarafa." Kocaman bir elini sırtıma koyuyor ve beni pencerenin yanındaki boş bir masaya yönlendiriyor. "Sen oraya otur, ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim. O yağlı fare boku yulaf lapası değil, düzgün bir şey."

El çantasını bir *gümbürtüyle* masanın üzerine bırakır ve aşçı tezgâhına doğru yürür. Kaba bir talepte bulunur ve aşçının uzun, genizden gelen monoloğuyla karşılık bulur: "nankör zalimler" ve değerinin bilinmemesi hakkında bir şeyler söyler.

Sonunda sarışın dev, kahverengi salçaya bulanmış büyük bir parça ekmek, birkaç dilim kurutulmuş elma ve üç parça

pastırma, sadece kısmen yanmış. Kahverengi macun rengine rağmen nefis kokuyor ve bir ısırık aldığında cevizimsi bir tadı var.

Atticus çantasından bir nesne çıkarıyor; büyük, kalın bir yumurta kabuğu, bir ucunda akıtıldığı yerde küçük bir delik var. Kabuğun yarısı Brom'un piposunda gördüğüm zarif desenlerle kaplı.

Atticus bir bıçak çeker, ucuyla dişlerinin arasından bir parça yiyecek çıkarır, sonra da kabuğun üzerine bir sıra daha süsleme oymaya koyulur.

"Sanatın çok güzel," diye mırıldanıyorum ısırıklar arasında. "Bu mu? Bu kazıma. Sanat değil."

"Lanet olsun, değil."

Başını kaldırıyor, sarı sakalı seğiriyor. "Başka bir şey görmek ister misin?" Hevesle başımı sallıyorum.

Çantasından deri ciltli bir kitap çıkarır ve çevirerek açar.

Sayfalar, her biri bir dikdörtgenin sınırları içinde çizilmiş birkaç sahne içeriyor. İlk sahnede bir denizci, gemisi arka planda batarken bir adaya doğru çılgınca yüzmektedir. Sonraki sahnelerde adayı keşfediyor ve güzel, dolgun deniz kızlarıyla dolu bir lagünü keşfediyor. Bundan sonra resimler giderek daha şehvetli bir hal alıyor ve kazazedenin farklı şekil ve boyutlardaki deniz kızlarıyla çiftleştiği ayrıntılı görüntüler de yer alıyor.

"Bunları erkekler için çiziyorum," diyor Atticus. "Bazen onları satıyorum. Bir keresinde pazarda bir grup genç soyluya bütün bir seti satmıştım."

"Modelleriniz kim?" Deniz kızının çıplak göğüslerinin gerçekçi detaylarına hayran kalarak sayfalardan birinin üzerinde parmak uçlarımla geziniyorum.

"Model yok. Sadece hafızam." Alnına vuruyor. "Silas ve Kaptan sayesinde bir sürü güzel anım var. Limana vardığımızda güzel zamanlar geçiriyoruz."

Deniz kızına daha yakından bakıyorum. Yüz ifadesi tam bir mutluluk ifadesi. Her nasılsa, yoğun bir orgazm sırasında gerçek bir kadının yüzündeki ifade ile acı arasındaki ince farkı yakalamayı başarmış. Burada sahte bir orgazm yok, sadece gerçek bir coşku var.

"Sanattan anlamam ama bence bunlar çok güzel," diyorum ona.

Cevap vermeden başını sallıyor ve yumurta üzerinde çalışmaya devam ediyor, ben de kitabını karıştırıp hikayeyi açıklamak için eklediği notları okuyorum. O kadar eğlenceli ki neredeyse yemek yemeyi unutuyorum ve birisinin benimle konuştuğunu, o kişi kelimeleri tekrar edene kadar zar zor fark ediyorum.

"Harika hikayeler, değil mi?"

Başımı kaldırıp Kaptan'ın kahverengi gözlerine bakıyorum. Masanın ucuna tünemiş, eğlenen bir yarı gülümsemeyle bana bakıyor.

Midem geminin dibinden denize doğru dalıyor. "Mükemmel... evet."

Gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşüyor. "Korkmuş görünüyorsun."

"Adamlar onu rahatsız ediyordu, Kaptan," diye araya giriyor Atticus. "İlk başta biraz gariplik olması kaçınılmaz. Merrina bu işteydi gemisinde yıllarca çalışmış biriydi-" Boğazını temizliyor. Ne söyleyeceğinden emin olmadığında bunu yapıyor gibi görünüyor; kendine fazladan birkaç saniye düşünme süresi kazandıran bir alışkanlık.

"O da ekipten biriydi," diye bitiriyorum. Dün gece bana benim de ekipten biri olduğumu söyledi ama bu onu doğru yapmaz. Bu grubun gerçek bir parçası olmak, sahip olmadığım zamanı alacaktır. "Bir sonraki varış noktamıza ulaşmamıza ne kadar var?"

"Hızımızı korumamız şartıyla iki gün daha."

Eğer hızımızı korursak -ki bu da Kaptan'ın sihrini korumasını gerektiriyor, bu da daha fazla sikiş anlamına geliyor. Ben çarşafarla boğuşurken odaya girip arkamda belirmesi, amımı okşaması, ıslaklığımla alay etmesi ve sonra kocaman sikini içime yerleştirmesi aklıma gelince kalbim çılgınca çarpıyor. Amımda bir sıcaklık kabarıyor ve tekrar böyle doldurulmak için titrek bir acı duyuyorum.

Belki de Kaptan düşüncelerimin nereye kaydığını biliyordur. "Konuşmalıyız," diyor. "Burada olmaz."

RISA

Bash ayağa kalkıp mutfağın diğer ucundaki kapıya yöneliyor ve ben de içgüdüsel olarak onu takip etmem gerektiğini anlıyorum. Ağzıma bir parça pastırma tıktırıyorum, bir tane daha alıyorum ve yemeğin geri kalanını Atticus'a doğru itiyorum.

Kaptan beni yiyecek ve su deposu gibi görünen dağınık bir alana götürüyor, sonra başka bir kapıdan çıkıyor. Ötedeki oda top gülleleri ve zincir atışlarıyla dolu, hepsi de kalın halat ağlarının arkasında yer alıyor. Tepedeki bir ızgaradan ışık süzülüyor ve güverteye çıkan bir dizi merdiven benzeri basamak daha var. Duvar boyunca her biri kapalı, arkalarında topların bağlı olduğu üç top kapısı vardır.

"Bu ön barut deposu." Bash ilerideki küçük bir kapıyı işaret ediyor. "Kıç tarafa yakın bir barut deposu daha var."

"Çok fazla savaşa mı katılıyorsunuz?"

Bir elini silahlardan birinin ağır metal gövdesinde gezdiriyor. "Biz korsanız. İşimiz bu."

Ona ne yaptığını sormak istiyorum. Köleler ve mahkumlar hakkında. Ama bu benim işim değil. Benim işim görevimi tamamlamak ve mümkün olduğunca çabuk Knockaine'e dönmek.

O ve ben yalnızız ve ikimiz de biraz dinlendik - yetenekleri hakkında daha fazla şey öğrenmeye başlamak için mükemmel bir zaman. Kalçalarımın normalden daha fazla sallanmasına izin vererek ona doğru kayıyorum.

Kirpiklerimin arasından ona bakarak, "Güçlerinin savaşlarda işe yaradığını tahmin ediyorum," diye mırıldanıyorum. "Rüzgârı kontrol edebilen, öldürülemez bir kaptan mı? Durdurulamaz olmalısın."

"Sen öyle san." Göğüslerim neredeyse göğsüne değecek kadar yaklaştığımda bana bakıyor.

Bakışlarında mizah parıldıyor ve sonra bir kıkırdamayı bastırarak bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Yine bana gülüyor. Knockaine rıhtımlarında ya da *Orchid*'in salonlarında çalışıyor olsam da, cazibemi konuşturduğumda erkekler bana gülmez.

"Burada bunu yapmak zorunda değilsin. Yürüyüşün, göğüslerin ve gözlerin-" Dudaklarını büzerek kendi kirpiklerini dramatik bir şekilde kırıştırıyor. Benimle alay ediyor. "Bu tür davranışlar bir geneleve ait. Burada, gemide, ne zaman sevişmek istediğimizi söyleriz."

"Elbette," diye tısladım. "Nasıl isterseniz lordum. Hizmetinizdeyim." Birkaç adım geri çekiliyorum ve ona dramatik, vahşi bir reverans yapıyorum.

"Güçlerin sayesinde, reveransı bir isyan eylemine dönüştürmeyi başardın." Göz kırıyor. "Saygılar."

"Konuşmak istediğini söylemiştin," diyorum sıkıca. "Hadi ."

"İmzalamadan önce sözleşmeyi okudun, değil mi? Yani seni günde bir ya da iki kez, eğer bir savaş olursa ve tüm enerjimi kullanırsam muhtemelen daha fazla almam gerekeceğini anlıyorsun."

"Peki bu nasıl olacak? Dövüş sırasında beni çağıracaksın ve hemen güverteye mi çıkacağız?"

Kapüşonlu gözlerle beni inceliyor. "Belki."

"Harika. Ve eğer çiftleşirken bir gülle bana isabet ederse, omuz silkip bir sonraki limandan başka bir kız alacaksın. Kadınlardan ihtiyacın olanı almaktan kastın buydu, değil mi? Bildiğim iyi oldu."

Yanımdan geçip merdivene doğru ilerliyorum ama bir kolunu belime doluyor ve neredeyse dans eder gibi bir hareketle beni kendine çekiyor. Göğsüne yapıştım ve yüz yüze geldik, burnu neredeyse benimkine değiyor, sıcak nefesi dudaklarımı yıkıyor. Taze tuz, baharatlı rom, hindistan cevizi ve güneşte ıslanmış deri kokuyor.

"Sakin ol, minnow," diye mırıldandı. "Ben kadınlara zarar vermem. *Orkide*'deyken beni suçladığında kendimi savunmaya gerek görmemiştim ama bilmelisin ki ben-"

"Kadınlara tecavüz etmiyorsunuz, sadece onları özgürce kullanabilmeniz için sözleşme imzalatıyorsunuz." İğneleyici ses tonumun nereden geldiğinden emin değilim-bir erkekle böyle konuşmaya hiç cesaret edememiştim. Bir yanım, bir erkeği kızdıracığımdan korkuyor.

Bu korsanı öldürürsem beni acımasızca cezalandıracak ama bir başka pervasız yanımda onu test etmek, Silas'ın bahsettiği "öfkeyi" görmek *istiyor*. Ve bacaklarımın arasında oluşan sıcaklığı inkâr etmek mümkün değil. Tek yapmam gereken vücudunun benimkine yaptığı baskıydı ve sahip olduğum her sinir çileden çıkarıcı bir istekle karşılık verdi.

"Dün gece özgürce kullanılmaktan rahatsız olmamış gibiydin." Bash'in kahverengi gözleri koyu kirpiklerinin altında bastırılmış bir sıcaklıkla parlıyor. "Ve hatırlarsan, sana karaya dönme seçeneği sunmuştum. Ne kadar yüce gönüllüydüm, değil mi?"

"Magnanimous? Bir korsan için ne kadar süslü bir kelime," diyorum kibirle -gerçekte bu kelimeyi *Orkide*'deki derslerim sırasında yeni öğrenmiştim.

"Sana karşı son derece cömert ," diyor alçak sesle, bakışları ağzıma kayarken. "Beni kalbimden ve gözümünden bıçakladığını ve boğazımı kestiğini ."

"Boğazını kesmem için beni *davet ettin*."

Cinayet girişimlerinden bahsediyoruz, öyleyse neden tüm amım ihtiyaçtan ağrıyor? Zihinsel olarak yatışmasını emrediyorum ama bu korsandan biraz uzaklaşmadıkça yatışmayacağını biliyorum.

Elini sıkıca kavıyorum ama o beni sıkıca tutuyor, yüzünde arsız bir sırıtış var. "Çok güçlü değilsin, değil mi, minnow?"

Bu yorum damarlarımda buz gibi bir öfke patlamasına yol açtı. "Knockaine'deki her rıhtım kızı senin anlayabileceğinden çok daha güçlüdür."

"Tabii ki." Göz kırıyor. "Sanırım bazı kaslar çok fazla egzersiz yapıyor-"

Kolumu çekip kurtardım ve yanağına bir tokat

attım. Geri adım attı, yüzünü şok boyadı.

Yanaklarım alev alev yanıyor, vücudum titriyor. "Acıdı mı?"

"Evet. Tahrik olduğum için acıyı hissediyorum, en azından bir an için."

"Güzel." Kendimi çaresiz öfkeden uzaklaştırmak için yumruklarımı sıkıyorum. Bunu daha önce de hissettim, birçok kez, ama her zaman bastırmayı, boyun eğiyormuş gibi yapmayı başardım. Nedense bu adam beni diğerlerinden daha fazla çileden çıkarıyor.

-O kadar ki duygularımı her zamanki gibi kontrol edemiyorum. Ve korkuma rağmen, ona meydan okumaktan heyecan duyuyorum; kol ve bacaklarımda baş döndürücü, vahşi bir enerji parıltısı var.

Ama gücü olan bir adama meydan okumak tehlikelidir ve Bash bir eliyle elinin yan tarafını sararken bu tehlike göğsümde korkunç bir heyecan yaratıyor.

Boynumu tutup başparmağıyla çenemi yukarı itiyor. "Gemimde nasıl davranman gerektiğini öğrenmen gerekecek. Bana nasıl saygı duyacağını."

Bana saygı göster... Bana saygı göster... Davran...

Kelimeler bir gülle gibi, onunla hissetmeye başladığım geçici eşitlik duygusunu delip geçiyor. Bu sözler Orgul'dan duymaya alışık olduğum sözlere o kadar yakın ki, beni "ders" için özel salonuna çağırdığında. Her zaman çürüklerle ayrılırdım.

Bash'in tutuşuyla geriliyor, gözlerimi kaçırıyorum. "Özür dilerim Kaptan," diye mırıldandım.

Diğer elini kaldırdığında irkiliyorum. değil.

Bash geri teptiğimi fark ediyor ve hafifçe kaşlarını çatıyor. Harekete devam , saçımın bir tutamını geriye doğru tarıyor, parmaklarının kızıl dalgaların arasından geçmesine izin veriyor.

"Daha önce bu kadar zarif bir kadın gördüğümü sanmıyorum." Bunu söyledikten sonra sanki yüksek sesle konuştuğunu fark etmemiş gibi gözleri hafifçe açılıyor.

Enfes... Bu kelimeye farklı bir şey var, değerli bir şey.

Ama ben ne diyeceğimi bilemiyorum ve o kesinlikle donakalmış görünüyor, sonra da kendine huzursuzca kızıyor.

"Arkanı dön," diye emretti.

Midem alt üst oldu. "Ne?"

"Arkanı dön ve şu varilin üzerine eğil. Eteğini kaldır."

Kahretsin.

Sertçe yutkunarak eteklerimi topluyorum. Bash külotumu görünce hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor. Parmakları popomu okşarken külotumu tutuyor, ikiye ayırıyor ve üzerimdeki parçaları yırtıyor.

"Artık bunlardan yok," diyor. "Kanama zamanın gelmedikçe. Bu arada, o zaman da seni beceriyor olacağım."

"Ama- dağınıklık-"

"Gemide işler karışır. Pislikler temizlenebilir..." Sesi kesiliyor ve omzumun üzerinden baktığımda, mahvolmuş iç çamaşırını incelediğini görüyorum. Sırılsıklam olan kısma bakıyordu.

"Aldığın her erkek için bu kadar ıslanıyor musun, küçük fahişe?" diyor usulca. "Evet," diye yalan söylüyorum.

"İsraf etmeyin, istemeyin." Nemli artıkları toparlıyor ve kaptan ceketinin büyük cebine . Pantolonunun düğmelerini açıyor. "Eğil ve bana bakma."

İkinci emir beni şaşırtıyor, ta ki kızıl saçlıları belirli bir kadın yüzünden sevdiğini hatırlayana kadar. Sahip olamayacağı bir kadın. Ben olmayan bir kadın.

Ben oymuşum gibi davranmak istiyor.

Aletin başı girişime sıcak bir şekilde bastırıyor, ama saçlarımı düzeltmek için duraklıyor, yüzümün her iki tarafındaki kilitleri örtüyor... muhtemelen yüz hatlarımı göremesin diye.

Nedense bu beni yaptığı diğer her şeyden daha fazla çileden çıkarıyor.

Kalın boyu kolayca açıklığıma kaydığında, zevkten tamamen güçsüzleşiyorum. Neredeyse kendimi onun varlığında eriyip gitmiş, muhtaç bir fahişeye dönüşecektim ama direnmeyi başardım.

Dün gece beni sikerken hiç sesimi çıkarmadım. Duyulmasını ve onun sikinden ne kadar zevk aldığımı bilmesini istemedim. Zevkimi ondan saklamak istemek garip bir dürtü. Çoğu erkekle, duymak istediklerini bildiğim tüm sesleri çıkarırdım - ama onun durumunda, kendimi tutuyorum. Bekliyordum.

Neyi beklediğimden emin değilim.

Bash bu sefer beni daha sert sikiyor, öfkeli bir ritim beni lezzetli bir beklentiyle titretiyor. Geniş, sıcak elleri kalçalarımı kavırıyor, sikini sıırılsıklam olmuş sıcaklığıma tekrar tekrar sokarken ihtiyaç duyduğu kaldırıcı sağlıyor. Yüzüklerinin serin baskısını tenimde hissedebiliyorum.

Tavandaki ızgaradan yere vuran güneş ışığı karelerini izlerken saçlarım yüzümün iki yanında sallanıyor. Gemi inliyor, dalgalar gövdeye çarpıp şaklıyor ve ayak sesleri gümbürdüyor, ama silah odasının tozlu , beni beceren korsanın sert, nefes nefese nefesi dışında hiçbir ses yok.

Keşke klitorisime dokunmaya cesaret edebilseydim. Ama kızgın görünüyor, bu yüzden kendimle ilgilenmeden ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum.

Daha önce bu kadar zarıf bir kadın gördüğümü sanmıyorum.

Bunu söylerken şok olmuş görünüyor. Belli ki bu sözlerin onu üzen daha derin bir anlamı vardı.

Yüzbaşı titriyor, siki içimde zonklarken kalçalarını sertçe popoma bastırıyor. Hızla bitiriyor, çekiyor ve başka bir şey söylemeden silah odasından çıkıyor.

Gelişigüzel götürülmeye alışkınım, ama havayı soluksuz bir gerilimle dolduran, bir adayı yerle bir eden bir fırtınanın tüm şiddetiyle beni beceren muhteşem korsan kaptanlar tarafından değil.

Günün geri kalanında, beni her an, her yerde becerebileceği bilgisi kalçalarımı sürekli kayganlaştırıyor. Bütün gün kendime dokunma dürtüsüyle savaşıyorum, ama yapmıyorum, çünkü bir dahaki sefere beni aldığı anda tam sınırda olmak istiyorum, böylece o yaparken boşalabilirim.

Saatlerimi gemide dolaşarak, güvertede güneşin altında oturarak ve kamaramı kurcalayarak geçiriyorum. Keşif yaparken, korsanlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum - kapalı bir alan olduğu için zor. Onlardan kaçamadığım zamanlarda ise tanıdıklarımın -çoğunlukla Atticus, Faris ve Red'in- yanında oyalanıyorum. Brom ve Silas sürekli hareket halinde, benimle konuşamayacak kadar meşguller, yine de Brom'un peşinden gidip gelerek, geminin çeşitli yerlerindeki onarımlarla ilgilenmesini izleyerek biraz zaman geçiriyorum.

Güvertede her zaman dört ya da beş adam bulunur, ancak bu görevleri vardiyalı olarak yerine ve diğer otuz kadar kişi başka yerlerde görev yapar, hamaklarla dolu uzun bir odada şekerleme yapar ya da vücutları güneş ışığında parlayan kılıç oyunları ve göğüs göğüse dövüş alıştırmaları yapar.

Bash genellikle dümende ya da hemen arkasındaki seyir odasında, kış güvertededir. Dümendeyken muhteşem paltosunu ve şapkasını çıkarır. Kahverengi saçları rüzgârda savrulmuş, gözleri ufukta, orada dururken sade, vahşi bir güzelliği vardır. Bol beyaz gömleğinin kollarını yarıya kadar kıvrarak güçlü, bronzlaşmış ön kollarını ortaya çıkarıyor.

Araştırmalarım sırasında güvertenin altında, su fiçilerinin yanında, kamaramın hemen altında bir banyo odası keşfediyorum. İçinde suyun yuvarlak bir küvete aktarılabilirdiği küçük bir tuğla fırın var. Faris'in bana nasıl çalıştırılacağını gösterirken söylediği gibi, Merrina'nın tercihlerine bir başka taviz.

"Kapıda kilit yok," diyor. "Ama rahatsız edilmek istemiyorsanız, bu boncuk dizisini tutamağa asın, mürettebat siz yıkanırken sizi rahat bırakmayı bilecektir. Eskiden suyu fırında ısıtır ve her seferinde taze olarak buraya akıttırdık, ama bugünlerde banyo bu sayede dolu, temiz ve sıcak tutuluyor." Banyonun dibinden kırmızı-krem çizgili bir taş koparıyor. "Bir kor-göz, belli bir tür ateş-kullanıcısı tarafından büyülenmiş bir taş. Kirleri tüketir ve onları ısı üretmek için kullanır. Red onu bir pazarda buldu ve Kaptan onu Merrina için satın aldı. Evlendiğinde, hepimizin haftada en az bir kez yıkanmaya söz vermesi şartıyla onu buraya bıraktı."

O akşam, hafif pamuklu bir şalvar ve rahat bir sabahlık giymiş olarak, mutfakta boş bir masada bir bankın üzerine kıvrıldım.

Mürettebatın yemesini, içmesini ve gülmesini izlerken bir fincan çayımın ve bir kase yahnimin tadını çıkarıyorum.

Birkaç dakika içinde Cal, Red, Atticus ve diğer iki korsan gürültüyle etrafımdaki banklara yuvarlandılar; Cal ve Atticus karşımda, Red ise sağımda duruyordu.

"Bizim için bir tartışmayı çözer misin, genç kız?" Cal'ın soluk yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Deniz kızları gerçek mi?"

"Siz benden daha iyi bilirsiniz," diye itiraz ediyorum, çayımı yudumlarken. "Daha önce hiç denize açılmadım."

"Ama eğer gerçek olsalardı, Atticus'un kitabındakiler gibi nazik ve sevimli yaratıklar olurlar mıydı?" Cal ısrar ediyor. "Çünkü ben öyle düşünmüyorum. Vahşi yaratıklar olurlardı diyorum, bir erkeği arzulamaktan çok onu yiyip bitirirlerdi. Aletini kemirebilirler ama bu iyi bir şey olmaz." Dişlerini sertçe Red'e doğru savuruyor, Red biraz irkiliyor.

"Deniz kızı diye bir şey yoktur." Red'in sıska parmakları boynundaki altıgen bir tılsımı çekiştiriyor. Korsanların çoğu madalyon ya da hatıra içeren bir tür kolye takar ama Red'in boynunda ince zincirlere, deri iplere ya da sicim halkalarına dizilmiş bir düzineden fazla kolye var. Kolyelerden birkaçı, içinde bitki parçaları olan minik cam şişeler.

"Deniz kızı diye bir şey yok mu diyorsun?" Cal bilmiş bir kaşını kaldırır. "Bir keresinde bir adamın, yaratık sürüleriyle çevrili bir ada hakkında bir hikaye anlattığını duymuştum. Bu deniz kızlarının sıra sıra keskin dişleri varmış ve insan etini arzularlarmış, sıcak, kanlı ve kaygan. Kendilerini sahillere ve balıkçı teknelerine atar, dikkatsiz insanları yakalar ve onları suya sürüklerlerdi. Deniz kızları onları parçalara ayırır ve parçalarını bütün olarak yutarlardı, çünkü çenelerini lanet bir yılan gibi açabilirlerdi." Ağzını kocaman açıyor.

"Manannan bizi koru," diye mırıldanıyor Kızıl, deniz tanrısını çağırarak.

Cal devam eder, gözlerinde kötü niyetli bir neşe vardır. "Böylece bu insanlar adalarının etrafına bir duvar ördüler. Deniz kızları onlara ulaşamayınca kadar duvarı daha da yükseğe inşa etmişler. Ve böylece kötü yaratıklar denizdeki her canlıyı yemeye başlamışlar. Ne zaman bir gemi sürülerinin arasından geçmeye çalışsa, pençeleri ve dişleriyle gemiyi parçalıyor ve denizcileri Arawn'ın Çukuru' sürüklüyorlardı - çünkü ölüm tanrısının kapıları vardır, bilirsiniz, okyanusta bile - deniz tabanındaki büyük delikler, bu dünyadan diğerine açılır."

"Adadaki insanlara ne oldu?" diye sordum.

Cal, "Gemiler yırtıcı deniz kızlarının arasından geçip onlara ulaşamadı," diyor. "Sanırım açlıktan ya da hastalıktan öldüler. Muhtemelen şimdi bir grup hayalet ve iskeletten ibaretler, deniz kızları duvarın altındaki dalgalarda inlerken boş kasabalarında sürüklenip duruyorlar."

"Bu berbat bir hikaye." Atticus elindeki rom şişesini yere çarptı. "Hikâyelerin sonunda her şey yoluna girmeli. İyi insanlar beladan kurtulup daha iyi günlere ulaşmalı, kötüler ise çukura inmeli."

"Peki neden?" Cal'ın ses tonu hafif bir acılık taşıyor. "Hayat insanlara adil davranmıyor. Neyin kötü ya da iyi olduğunu kim söyleyebilir? Hiçbirimizin sonu neşeli değil, sadece karanlık bir ölüm. Önemli olan tek şey yol boyunca alabileceğin tüm keyfi almaktır."

"Ölümden bahsetme," diye yalvarıyor Kızıl, tılsımını başka bir tılsımla, yeşil yeşim taşından oyulmuş küçük bir boynuzla değiştirerek. "Bu Arawn'ı kızdırır ve bizim için gelebilir." Hararetle mırıldanmaya başlar. "Arawn, sahip olduğun ruhlardan memnun ol ve bizimkileri huzur içinde bırak."

"Bu dua değil," diye alay ediyor Cal. "İşte sana bir tane: Yüce Arawn, gel ve bu korkak kardeşimi getir, çünkü bu hayatta hayatta kalamayacak kadar korkak. Gel ve onun ıstırabına şimdi son ver, dua ediyorum."

"Siktir git!" diye bağırır Red, kıpkırmızı suratıyla. Yumruklarını savurarak masaya doğru hamle yaptı. Red'in ince omuzlarını kavrayıp onu bankın üzerine geri çekiyorum.

"Bırak onu," dedim. "Benimle otur."

"Doğru, kızlar birlikte oturmalı." Cal dudak bükerek ve masadaki diğer korsanlar kıkırdarlar; romundan bir yudum daha alan Atticus hariç.

Cal'i anlamıyorum. Red'le konuşmasına kulak misafiri olduğumda bana şefkatli bir ağabey gibi geliyordu ama şimdi herkesin önünde Red'le alay ediyor. Red'in şu anda nasıl hissettiğini tam olarak bilecek kadar alay edildim, küçümsendim ve istismara uğradım. Ve bu anlayış bir kararı teşvik ediyor.

"Red," diye mırıldandım kulağına. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Ben ayağa kalkıp küçük kardeşini kadırgadan çıkarırken Cal şaşkınlıkla bana bakıyor. Diğer korsanlar da bakıyor, nefeslerinin altında mırıldanıyorlar. Atticus alçak sesle ıslık çalıyor.

Red'i kulübeme götürüyorum. Benden sadece bir yaş küçük ama ona karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum. Bu geceyi onun için daha iyi hale getirmek istiyorum ve bunu yapmanın kesin bir yolu var.

Kapıyı izinsiz girişe karşı sürgüledikten sonra, yavaşça soyunuyorum ve kızarmasının derinleşmesini izliyorum.

Şaşkın şaşkın bakıyor. "Ben sadece ikinci topçu ve barut maymunuyum. Diğerleri kadar maaş almıyorum - karşılayamıyorum-"

Biraz gülüyorum, çilli yanağını öpüyorum. "Bu bedava."

Red kulübemi tamamen tatmin olmuş bir şekilde terk etti. Aletini göğüslerimin arasına sürttüm ve her tarafına ve yüzüme boşalmasına izin verdim. Aleti oldukça küçüktü ve birkaç saniye içinde boşaldı, ama ikimiz de temizlenip giyindikten sonra onunla konuşarak birlikte geçirdiğimiz zamanı uzattım. Bana kişisel günlük ritüellerinden birkaçını açıkladı ve ben de onları alay etmeden dinledim. Sanırım bu onun için fiziksel zevkten daha önemliydi.

Belki de sekse sohbet ekleyerek çok ileri gittim. Bess'in uyarısı hala zihnimde yankılanıyor: *Cazibe ile duyguyu ya da şehvet ile aşkı asla birbirine karıştırmayın. Müşterileriniz bu tür şeyleri birbirine karıştırabilir, bu yüzden siz daha akılcıca davranmalı ve ne zaman mesafe koyacağınızı bilmelisiniz.*

Tüm bu adamlarla bu kadar yakın bir yerde yaşamak kesinlikle işleri zorlaştırabilirdi. Ama Merrina için her şey yolunda gitti; bir korsana aşık oldu, onunla evlendi ve onunla birlikte karada bir yerde yaşamaya başladı.

Ben öyle bir son istemiyorum. Cal'a bir noktada katılıyorum - gerçek hayat nadiren iyi biter. Bu yüzden Atticus gibi ben de her şeyin yolunda gittiği hikayeler duymayı tercih ediyorum. Bir şekilde gerçekliğe katlanmayı kolaylaştırıyor.

Rüzgârın ve dalgaların uğultusuyla uykuya dalıp Merrina'yı hayal ediyorum; deniz kenarındaki kulübesinde rahat ve mutlu, erkeğinin yanında çalışıyor, balık tutuyor, tavukları besliyor ve tombul, gülümseyen birkaç çocuk yetiştiriyor. Ama sonra rüyam başka bir şeye kayıyor -Aisu'nun morarmış kolları ve annemin acı dolu çığlıkları.

Sarsılarak uyandım, kalbim küt küt atıyordu. Uykumda asla ağlamam - bedenim ve zihnim acıyı yüksek sesle ifade etmemek üzere eğitilmiştir. Terlemiyorum da, aksine korkunç derecede üşüyorum. Benimkinin altındaki odada ateş sönmüş olmalı ve üzerimde sadece bir çarşaf ve ince bir battaniye var. Örtünün altında

Hiçbir şey giymeden -bu çarşaflar şimdiye kadar kullandıklarımdan daha inceydi ve tenimde bıraktığı his hoşuma gitti, bu yüzden yatağa çıplak girdim.

Sabahlığımlı almak için kalkarsam daha da üşüyeceğim.

Bornozu almak için gerekli iradeyi göstermeden önce birkaç saniye titreyerek yatıyorum.

İsteksizce yatağın kenarına uzanıyorum ve uyuma alanımı gizleyen perdeyi bulmaya çalışıyorum. Deniz sert olduğunda perdenin dört kenarını da yerine sabitlemek için düğmeler var, böylece ranzamdan uçmamı engelleyecek bir ağ görevi görecek; ama bu gece o düğmelerle uğraşmadım.

Perdeyi geri ittiğimde kalbim panikle sarsılıyor.

Kamaramda bir adam duruyor. Yarı perdeli pencereden sızan loş ışıktaki adamın dış hatlarını görebiliyorum. Kas yamaçları, sinirli kollar ve tümsekli göğüs kafesi, gümüş yıldız ışığında parlak ve parıltılı. Adam çıplak. Ve yüzü gölgede.

Ama ben onu tanıyorum. Bugün onu dümende dururken izledim ve kalçalarının hafif eğimini, sağ bacağına daha fazla ağırlık verişini tanıyorum.

Omuzlarının duruşunu biliyorum - zoraki bir rahatlık, ama kalp atışlarımı hızlandıran bastırılmış bir gerginlik. Damarlı ön kollarını ve ellerini tanıyorum.

Yataktan çıkıp onun için eğilebilirdim. Ama yerine perdeleri biraz daha aralıyorum ve yatağın derinliklerine çekilerek bana katılması için yer açıyorum. Çarşafı üzerime çekiyorum, sırtımı ona dönüyorum ve bekliyorum.

Karanlıkta uzanmış, bir kolumu yastığın altına sokmuş, duvara bakarken üşüyen tenimde tüylerim diken diken oluyor.

Ondan bir hareket duymadım. Uyurgezer mi? Ne istiyor?

Bir an sonra, soluk bir mavi ışık huzmesi görüş alanıma giriyor ve onunla birlikte bir soluk hava geliyor. Yatak yeni bir ağırlıkla alçalıyor; arkama yerleşen sıcak bir kütle.

Baş çarşafı kaldırıp içeri giriyor, teni sırtıma ipeksi bir sıcaklıkla değiyor. Yanan siki arkamdaki yumuşak eti dürtüyor ve bacakları benimkilere dolanıyor. Üzerlerindeki hafif kıl tozları aşırı hassaslaşmış tenimi tahrik ediyor. Kolu üzerime yerleşiyor, göğüslerime doğru sarkıyor.

Daha önce hiç böyle biriyle birlikte olmamıştım, hiç bu dengesiz arayışı, bu soluksuz tereddüdü yaşamamıştım.

Bir an öylece kalıyor, erkek kasları ve kemiklerinden oluşan sıcak, ağır bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Kendine gelmek için biraz zaman ayırdığından şüpheleniyorum.

Çünkü esinti ve mavi ışık kayboluyor.

Sonra eli göğsümün altına kayıyor, yumuşak etin etrafında kıvrılıyor. Başparmağı göğüs ucumda geziniyor ve bir ihtiyaç ateşi sarıyor.

Korsan Lord, *Orkide*'de yaptığı gibi saçlarıma sokuluyor ve derin derin içine çekiyor. Tüm eli göğüslerimi sardığında titreyerek nefes veriyorum. Daha önce pek çok erkek göğüslerimi yalayıp emmişti ama bana hiç böyle dokunulmamıştı.

Bash göğsümü sıkıca, ustaca tutuyor ama sertçe sıkıyor. Benimle eğleniyor, beni hırpalamıyor.

Dürtüsel olarak kolunun altından dönüyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Geriliyor ama yatağın gölgeleri birbirimizin yüzünü göremeyecek kadar karanlık ve bunu fark ettiğinde rahatlıyor gibi görünüyor.

Sevişirken yüzüme bakma konusundaki isteksizliği beni rahatsız ediyor. Ama bu, zamanı geldiğinde onu öldürmemi kolaylaştıracak.

O tahrik olmuşken, birkaç şeyi test etmem gerekiyor.

Ağzını öpmeye çalışmıyorum. Müşterilerimden çok öpücük aldım ve neredeyse her zaman hayal kırıklığı yarattılar. Bunun yerine dudaklarımı boğazından aşağıya, omzunun kıvrımına doğru fırçalıyorum ve sonra oradaki dolgun kası ısıyorum, iz bırakacak kadar sert. Yapabildiğim her yerde onu işaretleyeceğim, tekrar tekrar ve sonra işimiz bittiğinde ona bakacağım ve herhangi birinin yapışıp yapışmadığını göreceğim. Bir yerinde zayıf bir nokta olmalı.

Isırılınca nefesini tuttu ama itiraz etmedi. Yine göğüslerimi okşamakla meşgul -aslında okşamakta *çok* iyi, o kadar iyi ki neredeyse planımı unutuyorum. Tırnağımı yan tarafında gezdiriyorum, o ne yaptığımı anlamadan cesaret edebildiğim kadar derinden kaşıyorum.

Bash vücudunun ön kısmından aşağıya doğru kaymama, tırnaklarımla tenini sıyırmama ve göğüslerinin sert etini ısırmama izin veriyor. Yatağın derin gölgelerinde yüz ifadesini göremiyorum ama sabrının tükendiğini hissediyorum - ya tırmalamaktan ve ısirmaktan hoşlanmadığı için ya da bu onu şehvetten çıldırttığı için. İkincisi olduğundan , çünkü çaresiz bir hırıltı gibi alçak bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor ve beni sırtüstü çevirerek vücuduyla kafesliyor.

Eli klitorisimi buluyor, hızlıca, neredeyse kabaca masaj yapıyor. Nasırlı parmaklarının ani baskısı şok edici derecede tahrik edici ve kendimi yapmamaya yemin ettiğim sesleri çıkarırken buluyorum. Keskin, tiz iniltiler dudaklarımdan fişkırıyor, o amımı ovdukça daha da hızlanıyor.

Ama ben boşalamadan o hareketi bırakıyor, bacaklarımı ayırıyor ve sikini içime sokuyor. Ani saldırı karşısında hafifçe ciyakladım.

-O büyük ve bu ayarlama doruk noktamın biraz gerilemesine neden oluyor. Ama aynı zamanda arzudan kayganlaşıyorum ve hareket etmeye başladığında, ne kadar iyi hissettirdiğine dayanamıyorum.

Üşümeyi ne zaman bıraktığımdan emin değilim ama artık her yerim sıcacık; iltihaplanmış, ona karşı istekle kabarıyor, vücut ısıyla yıkanıyorum. Aşağı uzanıp tırnaklarımı kıkına geçirdiğimde, karşılık olarak hırlıyor ve içime girmeye başlıyor, o kadar sert ki her itişin gücüyle tüm vücudum sarsılıyor. Kollarımı ve bacaklarımı ona sıkıca *sarıyorum*, boğulmakta olan ve kurtarılmayı bekleyen bir kadın gibi ve boğuluyorum, ihtiyaç içinde boğuluyorum. Tüm bilincim sersemlemiş ve çılgınca yalvarıyor, doruğa ulaşmak için yalvarıyor -bu sefer bitirmek istiyorum, lütfen, lütfen-

Kahretsin, yüksek sesle fısıldıyorum. "Lütfen, lütfen..."

Can havliyle ona sarılıyorum, o beni sonuna kadar sikerken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Geliyor, lütfen, Tanrım, lütfen...

İşte burada. Tanrım, lanet olsun, işte burada, içimde yuvarlanıyor, doluyor, patlıyor, titriyor ve onu sıkıyor, sırtını pençeliyorum çünkü nefes alamıyorum, ses çıkaramıyorum - ve o nefes nefese, düşük ve düzensiz, vücuduma yavaş bir salınım pompalıyor.

"Sh-i-i-t," diye mırıldanıyor, kelimeyi uzatarak.

Doruk noktam hafifledikçe, kollarımı ve bacaklarımı gövdesinden çözüyorum, bu zirve için ne kadar utanmazca çabaladığımdan biraz utanıyorum. Bu sefer onun deneyimini iyi bir deneyim haline getirmeyi düşünmedim - kafam kendi ihtiyaçlarımla doluydu. Ben bunun için eğitilmemiştim. Ben sadece müşteriyi düşünmek için eğitildim. Eğer ben de tatmin oluyorsam ne âlâ, ama amacım asla bu değildi - Bess ve genç avukatla yaptığım o keyifli seansta bile.

Bash yana doğru hareket ediyor ve şiltenin üzerine göbekten çöküyor, derisinden soluk mavi ışık yayılıyor. Büyünün içinden sızmasına izin veriyor, ama parıltı uyku girintisini doldururken yüzünü benden çeviriyor. Tanrıça az önce becerdiği kadına gerçekten bakmasını yasaklıyor.

Etrafımızda hafif bir esinti dolaşıyor. Beni tekrar üşütmeye başlıyor, bu yüzden ince battaniyeyi almak için oturuyorum.

Mavi parıltı çoktan dağılıyor, fazla enerji kullanılmadan havaya sızıyor. Sakince uzanıp görmemiş gibi yaparken bile göğsümün daralmasına neden olan bir şey görüyorum.

Omzuna ve yanına yaptığım tüm izler yok oldu. Ama sırtındaki pençe izleri -ikimiz de orgazm olurken yaptıklarım- hala duruyor. İyileşmediler.

Zihnimde tam bir resim oluşmaya başladı.

Normal halindeyken onu yaralamak muhtemelen çok zordur. Tahrik olduğunda yaralanabilir, ancak hasar neredeyse anında iyileşir.

Ama orgazmın doruğundayken, tamamen savunmasızdır. O anlarda aldığı yaralar, tanrısal iyileşme gücünden faydalanmadan, normal bir insan hızında kendini onarmak zorunda. Bu da boşalırken alacağı ölümcül bir yaranın onu öldüreceği anlamına geliyor.

En azından ben öyle tahmin ediyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Tabii.

Bash için bir hamle yapmadı ve ben de onun yanına uzandım. battaniye, zihnim dönüyor. Doruk noktasının onu neden savunmasız bıraktığını anlıyorum.

-Vücudu o anda kendini enerji akışına açmalı. Bu güçlerinin yeniden dolduğu zamandır, bu yüzden duvarların taze enerjinin içeri girmesine izin vermek için aşağı inmesi mantıklıdır. Ama duvarları tekrar yükseldiğinde, neden o zaman yara kendi kendine iyileşmiyor? Neden kalıyor?

Belki çizikleri bir iki saat içinde iyileşir.

Ama sabaha kadar iyileşmemiş olurlarsa, aradığım cevabı bulmuş olacağım.

İyi uyuyamıyorum. Sihrim devreye girdiğinde, benimle sert esen rüzgâr arasında sürekli bir bağ oluyor. Hareket halinde kalıyor, bir kısmı yelkenleri dolduruyor, emrettiğim yöne doğru esiyor ve geri kalanı da geminin önündeki dalgaları yarıyor ve yumuşatıyor, böylece dayanılmaz bir şekilde zıplamıyor ve sarsılmıyoruz - ama benimle onun arasında her zaman bir bağ var - bir farkındalık, ruhumda hafif bir çekiş. Rüzgârın azaldığını ya da yön değiştirdiğini hissettiğimde, onu desteklemem ya da ayarlamam gerekir.

Dün gece huzursuzdum, sahip olmadığım ama istediğim her şeyi düşündüm. Ulaşamadığım hedefleri, yenemediğim düşmanları, sahip olamadığım aşkı. Bir süre kulübemde dolaştım ve sonra onun kulübesine girdim. Harekete, güçlü bir eyleme, tenin tene değmesine ihtiyacım vardı. İşim bittiğinde uyudum. Deliksiz. Derin bir şekilde. Olması gerekenden daha uzun.

Benden önce kalkmış, tuvalete giderken dikkatlice üzerime tırmanıyor.

Hareket etmiyorum. Bu yatak gemideki en rahat yatak, benimkinden bile iyi. Merrina için en iyisi, çünkü onu hepimiz seviyorduk.

Kahretsin, onu özlüyorum. Ona karşı hiçbir zaman romantik bir aşk beslemedim ama iyi bir kadındı, iyi kalpliydi ve rahatlatıcı bir varlığı vardı.

Yeni kız beni tedirgin ediyor. Onu henüz çözemedim. Dün gece beni ısırmaya ve tırmalamaya devam etti ve ben bundan zevk aldım çünkü hafif acı beni kendi düşüncelerimden kopardı. Ama böyle bir oyunun onun her zamanki tarzı olduğu hissine kapılmıyorum. Bana cinsel becerilerini göstermesi için ona pek şans vermedim. Belki de vermeliyim.

Ama o zaman yüzünü görmem gerekirdi. Ve ona baktığımda, başka kimseyi hayal edemiyorum. Dünyadaki diğer tüm yüzler sulanıyor belirsizleşiyor, canlı ayrıntılara sahip tek şey o oluyor.

Yıllardır beslediğim vizyonumu gölgelemesine izin veremem. Uğruna çabaladığım ödülü aklımdan çıkarmamalıyım.

O çıkmadan odama dönmeliyim.

Kahretsin... Dün gece buraya hiç kıyafet getirmemiştim. Ve Risa'nın kabininde olmaktan çok mutlu, onun kokusu yakın havada yoğun. Tüm dikkatiyle ayakta duruyor.

Yine de odadan çıkıyorum ve kapıyı neredeyse kapanacak şekilde çekiyorum ama alt kenarı zemine sıkıca sıkışıyor, bu yüzden tamamen kapanmıyor. Lanet olsun bu tahtaya. Brom'a tamir ettirmeliyim.

Çırlıçiplak, hâlâ kocaman bir ereksiyon halinde kamarama doğru aceleyle ilerliyorum.

Kötü bir talih eseri, Faris de aynı anda odasından çıkıyor.

Gözleri mizahla parlarken bile dudakları birbirine yapışıyor. "Günaydın, Kaptan."

"Günaydın." Kulübemin kapısındaayım, içeri adım atıyorum-

"İstersen şişlik için sana bir şeyler verebilirim. Çok güzel kremlerim var-" Ama kendini durduramıyor, sözlerinin arasından bir kahkaha kopuyor.

"Siktir git." Ama de yarı gülümsüyorum.

"Neden Risa'dan bununla ilgilenmesini istemedin?" Faris başıyla sikimi işaret ediyor. "Onun kamarasından gelmedin mi?"

"Ben de öyle yaptım." Boğazımı temizliyorum. "Ama o, yani ben-" Faris gözlerini kısar. "Ona bakamazsın, değil mi?" Bakışlarından kaçınarak kapı pervazının kenarına tutunuyorum.

"Siktir, Bash. Yine mi bu? Ne zaman bırakacaksın? Bu takıntı seni olabileceğin adam olmaktan alıkoyuyor."

"Yanılıyorsun," diye çıkıştım. "Bu takıntı beni olduğum adam olmaya iten şeydir. Beni her gün daha iyi, daha güçlü ve daha değerli olmaya iten şey bu. Bunu benden alır mıydın Faris? Kim olduğumu çalar mısın?"

"Hırsızız biz Kaptan," diyor sessizce. "Ve eğer sizi bu delilikten kurtarabilseydim memnuniyetle bir hırsız olurdum. Ama sanırım buna kimin son verebileceğini zaten biliyorsunuz."

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve yüzüme sıcaklık yayılıyor. "Kesinlikle çaresiz, kötü eğitilmiş, döl içen, gevşek dudaklı ve daha gevşek bir rıhtım kızı değil

Kuku. O ucuz bir fahişе, büyüm için bir enerji kaynağı. Daha fazlası değil. Korsan Kraliçe eğitim, zarafet, savaş becerileri, büyü gücü, zekâ ve mizah açısından onun fersah fersah ötesinde... Aralarındaki fark o kadar büyük ki, bir hamam böceğı ile bir yarış atını karşılaştırmak gibi."

Faris'in omzunun üzerinden bir hareket gözüme çarpıyor. Mor bir bornoz giymiş olan Risa, kamarasının kapısının aralığında hızla uzaklaşıyor.

Beni duydu.

Hay sikeyim.

Faris'e tek kelime daha etmeden kendi kabinime çekilip kapıyı çarpıyorum. Isı yüzüme yükseliyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor.

Söylediğim şeyleri duyduysa ne olmuş? Hepsi doğru. Hiçbir şeyden pişman değilim.

Ama o güne hazırlanırken, kalbimdeki sefil huzursuzluğu, sözlerimin onu nasıl yaralamış olabileceğine dair endişeyi atamıyorum.

Mücevherlerime hayran olmak genellikle kalbimi neşelendirir, bu yüzden kişisel hazine sandığımı açıyorum ve parmaklarımı ışıltılı elmaslar, inci dizileri, tırnağım kadar büyük taşlı kolyeler arasında gezdiriyorum. Kapaktaki sığ bölmeden yeni yüzükler ve küpeler seçiyorum.

Pek de dost canlısı olmayan bir limanda olduğumuzda, genellikle süslenmeden karaya çıkarım. daha güvenli, çünkü en sevdiğim mücevherlerimin çoğu Yedi Krallık'taki çeşitli soylu ailelerden çalındı. Her parçanın kaynağını hatırlayamıyorum, bu yüzden aile yadigârı olduğunu iddia edebilecek biri tarafından rahatsız edilmektense onları geride bırakmak daha güvenli.

Elimi yüzümü yıkayıp giyindikten sonra kemerimi takıyorum, paltomu üzerime geçiriyorum ve kaptan şapkamı hafif bir açıyla başıma yerleştiriyorum. Tüyleri hızlıca kabartıyorum ve her şeyle yüzleşmeye hazırım - kızla bile.

Geminin fahişesi rolünü zorlaştırdığı için Risa'dan nefret ediyorum. Merrina hiçbir zaman midemi bu kadar bulandırmamıştı ya da onu gördüğümde botlarımdan beynime doğru sıcak bir kızarıklığın akmasına neden olmamıştı. Risa'yı neden gemiye getirmiştım? Onu bulduğum yerde bırakıp kurtulmalıydım.

Tabii ki nedenini biliyorum. Kendini savunabilen, güçlü ve zeki kadınlara karşı sevgi ve hayranlığımı saklı tutsam da, kurtarılmaya ihtiyacı olan kadınlara karşı zaafım var. Bu yüzden şu anda Boğazlar'a doğru yelken açıyoruz.

Görevimize odaklanmaya kararlı bir şekilde güverteye çıktım ve iş başındaki adamları inceledim. Güverteyi hızlıca taradığımda kızıl saçlı bir kadının olmadığını görüyorum; bu hem rahatlatıcı hem de hayal kırıklığı.

"Brom!" Onu selamlıyorum ve bir tomar tere otunu çiğneyerek yanıma geliyor. "Fahişenin kulübesinin kapısını tamir eder misin?"

"Bitirmem gereken birkaç var ama halledeceğim."

O uzaklaşırken, Red yukarıdaki karga yuvasından bağırır. "Gemi tespit edildi, Kaptan! İskele tarafında bir yerde!"

Cep dürbünümü halkasından çekip çıkararak pruvaya doğru atıyorum. Silas çoktan başüstüne çıkmış, kendi camından bakıyordu. Simsiyah teninde ter parıldıyor; bir süredir burada eğitim yapıyor olmalı. Genellikle sabahları birlikte antrenman yaparız ama bugün çok uyudum.

"Bayraklarını göremiyorum," diye mırıldanıyor.

Dürbünümle hızlıca baktıktan sonra elimi kaldırıyorum ve suyun üzerinden diğer gemiye doğru yoğunlaştırılmış bir hava akımı gönderiyorum. Rüzgârım bayrağı yakalıyor ve uzatıp iyice görmemizi sağlıyor.

"Taçlı Kurukafa ve Kemikler bizimkilerden biri," diye onaylıyor Silas. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Beni tanıyorsunuz, Kaptan." Göz kırıyor. "Her zaman itişip kakışmaya hazırım, tabii bu da mümkünse."

Dürbünden diğer geminin pruvasından sarkan ağzı açık, jilet dişli denizkızını görüyorum. "Bu *Çığlık Atan Siren*."

"Ah, bayan kaptanlar." Silas parlıyor. "Onlarla bir şeyi paylaşmalı uzun zaman oldu."

"Selamla onları. Bizi ."

Bir saat içinde *Çığlık Atan Siren*'in yanına yanaştık ve iki gemiyi birbirine yakın tutacak bir rüzgâr düzeni ayarladım. *Çığlık Atan Siren*'in iki kaptanı uzun *Azrail'in Kaderi*'ne doğru salınıyor, hızlı bir rüzgâr darbesiyle yüzdürülüyor.

Mürettebatımın çoğu onları karşılamak için güvertede toplanmış durumda; kış güverte basamaklarının gölgesinde duran Risa da buna dâhil. Onun varlığı zihnimde sürekli yanan bir mum gibi; ona yaklaştıkça daha da sıcaklaşan bir farkındalık; bu yüzden mesafemi koruyor ve misafirlerimize rahat ve güler yüzlü görünmeye odaklanıyorum.

"Ana. Rinori." İki kaptanı alçak sesle eğilerek selamlıyorum. "Lütfen navigasyon odasında bana katılın. İçecek bir şeyler hazırladık."

"Şu haline bak, Bash." Rinori yanağını okşuyor. "Her zaman çok centilmensin. Kimse senin ne kadar acımasız olduğunu tahmin edemez. Adil olan, yılanı gizleyen mücevherli deridir, değil mi aşkım?" Ana'ya bakıyor.

"Çok doğru, kalbim. İyi karşılaşmalar, Kaptan." Ana şapkasını çıkardı ve selamlamak için bana elini . Diğer erkeklerin çoğu onun elini tutuşundaki güç karşısında acı içinde kıvrılır, ama ben asla irkilmem.

Elini tuttuğumda parmaklarımı öyle bir sıkıyor ki, tahrik olsaydım kemiklerim kırılabilirdi. Ama ben ona sadece sırtıyorum ve o da kocaman bir gülümsemeye boğuluyor. "Her zamanki gibi zarar görmezsiniz, değil mi Kaptan? Güzel. Gittiğiniz yerde buna ihtiyacınız olacak."

"Peki orası neresi?"

"Önce yiyecek ve içecek, sonra haberler." Güverteye doğru ilerliyor. "Elimizi çabuk turalım."

Kafam karıştı, Rinori'ye baktım. Gülümsüyor, ağzı sıkı. "Karım ve ben sizi arıyorduk, Rüzgâr Ustası. Haberlerimiz değerli ve zamanımız kısıtlı."

RISA

Ucuz bir fahişe ve hamamböceğinden daha kötü isimlerle anıldım. Sylvie'nin sinirlendiğinde bana taktığı birkaç isim vardı ve Orgul beni ayakkabısının üzerindeki bir bok kabuğu gibi hissettirmekte ustaydı. Hedeflerimden bazılarının bana ne dediğinden bahsetmiyorum bile.

Ama Bash'in sözleri zehirli bir bıçak gibi ruhuma saplandı.

Acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Korsan Lordu'nun beni ne kadar az düşündüğünü bilmek, ölümünü planlamayı kolaylaştırıyor. Ve onun ölümünü planlamak için bilgiye ihtiyacım var.

Şu anda subayları ve iki kadın korsan kaptanla birlikte seyir odasında. Geldiklerinde güvertedeydim; nefesimi kesecek kadar güçlü bir çift kadın. İkisi de *Orkide*'de fahişe olarak hizmet edemezdi ama ikisi de dikkat çekiciydi.

Ana kısa boylu ve sağlam yapılıdır, sıkıca kıvrılmış siyah saçlarından uzun bir tacı vardır, renkli pantolonlar ve sarı teniyle güzel bir tezat oluşturan gök mavisi bir bando giymiştir. Piercingler kaşlarını, elmacık kemiklerini, dudaklarını ve kulaklarından birini süslüyor - diğer kulağı yok, onun yerine yara izli bir delik var. Ana selamlamak için Bash'in elini tuttuğunda kollarının üst kısmındaki pazılar şişiyor.

Rinori uzun boylu ve incecik, gözleri hafifçe yukarı kalkık ve kısa, parlak siyah saçları kafa derisine yapışıyor. Dövmeler kollarını, göğsünü ve boğazını, belki de tüm vücudunu kaplıyor. Atticus'u gördüğüne özellikle sevinmiş görünüyor ve navigasyon odasına giderken her ikisi de son karşılaşmalarından bu yana yaptırıkları dövmeleri gösteriyorlar. Dövmelerinin arasına derin yara izleri serpiştirilmiş, bazıları düz ve kesin, bazıları ise tırtıklı.

Ana onu ikiye bölebilecekmiş gibi görünse ve Rinori'nin vücudunda şimdiye kadar kimsenin taşımadığı kadar bıçak olsa da Bash bu ikiliye güveniyor gibi görünüyor.

Navigasyon odasında her ne konuşuyorlarsa önemli olmalı. Bunu duymam gerekiyor. Bu yüzden aceleyle kamarama gidip daha önce fark ettiğim ama gemide normal bir gün için fazla müstehcen olduğu için bir kenara koyduğum elbisemi giyiyorum. Meme uçlarım ve mahrem yerlerim kapalı kalsa da, müstehcen yerlerde kesikleri olan kırmızı bir kılıf. Kumaşın tonu saçlarımla birebir uyuyor.

Sanırım Merrina bu kıyafetin yeni hayatı için fazla şımarık olacağını düşündü ve geride bıraktı. Onun kaybı benim kazancım.

Kırmızı elbisemi giydim ve cesurca güverteye çıktım.

Siyah saçlı dümenci ben yanımdan geçerken ağzı açık kaldı. "O güzel ağzına daha sonra bir dalış yapmak isterim, poppet."

Ona dikkatle bakıyorum. Sağlam, kaslı, biraz kirli ama çok da kötü değil. "Aletini önceden yıkarsan, anlaştık demektir."

Selam veriyor ve ben de navigasyon odasının kapısını iterek yoluma devam ediyorum.

Buraya sadece bir kez, kısa bir süreliğine girdim ama bu odayı çok sevdim. Geniş, birkaç büyük pencereden ışık alıyor ve ortadaki büyük masada haritalar, sekstantlar, yıldız haritaları, deri ciltli defterler ve tüy kalemler var. Havaya parşömen, mürekkep ve deri kokusu sinmiş.

Bash ve misafir kaptanlar, Atticus, Silas, Faris, Brom ve Cal ile birlikte masanın etrafındaki rahat sandalyelerde oturmaktadır. Haritaların çoğu rulo haline getirilmiş ya da bir kenara istiflenmiş, kristal şişeler ve bardaklar ile çeşitli peynirler, krakerler ve meyveler için yer açılmıştır.

Odaya girip Bash'in sandalyesinin arkasına yaslanıyorum ve bir kolumu omzunun üzerinden geçirip paltosunun altına sokuyorum. İki kaptana ışıltılı bir gülümseme veriyorum.

"Peki kim bu güzellik abidesi?" Rinori dudaklarını yalıyor, kapüşonlu gözleriyle vücudumu inceliyor. Bash'ın sandalyesine daha fazla yaslanıyorum, böylece göğüs dekolteLERİMİ mükemmel bir şekilde görebilecek.

"Bu Risa," diyor Bash sıkıca. "Risa, sevgilim, bu toplantı çok sıkıcı bir hal almak üzere. Eminim kamarana dönmeyi tercih edersin."

"Neden olsun ki?" diyor Ana sert bir sesle. "Masada kadın daha olması hiç de fena bir fikir değil. Sen ne düşünüyorsun, Rin?"

"Bence kalmalı." Rinori bana yırtıcı bir gülümseme veriyor. Sonra Ana'ya doğru eğilip fısıltıyla şöyle dedi: "Ondan hoşlanıyorum."

Tatlı. Onu bana getir."

"Bayanı duydun, Sebastian. Kızın bizim yanımızda, siz iğrenç burada olduğundan çok daha mutlu olacak." Ana gözlerine bakıyor. "*Screaming Siren*'de Crowned Skull'da uçan diğer tüm gemilerden daha fazla kadın var."

"Korsan Kral bizi beş yıl önce kendisi görevlendirdi," diyor Rinori. "Yeni Kraliçesiyle evlendikten kısa bir süre sonra."

"Kraliçeye selam olsun." Ana fincanını kaldırır. "Korsanlıkta kadınlar için harikalar yarattı."

"Kraliçeye selam olsun," diye cevap veriyor masadaki erkekler, kadehlerini kaldırıp coşkuyla içiyorlar. Bash de kadeh kaldırmayı tekrarlıyor ama sesi hafifçe titriyor ve ben bunu fark edecek kadar yakını. İlginç. Faris'le konuşmasına kulak misafiri olduğumda Korsan Kraliçe'den bahsetmişti. Beni onunla kıyasladı. İsteddiği kızıl saçlı o olmalı, çünkü Korsan Kral'ın kendisiyle evli olduğu için ona sahip olamıyor.

"Yapma Sebastian, bu kıza sahip olalı çok olmadı." Rinori dudaklarının arasına bir üzüm sıkıştırır.

"Onu daha geçen gün Knockaine'den aldık," diyor Silas neşeyle. "Kaptan ona hiç bağlı değil. Ondan vazgeçmekten mutlu olur, değil mi Kaptan?"

Sözler kulağa yeterince neşeli geliyor, ama içlerinde ve Silas'ın kara gözlerinde sinsi bir meydan okuma var.

Bash'in omzunun üzerinden sarkan pozisyonumdan yüzünün yan tarafını görebiliyorum, hatta ona doğru dönsem neredeyse yanağından öpecektim. Çenesindeki bir kas kısa süreliğine esniyor ve sonra yumuşak bir sesle şöyle diyor: "Büyülü amaçlar için bir fahişeye ihtiyacım olduğunu unutuyorsun. Merrina ve Jaq bizi terk ettiğinden beri başka birine ihtiyacım var ve şimdilik o kişi Risa."

"Yazık." Rinori bilek kılıfından küçük bir bıçak çıkarıyor ve dişlerinin arasından bir üzüm çekirdeği koparmak için kullanıyor. "Onunla işin bittiğinde bize haber verirsin, değil mi Risa? Bizimle çok daha fazla eğleneceksin."

"Çok hoş bir teklif. Bunu düşüneceğim," diye yanıtlıyorum.

Bash boğazını temizler. "İşe dönelim o zaman, beni aradığınızı söylemişsiniz?"

"Önce size son yolculuğumuzla ilgili bir hikâye anlatmalıyım. Silas bunu takdir edecektir." Rinori levazım subayına göz kırpmıyor. "Ana ve ben bu meyhanedeydik, Rhissenberg'deki *Dans Eden Kurbağa*'daydık, o sırada içeri *Bitterthorn*'un kaptanı Engis Volc'tan başka kim girebilirdi ki! Onu hatırlıyor musun Silas?"

"Güçler adına, evet! Yaşlı nasıl?"

Dikkatim sohbetten uzaklaşıp Bash'in yanağına odaklanıyor. *Orkide*'deki geceden beri tıraş ve çenesini ve üst dudağının kemerlerini süsleyen koyu renkli kirli sakalları çok cazipti. Yanağımı bir saniyeliğine şakağına değdiriyorum ve gözle görülür bir şekilde geriliyor.

İçimden yaramaz dürtü geçiyor ve paltosunun altındaki elimi, parmak uçlarım sol meme ucunun üzerinde durana kadar hareket ettiriyorum. Gömleğinin pürüzsüz kumaşı teniyle aramda uzanıyor. Tırnağımla göğsünde bir daire çiziyorum, sonra parmak uçlarımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, ta ki sertleşip sıkı bir tomurcuk haline gelene kadar.

Göğüslerim sağ omzuna yerleşmişken ve elim paltosunun altında sol göğüs kafesiyle oynarken, onun üzerinde lezzetli bir güç hissediyorum. Kucağına doğru baktığımda pantolonunun paçası yukarı kalkıyor. Sandalyesinde hafifçe kayıyor, gözleri kararlı bir şekilde misafirlerine sabitlenmiş.

"Ayakta durmaktan çok yoruldum," diye mırıldanıyorum, kulağına değen sıcak nefesimle hafifçe ürperdiğinde memnun oluyorum. "Sanırım oturacağım."

O itiraz edemeden sandalyenin etrafından dolanıyorum ve bacaklarım onunkilerin arasında olacak şekilde düzgünce kalçasına kayıyorum. Masa, hem otururken hem de ayaktaiken navigatöre hizmet etmek için diğerlerinden biraz daha yüksek, bu yüzden benim için yeterince yer var.

Burada iki amacım var: Bu kadınların Korsan Lordu'yla paylaşmayı planladıkları önemli bilgileri öğrenmek ve ona biraz acı çektirmek. Benden ne kadar nefret etse de beni arzuladığını fark etmesini sağlamak. Ona benim de bir yırtıcı olabileceğimi göstereceğim ve onu ayaklarımın dibinde gevşek, çaresiz bir su birikintisine dönüştüreceğim.

Masa bacaklarımı ve onun kucağını diğerlerinden gizliyor. Tırnaklarımı pantolonundaki çıkıntıya geçirdiğimde oluşan hareketi gizliyor.

Acıya karşı direnci ne olursa olsun, zevke karşı duyarlı olmaya devam ediyor. Aleti kumaşın altında seğiriyor ve ben bir gülümsemeyi gizleyerek korsanlar arasında konuşulan hikâyeleri dinliyormuş gibi yapıyorum. Görünüşe göre konuda "acele etmeleri" gerektiğini söylediklerinde, gerçekten de işe koyulmadan önce bir süre kendi aralarında sohbet etmeyi kastediyorlar.

Bash'in pantolonunun altındaki çıkıntının ucunu buluyorum ve bir damla ıslaklık sızana kadar hafifçe, tekrar tekrar vuruyorum.

Öne doğru eğiliyor, sıcak ağzı kulağımı okşuyor. "Yapacak başka bir şey bulman gerekmiyor mu?"

Sanki komik bir şey söylemiş gibi usulca kıkırdıyorum ve yanağına doğru fısıldıyorum, "Ben kötü eğitilmiş bir hamamböceğiyim. Başka bir şey yapmayı bilmiyorum."

Biraz kızarma lütfunda bulundu, bu beni şaşırttı. Ama merhamet etmeyeceğim. Bir parmağımı ereksiyonunun alt tarafına doğru sürüklüyorum, sonra tırnağımı kumaşa batırıyorum, horoz başının hemen altındaki bölgeyle alay ediyorum.

Yüzüne tekrar baktığımda, kahverengi gözleri erimiş ve her özelliği kaya gibi sert; sanki onun başka bir parçası gibi.

Bash elini masadan indirip dizimin üzerine koyuyor. Avucunun sıcaklığı ve gücü dikkatimi dağıtıyor ama çıkıntısına eziyet etmeye devam ediyorum, tek parmağımla okşuyorum, sonra duraklıyorum, sonra küt başının etrafında dönerek kumaşın içinden daha fazla prekum çıkarıyorum.

Birden gıdıklayıcı bir nefes amımın üzerinden geçiyor ve neredeyse nefesim kesiliyor. Sesi bastırmayı zar zor başarıyorum.

Bir esinti kalçam boyunca yılan gibi kıvrılıyor, kasıklarımı örten ipeğin arasından süzülerek kumaşı biraz kaldırıyor. Klitorisimin hemen üzerinde ince bir hava yastığı titriyor.

Dişlerimi sıkıp aşağı bakıyorum. Kaptan'ın parmaklarından mavi ışık dalları kalçalarımın arasında kayboluyor.

Siktir et onu, hile yapıyor.

Büyülü esintinin bir başka filizi bacaklarımın arasında daha derinlere doğru kıvrılarak, kalçalarımı birbirine ne kadar sıkıca bastırırsam bastırayım açıklığıma giriyor. Hava yoğunlaşmış bir güç, görünmez bir parmak içime doğru ilerliyor, kanalıma giriyor, esnetiyor ve itiyor. Bu arada klitorisimin üzerindeki hava küçük bir kasırğa oluşturuyor, sessizce vızıldıyor, uğulduyor, titreşiyor - uyarıma karşı çaresizim - vücudumu durduramıyorum -

Zevk klitorisimi yırtıyor ve karnımın alt kısmını dolduruyor. Bu ani, yakıcı bir orgazm, zekice bir sihirle beni zorladı.

Bash'in sikini unut. Onun yerine elimi kalçasının üzerine koyup sıkıca kavriyorum, sessiz ve ifadesiz olmak için çılgınca bir çabayla tırnaklarımı olabildiğince acımasızca etine batırıyorum. Fark edilmemek için muazzam bir çaba sarf ediyorum ve bu işe yaramıyor çünkü orgazm azalırken vajinam içine koyduğu havayı dışarı atıyor.

Yüksek sesle çıkarıyor. kadar yüksek sesle ki masadaki herkes bize bakıyor.

Bash sırtarak karnını sıvazlıyor. "O bendim, baylar ve bayanlar.

Özür dilerim. Kahvaltıda asla fasulye yemeyin."

Korsanlar kahrkahalara boğuldu ve ben Bash'in dizinde donup kaldım.

Beni utançtan kurtardı. Küçük bir kedi gazından daha kötüsünden utdeğil; ama bu ortamda, bu insanlarla, beni vuracaktı ve bir şekilde bunu biliyordu.

"İyi bir hikâyeyi ve neşeli bir yemeği ne kadar sevsem de, beni aradığınızı söylemişsiniz," diye hatırlatıyor Bash korsan kaptanlara. "Bilmem gereken bir haber var mı?"

Ana ve Rinori karşılıklı bakışrlar.

"Şüpheli bir tanıdıktan üçüncü elden aldığım bir söylenti," diyor Rinori. "*Demir Ozan*'la ilgili."

Bash'in tüm vücudu kaskatı kesiliyor, gerginlik uzuvlarından benimkilere doğru yayılıyor. Tepkisine bakılırsa, adını verdikleri gemi önemli. En azından bir gemi olduğunu tahmin ediyorum.

"Harrow'un Labirenti'nde bir rotaya giriyor," diyor Ana, bakışları Bash'inkilere kilitlenmiş. "Boğazlara ve köle tacirlerinin olağan rotalarına musallat olan korsan kaptanının gözünden kaçmayı hedeflediğini söylüyorlar."

"Benden kaçmaya çalışıyor, öyle mi?" Bash'in sesinde karanlık bir neşe dolaşıyor. "Buna pek ihtimal vermiyorum."

"Harrow'un Labirenti, Kaptan," diyor Faris sessizce.

"Aynen öyle." Atticus ayağa kalkarak iki büyük dövmeli yumruğunu masanın üzerine koydu. "O sularda neyin gizlendiğini hepimiz biliyoruz. Onlar yoldan geçmek için deli oluyorlar ve sen de onları kovalamayı düşünmek için deli oluyorsun. Söyle ona Cal. Bana o yerle ilgili hikâyeleri anlatan sendin."

Cal parmaklarının arasında ince metal parçasını çeviriyor; bir çeşit demir kalem. "Sadece hikayeler, Atticus."

"Ama doğruluk payı var."

"Anlattığım hikâyelerin çoğundan daha gerçek," diye itiraf ediyor Cal. "Burası tehlikeli bir yer, Kaptan."

"Ama sen bizi oraya götürebilirsin," diyor Bash. "Shorn Denizleri'nin bu kısmındaki en iyi dümenci ve navigatör sensin, Cal. Sana güveniyorum. Ve bu gemiye de güveniyorum." Bakışlarını Brom'a çevirir. "Peki ya leydimiz *Fate*? Biraz daha hıza ve ardından gelecek bir savaşa dayanabilir mi?"

Brom'un ağzı gümüş sakalının altında birkaç saniye boyunca düşünceli bir şekilde çalışıyor. "Evet. İş görür."

"Aynen öyle!" diye haykırır Silas, ayağa fırlayarak. "Bu bir kovalamaca ve savaş olacak! Haberleriniz için teşekkürler, adil kaptanlar."

"Bizim için zevk." Rinori elini öper.

"Brom, gemiye bak," diye emretti Bash. "Silas, adamlara nereye gittiğimizi söyle ve silahlarını hazırlayıp bir süre dinlenmelerini sağla ki savaş için zinde olsunlar. Atticus, sen ve Red silahları hazırlayın ve barut depolarını kontrol edin. Cal, yeni bir rota çiz. Faris, bol miktarda iksir ve lapaya ihtiyacımız olacak. Bu işten bazı yaralarla çıkacağız. Bu hanımları gemilerine geri götüreceğim."

Bash ayağa kalkarken beni dizinden itiyor. Pantolonunun kuru olduğunu görünce şaşıyorum; sadece kasıklarında bir iki leke var. Tartışma sırasında kurutmak için biraz hava sihri kullanmış olmalı. Fark etmedim; sohbetle ve sürpriz orgazmımın coşkusuyla çok meşguldüm.

Bash'in korsan kadınlarla vedalaşmasını güverteden izliyorum ve gemilerine dönerken onlara el sallıyorum. Gemimize refakatsiz ve korumasız gelmeleri Bash'le olan dostluklarının bir işareti. Ya da belki de kendilerini savunmak için erkeklere ihtiyaç duymayacak kadar güçlüler.

Ben de öyle olmak istiyorum. Kendi kendine yeten, güçlü, iyi bir dövüşçü. Vücudumu nasıl hareket ettireceğimi zaten biliyorum - neden yapabileceklerinin yeni yönlerini öğrenmeyeyim? Onu hem savunma hem de cazibe için kullanmayayım?

Belki gemideki birinden bana savaş becerilerini öğretmesini isteyebilirim. Silas, Atticus ya da Kaptan'ın kendisi. Gerçi muhtemelen bana bir şey öğretemeyecek kadar meşguldür. Muhtemelen beni öğretmeye değer bulmuyordur.

Cal dümendeki adamdan görevi devraldı - ağırlamayı kabul ettiğim sert, siyah saçlı korsan. Yakınlarda garip bir şekilde duruyor, belli ki işaretimi bekliyor.

Kadınsı gücümün tanıdık hissi beni rahatlatıyor, Kaptan'ın küçümseyici sözlerinin verdiği acıyı yatıştırıyor.

En azından bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

Parmağımı korsana doğru kıvrıyorum ve o da beni ambara kadar takip ediyor.

Uzun zamandır *Iron Minstrel*'in peşindeydim. Hızlıdır, başka bir rüzgâr büyücüsünün sihriyle hareket eder. Basit bir ticaret gemisi kisvesi altında Knockaine ve Thannira arasında sürekli gidip geliyor, bazen ada limanlarında bir iki kez duruyor. Köle ve uyuşturucu taşıdığını hiçbir zaman kanıtlayamadım; limanda gördüğüm birkaç seferde boşaltılan mallar zararsız görünüyordu. Adamlarım ve ben kaç kez gemiye gizlice binmeye ya da onu takip etmeye çalıştıysak muhafızlar bizi caydırdı ya da geminin kendisi bizi atlattı.

Bu sefer farklı olacak. *Demir Ozan*, Harrow'un Labirenti'nden geçebilmek için yavaşlamak zorunda kalacak ve sonra ona sahip olacağız. Enerjimin ağzına kadar dolu olduğundan emin olmak için Risa'yı birkaç kez becermem gerekecek. Genellikle arka arkaya iki ya da üç kez boşalabilirim - büyümün bir başka eşsiz . Faris, soyumda insan kanıma karışmış birden fazla tanrı olduğunu düşünüyor. Sağlık, büyüme ve doğurganlık tanrıçası Beirgid ya da aşk tanrıçası Aine, yeteneklerimin cinsel yönünü ve kendi kendimi iyileştirmemi açıklayabilir. Rüzgâr tanrısı Borrum, bana hava üzerindeki gücümü vermiş olabilir.

Annemi hiç tanımadığım için babama onun kim olduğunu sordum. Şimdiye kadar bana söylemeyi reddetti, ama bir gün gerçeği ondan zorla öğrenmeyi umuyorum.

Cal'a yeni rotamız hakkında danıştıktan ve yelkenlere yeni bir rüzgâr verdikten sonra, tekrar onun içinde olmak için yanıp tutuşarak Risa'nın kamarasına gidiyorum. Ama o orada değildi.

Birkaç hızlı adımla güverteye çıktım ama o da orada değildi.

Tamam. Onu ambarda becereceğim. Zaten şu lanet mahkumları kontrol etmek için aşağıya inmem gerekiyor. Belki içlerinden biri sonunda çözülür ve bana *Demir Ozan*'a karşı kullanabileceğim bilgiler verir.

Merdivenlerden indikten sonra mutfağa geçip yiyecek depolama alanının kapısını açıyorum; ancak beni karşılayan manzara karşısında kısa bir süre duruyorum.

Risa yerde diz çökmüş, ağzına boşalmakta olan mürettebatımdan birine tatlı tatlı göz kırıyor.

Öfke damarlarımda kaynıyor, beynimde yakıcı kırmızı bir pus var. Uzanıp Risa'yı saçlarından tutuyorum ve onu denizciden uzaklaştırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve biraz boğuluyor.

"Tükür onu!" Kükrüyorum. "Tükür onu, hemen!"

Dölünü yere tükürüyor, öksürüyor.

Saçlarını bıraktım ve aleti hâlâ pantolonundan dışarı sarkan korsana doğru döndüm.

"Kaptan," diyor, gözleri dehşetle açılmış. "Kaptan, maaşımdan ödedim. Düşündüm ki-"

"Aletini koparmadan önce gözümün önünden kaybol," diye hırlıyorum. Pantolonunu yerine oturtmak için çabalayarak uzaklaşıyor.

"Bu da neydi böyle?" Risa hâlâ yerde, bana ters ters bakıyor. Cevap veremiyorum. Öfke göğsümde gürliyor.

"Ben sadece işimi yapıyordum," diye . "Beni işe aldığın işi hatırlıyor musun? Hangi mürettebatı eğlendireceğimi seçebileceğimi söylemiştin. O adam benim seçimimdi."

Onun mantığına karşı çıkamam. Ben de yumruğumu duvara vurup ahşabı çürüttüm.

"Neyin var senin?" diye soluk soluğa bağırıyor.

Dişlerimi sıkarak uzandım ve güzel saçlarını tekrar avucumun içine aldım. Diğer elimle pantolonumu gevşetiyorum ve sikimi çıkarıyorum. "Aç."

Saçlarından salladığımda bile dişlerini birbirine kenetliyor. "Aç, Risa."

"Hayır." Dişler hala gıcırıyor.

"Tamam." Elimi horozumun yanan uzunluğu boyunca sürüklüyorum ve yüzüne alıyorum. "Bunu benden ve ben söyleyene kadar silmeyeceksin. Anladın mı?"

"Sen bir hayvansın," diye tıslıyor. Yanakları kıpkırmızı, gözleri parlıyor.

Navigasyon odasında benimle dayanılmaz bir şekilde dalga geçti ve ben de ona karşılık versem de, toplantıya katılma niyetiyle o odaya girdiği andan beri ona açlık duyuyorum. Sonra da başka birini ağzına alma cüretini mi gösterdi? Tanrılar aşkına, bu beni aylardır olmadığım kadar öfkeliendirdi.

Sikimi daha hızlı okşuyorum. Saçlarını kavrayıp yüzünü hazır tutarken ciğerlerimden büyük kırık nefesler yükseliyor.

Orgazm kalbimi sarsan bir şiddetle içime işliyor. İlk döl çizgisi yüzüne çarptığında irkiliyor ve gözlerini kırıştırıyor. Taşaklarım boşalana ve ağzı süt beyazı ile sırlanana kadar üzerine boşalıyorum.

Bu serbest bırakma büyüm için hiçbir şey yapmadı - enerjisini emmek için onun içinde olmalıyım. Yine de çok tatmin edici.

Göğsümden uzun bir rahatlama, sahip olma iniltisi dökülüyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diyor dölle kaplanmış dudaklarının arasından.

"Evet."

"Mürettebattan birine her hizmet verdiğimde bunu yapacak mısınız?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için bağırdım: ". Öğleden sonrayı güvertede geçireceksin, böylece bana itaatsizlik etmediğinden emin olabilir ve onu silebilirim." , silah odasına doğru yürüyor, Atticus ve Red'in yanından

geçiyor,

Silahları hazırlayanlar. Atticus kızın yüzünün halini fark eder ve çenesi gerilmiş bir şekilde arkasını dönerken, Red de açık bir şekilde bakar.

Risa merdiveni tırmanmaya başladığında etekleri ayrılıyor ve uzun, ipeksi bacakları ortaya çıkıyor. Omuzlarının duruşundan öfkeli olduğunu anlayabiliyorum.

Atticus omzunun üzerinden bize bakıyor. Bir an durakladığını görüyorum, sanki Risa'nın pozunu ezberlemiş gibi, ince kollarını uzatmış, narin parmakları merdiveni kavıyor, bir bacağı , çıplak ayakları dengede. Hiç şüphesiz resimli kitaplarından birinde yer alacak.

Eğer bu hikayeyi benden başkasına satarsa, onu öldürmek zorunda kalacağım.

"Merrina'ya bunu hiç yaptırdın mı?" Risa ağzındaki ve yanaklarındaki döllerini işaret ediyor. Ela gözleri benimkilerle buluşuyor, onaylamamaktan ateş saçıyor.

"Merdivenden yukarı. Hemen. Ve eğer yüzüne dokunduğunu görürsem, seni tüm ekibin önünde beceririm. Anladın mı?"

Merdiveni hızla tırmanıyor ve benden birkaç saniye önce güneşin aydınlattığı güverteye ulaşıyor. Adamlardan bazıları yelkenlerle ilgileniyor, harekete geçirdiğim rüzgârdan en iyi şekilde yararlanıyorlar. Yenilemem gerekmeden önce birkaç saat daha sürecek. Şu andan itibaren ona sahip olmalıyım. O güzel üst dudağını küçümseyerek kavislendirirken, bana dik dik bakarken onun içine gömülmeliyim.

O zümrüt ve altın sarısı gözlerle -yeşil bir ormanda güneşin battığı öğle vakti gibi gözler-

Ne düşünüyorum ben?

O ne halt ediyor?

Güverteden geminin yan tarafına doğru yürüyor. Küpeşteye tırmanıyor ve ben ona durması için bağırırken bile o kenardan aşağı atlıyor.

Bir saniye içinde oradaydım, ceketimi ve şapkamı bir kenara fırlattım, botlarımı ve kemerimi yırttım. Peşinden atlarken ayağım korkuluklara çarpıyor. Ok gibi dümdüz, suyun içine giriyorum.

Denizin bu kısmında ılık bir akıntı var, bu yüzden şok çok kötü değil. Yükseliyorum, yüzeyin üzerinde sallanıyorum, dalgaları tarıyorum.

İlk başta onu göremiyorum ve bu beni korkutuyor. Yüzeye bir rüzgar gönderiyorum, kırmızı bir şey görene kadar köpükleri temizliyorum. Kol kola girip o noktaya doğru yüzüyorum.

O dalgaların altında, ben de dalıyorum, tuz gözlerimi yakarken dişlerimi sıkıyorum.

Risa'nın kıpkırmızı saçları yüzünün etrafında ipeksi bir bulut gibi süzülüyor. İnce etekleri beline kadar yükseliyor, çıplak amını ve uzun bacaklarını ortaya çıkarıyor. Tuzlu suyun acısına rağmen gözleri açık.

Deniz tanrıçası gibi görünüyor.

Ona mavinin içinden bakıyorum ve o gülümsüyor, dudaklarından bir baloncuk seli kaçıyor.

Döllerimi yıkadı. Yüzüne dokunmadan. Aslında bana itaatsizlik etmeden bana meydan okuyor.

Ve kız deli. Çılgına dönmüş, çünkü hızla giden bir gemiden denize atlamış.

Ona doğru yüzüyorum, belinden yakalıyorum ve benimle birlikte yüzüstüne çekiyorum. Kocaman bir nefes çekiyor, parıldayan damlaları göz kırparak uzaklaştırıyor.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, gözlerimdeki suyu silkeleyerek. "Aklından ne geçiyordu?"

Azrail'in Kaderi çoktan uzaklaştı. Mürettebatın büyümlü rüzgârla mücadele etmesi, gemiyi döndürmesi ve bize geri biraz zaman alacak. Zihinsel olarak beni rüzgâra bağlayan ipi koparıyorum, böylece rüzgâr azalacak ve adamlarım gemiyi daha hızlı kontrol edebilecek.

Risa'nın kızıl saçları kafa derisine doğru kaymış, su yanaklarını ve dudaklarını parlatıyor. Kıyafetleri sırlıklam olmuş, eriyerek neredeyse yok olmuş. Ona sarıldığımda

Her bir kıvrımı ve göğsüme bastırılmış minik çakıllı meme uçlarını hissedebiliyorum.

"Buralarda canavarlar dolaşmadığı için şanslısın," diyorum ona. "Mürettebat bizim için geri gelene kadar beklememiz gerekecek. Böylece kendini açıklamak için zamanın olur. Bana karşı gelmek hayatını riske atmaya değer miydi?"

Dudakları gerildi.

Cevap vermeyince, hayal kırıklığıyla onu bırakıyorum, suya basmasını bekliyorum ama titriyor ve bana doğru uzanıyor, korku gözlerini kırıyor. "Ben yüzemem! Lütfen beni tutun."

Bir kolumu ona dolayarak onu tekrar bedenime yaklaşıtıyorum. İkimiz için de suya basmak "Yüzme bilmiyorsun ama yine de denize mi atladın?"

"Peşimden gelip gelmeyeceğini görmek istedim." Gözlerimin içine bakıyor, bakışlarında muziplik ve hüznün birbirine karışmış. "Söylediklerinde gerçekten ciddi olup olmadığını bilmek istedim - ben senin için bir hiçim, değersizim, sakin için bir yuva olmaktan başka."

"Sen de bir insansın," diyorum ona. "Her insanın bir değeri vardır. Denize atlayan deli kadınların bile."

"Ama Korsan Kraliçe'ye kıyasla ben bir solucanım." Bana şimdi kurnaz ve meraklı.

"Bunu söylemekle hata ettim. Beni affetmeni istiyorum." Sıkılı dişlerimin arasından nefret ettiğim gerçeği söylüyorum. "Her neyse, Korsan Kraliçe başkasına ."

Etrafımızdaki suyu sabitlemek ve bazı büyük dalgaları yumuşatmak için küçük bir sihir açarken bile kalbim bu sözlerle acıyla kabarıyor. Bastıramadığım bir arzunun dişleri, itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir içimi kasıp kavuruyor.

"Bana ondan bahset," diyor Risa. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok aptalca geliyor. Bu yüzden söylediğim tek kişi Faris.

"Onunla bir kez ," diye mırıldandım. "Varlığımdan bile haberi yok."

"Oh." Şimdi omuzlarıma yapışıyor, böylece suya basmak ve bizi su üstünde tutmak için iki kolumu ve bacaklarımı kullanabiliyorum. Yüzü benimkine çok yakın. Soluk teninde boncuk boncuk parlayan su, onu derinlerin kristalleşmiş bir sireni gibi gösteriyor.

Onun güzelliği beni derinden yaralıyor, uzun zamandır sahip olduğum saplantıyı kökünden sökmeye niyetli gümüş bir kürek gibi içimi deliyor.

Bu yüzden ondan uzağa, parıldayan suyun dalgalı dalgaları üzerinden *Azrail'in Kaderi'nin* uzaktaki şekline bakıyorum. Burada, kudretli okyanusun uçsuz bucaksız karnında, gemimden ve adamlarımdan ayrı, kendimi sefil bir şekilde savunmasız hissediyorum. Bu duygudan nefret ediyorum ama yine de dilimi çözüyor, kalbimin daha fazlasını güneşin aydınlattığı denizin garip sessizliğine dökmem için beni teşvik ediyor.

"Onunla Korsan Kral'dan görevimi aldığımda tanıştım." Kelimeler sanki Risa'nın kalbimden teker teker kopardığı kıymıklar gibi ruhumdan çekip . "Korsan Kral'ın bayrağı altında yelken açan kaptanlar ona bir geçiş ücreti öder ve karşılığında Taçlı Kurukafa ve Kemikler'i diğer gemilerin yardımı gibi avantajlar elde ederiz. Diğer kaptanlar benim arkamı kollar, ben de onların. Ayrıca bize dostça davranan ve Korsan Kral'ın merhameti ve himayesi karşılığında bize indirimli mallar, konaklama, yiyecek ve hizmet veren bir sığınaklar, tavernalar ve limanlar ağı var."

Risa cesaretle başını sallıyor, ben de devam ediyorum.

"Korsan Kral'ın gemilerinin ana limanı korsan şehri Ravensbeck'tir ve her kaptanın ganimetteki kişisel payını saklamak için Ravensbeck kasalarında bir odası vardır. Ancak Ravensbeck'in yeri sıkı bir sır olarak kalmalıdır. Oraya giren her erkek, kadın ya da çocuk, oradan ayrılmak istiyorlarsa dövme yaptırmak zorundadırlar - yerini asla açıklamayacaklarına dair büyülu bir yeminle dövme yaptırırlar. Korsan Kral'ın filosu için koruyucu bir önlem. Geçirimsiz etim yüzünden dövme yaptıramıyorum, bu yüzden Ravensbeck'i ziyaret etmeme asla izin verilmedi. Korsan Kral'ın bayrağını taşıyan ve oraya gitmeyen, hazinesini o büyük mahzenlerde saklamayan tek kaptan benim."

"İnsanı farklı ve yalnız hissettiriyor," diyor usulca.

"Ben lanet olası bir korsan kaptanıyım," diye karşılık veriyorum. "Yalnız değilim. Ve farklı olmak daha iyidir; sizi diğerlerinden üstün kılar. Korsan Kral bana özel bir ayrıcalık tanıdı; eğer onun bayrağı altında yelken açar ve belli bir görevi tamamlayarak sadakatimi kanıtlarsam, dövmem olmasa bile Ravensbeck'e serbestçe girip çıkmama izin verecek. O kadar başarılı oldum ki, iki ay önce bana bir madalyon ve 'Korsan Lordu' resmi unvanını hediye ettiği bir mektup gönderdi. Onun gözüne girdiğimin bir işareti."

Dudaklarım kıvrılıyor, elimde değil. Korsan Kral'a ne kadar hayran olsam da, ondan nefret de ediyorum. Sahip olmak istediğim her şey onda var.

"Korsan Kral bana gemimi ve görevimi ilk verdiğinde, onunla en sevdiği limanlardan birinde şahsen tanıştım," diye devam ediyorum. "Korsan Kraliçe de . Gemiye vaftiz etti. Beni tebrik etti, bana gülümsedi

Hatta elini öpmeme bile izin verdi. Daha sonra güvertede bir ziyafet vardı ve ben de onun yanına, birkaç koltuk uzağına oturdum. Yemek boyunca onu izledim. Daha önce hiç böyle bir kadın görmemiştim, güneşin altında kan gibi parlayan saçları ve çilli teniyle. Onun neşesi, gücü ve güzelliğı beni alt etti. O ve Korsan Kral yemekten sonra hızlı bir kılıç oyunu oynadılar.

-Yetenekte eşitlerdi ama o kazandı. Daha sonra onu öptü ve kalbimin çatlayacağını sandım, onu o kadar istiyordum ki. Ve ben de o olmak istedim, her şeyin kralı, başkalarını kontrol etme gücüne sahip, etkisini okyanuslara yaymak, şehrine kabul edilmeyi reddetmek ve istediğı zaman *onu* öpmek. Onun da sihi var, biliyorsun. Olağanüstü bir kadın, en iyisi. Ve benim istediğim de bu, en iyisi. Daha azıyla yetinmeyeceğim."

Bakışlarım Risa'ya döndüğünde kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. Güneş ışığı gözlerinde parlıyor, onları cam ve altın rengine dönüştürüyor, yeşil ateşten çizgiler var. Dolgun dudakları ayrılmış, ön dişlerinin arasındaki boşluğu gösteriyor.

"Benim de arzuladığım şeyler var," diyor. "Güvenlik. Seçim. Bir eğitim. Zenginlik. Değer verdiklerimin güvenliğı. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi? Bu hedeflere ulaşmak için ne yaparsak yapalım, bu gerekli."

"Gerekli," diye yankılıyorum. Onun güzelliğinin şaşkınlığıyla içimden mavi ışık sızıyor - gemiyi yeni rotasında hızlandırmak için çok çaba harcadığımdan beri sihrimin son kırıntıları.

"Kahretsin." Güç akışını durdurmaya çalışıyorum ama artık çok geç. "Suyu bizim için yumuşatmak için büyü kullanıyordum ama artık boşum. Sıkı tutunun, dalgalar sertleşebilir."

"Gemiye doğru yüzmeyi deneyelim mi?"

"Güçlüyüm ama ikimiz birden o kadar uzağına yüzemem," diye cevap veriyorum. "En iyisi burada beklemek. Bizi geride bırakmazlar."

"Daha fazla büyünüz olsaydı, gemiye yaklaşmak için kullanabilir miydik? Ya da dalgaları tekrar yumuşatmak için?" Bakışlarımı tutuyor, pembe dili alt dudağında geziniyor.

"Daha fazla enerji kazanmak için sevişmem gerekir ve okyanusta sevişemeyiz," diye belirtiyorum.

Ağzında bir gülümseme beliriyor. "Ben hiç denemedim. Ama herkesin her yerde sevişebileceğine inanıyorum. Tek gereken ısrar ve yaratıcılık."

Risa sol elini omzumda sıkıyor ve diğer eliyle suyun altına uzanarak pantolonumun düğmelerini çekiştiriyor. Biraz çaba gösterince düğmeler açıldı.

Bu çok garip bir duygu; başım ve omuzlarım su yüzeyinin üzerinde; ama dalgaların altındaki dalgalanan kasvette, Risa'nın ince parmaklarının pantolonumun içine girdiğini, yumuşak sikimin etrafında döndüğünü ve onu dışarı çektiğini hissedebiliyorum.

Suyun altında beni okşamaya başladığında kollarımı ve bacaklarımı ritmik bir şekilde hareket ettirmeyi zar zor başarıyorum. İnce elbisesi aşağı doğru sarkmış, her iki göğsünü de ortaya çıkarmış -soluk, parlayan küreler, sıkı pembe meme uçları suyun sıvı kenarında sallanıyor. Büyülenmiş bir halde onları izledikçe sikim daha da . Şansımıza, doğudaki sualtı volkanlarından gelen bir akıntı sayesinde deniz burada daha sıcak. Eğer su donmuş olsaydı, onun bakımlarının bile beni sertleştirebileceğini sanmıyorum.

"Gördün mü?" diye mırıldanıyor Risa, parmakları aletimin altını okşuyor. "Bu işe yarayacak. Seni içeri sokacağım - boğulmama izin verme."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum boğuk bir sesle.

Bacaklarını belime doluyor ve sikimi içine almak için bedenlerimizin arasına uzanıyor. İçine girmek ilk başta lastik gibi hissettiriyor, ama derinlerde kayganlaşıyor ve bir an için suya basmayı unutarak enfes hisle ürperiyorum.

Dalgaların altına dalıyoruz ama kollarımın sert darbeleriyle ikimizi de hızla yukarı itiyorum.

Risa bana kilitlenmiş, sıkıca sarılıyor. "Bunu bir daha yapma," diye soluk soluğa bağılıyor.

"Yapmamaya çalışacağım."

"Sen bizi yukarıda tut, gerisini ben hallederim."

Ona cevap veremiyorum, çünkü üzerimde kendini beceriyor, vücudumu kaldıraç olarak kullanıyor, kalçalarının her esnemesini senkronize ediyor, böylece ben suya basarken hareketlerimle çakışıyor. Beceriksizce bir hareket ama o kadar etkili ki kontrolü elimde tutmak, su üstünde kalmak için savaşmak zorunda kalıyorum... kalmak... odaklanmak... kahretsin...

Burada bile, yaptığımız şeyin garipliğine rağmen nasıl bu kadar iyi hissediyor?

Risa bir elini göğsüme kaydırıyor ve küçük tırnağıyla meme ucumun etrafında dolaşıyor. Meme uçlarıyla oynamaya karşı her zaman hassas olmuşumdur ve bu dokunuş beni daha yükseğe, zirveye yaklaştırıyor. Tam burada, okyanusun ortasında, ciğerlerimde taze, tuzlu esinti, tenimde güneş ve kalçalarını bana karşı çalıştıran bu güzel kızla -tanrıça- boşalmak üzereyim.

"Boşalacağım," diye nefes nefese kaldım. "Hareket etmeye devam et, bana dokunmaya devam et.

."

Orgazm başladığında tüm vücudum sarsılıyor -uzuvlarımı hareket ettirmeyi unutuyorum- ve yüzeyin altına daldığımızda Risa panikliyor.

Çırpınıyor, çırpınıyor, vücudu çılgınca bir güçle harekete geçiyor. Suyun altındayım, okyanus kulaklarımda çınlıyor, kabarcıklar ve köpükler görüşümü bulanıklaştırıyor. Sanırım biraz su soludum - nefes alamıyorum, kabarcıkları dışarı atamıyorum, hala onun içinde olup olmadığımı anlayamıyorum - sanırım öyleyim - hala birbirimize kilitlenmiş durumdayız, ama o beni aşağı itiyor, beni bir sal olarak kullanıyor, hava almak için çaresizce tırmanıyor.

Bedenim orgazma devam ediyor, ciğerlerim daralırken bile beni zevke tutsak ediyor.

Sihir, sihrim nerede? Nefes alamıyorum.

Çırpınıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum, titreyen güneş ışınlarına uzanmaya çalışıyorum ama Risa'nın eli yüzüme yerleşiyor ve beni altına itiyor. Hâlâ panikliyor. Sakinleşmesi gerekiyor.

Görüş alanımın kenarları kızıla boyanıyor. Göğsüm parçalanacak, nefes almalıyım, okyanusun içeri girmesine izin vermeliyim.

Hayatta kalacağım...

Değil mi?

Ağzım açılıyor ve deniz içeri doluyor.

RISA

Yıllar önce Knockaine Körfezi'nde iki adamın boğulduğunu görmüştüm.

Biri suya düştü ve diğeri onu kurtarmaya çalıştı. İlk adam panikten çılgına dönmüş ve diğeri uzun süre yüzeyin altına itmiş.

İnsanlar rıhtım ve gemi korkulukları boyunca durmuş, ikisi de ölürlen onları izliyordu. Kimse yardım etmek için atlamadı. Ben istedim ama Sylvie beni . Maaşımı kaybetme riskini göze alamayacağını söyledi.

Yüzme bilmediğimi söylediğimde Bash'e yalan söyledim. Denize atlamak, küçük görüşmemizden hemen önce, pasaklı dümenci aletini yıkarken yaptığım planın bir parçasıydı. Aslında planı bu kadar çabuk uygulamaya koymaya niyetim yoktu - günün ilerleyen saatlerinde "kazara" denize düşecektim - ama sonra Bash bana kaçıramayacağım bir fırsat verdi.

Peşimden atlayacağını biliyordum. İnsanları kurtarmaya ihtiyacı var. Ve geminin yoluna devam edeceğini, onunla bir süre suda yalnız kalacağımızı biliyordum. Gerisi doğaçlama oldu - onu denizde sevişme fikrine yönlendirmek zorundaydım, böylece büyüsünü yeniden doldurma ve mümkün olan en kısa sürede gemiye geri dönme arzusundan başka bir şeyden şüphelenmeyecekti.

Doruk noktasına ulaştığında, ikimizi de yüzeyin üzerinde tutamadı. Düşündüğüm gibi battık ve o anda paniğe kapılmış gibi yaptım. Boğulmakta olan bir insanın akılsızca çılgınlığını taklit ederek onu dalgaların altına doğru pervasızca ittim.

Yapmak zorunda olduğum şey bu - onu zapt etmek, korkudan aklımı gibi davranmak.

Bu durumda panik numarası yapmak zor değil. Okyanusun uçsuz bucaksız genişliği beni dehşete dūřuruyor ve daha da korkuncu, çırpınan bacaklarımın çok altında bir yerlerde canlılar olduğu fikri. Yaratıklar, canavarlar. Kıvranan ve ısırın şeyler.

Artık onlar için endişelenemem, çünkü Bash hâlâ benimle savaşıyor - zayıf bir şekilde, ama pes etmedi. şansıma, zevk ve şok onun tüm gücüyle mücadele etmesini engelledi. Sanırım ilk suya girdiğinde su soludu.

Bundan kurtulursa, onu bilerek tuttuğumdan şüphelenmemeli. Mantıksızca korktuğumu dūřnmeli. Ve mürettebatı da buna inanmalı, yoksa bizi bulduklarında beni ldrrlr.

Yenilmez bir korsanı boğulmadan önce ne kadar süre suyun altında tutmanız gerekir? Sadece gerçek orgazm sırasında mı savunmasızdır, yoksa sonrasında da mı? Sanırım yakında öğreneceğim.

Vücudu altımda sarsılıyor, ölmekte olan bir adamın son kasılmaları ve sonra hareketsiz kalıyor.

Yavaşça vücudu batmaya başlar.

Hızlı bir nefes alıp onu yüzeyin altında takip ederken kalbimde zafer ve dehşet çarpışıyor. Bunu yapıp yapmadığımı, onu gerçekten öldürmeyi başarıp başaramadığımı bilmek zorundayım.

Denizin yakıcılığına rağmen gözlerimi açık tutmaya zorluyorum. Suyun içinden süzülen yaldızlı güneş ışınlarında onu görüyorum, hareketsiz ve güzel bir şekilde yüzüyor, gözleri kapalı, vücudu yavaşça karanlığa sürüklenirken uzun uzuvları yayılıyor.

O güzel, güçlü bedeninin sonsuza dek hareketsiz kaldığını, o boğuk sesin sustuğunu dūřnmek bana acı veriyor. Artık yontulmuş göğsünü kaldıran nefes yok, kahverengi gözlerinde ışık yok. Balıklar onu kemirecek, kemiklerini kemirecek.

Ağladığımı sanıyorum ama okyanus gözyaşlarımı yutuyor.

Onu çok az tanıyorum, ondan hoşlanmıyorum. Yıllardır istediği kadın, arzuladığı hayat ve g hakkında bana her şeyi itiraf ettikten sonra bile.

Böylesi daha iyi. Shorn Denizleri'nde terör estirecek bir korsan eksildi. İyi bir şey yaptım. Sylvie ve Aisu'yu kurtarıyorum, kendim için daha iyi bir kader talep ediyorum...

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Peşinden dalmalı mıyım? Ama ciğerlerim şimdiden sıkışıyor ve bir nefes daha almam gerekiyor. Tekrar alaldığımda, o çok uzakta olacak.

Bitti. Bitti.

Hava almak için yüzeye doğru dönüyorum ama üç karanlık şekil beliriyor, bana doğru yüzerken mavi parıltıda ana hatlarıyla beliriyorlar. *Azrail'in Kaderi*'ndeki korsanlardan üçü.

Biri kolumdan tutup beni yukarı doğru sürüklerken, diğer ikisi Bash'in kaybolan figürüne doğru dalışa geçtiler.

Yüzeye çıktığımda tuz burnumun içini yakıyor. Nefesim kesiliyor ve kurtarıcım Cal'e tutunuyorum.

"Sakin ol kızım, sakın ol." Boynumu ve omzumu tek koluyla kavrayarak beni suyun içinde üç kalın halatın uzandığı gemiye doğru çekiyor. Birini kavriyor, ikimizin etrafına iki kez sarıyor ve "Yukarı gidiyor!" diye bağıyor.

"Sakin olun ve !" diye bağıyor yukarıdan biri.

Cal ve ben yukarı çekilirken ayaklarım ve kolum gövdeye sürtünüyor. Güverteye yuvarlanıyorum, titriyorum, korsanların sessiz bakışlarının farkındayım.

Faris önümde diz çöküyor, eliyle çenemi yukarı kaldırıyor. Bir *hannas* sopa dişlerinin arasına sıkıştırılmış. "Ne oldu?"

İşte korktuğum an geldi. Hikayeyi tam olarak doğru anlatmalıyım, yoksa asılacağım ya da kalasla yürümeye zorlanacağım.

"Kaptan bana bütün gün yüzümde dölüyle dolaşmam gerektiğini ve bunu yıkayamayacağımı söyledi," diye itiraf ediyorum. "Bu beni kızdırdı, ben de ona karşı gelmek için denize atladım. Yüzebiliyorum ama iyi değil. O da beni kurtarmak için peşimden atladı." Bir hıçkırık salıyorum. "Bunu yapmamalıydım, geminin bu kadar çabuk uzaklaşacağını fark etmemiştim. Okyanusta seviştik, böylece büyüsünü yeniden doldurabilecek ve bizi gemiye daha hızlı geri götürebilecekti, ama gelirken ikimizi de suyun altına götürdü ve ben panikledim. Hiç düşünmüyordum. Tek bildiğim nefes almam gerektiği - sonra ne olduğunu hatırlamıyorum bile, ama sanırım çok uzun süre suyun altındaydı... oh tanrım..." Hıçkırıklara boğuluyorum -gerçek hıçkırıklara, çünkü Bash'in yakışıklı yüzünün derinlerde kaybolduğu görüntüsünden kurtulamıyorum.

"Becer beni," diyor Faris kısık sesle. Kırmızı inliyor, tılsımlarından birini tutuyor.

Küpeştede bir itiş kakış, daha fazla çekiştirme ve bağırış çağırış olur ve ardından Atticus ve Silas, Bash'in cesedini güverteye bırakırlar.

Faris ileri atıldı ve Kaptan'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ne yaptığını görmeye fırsatım olmuyor çünkü Atticus beni boynumdan yakalayıp ayağa kaldırıyor ve omurgamı direğe çarpıyor. Sarı sakalından deniz suyu akıyor ve gözleri acıyla doluyor.

"Ne yaptın sen?" diye bağıır. "Seni Őimdi kenardan aŐađı atmayı dűŐűnűyorum, seni hain sintine yılanı!"

"Kes Őunu!" diye kűkrűyor Silas, ileri atılıyor ve Atticus'u benden uzaklaŐtırıyor. Gűverteye yıđıldım. "O kendi tarafını anlatacak ve sonra gerçeđi yargılayacađız."

"O da neredeyse bođuluyordu," diye araya giriyor Cal. "Az űnce hikűyesini anlattı." Sűylediklerimi tekrarlıyor, beni daha da aptal ve çaresiz gűsterecek kelimeler seçiyor. Sanırım yaŐamak istiyorsam bu iyi bir Őey. YűzbaŐıyı  ldűrebilmek için o senaryoyu dűzenleyen iŐbirlikçi bir kaltak olduđumu dűŐűnmelerine izin veremem.

Bir  đűrme, sıçrama sesi herkesin dikkatini benden uzaklaŐtırıyor. Faris'in yanında Bash var ve Bash-tanrılar beni korusun, deniz suyu tűkűrűyor.

Hayatta kaldı.

űzerime bir rahatlama  okűyor ama hemen ardından bir hayal kırıklıđı ve hűsran dalgası geliyor. Onca çaba, onca tehlike ve ben onu  ldűrmeyi baŐaramadım. Őimdi o i imdeyken bunu bir bıçakla, dađınık bir Őekilde yapmam gerekecek. Kan ve bıçakları açıklamak bir deniz kazasından çok daha zor.

Műrettebat beni tamamen unuttu. Kaptan ve Faris'in etrafında toplanmıŐlar, Őıfacıyı  vűyorlar ve Bash'in  lűmden dűnmesini memnuniyetle karŐılıyorlar.

Red grubun etrafında dolaŐıyor, dualar mırıldanıyor, bir tutam tuz ve ot atıyor, ilahisinin her dizesi arasında yeŐim boynuzundan tılsımını  pűyor. Sonunda Silas sessizlik için bağıır. "Dilinizi tutun, sizi gevezeler sűrűsű, yoksa kafataslarınızı

kırar ve AŞçı'ya beyinlerinizi kızarttırırım.

AkŐam yemeđi! Eđer gűcű varsa, bırakın da Kaptan hikayesini anlatsın."

Kendi içime daha sıkı kıvrılıyor, hűlű diređe yaslanmış oturuyorum. Korsanların bacakları arasından Bash'in konuŐurken yűzűnű gűrűyorum. Bronz teninin altında solgun, belli ki sarsılmış.

"Risa'dan sűzleŐmesinde yer almayan bir Őey talep ettim," diyor. "Beni bu hakareten dolayı cezalandırmak için denize atladı ve beni onu takip edip kurtarmaya zorladı. Bir sűre gemiyi bekledik ama sonra denizde hızlıca seviŐmeye karar verdik, bűylece dalgaları yumuŐatmak ve dűnűŐ yolumuzu hızlandırmak için yeterli bűyűye sahip olacaktım. Ama ikimizi de su űstűnde tutamadım ve o panikledi. En iyimizin bile baŐına gelebilirdi. Bođulma korkusu en cesur denizcinin bile aklını  alabilir."

"Evet, öyle olabilir," diye onaylıyor Cal. "Onun neredeyse boğulduğuna tanıklık ediyorum. Ama denizde böyle şeyler olur ve aramızdaki hiçbir adam-adam yoktur ki direğin önünde geçirdiğimiz yıllar boyunca bir ya da diğerini kıl payı atlatmamış olsun. Güzel bir hikaye olacak, olacak! Bu güzel kız aramızdan ayrılana kadar bir sürü hikâyemiz olacağını hissediyorum, ha?" Bana göz kırpmıyor, sonra da en yakınındaki korsanın dirseğini itiyor.

Mürettebat arasında kıkırdamalar başladı. Bash ayağa kalkmasına yardım edilerek kamarasına götürülürken, Atticus geniş yüzünde pişmanlık ifadesiyle bana yaklaşıyor.

"Öfkeme yenik düştüm," diyor hışımla. "Özür dilerim."

Uzattığı eli tutuyorum ve ayağa kalkıyorum. Ama konuşmayı başaramıyorum, bu yüzden odama doğru sürünerek uzaklaşmadan önce cevap olarak sadece başımı sallıyorum.

Kuru giysilerimi giymeyi daha yeni bitirmiştım ki, biri kapıyı tıklatıyor, sonra da cevap beklemeden iterek yarıya kadar açıyor.

Cal açıklıktan kayarak geçer ve kapıyı kapatır. "Seninle biraz konuşmamız gerekiyor."

"Dinlenmem gerek," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Sana ilk ben ulaştım, denizde. Onlardan önce sana ulaştım ve seni gördüm genç kız."

Damarlarımda gergin bir panik dolaşüyor. Ondan uzaklaşıyorum, ıslak saçlarımı bölümlere ayırıp örmeye başlıyorum. "Ne gördüğünü sanıyorsun?"

"Boğulmuyordun. *İzliyordun*. Kaptan'ın batışını izlediniz ve sonra yüzeye çıkmak için yüzecekmiş gibi döndünüz."

"Sanırım yanlış anladınız-"

Cal beni ensemden tutup kendine doğru çekiyor. Bağırmaya başlıyorum ama diğer eliyle ağzımı kapatıyor.

Alçak sesle ve yoğun bir şekilde fısıldarken kırmızı sakalı yanağımı okşuyor. "Bana yalan söyleme, fahişe. Hâlâ onun ölmesini istiyorsun. Nedenini bilmiyorum, umurumda da değil. Mürettebata, levazım subayına ve diğerlerine söylemememin tek sebebi

Kaptan'ın kendisi, sen ve ben aynı şeyi istiyoruz. Bunun gerçekleştiğini görmek için en iyi şansım sensin. Onun *sonunu* görmek." Son kelimeyi ısırarak söyledi, tükürüğü yüzüme bulaştı.

Nefes nefeseyim, boynumu kavrayışının gücüyle omurgam geriye doğru eğildi. Elini ağzımdan çektiğinde, "Bunu bana neden söylüyorsun?" diye boğuluyorum.

"Kaptan'ın gözü Merrina'da olmadığı gibi sende. Onun üzerinde çalışmaya devam edersen, onu etkileyebilirsin. Ona belli bir liman ya da belli bir rota önermeni söylersem, bunu yapacaksın. Benden bahsetmeyeceksin.

- "Fikrin diğer adamlardan birinden geldiğini söyleyeceksin, değil mi?" Yutkunarak başımı salladım. "Anlıyorum."

"Ve ben söyleyene kadar onu bir daha öldürmeye çalışmayacaksın." "Ama ben-"

Cal ensembledeki kavrayışını sıkılaştırıyor ve acı omurgamdan fırlıyor.

"Evet, evet, söz vermeni bekleyeceğim," diye nefes nefese kalıyorum.

"Aferin kızım." Beni bıraktı ve ben de enseme tutarak yatağa doğru yürüdüm.

"Bu bir çürük bırakabilir." Cal çenesini bana doğru salladı. "Saçlarınla kapatmaya devam et. Demek istediğimi anlatmam . Artık sen ve ben dost olabilir ve birlikte çalışabiliriz, ha? Kardeşimle zaten çok iyi arkadaşsınız."

"Kırmızı tatlıdır," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Kafası yumuşaktır," diye karşılık verir Cal. "Maaşını senin deliklerinle takas etmesi için onu kandırmayı aklından bile geçirme. Ve sen de benim paramdan hiçbir şey almayacaksın. Eğer hizmetini istersem, bedava olacak."

Kalbim onun tehdidine boyun eğerek biraz çöküyor. Boyun eğmeye, erkeklerin benden istediklerini almalarına izin vermeye alışkınım.

Neredeyse teslim oluyorum. Omuzlarım çöktü, başım eğildi. İtaat sözcükleri dilimde titriyor.

Ancak ruhumda her zaman var olan direniş kıvılcımı, *Orkide*'de kalışım ve gemide geçirdiğim kısa süre sayesinde küçük bir aleve dönüştü. Düşündüğümde daha değerliymişim. İddialı ve cesur olabilirim.

Cal'a ters ters bakarken çenemi kaldırarak doğruluyorum. "Şansını zorlama. Sırrını saklayacağım ama beni özgürce beceremeyeceksin, hatta beceremeyeceksin. Bana bir daha dokunursan, yemin ederim Kaptan'a her şeyi itiraf ederim. Kaybedecek çok az şeyim var. En azından senden daha az."

Ters ters bakıyor, ama o anda kamaramın kapısının önünden ayak sesleri geliyor ve konuyu açmaktan vazgeçmiş gibi görünüyor. Bir süre kapıyı dinledikten sonra başka bir şey söylemeden odamı terk etti.

Silas koridor boyunca bana yardım ediyor, Cal ise şapkamı, paltomu, botlarımı ve kemerimi taşıyor. Ciğerlerim hâlâ acıyor ve çiğ gibi hissediyorum, başım da ağrıyor. Faris az miktardaki iyileştirme büyüsünü beni hayata döndürmek için kullandı ve rahat etmemi sağlayacak kadar bile kalmadı.

Kamarama vardığımızda Faris diğerlerini kovdu. Sonra kapıyı kapattı ve bana doğru döndü, zeytin rengi teni hiç görmediğim kadar solgundu. "Sen lanet bir aptalsın, Bash."

"Bu çok iyi biliniyor."

"Neredeyse seni geri çekemiyordum." Sesi titriyor. "Havasızlık beyninde hasar bıraktı ve ben de bunu iyileştirmek zorunda kaldım. Tanrıların kanı sayesinde hayattasın. İçinde bir yaşam ipliği hissettim ve onu yakaladım ve *çektim*-" Hannas çubuğundan uzun bir nefes alır, sonra durduğu yerde sallanır. Küfrederek masamın yanında yere sabitlenmiş döner sandalyeye doğru sendeledi ve ağır ağır oturdu. "Kendi sihrimi sıfıra indirene kadar o ipliği çektim ve o zaman bile neredeyse yetmiyordu."

"Teşekkür , dostum."

"Bana bunu bir daha asla yaptırma. Artık çok yorgunum, uyumam ve enerjimi geri kazanmam gerek. Ama bunu yapmadan önce, bir sonraki limanda başka bir kız bulacağına dair bana söz vereceksin. Bu senin için iyi değil."

"Aptalca bir kazaydı, Faris." Islak kıyafetlerimi çıkardım ve yeni bir pantolon aldım. "Onu okyanusta becermeyi kabul etmemeliydim. İkimizi de ayakta tutamayacağımı bilmeliydim. Tabii ki panikledi."

hiç denize açılmamıştı. Uçsuz bucaksızlığı ve boğulma tehlikesi insanın aklını başından alabilir."

Faris bir duman bulutu üflüyor. "Paniklediğinden emin değilim."

"Sence beni mi alıkoydu?" Alay ettim. "Sen orada değildin."

Korkusunu hissettim. Ne yaptığını bilmiyordu."

"Açık denizde sevişmek kimin fikriydi? Senin mi onun mu?"

"Onun, ama-"

"İşte orada." *Hannas* sopasını bana doğrulttu. "Senin ölmeni istiyor, Bash."

"Ama bir nedeni yok. Onu tanımıyorum, o gecedan önce hiç karşılaşmadım. Onu işe alan kişinin etkisinden uzakta ve ona iyi para ödüyoruz." Tereddüt ediyorum, dudağımı çiğniyorum. "Belki de yeterince iyi değil. *Demir Ozan*'ı hallettikten sonra *Koy*'a uğramalıyız. Eğer beni bir ödöl için öldürmeye çalışıyorsa, ona herhangi bir ödölü aklından çıkarmasına yetecek kadar mücevher vereceğim."

Faris gözlerini kapatıyor, yüzünde büyük bir hayal kırıklığı ifadesi var. "Onu saklandığımız yere mi götürmek istiyorsun? Ve ona mücevherler mi vermek istiyorsun?"

"Aklında cinayet olduğunu sanmıyorum," diye ısrar ediyorum. "Orgazm sırasında öldürülebileceğimin farkında olduğundan bile şüpheliyim."

"Ve görünüşe göre hemen sonrasındaki anlarda." Faris başını sallar. "Eğer mantığını dinlemeyeceksen, en azından onun yanında dikkatli olacağına söz ver. O derinden yaralanmış bir ruh, Bash ve yaralı ruhlar en tehlikeli olanlardır. Yaralı hayvanlar gibi, kendilerine yardım etmeye çalışan eli ısırmaya meyillidirler." Ayrılmak için döner ama ekler, "Dinlen. Bir süre uyuyana kadar rüzgârları yönetmeyi ."

Ona sahte bir selam veriyorum. "Başüstüne, Kaptan."

"Piç kurusu," diye mırıldanıyor ve kapıyı kapatıyor.

İç çekerek ranzama oturdum. Saçlarımdan çıplak omuzlarıma su damlıyor.

Okyanustaki olay enerjimi kısmen doldurdu, ancak *Azrail'in Kaderi'ni* *Demir Ozan*'ın yolunu kesmek için tekrar rayına oturtacaksam daha fazlasına ihtiyacım olacak. Kıskanç bir aptal gibi davranıp neredeyse ikimizi de öldürdükten sonra *Risa*'yla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağım.

Denizde neler olduğunu hatırlıyorum ama kenarları bulanık. Belki de ölüm anılara bunu yapıyor. Ama onun paniğini, vücudunun benimkinden ayrılışını, uzuvlarının çırpınışını hatırlıyorum. Korkmuş, boğulmakta olan bir kız gibi davranıyordu, bir suikastçı gibi değil.

Uzun dakikalar boyunca uyumaya çalışıyorum ama beynim bir köpekbalığının kanlı bir leşe dönmesi gibi Risa'ya dönüp duruyor. Sonunda kendimi fırlatıp kapıya yöneliyorum, üzerimde sadece çektiğim pantolon var. Çıkarken çekmecedan bir hançer kapıyorum.

Henüz Risa'yla yüzleşemem ama bu zamanı tutsaklarımı sorgulamak için kullanabilirim. *Iron Minstrel* ve kargosu hakkındaki gerçeği onlardan öğrenmem gerekse benim olacak.

RISA

Dinleniyor olmalıydım ama yapamıyorum. Gözlerimi her kapattığımda Bash'in sudaki ölü yüzünün, derinlere batan bedeninin görüntüsü bana işkence . Zihnimi başka bir yere çevirmeye çalıştığımda, Aisu'nun acı çektiği, annemin acı çığlıklarının sahte seslere çok benzediği düşünceleriyle sarsılıyorum sikilirken çıkardığı .

Annemin içinde bir erkek varken nasıl görüldüğünü ve nasıl ses çıkardığını bilmemeliyim. Beynim, göğüslerimi sıkan güdük kir dikişli parmakların, amıma sokulan kokuşmuş yarakların, derimi sıyıran yırtık tırnakların, bir müşterinin beni sikiyle öğürtmesinin ardından boğazıma dolan kusmuğun iğrenç anılarıyla çalkalanmamalı. En canlı çocukluk anılarım bir genelevin keyifsiz iç kısımlarını ya da arka sokakta çöplerden inşa ettiğim oyun evinin pis kokusunu içermemeli.

Normal kadınların ne anıları vardır? Okul bahçeleri ve çiftlik bahçeleri mi? Güneşli çimler ve serin göller? Kahkahalar ve yatmadan önce anlatılan hikayeler?

Yüzmeyi bir hamamın ılık suyunda öğrendim. Eğitimimi yan zar evinde çalışan ve haftada birkaç kuruş karşılığında bana temel bilgileri öğreten dövmeli, terli bir kadından aldım. Yatma vakti ninnilerim, *Winking Siren*'in sakinlerinin inlemeleri ve çığlıklarıydı, boş olan yatağın huysuz çarşaflarına kıvrıldığında kulaklarımı dolduruyordu.

Bu pürüzsüz çarşafların üzerinde, kendi kamaramda uyuyabilmeliydim. Ama Cal'ın ziyaretinden beri kulübem daha az güvenli geliyor.

Cal neden Bash'in ölmesini istiyor? Sebebinin ne olabileceğini hayal bile edemiyorum.
ol.

Şimdiye kadar, Kaptan'ın ölümünü isteyen insanlar daha kötü görünüyor. Onun hakkındaki gerçeği öğrenmeliyim ve bunu yapmak için her iki taraftan da daha fazla bilgiye ihtiyacım var - onu sevenler ve sevmeyenler.

Kaptan şu anda dinleniyor ve mürettebat da bizi tekrar rotaya sokmakla meşgul. Aşağı inip mahkumları sorgulamak için mükemmel bir zaman. Kadırgaya gidip aç olduğumu söyleyeceğim ve yanıma biraz yiyecek alıp hücreye götüreceğim. Belki yiyecekleri bazı bilgilerle takas edebilirim.

Basit kıyafetler giyiyorum; yumuşak bir tayt ve bol, ince bir tunik. Gevşekçe örülmüş saç örgüm Cal'ın bıraktığı çürüklerin çoğunu kapatıyor. Daha önce bulduğum sarkık bir şapkayı arayıp buluyorum ve başıma geçiriyorum. Umarım güverteden geçerken fark edilmeyecek kadar silik olurum.

rahatlatan bir şekilde, mürettebatın hepsi benim ortaya çıkışımı ya da güvertenin altına inişimi işaretleyemeyecek kadar meşguldü - tam Bash'in cesedinin olduğu yerde tahtalara semboller çizmekle meşgul olan Red hariç. Red, bir sembolün üzerine ot damlatmanın tam ortasında başını kaldırıp gözlerime bakıyor. Parmağımı dudaklarıma götürdüğümde hafifçe kızarıyor, başını sallıyor ve ritüeline geri dönüyor.

Kadırgada bir avuç korsan konuşuyor ve oynuyor ama çoğu dinleniyor. Bugün zaman kaybettik, bu yüzden bu gece hızlı koşacağız, bu da güvertede daha fazla el gerektirecek. Bash'in büyüğü yenilenene ve rüzgârları yeniden ayarlayana kadar bu sessiz saatlerden faydalanıyorlar.

Kaptan denizdeki o kesintili seans sırasında gücünü tam olarak doldurmuş olamaz, bu da yakında beni becermesi gerekeceği anlamına geliyor. Onunla yüzleşebilir miyim bilmiyorum. Mürettebatla konuştuğunda, onu boğmamın bir kaza olduğuna ikna olmuş görünüyordu; ama ya içten içe gerçeklerden şüpheleniyorsa? Bana meydan okursa ne diyeceğim? Yüzüne karşı yalan söyleyebilecek miyim?

Tok karnına yalan söylemek daha kolay olabilir. Şapkamı bir masanın üzerine koyup dikkatle aşevine yaklaşıyorum ve tezgâhın üzerindeki tencerede duran lapa haline gelmiş pirinç, yağlı mantar ve yağlı sosis yığınınına bakıyorum.

Sıska aşçı yağlı bıyıklarını yoluyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne istiyorsun?"

"Yiyecek bir şeyler," diye girişimde bulunuyorum. Pirinç lapasını işaret ediyor.

Çekiniyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Oh, bunun için fazla iyisin, ha? Rıhtımdaki fahişenin daha iyi bir şeyler yemesi mi gerekiyor? Bende tam da iç organlarını gıcıklayacak bir şey var."

Tezgahın altına uzanıyor ve iki büyük, damlayan istiridye çıkarıyor, ancak bunlar gördüğüm istiridyelere benzemiyor - daha büyük, şekilsizler. Aşçı onları tezgâhın üzerine koyuyor, kirli bir bıçağı kabuklardan birinin çatlağına sokup açıyor. İçindeki yaratık çılgınca kıpırdanıyor, gri jölemsi uzantıları dehşet içinde ciyaklarken parlıyor.

"Gelligants. Caligo'dan kabuklu deniz ürünleri. Bunları ele geçirdiğimiz bir gemiden aldık.

Hiç tattın mı?"

"Hayır." Bir adım geri çekiliyorum.

"Çiğ olarak çok lezzetlidirler. Lezzetlidir. Senin için bir tane keseceğim."

Bu "lezzetle" gerçekten bana iyilik yaptığını mı düşünüyor yoksa beni iğrendirmeye mi çalışıyor anlayamıyorum. "Sadece biraz ekmek istiyorum, eğer varsa. Belki de daha önce navigasyon odasında gördüğüm peynir ve meyvelerden biraz?"

"Bu kaptan ve ikinci kaptanların ücreti. Bunun için onaylanmadınız." Gelligant'ları bir *sıçramayla* tezgâhın altına geri fırlatıyor - onları orada bir kovada tutuyor olmalı. "Muslukta ne varsa onu alacaksın. Kendimi cömert hissettiğim için birkaç gemi bisküvisi atacağım." Tahta bir kâseye pirinç ve mantar karışımından bir parça koyuyor, içine iki kuru bisküvi atıyor ve tabağı bana uzatıyor.

"Kaşığın var mı?"

Ters ters bakıyor, sonra tezgahın altını karıştırmaya başlıyor. "Güzel bayanın bir kaşığa ihtiyacı var. Güzel küçük fahişe güzel parmaklarına kırıntı bulaştıramaz, oh hayır. Ama bahse girerim o parmaklarını bir ya da iki göt deliğine sokmuşsundur, ha? Bunun için fazla titiz değilsin, değil mi?"

Bu kadar piç yeter. Tezgâhın üzerine eğilip kirpiklerimi indiriyorum ve sesimi boğucu bir ritimle değiştiriyorum. Parmaklarımı ahşap çalışma yüzeyine hafifçe vuruyorum. "Hoşuna giden bu mu? Bu küçük parmakları dar göt deliğinde mi istiyorsun? Parmaklarım içindeyken ve sakin ağzımda pompalanırken böyle boşalabilir misin?" Dilimi alt dudağımın üzerinde kaydırıyorum.

Aşçı bana bakakaldı.

"Boğazımdan aşağı boşalır mısınız?" Yumuşakça söylüyorum. "Beni izler miydin... her damlasını yutarken..." Bana doğru eğiliyor, büyülenmiş gibi.

-Çenemi kaldırıp yavaşça yutkunuyorum ve boğazımın hareketiyle gözleri kamaşıyor. Hafifçe titriyor ve sonra dönüp bir sepete uzanıyor. Sözsüzce olgun bir erik uzatıyor.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum ve ona göz kırpmıyorum.

Kendimi oldukça memnun hissederek mutfaktan çıktım. Eriği sonraya saklayacağım ve yağlı sosu mahkûmlara rüşvet olarak vereceğim.

Ambara inip bir mum yakıyorum. Ancak kargo labirentinde geminin arkasına doğru ilerlerken bir fenerin parıltısını fark ediyor ve tanıdık bir ses duyuyorum.

Onu fark ettiğim anda mumumu üflüyorum ve iki büyük kasanın arasına giriyorum.

Kaptan'ın dinlendiğini sanıyordum. O neden burada?

Kaptan'ın sesi alçak, neredeyse yatıştırıcı, başka bir adamın hıçkırıklarıyla kesiliyor.

İhtiyatlı bir şekilde yaklaşıyorum, ta ki iplerle bağlanmış tahta kutu yığınının ulaşana kadar. Gölgede gizlenerek bir kutunun kenarından bakıyorum.

Hıçkırıklar, buraya ilk konuştuğum, eskiden gemi kaptanı olduğunu söyleyen o pejmürde adamdan geliyor. Bash onu hücrelerinden çıkarıp duvara zincirlemiş. İlk ziyaretimde prangaları fark etmemiştim bile.

Yakındaki bir fenerin ışığı tutsağın üzerine yayılıyor. Çırılçıplak, kendi pisliğiyle kaplı. Göğsündeki ve karnındaki küçük kesiklerden kan damlıyor. Sağ tarafında birkaç, sol kalçasında ve uyluğunda ise daha fazla dövme var.

Bash yakınlarda duruyor, üzerinde sadece kalçalarından aşağı sarkan bol bir pantolon var. Elinde bir hançeri döndürüyor ve meditatif bir şekilde, neredeyse arkadaşça konuşuyor.

"Böyle aşırı önlemler almaktan gerçekten hoşlanmıyorum," diyor. "İkimiz de hücrene boşalmanın sahip olduğun son dünyevi zevklerden biri olduğunu biliyoruz. Ama aletin girdiği her yeri düşündüğümde - sen onları işgal ederken çılgık atan kadınları - o zaman seni hadım etmek konusunda o kadar da kötü hissetmiyorum."

"Hayır," diye inliyor mahkum. "Lütfen, tanrılar, hayır."

Bash'in eli o kadar hızlı hareket ediyor ki zar zor görebiliyorum. Mahkûmun yanağında bir kesik açılıyor ve kıpkırmızı kan sızıyor.

"Tanrıları çağırmaya nasıl cüret edersin?" Bash homurdanıyor. "Sanki senin gibi çocuk hırsızı bir pisliğe acıyacaklarmış gibi. Şu anda önemli olması gereken tek tanrı benim. Bana bilmek istediğimi söyle, ben de sikini sağlam bırakayım."

Mahkum hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ağzından salyalar akıyor. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"İnatçılığınızı anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum." Bash çömelir ve hançerinin ucuyla adamın sarkık penisini dürtmeye başlar. "Bu sırrı açıklarsan cezalandırılmaktan mı korkuyorsun? Güven bana, direnmeye devam edersen kimse sana benim yapacağımdan daha kötüsünü yapamaz. Bana *Iron Minstrel*'deki rüzgar silahşöründen bahset. Bana geminin gizli kargosundan ve rotalarından bahset. Geminin zayıflıklarını söyle."

Mahkûmun ağzı açılır ve boğazındaki ipler kaskatı kesilir. Sanki konuşmak için zorlanıyor gibi.

Bash adamın penisini nazıkçe kaldırır ve bıçağın ucunu koyu renkli kılların yuvalandığı tabana dayar. "Parçalar halinde mi yoksa hepsini birden mi kesmemi tercih edersin? Belki de patates gibi soymalıyım."

"*Yapmayacağım-yapmayacağım-yapamam,*" diye soluk soluğa kalır adam.

Aklıma bir şey takıldı, Bash'in bana söylediği bir şey.

Ravenbeck'e giren her kişi, yerini asla açıklamayacağına dair büyümlü bir yeminle dövme yaptırmalıdır.

Dövme büyümlü olan insanları duymuştum. Onlar dünyamızdaki en nadir büyü kullanıcıları arasındadır. Bir dövme büyücüsü yeteneğini birinin üzerinde kullandığında, o kişi dövmenin yaratılması sırasında söylediği herhangi bir yemine bağlanır. Bu da bu tür büyücüleri varoluştaki en tehlikeli kişiler haline getirir.

Aceleyle yemeği ve yanmayan mumu bırakıp kasaların arkasından çıkıyorum. "Sana gerçekten söyleyemez," diyorum.

Bash irkilir ve mahkûmun etini biraz çentikler. "Siktir, Risa!" Çömeldiği yerden kalkıp benimle yüzleşiyor ve gözleriyle buluşmadan önce bakışlarımın iyi kesilmiş göğsünde gezinmesine engel olamıyorum. Kalbim sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi daha sert çarpıyor. *Hayatta olduğun için çok mutluyum, hayatta olduğun için çok mutluyum...*

Bu düşünceyi bir kenara itip açıklıyorum. "Bana anlattıkların gibi büyümlü bir dövmesi var. Birisi onu gizliliğe bağlamış."

Bash'in gözleri farkına varmakla parlıyor. "Kahretsin. Bunu fark etmeliydim." Zincirlerinin içinde rahatlamış bir şekilde sarkan mahkûma bakar. "Korsan Kral'ın kural kitabından bir sayfa, değil mi? Bu köle tacirlerini bulmakta neden bu kadar zorlandığıma şaşmamalı. Şimdiye kadar ele geçirdiğimiz gemiler çoğunlukla şanstı - onları Boğazlar'da yakaladık - ama kaptanların bana bir şey söylemesini sağlayamadım."

"Sorgulamaya karşı sihirli dövme yaptırdıkları konusunda sizi uyardılar mı?"

"Yeminlerinin bir parçası da dövme hakkında konuşmamak olmalı." Bash hançerini mahkûmun çenesinin altına saplar ve yüzünü yukarı kaldırır. "Herhangi bir büyülü yeminle dövme yaptırdın mı?"

Adam irkilir, debelenir, sonra nefesi kesilir. "Hayır."

"Lanetleneyeğim." Bash bıçağı döndürerek tekrar geri adım attı. "Pek çok dövmesi var. Hangisinin yemini tuttuğunu söylemek zor. Sanırım hepsini kesmem gerekecek."

Soğuk şok uzuvlarımda titreşiyor. "Ne?"

"Eğer başka bir büyü kullanıcısı ya da büyücü bağlayıcı bir dövme müdahale etmeye çalışırsa, dövme taşıyan kişi ölür," diye açıklıyor Bash. "Ama belki tüm dövme kesersen konuşabilir."

"Birileri bunu çoktan denemiş olamaz mı? Eğer büyülü dövme sadece dövme derinin çıkarılmasıyla kırılabilseydi, pek kullanışlı olmazlardı." Bash bana bir kaşını kaldırıp gülümsedi. "Zeki minnow. Haklısın, muhtemelen büyüyü bozmak için fazla bir şans yok. Ama bana bir şey söyleyemeyecekse, onu hayatta tutmanın bir faydası yok. Ondan bir şeyler öğrenebilme ihtimalime karşı, deneyi deneyebilirim. Her iki şekilde de, o saatin sonunu göreceğ kadar yaşayamayacak."

Mahkûm şimdi sefilce hıçkırıyor ve ben bu sese dayanamıyorum. "Çok kan akacak."

"İşte orada. Gitmelisin." Bash tekrar tutsağa dönüyor ve tutsağının derisini soğukkanlı, rahat bir şekilde inceleyip önce hangi parçayı kesmesi gerektiğini düşünürken midem sıkışıyor.

Onun ne kadar vahşi ve kana susamış olabileceğine ilk kez şahit oluyorum. "Korsan Lordu" unvanını iyilik yaparak kazanmadı.

"Neden bu gemi hakkında bilgi edinmek istiyorsun, *Iron Minstrel*?" diye sordum. "Neden köle tacirlerinin peşindesin?"

Bash yavaşça tekrar arkasını döner. "Yüklerini alıyoruz, mürettebatı öldürüyoruz ve gemileri yakıyoruz. Biz korsanız, sevgilim."

"Evet, biliyorum ama köleler ne olacak?"

Kahverengi gözleri benimkileri tutuyor, okuyamadığım bir duyguyla parlıyor. "Onlarla ne yapacağımızı düşünüyorsun?"

Boğazım kuruyor ve cevaptan çok korktuğum için kelimeleri zorlukla yönetebiliyorum. "Onları satıyor musunuz?"

Eğer *hayır* derse, onu öldürebileceğimden emin değilim. Bu da Sylvie ve Aisu'nun sonunu .

Ama *evet derse*, kalbim çatlayacak ve kanlı gözyaşları dökeneğim. Çünkü Bess'in beni uyardığı şeyi yaptım, duvarlarımın çözülmesine izin verdim. Bu gemideki adamları önemsemeye başladım. Ve onların canavar olmasını istemiyorum.

Risa'ya kurtardığımız kölelere tam olarak ne yaptığımızı söylemeliyim. Ama içimdeki inatçı, şeytani bir parça onu tahmin etmeye devam etmek istiyor. Benden hoşlanmak ya da nefret etmek için bir neden arıyor - Knockaine rıhtımlarından gelen bu yaralı ruhun bir ahlak kuralı var ve ona saygı duymaya layık olup olmadığını bilmek istiyor

-Ya da en ahlaksız türden bir canavarsam.

Gerçeği ondan saklamak sapkınlık, delilik. Ama belki de bunu kendi başına keşfetmesini istiyorum. Belki benden nefret etmesini ama yine de beni arzulamasını istiyorum. Belki de beni çaresizce, kendi iradesine ve ahlakına karşı, tüm mantığa karşı arzuladığını bilmek istiyorum. Belki de hiçbir günahımın söndüremeyeceği kadar şiddetli, pervasız bir tutkunun nesnesi olmak istiyorum.

Ya da belki, benim bir canavar olduğumu düşünür ve bana öyle davranırsa, uyanıkken her düşüncemin onun yüzü, şekli, sesi ve gözleri tarafından işgal edilmesi tehlikesi daha az olur. Risa dikkatimi dağıtan bir şey ama nefreti amacımı yeniden netleştirebilir ve beni tek gerçek saplantım olan Korsan Kraliçe'ye geri döndürebilir.

"Köleleri satıyor musunuz?" Risa ısrar ediyor. Yüz hatları endişeyle gerilmiş.

Kanla ıslanmış bıçağı döndürerek ona doğru yürüdüm. "Ben iyi bir adam değilim, Risa. Para, büyü, güç ve zevk... Konuştuğum tek dil bunlar."

Bakışlarını dehşet kaplıyor ve benden uzaklaşmaya başlıyor ama sonra duraklıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"İnsanları kurtarmayı seviyorsun," diyor sessizce. "Bana kendin hakkında söylediğin ilk şeylerden biri buydu. Adamların da söyledi ama o gece bunu içime sindiremedim. Çok üşümüştüm, perişan haldeydim ve korkmuştum. Ama önce acıma, sonra öfkeyle tepki verdiğini ve sonra da aptalca bir şey yaptığını söylediler."

"Kim söyledi bunu? Onu öldürteceğim." Ama sahte kızgınlığının altında sarsılmıştım. Bana bakma şekli - sanki ruhumu açıyor ve etrafı karıştırıyor, sergilediğim tüm korkunç yüzleri bir kenara atıyor ve köşelerde sinen hassas, ham şeyleri buluyor.

"Az önce tutsağınızla konuşma şekliniz bile, çaresizlere yaptıklarını küçümsüyorsunuz. Onun zalimliğinden iğreniyorsun. Bu yüzden ona böyle davranıyorsun. Bu bir tür adalet." Risa bana doğru yaklaşıyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Üzerinde müstehcen bir şey yok -sade bir kıyafet- ama yine de tüm vücudum alev alev yanıyor, damarlarımda lav gibi sıcak bir kan dolaşıyor.

"Köleleri çalıp kendin satmayacaksın." Risa şimdi tam önümde, parmak uçları göğsümün üzerinde geziniyor. "Onları kurtarıyorsun, değil mi?"

"Korsan Kral tarafından bana verilen görev bu," diyorum kısık sesle. "Köle tacirlerini Shorn Denizleri'nin güney bölgelerinden temizlemek. Rotaları üzerindeki tüm limanlarını keşfedin ve seks kölesi ticaretindeki gizli oyuncularını ortaya çıkarın. Thannira başlıca kaynak ve tüketicilerden biri ama daha fazlası da var. Onların peşindeyim."

"Onların dikkatini çekiyorsun. Gemilerini yakarak ve yüklerini alarak onları dışarı çekiyorsunuz" diyor.

"Bu doğru."

Risa'nın gözleri ani bir sevinçle parlıyor ve bana geniş, görkemli, güzel bir gülümseme veriyor. Hiç böyle kalp durduran bir gülümseme görmemiştim. "Yani sen iyi bir ." Sonra yüzü düşüyor, bakışlarını umutsuzluk dolduruyor. "Siktir... sen iyi bir adamsın."

"Değilim, yemin ederim. Bu piçin derisini yüzerken beni izleyin, o zaman farklı düşüneceksiniz."

İç çekiyor. "Çok geç. Artık senin iyiliğine inanıyorum. Kandıramazsın Ben."

Hangi düşünceler gülümsemesinin kaybolmasına neden oldu? Onları sürmek istiyorum düşüncelerini kafasından atıyor. Isı vücudumda yuvarlanıyor-öfke, hayal kırıklığı, şehvet ve garip, şiddetli bir özlem, tek bir volkan dürtüsünde harmanlanmış.

"İyi bir adamım, değil mi?" Hançerimi yere atarak homurdanıyorum. Ucu ahşap zemine batıyor. "İyi bir adam bunu yapar mı?"

İnce tuniğini iki elimle tutarak yaka dikişini koparıyor ve tamamen açıyorum. Çıplak göğüslerinin görüntüsü kendime olan hakimiyetimin geri kalanını da alıyor ve onu bir sandık yığınının doğru itiyorum, bir elimi kabaca bacaklarının arasına götürüyorum, parmaklarımı pantolonunun içinden amına doğru esnetiyorum.

"Bash," diye soluyor, mahkûma endişeli bir bakış atarak. "Bırak izlesin," diye homurdanıyorum boynuna karşı.

"Daha önce hiç konuşmamıştık-okyanusta-özür dilerim-"

"İkimiz de aptaldık ve neredeyse ölüyorduk. Bunu burada bırakalım." Teninin kokusu burun deliklerimi dolduruyor; Merrina'nın eskiden kullandığı narin bir parfüm. Her nasılsa bu koku Risa'da yeni; tenin farklı bir simyası. Bu kokunun mahrem tatlılığı beni çılgına çeviriyor ve Risa'yı yere yatırıp pantolonunun belinden tutarak aşağı çekiyorum.

Bana tekme atıyor, ama ona baktığımda gözlerinde ateşli bir muziplik, dudaklarında yaramaz bir sırıtma var. Bir anlığına orada duruyor, sonra kayboluyor.

-Ama bunu kabul ettiğini bilmem için yeterli.

Pantolonunu tamamen çıkarıyorum ve mahkûmdan iki adım onu ters çeviriyorum. Risa karnı üzerinde benden uzaklaşmak için kıvranıyor, ama ben onu bir ayak bileğinden geriye çekiyorum ve kışına iki kez vuruyorum, güzel etinin avucumun etkisiyle titremesine bayılıyorum.

İki elimi kalçalarına dolayarak, poposu havaya kadar kışını yukarı kaldırıyorum. Pembe am dudaklarının arasında parlayan bir uyarılma var ve ihtiyacım olan tek şey bu cesaret.

Bir açlık iniltisiyle yüzümü pürüzsüz kalçalarının arasına daldırıyorum. Deniz tuzu, biraz balık ve berrak hava kokuyor. Hiçbir zarif fahişe bana bu kadar güzel kokmamış, tadı bu kadar lezzetli gelmemişti. Dilimi seksinin kaygan oluğu boyunca gezdiriyor, etinin her zerresinin tadını çıkarıyorum.

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum amına karşı ve titreyerek inliyor, tatlı çaresiz bir sesle sikimi neredeyse acı verecek kadar sertleştiriyor.

Bunu Merrina için hiç yapmadım. Bazen onu parmaklarımla doruğa çıkarıyordum, adalet ve eşit zevk meselesi olarak - ama bu dostça bir alışverişti. Onun amına, tenine, sesine, *her şeyine* karşı hiç bu kadar açgözlü bir özlem duymamıştım. Bu kızı -bu güzel kadını- direğe bağlamak ve erkeklerimin önünde becermek istiyorum ki bana ait olduğunu bilsinler. I

Teninin her zerresini kokumla kaplamak istiyorum. Karnının her zaman d  llerimle dolu olmasını istiyorum.

Benden bir ses çıkıyor -daha   nce hi     karmadığım bir ses- bir hırıltı, bir inleme,   aresiz bir hı  kırık... Onu y  z  me yakla  tırıyorum ve dilimle klitorisine saldırabilmek i  in ba  ımı e  iyorum. Onu bo  altmalıyım. Nefes almak i  in havaya ihtiyacım oldu   gibi buna da ihtiyacım var.

"Benim i  in gel," diye fısıldıyorum titreyen seksine kar  ı sert  e. "Kaptanınız i  in gelin. Bu bir emirdir."

Sırt   st   d  n  yorum, b  ylece amına bakıyorum ve klitorisini a  zıma alıyorum.

RISA

O kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum, bir ıslaklık fişkırıyor ve Kaptan'ın yüzünü ıslatıyor. Ciğerlerimi terk eden her nefes, saf bir coşkunun vahşi, ürkek çılgılığı.

Amımı hem korkutucu hem de zevkli olan zorlayıcı bir şiddetle yedi. Klitorisimi ağzına asla unutmayacağım ve yaşadığım sürece o anı tekrar tekrar arzulayacağım. Mahkûmu, gemiyi, görevimi, tanıdığım herkesi, tüm lanet dünyayı unutmuştum. Sadece *o* vardı, ağzının büyüğü ve hırıltılı komutu, "Kaptanınız için gelin."

Orgazmın ateşi, tatmin olmuş zevkin yavaş bir nabzına dönüşür. Kalçalarım titriyor ama kıcımlı yukarıda tutuyorum.

"Dağınıklık için özür dilerim," diye soluklandım, "genelde bunu yapmam-"

Altımdan çıktı. "Sakın özür dileme." Düğmelerin deliklerden delinme sesi geliyor ve sonra beni çıplak, sıcak sikinin üzerine geri çekiyor. O kadar ıslağım ki, devasa kalınlığına rağmen kolayca ve güzelce içine giriyor. Kargo ambarının içi, sırlıklam olmuş amımı sikerken çıkardığı seslerle doluyor.

Tekrar, yumuşak bir şekilde boşalıyorum - hafif bir zevk dalgası uzuvlarım boyunca dalgalanıyor. Nefes nefese kalıyor, kalçalarımı kavrayarak beni kendisine doğru sıkıca tutarken, siki kanalımın derinliklerinde esniyor. Orgazmı bu sefer daha uzun sürecektir gibi görünüyor - tam çekilmek üzereyken şaşkın bir inlemeyle tekrar içine giriyor, sanki mutluluğun henüz bitmemiş olmasına şaşırması gibi.

Bash nihayet dışarı çıktığında, bir an için üzerime eğiliyor ve alnını sırtıma bastırıyor. Ayağa kalkmadan önce bir dakikaya ihtiyacı olmasını seviyorum.

Sonunda kalkmama yardım ediyor, kendini toparlıyor ve cebinden çıkardığı bir mendille yüzünü siliyor. Mavi ışık perdeleri vücudunun etrafında dalgalanıyor ve misk kokulu ambarı ruhani bir güzelliğe dönüştürüyor.

"Sanırım bu şimdiye kadar bir kerede sahip olduğum en büyük sihir," diyor sesinde huşu ile. "Sen bir harikası, Risa."

Tam cevap vermek üzereydim ki mahkumu gördüm. Salyalarını akıtıyor, sızlanıyor, gözlerinde iffetsiz bir arzu var. Aleti dikleşmişti.

Tuniğimin yırtık kalıntılarını göğüslerimin üzerine çekiyorum. "Bash, bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum."

" yok, minnow. kesmek ve gözlerini çıkarmak üzereyim. Güverteye çıkmalısn."

Hayal gücüm onun ne yapacağını çok net bir şekilde resmediyor. Bash tecavüzcü ya da köle tüccarı olmayabilir ama zalim olabilir. O bir korsan.

Tutsak anlaşılabilir bir şekilde yalvarıyor - sanırım benden merhamet istiyor, ama onu görmezden geliyorum, pantolonumu çekiyorum ve ambarda ilerliyorum, ilerlerken eriği yakalıyorum. Eğer Bash'in onun hakkında söyledikleri doğruysa, tutsak başına gelecekleri hak ediyor. İkinci tutsaktan hiç ses duymadım. Ya öldü ya da Bash'in dikkatini çekmemek için akıllıca sessiz kaldı.

Kamaramda üstümü değiştirdikten sonra güverteye çıkıyorum. Atticus ve Red birkaç topu kontrol ediyorlar; alt kattakilerden daha küçük, dönebilen ve farklı yönlere doğrultulabilen toplar.

Atticus'un daha önce verdiği şiddetli tepkiyi hatırlayarak iki adama temkinli yaklaşıyorum - belki de Kaptan'ını öldürmeye çalıştığım için haklıydı ama de acıtmıştı. Genelde çok sakindi. Onun yanında kendimi güvende hissederdim, sanki beni koruyacakmış gibi, ama şimdi bu değişti.

Erkeklere güvenmemem gerektiğini bilmeliydim.

Atticus başını kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. Bakışları o kadar büyük bir pişmanlıkla doluyor ki neredeyse nefesim kesiliyor. İfadesinde şefkatli bir suçluluk, acılı bir pişmanlık var.

Beni korkuttuğu için gerçekten üzgün. Ve ben... Bash'e neredeyse yaptığım şey için gerçekten üzgünüm.

İkimiz de olanları değiştiremeyiz ama belki bundan sonra devam edebiliriz.

Atticus düğümü sağlamlaştırmak için elindeki kalın ipi sertçe çekiyor. "Kaptan doydu mu?"

Red turuncu saçlarının diplerine kadar kızarmış bir halde bana gizlice bakıyor. Utangaç gülümsemesi yaklaşmam için beni cesaretlendiriyor.

"Ona doydu, bu kesin." Elimi topun güneşten ısınmış metaline koyup yüksek sesle düşünüyorum. "Çok büyük, çok ağır ve sağlam. Çok kalın-" Başımı kaldırıp iki korsanın yüzündeki şaşkın ifadeyi görüyorum. "Aman Tanrım, *silah*. Silahtan bahsediyorum, sizi tuzlu sapıklar. Kaptanın sikinden değil."

"Kahretsin, bunu biliyordum," diye homurdanıyor Atticus, ama ağzının köşesi altın rengi sakalının altından yukarı doğru çekik. Dövmeli dev koluyla topu tokatlıyor. "Onu daha yakından tanımak ister misin? Nasıl ateşlendiğini öğrenmek?"

İlgim bir anda alevlendi. "Evet."

Atticus bana topun çeşitli parçalarını gösteriyor -delik, halkalar, topuz, havalandırma alanı, fileto- hepsini hatırlamayacağımı bilerek başımı sallıyorum. Ateşlemenin gerçekte nasıl çalıştığını açıklamaya başladıklarında daha çok ilgileniyorum.

"Tozu önceden ölçüyoruz," diye açıklıyor Red. "Barut odasında küçük torbalar içinde. Savaşırken mürettebattan birkaç kişi torbaları topçulara götürüyor. Ben barut maymunu olarak katıldım ama son zamanlarda koştuktan çok ateş ediyorum."

Atticus, "Ateş etme konusunda yetenekli," diye onaylıyor. "Bunu hararetli bir savaş sırasında kazara . Mürettebattan biri göğsüne bir ok yedi, görüyorsun ya, hemen yere düştü ve Red de atışı yapmak için atladı. Diğer geminin direğini parçalara ayırdı. Zor bir atıştı, bu yüzden şans mı yoksa yetenek mi olduğunu görmek için onu tekrar test ettim. Görünüşe göre hedefi iyi seçiyor, ha delikanlı?" Red'in omzuna vurur.

Red biraz yüzünü buruşturuyor ama gururla parlıyor. "Ateş etmesine izin vermeli miyiz Bu mu?"

"Neden olmasın," diyor Atticus. "Kaptan yaygara koparabilir, ama ona söyleyeceğim

Silahlı test ediyorduk. Bu güzellik biraz sola ateş ediyor, bakın. Gemideki her silahın, her kadın gibi tuhaflıkları ve kusurları vardır." Bana kırıyor. "Hepsine aşına olmak en iyisi."

Red, "Her silahın gidebileceği mesafeyi bilmek zorundasınız," diye ekliyor. "Ve geminin yalpasını, eğimini ve yalpasını düşünmelisiniz. Dalgalar alçak mı yoksa yüksek mi? Ne kadar hızlı hareket ediyoruz ve diğer geminin hızı ve açısı nedir? Bazılarının düşündüğü kadar kolay değil."

Ateşleme mekaniğini açıkladıktan sonra Atticus topu yüklememe yardım ediyor ve Red de vatkayı nasıl içeri sokacağımı anlatıyor. Sonra topu parmaklıklara bağlamak için ipleri kullanıyorlar. Red bir torba barut getiriyor ve Atticus bana nerede duracağımı gösterirken ben de barutu ateşlemek için uzun, ışıklı kazmayı dokunma deliğine sokuyorum.

"Deliğe ateş!" diye bağırır Red.

Kulakları sağır eden bir gümbürtüyle top patlar, dalgaların ötesine fırlar ve denize dalarken beyaz bir spreyci tabakası gönderir. Atışın gücüyle top geri teper, küpeşten geriye savrulur; ama düğümlenmiş halatlar çok fazla geriye savrulmasını engeller. Güvertedeki diğer korsanlar farkına bile varmaz ama Silas baş güverteden bir azar işitir. "Atışı dövüşe saklayın, sizi şapşallar!"

"Emredersiniz efendim," diye karşılık verir Atticus. "Sadece Risa'ya nasıl yapıldığını gösteriyorum."

Kulaklarım çınlıyor ama gülüyorum ve kendimi muhteşem bir şekilde canlı hissediyorum. "Tekrar yapabilir miyim?"

Atticus kıkırdar. "Şimdi olmaz. İçinde ateş kalmadığından emin olmak için süngerle temizlenmesi gerekiyor, aksi takdirde tekrar yüklendiğinde çok erken patlayabilir. Bunlar ölümcül yaratıklar. Düzgün bakılmayan bir topun arkasının patladığını gördüm ve iplerin gevşediğini ya da koptuğunu, topun yuvarlanıp insanları ezmek için serbest kaldığını gördüm. İşimizi ciddiye alıyoruz, değil mi Red?"

"Evet." Red ciddiyetle başını sallar. "Kontrol et ve iki kez kontrol et. Atticus bana öğretti."

"Aferin delikanlı." Atticus tekrar Red'in omzunu kavradı. "Onu temizle. Ben Annabelle'e bakacağım."

O uzaklaşırken ben de Red'e tuhaf bir bakış attım. "Annabelle mi?"

"Diğer silahlardan biri. Atticus hepsine isim verdi."

"Oh."

"Size garip gelebilir. Ama bir kavgaya girdiğimizde işe yarıyor, böylece herkes nerede olması gerektiğini ve bir sonraki silahın ne zaman patlayacağını biliyor." Red dudağını çiğniyor, tekrar kızarıyor. "Ve ben de savaştan önce onları yağlarım."

"Onları yağlamak mı?"

"Sadece su, yanıcı bir şey yok. Bir tutam tuz ile fellseed ve bellswort infüzyonu. Her seferinde üzerlerine dua ederim. Savaş tanrıçası Macha'ya bir dua." Bir sıırıgın bezle sarılmış ucunu su dolu kovaya daldırıyor ve topun deliğine sokuyor.

"Eskiden dua ederdim." Parmak uçlarımı silahın arkasındaki topuzun etrafında boş boş gezdiriyorum. "Ama asla bağışlanmadım ya da kurtarılmadım, bu yüzden dua etmeyi bıraktım."

"Kurtulmak mı?"

Gözlerine bakıyorum. "Sence bu hayatı ben mi seçtim?"

Bakışlarında farkındalık parlıyor. "Kahretsin. Düşündüm ki-"

"Merak etme, artık hoşuma gidiyor. Çoğu zaman. Ama bir fahişe olmak için çok gençken eğitim almaya başladım ve hazır olmadan önce bana müşteriler verildi."

Kıpkırmızı oldu, gözlerime bakmıyor. "Demek sen de *onlar* gibiydin, köle gemilerinden kurtardıklarımız. Sadece her yatış için para almıyorlar, ömür boyu hizmete bağlılar. Thannira en büyük tüketici, ancak seks köleleri Yedi Krallık arasındaki diğer birkaç krallıkta da popüler."

Yedi Krallık bu kıtanın batı kıyısı boyunca, Boynuzlu Denizler'in sınırında uzanır. Kendilerine bu özel ismi vermişler, sanki dünyanın en önemli ulusları olduklarına inanıyorlarmış gibi, oysa gerçekte yedi krallıktan çok daha fazlası var, konfederasyonlar, cumhuriyetler ve bölgelerden bahsetmiyorum bile. Tüm ülkelerin isimlerini bilmiyorum ama *Kraliyet Orkidesi*'ndeki okuma odasında bir harita gördüm. Dünya hayal ettiğimden daha büyükmüş.

Red silahı son bir kez temizler. "Bu Yedi Krallık, Korsan Kral'ın savaş açtığı güçler. Adalara yerleştiklerini ve orada daha önce yaşamış insanları umursamadan kaynaklarını tükettiklerini söylüyor. Ve kralların, soyluların lüks içinde yaşayabilmesi için halklarını çok ağır vergilendirdiğini söylüyor."

"Siyasetten pek anlamam ama haklı olduğunu söyleyebilirim." Küpeşteye doğru yürüyüp denize bakıyorum. Bugün bulutlar var ve deniz Maviden çok gümüşü gri.

Red, temizleme çubuğunu bir kenara bırakıp yanıma geliyor. İnce bir zinciri başının üzerine çekerek kolyesini parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Bunu adalardan birinden aldım. Bereket tanrıçasının şehvet dolu özüyle aşılandığı söyleniyor. Bacaklarının arasına batırılmış gibi." Boğazını temizliyor. "Bunu bana satan yaşlı şifacı, gerçek bir zevk hizmetkârı tarafından kullanıldığında Beirgid'i çağırma gücüne sahip olduğunu söyledi."

Simgeyi uzatıyor; kenarları yuvarlatılmış, gül rengine bir tahta parçası, üzerinde vajinaya çok benzeyen bir zambak işlenmiş. Büyük tuz tanelerinden daha büyük olmayan üç küçük kristal, yüzeyinde parlıyor.

"Çok güzel," diyorum ona.

"Bunu almanı istiyorum. Korunman için ve tanrıçanın yardımına ihtiyacın olursa diye." Red elimi tutuyor ve tılsımı avucuma bastırıyor. "Gördüğüm kadarıyla sen gerçek bir zevk hizmetkârısın."

"Peki ya Merrina?" Ona bir kaşımı çattım.

Red'in açık teni kızılın daha derin bir tonuna dönüşür. "O senin gibi değildi."

Daha fazla açıklama yapmaz ve bir sonraki an Bash'in sesi güvertede kesilir, hoşnutsuzlukla sertleşir. "O top patlaması da neydi öyle? Brig'de çok hassas bir işle meşguldüm ve o *patlama* beni fena halde korkuttu. Ortaya çıkan karmaşa benim suçum değil. Birinin gidip temizlemesini istiyorum."

Silas kara gözleri ışıdayarak baş güverteden aşağı salına salına indi. "Atticus, Red ve bizim güzel küçük fahişemiz, silahlardan oynuyorlardı."

"Ah." Bash boğazını temizler. "Red, hücreye git ve orada bulduklarını temizle. Sadece kenara at. Yerler için biraz sirke ve karbonata ve sert bir fırçaya ihtiyacın olacak. Yanına birkaç kişi daha al; mutfakta içki ve zar dışında bir şeyler yapmak isteyecek birkaç serseri var."

"Emredersiniz, Kaptan." Kırmızı uzaklaşıyor.

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum arkasından. Bana verdiği tılsım avucumun içine düzgünce oturuyor. Zinciri başımın üzerinden geçirip kolyenin göğüslerimin arasına yerleşmesine izin veriyorum. Dokunulduğunda sıcak bir his veriyor ve kendimi parlak, yuvarlak kenarlarını ovarken buluyorum. Bu his tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

"O da ne?" Bash'in dirseğimdeki sesi beni ürkütüyor. "Red'in bana verdiği bir şey."

Cevap vermiyor. Ona baktığımda çenesi gergin ve şakağındaki bir kas esniyor.

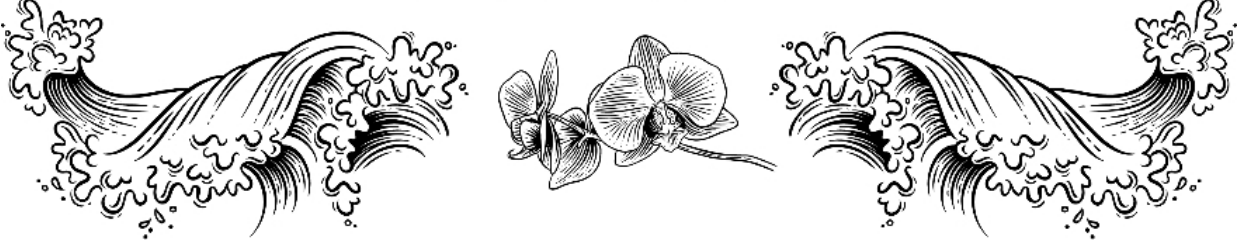
Bir an için onu rahatlatmak zorunda hissediyorum - Red'le olan arkadaşlığımın onunla aramdaki bağla aynı olmadığını. Ama dilimi tutuyorum. Bash gemideki diğer erkeklere hizmet etmemi istemiyorsa bunu bana söylemeli. O zamana kadar, istediğim kişiyle eğlenmeye hakkım var.

Bash kendini parmaklıklardan uzaklaştırır. Güvertenin ortasına doğru yürürken etrafındaki havaya mavi ışık sızar. Başını geriye atar, kollarını açar ve havaya dönen bir büyü fırtınası yayar. Yelkenler taze rüzgârın gücüyle gerilerek dışarı fırlıyor ve *Azrail'in Kaderi*, denge için küpeşteye tutunmama neden olan bir sarsıntıyla ileriye doğru sıçırıyor.

"Bana rotada olduğumuzu söyle, Cal," diye bağırır Bash ve navigatör dümeninden cevap verir, "Evet, Kaptan, rotadayız."

Cal'ın sesini duymak tenimde endişeli bir dalgalanma yaratıyor. Parmaklarımı yeni kolyemin etrafında kıvırıyorum ve bir dua gönderiyorum - aslında bir dua bile değil, sadece bir düşünce. *Ondan korunmak için.*

RISA

Bir fener ışığının parlaması ve Bash'in alçak, acil sesiyle uyanıyorum. "Harrow'un Labirenti'ne yaklaşıyoruz. Sana ihtiyacım var, hemen şimdi."

Cevap veremeyecek kadar sıcak ve halsizim. Uykulu bir şekilde geceliğimin eteklerini yukarı çekiyorum ve karnımın üzerine yuvarlanıyorum. Bacaklarımdan birini hareket ettiriyor, girişimi açmak için dizimden büküyor.

"Merrina ile kullandığım kayganlaştırıcıdan biraz kullanıyorum. İlk başta soğuk gelebilir," diye uyarıyor.

"Mm." Başımı salladım.

Soğuk, ıslak bir madde etime değişiyor. Bash onu etrafa yayıyor ve daha fazla yaymak için iki parmağını içeri sokuyor. Dokunuşu bir an için kayboluyor ve sonra sikiinin büyük, sıcak kütlesi içime giriyor.

Sürekli pompalıyor, bir yandan da benimle konuşuyor.

"Burada işim bittiğinde giyin ve güverteye çık. Etekli bir şeyler giy, külot giyme ki seni rahatça kullanabileyim. Güverte merdivenlerinin altında kal, seni tekrar becermem gerekirse oraya gelirim. Aksi takdirde, alçakta kal, bir şeye tutun ve kendine dikkat et. Kaya oluşumlarından oluşan bir labirentten geçeceğiz ve tehlikeli olacak. Cal ve ben birlikte çalışacağız, gemiyi yönlendirmek için onun dümenci becerilerini ve benim sihrimi kullanacağız. Anladınız mı?"

"Evet," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde.

"Güzel." İç geçiriyor, büyük, sıcak bir elini popomun sağ yanağına koyarak iterken ekstra kaldıraç sağlıyor. "Tam gün ışığında saldırmayı tercih ederdim, ama muhtemelen *Demir Ozan* için durdu gece

Labirentte bir yerde ve daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamayız. Bir daha benden kaçmasına izin vermeyeceğim."

"Bu labirent ne kadar büyük?" Her hamlesinde sesim biraz daha titriyor. Vücudumda parlayan lezzetli bir sıcaklık var, beni siktikçe da yükseliyor.

"Labirent fersah fersah uzanıyor ve Thannira ile kıta sahili arasındaki en kısa yolu kapatıyor," diye açıklıyor Bash. "Etrafindan dolaşmak normal bir yol ama bu da yolculuğa günler ekliyor. Kenarlarındaki girdaplar ve şiddetli akıntılar nedeniyle gemiler labirentten uzak durmak zorunda. Gemim genellikle buradan çok uzakta olmayan başka bir popüler rotaya uğrar; Boğazlar denen bir yer. Ama son zamanlarda orada çok fazla gemi batırdık. Haber yayılıyor."

"Ben de öyle anladım." Sesim istediğimden daha nefessiz çıkıyor. Hareketleri klitorisimi yatağa çarpıyor ve sürtünme son derece hoş.

Geceliğimi yukarı itiyor ve bir eliyle omurgamın ortasından aşağıya, kıkımın kadar iniyor ve başparmağının ucunu kık deliğime sokuyor. Bir nefes çekiyorum, vücudumdaki uyarılma aniden yükseliyor.

"Buraya hiç yarak girmiş miydi?" Buruşuk deriye baktı. "Çok değil ama birkaç tane, evet."

"HmBeğendin mi?"

Ona ne söyleyeceğimi tartışıyorum. Orası hiçbir zaman tercih ettiğim bir delik olmadı, çoğunlukla gerilmesi, yanması ve kazara birinin sikinin üzerine sıçma potansiyeli yüzünden. Belki ucunun sokulmasını kaldırabilirim ama koca sikinin tamamının oraya girmesi düşüncesi dehşet verici. "Diğer şeyler kadar zevk almıyorum."

"Anlaşıldı." Bash saçlarımı elinin etrafına doluyor ve birkaç saniye boyunca şiddetle içime giriyor, ta ki inleyerek bitirene kadar. "Tanrım. Yemin ederim amin sihir gibi, minnow."

Kalınlığı yavaş bir çekiştirme hissiyle içimden çıkıyor ve kendimi boşlukta hissediyorum, sikini, ellerini, sıcaklığını özlüyorum. Onun sesini.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak kapanıyor. Uykulu bir şekilde yastığa gülümsüyorum ve bu rahatlık, bu zevk için Beirgid'e şükran duası mırıldanıyorum.

Ama yatakta oyalanamam. Yapmam gereken bir iş var ve Bash'in söylediklerine bakılırsa, hem labirentten hem de peşinde olduğumuz gemiden kaynaklanan birkaç saatlik tehlikenin içindeyiz.

Geniş etekli, bir elbise giyiyorum ve saçlarımı gevşek bir örgü haline getiriyorum. Rahatladıktan ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra güverteye çıkıyorum. Shorn Sheas'ın güney kesimleri ılık akıntılarla çevrilidir ama hava geceleri hâlâ soğuktur.

Reaper's Fate zamankinden daha fazla fenerle çalışıyor. Bu bizi aradığımız gemi için daha görünür kılacak ama sanırım Harrow'un Labirenti'nden sağ çıkabilmemiz için fazladan ışık gerekli.

Çatışma başladığında merdivenlerin altında kalacağım... ama şimdilik, girmek üzere olduğumuz labirenti çok merak ediyorum, bu yüzden baş güverteye ilerliyorum. Bash pruvada duruyor, küpeşteyi tutuyor. Dikkati ileriye odaklanmıştı ve beni fark etmedi. Ama Silas, Bash'in yanından ayrılıp ana güverteye yöneldiğinde beni görüyor. Esmer yüzü hiç görmediğim kadar ciddiye.

Duraklıyor ve elini omzuma koyarak yakınımaya eğilip mırıldanıyor: "Kendine dikkat et, aşkım. Seni korumak için çok meşgul olacağız ve sana zarar gelmesini görmek istemem."

Minnetle başımı sallıyorum ve omzumu son bir kez sıkarak yoluna devam ediyor, sesini yükselterek güvertedeki korsanlara bağıyor. "Hazır olun, sizi sıkı sintine fareleri! Şimdi işimiz bitti! Hepsi Korsan Lordu ve Korsan Kralı için!"

Adamlar koro halinde içten bir karşılık veriyor. Geminin arka tarafına, Cal'ın dümende durduğu yere bakıyorum. Fener ışığıyla aydınlanmış, insanlık dışı, neredeyse şeytani görünüyor. Kaderimiz Kaptan'ın ölmesini isteyen bir adamın ellerinde. Ama Cal'ın gemiyi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağına eminim; ne de olsa o ve kardeşi de bizimle birlikte gemide. Cal'in kendini koruma duygusunun bizi taşıyacağına güvenmek zorundayım.

Şiddetli bir yalpalama *Azrail'in Kaderi*'ni sağa doğru savuruyor. Bash hızlı, neredeyse dikkatsiz bir hareketle, onun devrilmesini engellemek için bir rüzgâr patlaması yaratır. Bunu yaparken arkasına bile bakmıyor, sadece gözlerini ileriye sabitliyor.

"Halatlara!" diye bağıyor Silas ve zar zor duyabildiğim bir sürü emir vermeye başlıyor, çünkü denizin gürültüsü artıyor ve dalgalar daha yükseğe sıçırıyor, sanki okyanus canlı bir şeymiş gibi teknenin gövdesine çarpıyor ve tekne bir yumurta gibi çatlayıp hepimizi derinliklere dökene kadar ona vurmaya kararlı.

Yan tarafa bakarak dalgaların kabarışını ; canavarların iri sırtları gibi, dalgaların arasında yuvarlanan büyük dalgalı uzuvlar gibi, daireler çizerek dalgaları girdaplara dönüştüren tırtıklı dikenler gibi. İçinde

Gördüğüm şeyin sadece Bash'in beni uyardığı tehlikeli gelgitler mi yoksa daha katı ve uğursuz bir şey mi olduğundan emin olamıyorum. Burada canavarlar olduğunu hayal etmek çok kolay.

Buzlu bir sprej yüzüme çarpıyor ve ben de bunun şokuyla nefes nefese kalıyorum. Küpeşteyi bırakmaya cesaret edemiyorum, çünkü gemi şu anda korkunç bir şekilde sallanıyor - devasa bir dalganın kambur omuzlarında yükseliyor, sadece uzak yamacından aşağı atılıyor, neredeyse batıyor ama tam olarak değil. Şimdi gemilerin Harrow'un Labirenti'nden neden uzak durduklarını anlıyorum.

Bir başka kabarma, bir başka mide bulandırıcı dalış. Tehlikeye rağmen, aşağıya doğru her dalışımızda karnımda hissettiğim keskin heyecan hoşuma gidiyor. Bash'in sihrinin çileleri yanımdan dönerek geçiyor, mavi elmaslar gibi sprej damlacıklarını aydınlatıyor ve bunun vahşi güzelliğine, işkence gören denizle savaşırken gücünün ışıltılı ihtişamına yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum.

Beni duymuş olmalı, çünkü dönüp arkasına bakıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Gülüşüm hala gözlerimde ve kalbimde ve yüzünde cevap niteliğinde bir sırıtış belirliyor - benim hissettiğim kadar çılgın ve pervasız, sprejden gözleri kamaşmış ve geminin her tehlikeli dalışından heyecanlanmış.

Şu anda o ve ben ikiz ruhlarız, denizin karşısında vahşi ve hınzırca gülüyoruz.

"Kaptan!" diye kükrer Silas ve geminin önünde siyah bir kaya sütunu yükselirken Bash geriye döner.

Bash ve Cal, kerestelerin inlemesi ve rüzgârın şiddetiyle gemiyi kayanın etrafından dolaştırırken boğazımdan bir çığlık kopuyor. Güverte o kadar eğimli ki kayacağımdan korkuyorum ama küpeşteye tutunuyorum ve saniyeler içinde *Reaper's Fate* güvertede soğuk bir serpintiyle tekrar kendini düzeltiyor.

Yanımda bir figür belirliyor. Mavi ışık ve turuncu fener parıltısı gümüş sakalı ve yıpranmış yüzüyle gemici Brom'u ortaya çıkarıyor. Geçenlerde kapının kontrol etmek için kamarama uğradı ama henüz ayarlayacak zamanı olmadı.

Konuşmadan ince bir ip parçası çıkarıyor ve korkuluklara düğümlmeden önce belime bağlıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Homurdanıyor ve alt güverteye dönmeden önce başını sallıyor.

Bir ya da iki kayadan daha kaçınarak, ama çoğunlukla denizin bu kısmında kıvrılan garip girdaplar ve akıntılarla yolumuza devam ediyoruz.

"Labirent ne kadar uzakta?" Bash omzunun üzerinden seslenir ve Silas soruyu mürettebat aracılığıyla Cal'a iletir. Yanıt geri gelir: "Her an gelebilir!"

Yağmur yağmıyor ama geminin sallanıp durması, neredeyse hiç durmayan su serpintisi ve rüzgârda uçuşan fenerlerin yanıp sönmesi arasında korsanlar arasında kimin kim olduğunu zar zor seçebiliyorum. Ama Atticus'un dövme, yarı çıplak, denize bulanmış, iri kollarıyla halatları çekiştiren devasa figürünü ayırt etmeyi başarıyorum ve Red'in arma üzerinde bir yelkenle ilgilenen kıvrak formunu görüyorum. Faris kamerasında olmalı; o bir şifacı, denizci değil ve ona güvende, herhangi bir yaralanmaya müdahale etmeye hazır bir şekilde ihtiyaçları var.

Bash'in beni merdivenlerin altında kalmamı emrettiği yere geri göndermemesine şaşırdım. Belki de eğlendiğimi gördü ve buna izin vermeye karar verdi.

Sanki düşüncelerim dikkatini çekmiş gibi arkasını dönüyor ve korkuluklara bağlı olduğum noktaya doğru ilerliyor.

Sırılsıklamım, biraz titriyorum, saçlarım rüzgârda savruluyor ama kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Yaklaşırken ona gülümsüyorum ve bakışlarında sıcaklık kıvılcımları beliriyor. Kahverengi gözlerinde mavi parıltılar var, parmaklarının etrafında masmavi duman dalları kıvrılıyor. Şapkasız, paltosuz, fildişi gömleği nemli göğsüne yapışmış.

"Kayaların arasına girmeden önce kısa bir sakinlik olacak," diyor. "Seni şimdi götüreceğim."

"Şimdi mi?" Bocalıyorum, nefesim kesiliyor. "Burada mı?" Güvertede meşgul olan diğer korsanlara bir bakış attım. Onların beni izlediğini düşünmek içimde karıncalanma hissi uyandırıyor. Bir şekilde bu, bir denizci tarafından ara sokakta kabaca hırpalanmaktan farklı. Bu haddini aşan, tehlikeli ve çılgınca heyecan verici.

"Buna alışkınlar. Merrina'yı birçok kez onların önünde becermek zorunda kaldım," diyor Bash. "Fazla bir şey göremeyecekler. Benim için eğil ve bacaklarını aç, minnow."

İtaat ediyorum, eteklerimi topluyorum. Bash sikini çıkarıyor ve başıyla yarığımı okşuyor.

"İslaksın ve okyanustan değilsin," diye mırıldanıyor. "Daha iyi bilmesem benden hoşlandığını düşünürdüm, minnow."

"Ya da belki sadece herkesin içinde sevişmeyi seviyorumdur," diye veriyorum.

"Öyle mi?" Eli göğsümün üzerinde geziniyor, hafifçe sıkıyor ve ben şaşkınlık ve zevkle içime çekiyorum. "Belki bir ara bunu onlar için bir gösteri haline getirmemiz gerekecek. Bir ders, böylece bilecekler-" Kendini kesiyor, onun

horoz kafası girişimi hafifçe dürtüyor. Sıcak ucundan gelen dürtmeler beni çıldırtıyor, ona içimde ihtiyacım var.

"Yani neyi bilecekler?" Soruyorum.

"Siktir et," diyor boğuk bir sesle. Eteklerimi tekrar yerine çekti. "Dizlerinin üzerine çök ve ağzını aç."

Kalbim iki takla attı.

Geldiğinde beni görmek istiyor, tıpkı depoda yüzümü zamanki gibi. Sahipleniciliği dizlerimi güçsüzleştiriyor, bu yüzden onun önünde çökmek kolay oluyor. Neyse ki belimle korkuluk arasında bunu başarmamı sağlayacak kadar gevşek bir ip var.

Bash çenemi tutuyor ve sikini ağzıma sokuyor, ta ki dudaklarım ve gırtlığım sikinin genişliği etrafında gerilene kadar. Nefes almamı sağlayacak kadar geri çekiliyor, sonra bir elini başımın üstüne koyuyor ve gözlerimi yaşartacak bir vahşilikle gırtlığımı sikmeye başlıyor.

Nefes almam için bir mola daha ve sonra tekrar geri döndü, ben garip yutkunma sesleri çıkarırken ve öğürme refleksime karşı mücadele ederken başımı sikinin üzerinde hareket ettiriyor.

Tekrar geri çekiliyor, aletin ucu dilimin üzerinde dururken nefes almama izin veriyor. "Em beni," diye emrediyor.

Gözlerim doluyor, bir elimle uzun aletin tabanını kavıyorum ve birkaç saniyede bir aletin başını emmek için duraklayarak ağzımı onun üzerinde gezdiriyorum.

İnliyor ve sonra iki eliyle başımı kavıyor, büyük siki dilimin üzerinde zonklarken kendini daha derine zorluyor. Her nabız atışında boğazımdan aşağıya yeni bir kalın döl akıyor. Sarsılarak yutkunuyorum ve o tekrar inliyor.

Gözlerimi açtığımda, mavi ışıkla sarılmıştı - sihri yeniden dolmuştu.

Titreyen bir iç çekişle çekiliyor ve ben de dölünün geri kalanını yutuyorum, Tuzun yanında bir de tatlılık olması hoş bir sürpriz oldu. Boşalmanın tadını hiç sevmem ama onun tadı bana hitap ediyor.

Bash sikini bir kenara koyduktan sonra eğiliyor, çenemi tekrar kavıyor ve yüzümü ona doğru kaldırıyor. "Benim için aç. Hepsini yuttuğunu görmeme izin ver." Dudaklarımı itaatkâr bir şekilde açıyorum ve o da başını sallıyor. "Bu kolay olmamıştır, minnow." Sözleri rüzgârın ve dalgaların alçak kükremesinin altında . "Beni bu kadar derine çekerek çok iyi yaptın. Ne kadar iyi bir kızsın."

"Teşekkür ederim Kaptan," diye cevap veriyorum. Ama ona sırtıtıyorum, itaatkâr sözlerime sinsi bir karşılık.

Bash'in bakışları aniden yoğunlaşır.

Hızla eğiliyor ve dudaklarıma sıcak, tuzlu bir öpücük konduruyor.

Öpüşmeyi başladığı anda bitiriyorum ve geminin baş tarafındaki yerime geri dönüyorum.

Onu öptüm.

Sikeyim.

Merrina'yı hiç dudağından öpmedim, sadece yanağından ya da alnından , sadece şaka ya da dostluk için.

Risa'nın dudakları tarafından damgalandım. Gemiye Harrow'un Labirenti'nin sınırlarına doğru yönlendirirken ağzının benimkinin üzerindeki hissi hayalet bir iz gibi.

Onu öptüm.

Elimde değildi. O kadar güzel, o kadar asi, o kadar muhteşem, sefiş ve lezzetli görünüyordu ki.

Risa, gemi batıran akıntılar ve yükselen dalgalar karşısında gülerek. Risa, işkencenin mahkumum üzerinde neden işe yaramadığını sakince açıklıyordu. Okyanusa atladıktan sonra suyun altından bana gülümsemesi. Kamarasında kendi parmaklarının üzerine geliyordu. Mutfakta Atticus'un yaramaz hikâyelerini incelerken kızıl saçları masanın üzerine dökülüyordu. Güvertede diz çökmüş, dudakları ve boğazı beni içine almak için zorlanıyordu.

Risa.

Benim olmalı. O benim olmalı. Her zaman benim, sadece benim.

Ama bu sahiplenme dürtüsünün bu gece daha fazla dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Bu gemideki herkesin hayatı benim ve Cal'in ellerinde.

Geminin pruvasındaki yerimi koruyor, gemiyi sabitlemek için büyü dalgaları gönderiyor, mürekkep boşluğunu tehlike için izliyorum. Yaklaşmakta olan kayaların gölgeleri karanlıkta belirlediğinde, aceleyle Risa'nın yanına dönüp onu küpeşteye bağlayan halatları kesiyorum.

"Bu bölümde Cal ile birlikte dümende durmam gerekiyor," diyorum ona, denizin huzursuz uğultusu arasında sesimi yükselterek. "Sana söylediğim gibi baş merdivenlerin altında beklemelisin."

Onu güverte boyunca kış tarafa doğru itmeme izin veriyor. Silas ana güvertede her şeyi kontrol altında tutuyor - ne zaman ilgilenilmesi gereken bir şey görsem, çoktan mürettebattan birine bir emir yağıdırıyor.

Risa'yı basamakların altındaki boşluğa itiyorum, ona tutunmasını söylüyorum ve sonra dümene tırmanıyorum.

"misiniz, Kaptan?" Cal onun yanında yerimi alırken soruyor.

Risa'nın gözümün önünden kaybolmasından hoşlanmıyorum, özellikle de böyle bir zamanda. Rahatsız edici. Ama bunu kimseye itiraf edemem. Bu yüzden cevap veriyorum, "Açık bir günde hızlı esen bir rüzgâr kadar haklıyım. Bizi o akıntılardan geçirerek iyi iş çıkardın."

"İşinde en iyisi," diyor net bir şekilde. "Ağırlığımca altın değerindeyim, sizce de öyle değil mi Kaptan?"

Her zaman imzaladığında belirlediğimiz yüzdeden daha fazlasını hak ettiğini ima ediyor. Onu görmezden gelmeyi öğrendim. Zaten Silas ve benim dışındaki herkesten daha fazla ödeme yaptı, başka ne istediğinden emin değilim.

"dikkat edin." Gemimizin üç katı yüksekliğinde sivri bir kaya parçasını işaret ediyorum. "Ve şuna."

"Onları görüyorum." Cal dişlerini gıcırdatarak geminin dümenini çekerken, ben de yönümüzü daha hızlı değiştirmemize yardımcı olması için rüzgârı yönlendiriyorum. O ve ben benzer manevraları birçok kez yaptık. Nasıl senkronize çalışacağımızı biliyoruz. Daha önce Labirent'in kenarlarına bile girmiştik ama bu sefer girmemiz gereken kadar derine hiç girmemiştik.

"Keşke bir su-kullanıcımız olsaydı, ha?" Bir büyü darbesi daha gönderiyorum, önümdeki dalgaları düzleştirip her iki tarafa doğru itiyorum, böylece gemi iki kayanın arasından kolayca sıyrılabilir. "Bahse girerim *Demir Ozan*'da bir tane vardır. Su ve rüzgâr büyüğü parmaklarımın arasından kayıp gitmesine yardımcı oluyor. Ama bu sefer değil. Bu sefer onu yakaladım. Sağa Cal."

Saatlerce onun dümen uzmanlığı ve benim rüzgâr sihrimle birlikte çalıştık. Gövdede bir delik açıp karaya oturmamak için hızımızı önemli ölçüde düşürmek zorunda kaldık. Sürekli tehdit altında olmanın gerginliği

Beni çözüyor, sinirlerimi titreyen ipliklere dönüştürüyor. Tenim nemli ve vücudum sürekli rüzgâr değiştirmekten titriyor. Bir içki ve bütün bir kızarmış tavuk istiyorum; çıtır çıtır kızarmış derisi olan, üzerine tuz serpilmiş yumuşak bir et. Sonra da sert bir sevişme ve sıcak bir yatak istiyorum.

Ama içimde avını bu konforların hepsinden daha çok arzulayan bir avcı var, bu yüzden kara kayalardan oluşan labirentin daha da derinlerine doğru ilerliyoruz. Bazıları kocaman ve yayvan, uyuyan dev deniz kaplumbağalarının sırtları gibi. Diğerleri ise yumru yumru ve garip şekilli, sanki bir dev kil topaklarını yumruklarında sıkmış ve sonra okyanusa bırakmış gibi. Ama kanımı donduran, inanılmaz derecede uzun, ince taşlar. Boyları ve şekilleriyle ilgili o kadar doğal olmayan bir şey var ki, beynim varlığımın her zerresinde bir alarm çalıyor.

Işıklarla ilerliyoruz -gemiye batırmamak için buna mecburduk- ve umarım avımız da ışık kullanıyordur, böylece onları fark edebiliriz. Misafir beklemeyeceklerdir ve bir yere demirlemiş olsalar bile, Harrow'un Labirenti'nde yaşadığı söylenen yaratıkları izleyebilmek için muhtemelen bir ya da iki fener yakmışlardır.

Labirent'in kenarlarından en son geçtiğimizde bir şeyler görmüştük. Ama o kemik yorgunu, gözlerimiz kararmış ve çaresizdik, bu yüzden o geceye dair anılarıma pek güvenmiyorum. Yaratıkları görür görmez kaçtık. Onları iyi görecektik ya da onlarla savaştığımız kadar yaklaşmadık. Gördüklerimizin gerçek olduğunu kabul etmektense ortak bir sanrının kurbanları olduğumuza inanmayı tercih ederim.

Gerçek olamaz. Bu dünyada canavarlar var, ama *onlar* gibi değil.

Deniz giderek sakinleşti ve şimdi sessiz - çok sessiz, neredeyse cam gibi bir durgunlukta. Labirent'i çevreleyen girdaplardan ve akıntılardan geçtik ve geriye kalan tek ses ya da hareket yelkenlerdeki rüzgârımın belli belirsiz telaşı, geminin ahşaplarının ara sıra çıkardığı inilti ve suyun gövdeye vuran yumuşak şakırtısı.

Artık bağırsık çağırış, küfür ya da adamların konuşması yok. Karanlıkta sessiz sularda, yırtık taş kenarları ve dik kaya sütunları arasında ilerliyoruz.

Ağır sessizliği bozmaktan çekindiğim için alçak sesle konuşuyorum. "Cal, bu tarafa en son ne zaman geldiğimizi hatırlıyor musun?"

"Biliyorum, Kaptan."

"Bazı planlarımız vardı."

"Çok güçlü imgelemler, eğer imgelemlerse," diye yanıtlıyor. "Hakkında hikayeler anlattığınız türden."

"Ama bu sefer daha derindeyiz ve henüz hiçbir şey görmedik." "Bu görmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Sence onlara silahlarını hazırlamalarını emretmeli miyim?" "En iyisi bu olabilir," diyor Cal. "Ama ben Kaptan değilim."

Bir emir vermek yerine, Atticus'un önünde dans edene kadar ana güverte boyunca çeyrek güverteden aşağıya mavi bir büyü ipliği gönderiyorum. Dönüyor ve ona yaklaşması için el sallıyorum.

Merdivenleri tırmanıyor, Red de geliyor.

"Birkaç silah hazır olsun," diyorum sessizce. "Silas'a söyle gözünü dört açsın."

Atticus saçlarını iki eliyle geriye doğru tarar ve bir düğüm haline getirir -Savaştan önce her zaman yaptığı gibi. "Bir gemi görüldü mü, yoksa başka türden bir sorun mu bekliyorsunuz?"

"Emin değilim."

Red'in gözleri gülle kadar büyük. "Canavarlar mı? Cal'ın hikayelerini anlattığı canavarlar mı?"

"Onlar bir rüyaydı. Sadece bir masal, başka bir şey değil." Boğazımı temizliyorum. "Devam edin. Silahları hazırlayın ve Silas'a dikkatli olmasını söyleyin. Onu görürseniz Brom'u bana gönderin, geminin durumu hakkında bir rapor istiyorum."

"Evet, Kaptan. Gel delikanlı, elini çabuk tut." Atticus merdivenleri tekrar gümbür gümbür iner. Kardeşine gergin bir bakış atan Red onu takip eder.

"Sadece bir rüya, değil mi Kaptan?" Cal'ın tonu iğneleyicidir. "Sancak tarafına bir göz atın."

RISA

Bir şeyler beklemekten çok yoruldum. Korsanlar bizi Harrow'un Labirenti'ne götürürken merdivenlerin altında varillerin arasına sıkışmış oturmaktan yoruldum.

İki hafta önce burada, bir korsan gemisinde, güney denizlerinin en tehlikeli bölgesinde bir köle gemisini avlayacağımı hayal bile edemezdim. Kendimi bir korsan lordunun seks oyuncağı olarak hayal edemezdim ya da onun beni kullanma şeklinden zevk alabileceğimi düşünemezdim.

Yine de , bana tekrar ihtiyaç duyabileceği anı bekliyorum.

Labirentteki bu sessiz süzülüşün muhtemelen top ateşi ve kanla sona ereceğini biliyorum, ama bu yerin tuhaf güzelliğini ve anın zayıf huzurunu takdir etmekten kendimi alamıyorum.

Ta ki sancak tarafındaki bir ışık gözüme çarpana kadar.

Bu meşale ışığı değil; bu parıltı turkuaz, mor ve pembe. Siyah kayaların yüzeyinden parıldayan çizgiler ve renk girdapları. Bir tür ışıldayan kristal olmalı. Çok güzel.

Güverte merdivenlerinin altından çıkıyorum ve ışıkların güzelliği beni cezbederek küpeşteye doğru ilerliyorum. En yakındakiler bir kaya oluşumunun karanlık kütesinden parlıyor, o kadar yakın ki karada olsaydık birkaç adımda ona ulaşabilirdim.

Hevesle küpeştenin üzerine eğilip gözlerimi kısarak parıltının kaynağını daha iyi görmeye çalışıyorum.

Kara kaya ikiye ayrılır, büyük bir parçası kopar. Uzun, eklemlili bir bacak serbest kalır, yukarı doğru sarkar - sonra başka bir çarpık bacak, ve bir diğeri, ve

Daha fazla. Kayadan ayrılan hantal bölüm yükseliyor ve parlayan işaretlerle kazınmış düz bir kabuğa dönüşüyor.

Devasa, örümcekli, yengeç benzeri bir yaratık. Bir canavar.

Yaratık kayadan fırlarken sekiz eklemlili bacağının hepsi aşağı doğru eğiliyor, sonra uzuyor, ben yayının altında küçülürken başımın üzerinden süzülüyor. Geminin güvertesine iniyor, tırtıklı bacaklarından ikisiyle bir korsanı yakalıyor ve hemen kafasını ısırarak koparıyor. Kopan kafa yuvarlanırken, canavar çenesini boyun kütüğünün üzerine kapatıyor ve bir adamın en sevdiği birayı yutması gibi kan pınarını yutuyor.

Dudaklarımdan dehşet dolu bir çığlık dökülüyor.

Korsanlardan yankılanan çığlıklar yükselir ve Silas, "Canlanın beyler, misafirimiz var ve hiç hoş karşılanmıyor!" diye bağırır.

Yaratık korsanın kurumuş bedenini bir kenara fırlatıyor ve her biri sivri bir noktada biten sekiz çarpık bacak üzerinde yükseliyor. Bana doğru dönerken bacakları güverteye vuruyor. Göz sapları, parlak siyah kürelerden oluşan iki şişkin düğüm, bana doğru teleskopik bir şekilde uzanıyor. Kan lekeli ağız parçaları tıkırdayarak açılıyor ve sıska dokunaçlar kıvranarak dışarı çıkıyor.

Silas benimle o şey arasında fısıldıyor. Elinde bir bıçak parlıyor ve hemen ardından yaratığın ağzındaki dokunaçların yarısı güvertede kıvranırken, yaratık protesto çığlıkları atıyor.

"Bir sığınak bul, aşkım," diye emrediyor Silas.

Ama cevap veremiyorum ya da hareket edemiyorum. Sadece onun ötesini, geminin ötesindeki karanlığı işaret edebiliyorum; orada sayısız ışık hayata göz kırptırıyor -mor, pembe, turkuaz ve soluk sarı. Işıklar hareket ediyor, kayalar boyunca yukarı doğru ilerliyor.

Silas el hareketimi takip etti. "Kahretsin." Sonra bağırıyor, "Onları itmek için sırtıklar getirin, sizi tembeller! Gemiye binenleri şişlemek için kılıç ve kargı kullanın!"

Aceleyle saklandığım yere geri dönüyorum ve adamların örümcek yengeçlerle savaşmasını izliyorum. İçimde huzursuz bir arzu çalkalanıyor - onlarla birlikte dışarıda olma, gemiyi savunmaya yardım etme dürtüsü. Ama bir canavar beni yerse, Kaptan'ın büyüsunü kim yenileyecek? Onun iyiliği için, hayır, hepimizin iyiliği için burada kalmalı ve hayatta kalmaya odaklanmalıyım. Sylvie ve Aisu için. Eğer ölürsem, hayatlarının geri kalanında Kurt'un kölesi olacaklar.

Mavi büyü güvertede yılan gibi kıvrılıyor, örümcek yengeçlerin bacaklarına dolanıyor ve onları geminin yan tarafına fırlatıyor. Ama daha fazlası gelmeye devam ediyor, Bash ve diğerlerinin onları geri itebileceğinden daha hızlı.

Bir ceset önümdeki güverteye ıslak bir gümbürtüyle düşüyor ve bir kargı cesedin gevşek elinden kurtuluyor.

Bu bir işaret. Onlara yardım etmeliyim.

Red'in bana verdiği tılsımı alıp dudaklarıma bastırıyorum. *Zevk tanrıçası, bana yardım et, gerçek hizmetkarın.*

Ben duayı düşünürken, tılsım ağzımda titreşiyor. Bir kalp atışı ya da orgazmik bir ritim - hangisi olduğundan emin değilim ama *zonkluyor*. Yaşayan bir şey gibi.

Derimin üzerinde dalgalanan bir his akıyor ve cevap veren bir heyecan damarlarımda dolaşarak beni içten içe aydınlatıyor. Kendimi hiç bu kadar güçlü, bu kadar enerjik, bu kadar yenilmez hissetmemiştim.

Kargıyı iki elimle kavradım ve güverteye çıktım.

İçimde mide bulandırıcı bir sızı var, bu da sihrimi çok hızlı kullandığının kesin bir işareti. Ama her saniye karanlıktan daha fazla canavar fırlarken başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Örümcek yengeçlerin bazıları yemek tabağı büyüklüğünde, bazıları ise at kadar. Işıltılı kabukları her yerde titreşiyor; kaya oluşumları onlarla kaynıyor.

Yaratıklardan biri güverteye fırlıyor, bacak bacak üstüne atarak dümendeki Cal'a doğru sürünürken ağız parçalarını şaklatıyor. Kemerimden geniş bir hançer çıkardım ve onu durdurmak için hücum ettim. Jilet gibi uzantıları beni kesiyor ama etimdeki her yırtık anında iyileşiyor. Dişlerimi sıkarak mesafeyi kapatıyorum, canavarın göz sapını yakalıyorum ve bıçağımı köküne saplıyorum. Bıçak yumuşak beyin maddesine saplanıyor ve yaratık ciyaklayan bir iniltiyle güverteye yığılıyor.

"Ne halt ediyor bu?" Cal'ın ünlemi dikkatimi çekti.

Aşağıda, ana güvertede, Risa örümcek yengeçlerle bir kargı ile savaşıyor. Saklandığı yeri terk ettiği için ona kızmalıyım ama görünüşüne ağzım açık bakmakla meşgulüm. *Parlıyor* amına koyayım. Tüm vücudu derisinden yayılan altın bir ışıkla parlıyor ve kıyafetlerini şeffaflaştırıyor. Bu parlaklık kargıyı da yaldızlıyor ve ne zaman bir canavara vursa, o noktadan dışarıya doğru sarı ışık damarları yayılıyor. Canavarın çılgınlıklarına ve spazmlarına bakılırsa, etkisi zehirli ve acı verici. Yaratıklar birbirleriyle itişip kakıştığında, ışık damarları bir canavardan diğerine ve diğerine sıçırıyor, onları bir acı zincirinde birleştiriyor, hareketsiz hale getiriyor, böylece adamlarım içeri girip işlerini bitirebiliyor.

Risa'nın boynunda küçük, ateşli bir yıldız sallanıyor. Red'in ona verdiği kolye. "Kahretsin," diye nefes alıyorum.

Red uğradığımız çeşitli limanlardan her türlü dini ve batıl inançla ilgili eşyayı topluyor -çoğu işe yaramaz ve atıl, para israfı- banyo suyumuzu saf ve sıcak tutan kor göz hariç. Görünüşe göre sonunda işe yarar başka bir şeye el atmış.

Merdivenlerden yavaşça iniyorum, Risa'nın hareketlerinin çılgın zarafetinden, kızıl saçlarının kırbacından, bıçakladığı, döndüğü ve tekrar bıçakladığı vahşetten büyülenmiş bir halde.

"Risa," diyorum usulca ve bir şekilde mürettebatın çılgınlıkları ve canavarların çılgınlıkları arasından beni duyuyor.

Gülümsemesinde öldürücü bir ihtişamla bana dönüyor.

Midem ve kalbim bu bakışa karşılık veriyor.

Seni seviyorum. Tekrar tekrar düşünüyorum, düşüncesizce, umursamazca. *Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.*

"Tanrıça," diye soluk soluğa parlayan kolyeye dokunuyor. "Dua ettim ve o da cevap verdi."

"Her neyse, yardımın için memnunum." Sonra herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağıyorum, "Şimdi şu lanet yaratıkları gemimden kovalım!"

Mürettebat cevap olarak kükrüyor, iki kat güçle savaşa dalıyor. Risa ve ben sırt sırta duruyoruz ve birlikte hareket ederek yavaş bir daire çiziyoruz. Onun büyüleri canavarları felç ediyor, sonra da benimki onları denize yuvarlıyor. Mavi ışık perdeleri, sarı zehir damarları - kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, bedenim bu dövüşün ateşiyle heyecanlanıyor. Kendimi hiç bu kadar yenilmez hissetmemiştim.

Örümcek yengeçlerin belli belirsiz bir kendini koruma duygusu var gibi görünüyor, çünkü arkadaşları daha fazla sayıda ölmeye başladığında, gemiye atlamayı bırakıyorlar. Cal'ın rehberliğinde, yaşadıkları kayalar kuşağından geçerek labirentin herhangi bir ışıldama belirtisi olmayan bir bölümüne ilerliyoruz.

Ekip etrafımızda toplanıyor, en önde de Red var. Gözleri kocaman, gülümsemesi de öyle.

"Bununla bir pazarlık yaptım." Risa'nın boynundaki tılsımı işaret ediyor.

"Geri istiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, hayır! Sana söyledim, bu gerçek bir zevk hizmetkârı için." Red başını salladı, gülümsüyordu. "Senin olacağına dair bir his vardı içimde. Haklıymışım."

Sırıttıyor. "Teşekkür ederim. Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. İnanılmazdı." Son kelimeyi boğuk bir şekilde söylüyor, gözlerinde yaşlar parlıyor.

Faris dirseğimde beliriyor ve yanımdan geçerek Risa'ya doğru ilerliyor. Kabinin koridorundan izliyor olmalıydı. *Hannas* çubuğunu dudaklarından çekerek acımasızca şöyle dedi: "Böylesine güçlü bir büyüü kanalize ettikten sonra kendini yorgun ve duygusal hissedeceksin. Dinlenmelisin."

"Henüz değil," diye yanıtlıyor Risa. " sizde herhangi bir çeşit uyarıcı var mı?

Bu iş bitene kadar bana biraz enerji verecek bir şey?"

Faris başını sallar. "Senin için karıştırabileceğim bir iksir var. Labirent'ten çıktıktan sonra şu kolyene daha yakından bakmak istiyorum. Bu tür eserler nadirdir ve bazen garip yan etkileri olabilir."

"Endişelenmeyi bırak," diye araya giriyorum. "Bu tanrıçanın bir hediyesiydi. Neden sorgulayasın ki?"

Faris parlıyor. "Tanrılardan gelen hediyeler genellikle gerçek olamayacak kadar iyidir." "Ona aldırma, minnow. Sen bir zaferdin."

Gözleri benimkilerle buluşuyor; ısıltılı, manyetik. Ona daha fazla bakmaya devam edersem adamlarımın kalp atışlarını duyacağından korkuyorum.

"Siz ne diye ağzınızı açıp bakıyorsunuz?" Havlıyorum. "Yerlerinize dönün! Red, karga yuvasına git ve ne bulabileceğine bak."

"Kaptanı duydunuz!" Silas, iki korsanın ensesine tokat atmadan önce Risa'ya göz kırparak yankılanıyor. "İş başına, sizi pire ısırmış köpekler! Ölülerimizi nazikçe bir kenara koyun ve onları Arawn'a gönderene kadar yüzlerini örtün. Sonra hasar olup olmadığını kontrol edin, halatlara dikkat edin ve o canavar leşlerini yan tarafa atın! Sırtınızı bu işe verin!"

Adamlar dağılır ve Faris iksiri yapmak için kulübeye doğru gözden kaybolur.

Risa'yla baş başa kalıyorum, parıltısı tamamen kaybolmuş, kendine olan güveninin bir kısmını da beraberinde götürmüş. Kargı neredeyse titreyen parmaklarının arasından düşüyordu, ben de onu yakalayıp ağır bir halat bobininin içine soktum.

Risa ellerini birbirine doluyor. "Bu yapabileceğimden çok daha fazlası - beklemiyordum- tam olarak *neydi* o? Bana ne oldu?"

Onu kucaklamak, başını göğsüme bastırmak için içimden gelen dürtüyle savaşıyorum. "Bunu daha sonra hallederiz. Şimdilik bilmemiz gereken tek şey, ihtiyaç duyduğumuz anda sihirli bir yardım almış olman."

"Bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum."

"Buna güvenmeyeceğiz. *Demir Ozan*'la her zaman olduğu gibi savaşacağız. -"Akıl, top ve rüzgârla." Ona bir gülümseme gösterdim.

O da gülümsüyor, kararsız, ama artık tanrıça gücüyle kafası iyi olmadığı için ifadesinde temkinli bir kenar var. Dudakları dolgun ve lezzetli bir şekilde öpülebilir görünüyor.

Ona daha önce verdiğim öpücük bir kırıntıydı, ufacık bir tat. Onun öpücüklerinden bir istiyorum. Tüm bedenim onun dudaklarının verdiği zevk için kükrüyor, o kadar yüksek sesle ki hiçbir şey duyamıyorum, fener ışığı ve gece gölgesiyle kehribar ve maviye boyanmış o mükemmel dudaklar dışında hiçbir şey göremiyorum.

Gözleri, gözleri; sıvı gibi, pırlı pırlı, kirpikleri yumuşak ve şehvetli. Alt dudağında gezinen dilinin ucunun parıltısı, göğsümün derinliklerinde acı veren bir arzuyu harekete geçiriyor. Hızlı hızlı nefes alıyor; göğüslerinin kremi tümsekleri alçalıyor, sonra yükseliyor ve sade elbisesinin yakasına baskı yapıyor. O tatlı göğüslerin birleştiği derin oluğa bayılıyorum. Yüzümü onların arasına daldırmak istiyorum.

Çaresizce içeri giriyorum, ellerim kalçalarını kavıyor ve onu hafifçe direğe doğru itiyorum. Kokusu kafamın içine, ciğerlerime doluyor ve büyüleniyorum, üstesinden geliyorum. Başım eğiliyor, alçalıyor, ağzım onunkiyle buluşmak için hizalanıyor, nefesini benimki gibi içime çekmek için-

"Gemi ahoy!" Red yukarıdan bağırıyor. "Bu *Iron Minstrel*, Kaptan, ve sanırım bizi fark etti! Gemide bir sürü hareketlilik var."

Bir zafer coşkusu kanımı ısıtıyor. "Şimdi göreceğiz," diye mırıldanıyorum Risa'nın dudaklarına karşı. "Bu onların ve benim cesaretimizin gerçek bir testi olacak. Bizden yine kaçacaklar mı, yoksa savaşacaklar mı?"

RISA

Düşman gemisi görüldüğünde, Kaptan'ın vücudu benimkine karşı neredeyse istekle titreşiyor. Savaşmak için can atıyor ve Silas'ın çıkardığı çığlığa bakılırsa levazım subayı da aynı şekilde hissediyor.

Bash'in uzun parmakları eteklerimi topluyor, denizin tuzlu nefesini çıplak amımda hissedene kadar yukarı doğru kıvrıyor. İzin istemiyor. Birkaç korsanın işlerine devam ederken bile bize yan gözle bakması umurunda değil gibi görünüyor. Sıcak uyarılma merkezimde birikiyor ve klitorisimde karıncalanıyor.

"Eteklerini yukarıda tut, minnow," diyor kısık sesle.

Nefesimi tutarak, o pantolonunu çıkarırken ben de kumaşı belime sabitliyorum. Sol eliyle aşağı uzanıyor, dizimin altını kavırıyor ve bacağıma kaldırarak beni ona açıyor. Sonra sikini kavırıyor ve başını girişime doğru itiyor. Ağır bir iç çekişle sağ elini üstümdeki direğe koyuyor ve kalçalarını sallayarak kendini sonuna kadar içeri itiyor.

Sonra bana bakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, şiddetli bir sahiplenmeyle dolu.

İlk kez yüz yüze giriyor.

Vücudunu benimkine doğru yuvarlayıp beni sert ve yavaş bir şekilde sikerken gözlerimde yaşlar birikmeye başlıyor.

Bakışlarımı tutuyor. Artık ulaşılmaz bir fantezi kadını hayal etmiyor, *beni* görüyor.

Ve sonra dedi ki, "Artık sihrin var. Bu inanılmaz bir şey."

Kalbim soğuk, çağiltılı karanlığa, okyanusun buz gibi derinliklerine dalıyor.

Bilmem gerekirdi. Bunu yapıyor çünkü beni büyü yaparken gördü ve güçlü, hayranlık uyandıran kadınlardan hoşlanıyor. Ama ben ne güçlüyüm ne de takdire şayanım. Sahip olduğum tek şey bir daha asla işe yaramayacak yetenekli bir biblo. Asla onun asıl istediği kişiyle, kızıl saçlı Korsan Kraliçe'yle boy ölçüşemem. Onun kemiklerinde doğmuş gerçek bir sihir var. O muhtemelen soylu bir aileden geliyor, bense Knockaine'li bir fahişenin çocuğuyum.

Dudağımı ısırıyorum ve bedenimi ona tepki vermemesi için zorluyorum. Gücünün beni nasıl memnun ettiğini görmezden gelmeye çalışıyorum, klitorisimde dolaşan zevkin lezzetli kıvrımlarını hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Sanki rıhtımın yanındaki ara sokakta baştan çıkardığım başka bir hedefmiş gibi mesafeli ve etkilenmemiş kalmaya kararlıyım.

Hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şey ifade etmiyor.

Bash daha da yaklaşıyor, vücudu beni direğe yapıştırıyor, yumuşak dudakları yanağımı okşuyor. "Benim olmanı istiyorum." Tenimin üzerinde sert bir fısıltı. "Yalnız benim. Başka kimseyi almayacaksın. Bu dövüşten sonra bunu resmileştireceğim. Hepsini sana dokunmamaları için uyaracağım."

Yüzümü onunkinden çeviriyorum. "Peki ya hayır dersem? Ya fazladan para kazanma fırsatı istersem? Ya başka yarakları denemekten hoşlanıyorsam?"

Sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve beni daha sert sikiyor.

"Hayır." "Sözleşmemin şartları açık. Yapabilirim."

"Hayır dedim." Kocaman sikini içime öyle bir sokuyor ki nefesim kesiliyor. "Bu bir emirdir, minnow."

"Seni lanet olası piç kurusu," diyorum, içimdeki gizli, lezzetli bir yere çarptığı için kontrol edilemez heyecanlar karnımda yuvarlanırken bile idare ediyorum ve zevk geliyor, karşı konulmaz bir doruk, onu tutmaya çalışsam da, savaşıyorum - Tanrım, tekrar hareket ediyor, her itme o hassas noktaya sarsan güçlü bir dalgalanma ve boşalmamak için zorlanıyorum ama *tanrılar*...

Nefesim sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyor ve kırık, hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum.

"Karşı koymayı bırak, Risa," diye kulağıma hırlıyor. "Benim için boşalacaksın. Hepsinin önünde sikimin üzerinde kendini kaybedeceksin. Seni tekrar fişkırtacağım, böylece sana ne yaptığımı görebilecekler."

"Yapmayacağım," diye nefes nefese kalıyorum. Ama sol eliyle bacağımı daha yukarı kaldırıyor ve amıma sürtünme açısını değiştiriyor. Aynı anda sağ eli göğsümün üzerinde dalgalanıyor. Tırnakları meme ucumu sıyrıyor, sonra etrafında dönüyor, o da itiyor, itiyor, derin, derin-

Orgazm vücudumu mutluluktan parıldayan bıçaklarla keserken, boğuk ve çaresiz bir çığlık atıyorum. Islaklık benden şiddetli fişkırımlarla fişkırıyor, ikimizi de ıslatıyor.

O da geliyor, kabarıyor, siki kanalımda titreşiyor.

Darmadağın olmuştuk, o ve ben, ıslak ve soluk soluğa, direğe yaslanmıştık. Ona çırpınarak yapışıyorum çünkü elimde değil, ama doruk noktam hafifledikçe çılgın bir öfke beni kör ediyor ve yüzünü pençeleyerek yanağında kanlı çizikler bırakıyorum.

Bileklerimi kavriyor, ellerimi başımın üstünde tutuyor. Vücudu beni orada tutuyor, sikine sıkıca saplanmış halde. Büyü ondan fişkırıyor, etrafımızda mavi dalgalar halinde yayılıyor.

Kahverengi gözleri fener ışığında neredeyse kehribar rengine dönmüş, bir çift kor gibi parlıyor. "Risa, ciddiym. Benim olmanı istiyorum-"

"Çekil üstümden," diye tıslıyorum.

O çekiliyor ve elbisem yerine düşerek beni tekrar örtüyor. Bash elbiselerimizi kurutmak için üzerlerine hava gönderiyor.

"Beni merdivenlerin altında bekle," diyor sessizce. "Bir daha dışarı çıkma, savaş çıksa bile, tılsımın büyüsü geri gelse bile. Bir gecede kendini iki kez riske atmana izin vermeyeceğim."

Cevap vermedim. Onu itip geçerken Faris'in orada durduğunu görüyorum, elinde iksir, dudaklarının arasında unutulmuş bir *hannas* çubuğu asılı. Bizi izliyordu.

Merdivenlere doğru giderken kadehi elinden kaptım.

Faris, Bash'e bir şeyler mırıldanıyor ve kelimeleri duyamasam da ses tonu onaylamıyor. Sonra şifacı yanıma geliyor, merdivenlerin altındaki güvertede oturuyorum, korsan döllerini içimden sızarken suratsızca iksiri yudumluyorum.

Faris kulübenin kapısının yanındaki duvara yaslanıyor, *hannas*'tan uzun bir nefes çekiyor ve serin gece havasına üflüyor. "İhtiyacım olan tüm malzemelere sahip değildim, bu yüzden korkarım bu iksir çok güçlü değil. Etkisi uzun sürmez."

"Minnettarım," diyorum sıkıca. Sonra, çünkü elimde değil- "Kaptan hepinizin bu tür şeyleri görmeye alışık olduğunuzu söylüyor. Diyor ki

Merrina birçok kez güvertede."

"O yaptı." Faris çubuğun ucundaki küle dokunuyor. "Ama onu hiç böyle becermedi."

Sarı cübbesindeki birkaç kül tanesini fırçaladıktan sonra kulübelerin kapısını çekip açıyor ve içeri giriyor.

Bana kızgın.

Sadece benim sikimle sınırlı kalmanın onun için bir tür ödöl olacağını, potansiyel gelir kaybının ötesinde bir şey ifade edeceğini düşünmekle aptallık ettim. Tabii ki sadece benim olmak istemez, bu lanet olası gemide dolaşıp ekstra para kazanmak için bu kadar çok fırsat varken olmaz.

Ondan içtiğim sihir tenimde kabarıyor, sınırlarımı zorluyor, serbest bırakılmak için can atıyor. Yanağımdaki çizikler acıyor, Risa'nın hoşnutsuzluğunun sürekli bir hatırlatıcısı. Onları doruğa sırada verdi, bu da normal insan hızında iyileşene kadar onları taşıyacağım anlamına geliyor.

Küçük fahişemle ilgili çalkantılı duygularıyla boğuşacak vaktim yok, bu yüzden öfkemi *Demir Ozan*'ın silüetine yönlendiriyorum. Gökyüzü hâlâ masmavi ama kıvıll bir şafak söküyor ve ufku kanlı pembeye boyuyor.

"Bizi bordaya getirin, onu sabit tutun ve silahları hazırlayın," diye sesleniyorum. Silas güverteadaki mürettebata tekrarladığı daha özel emirlerle bunu takip ediyor.

Taıllı Kurukafa ve Kemikleri gururla uıuruyoruz. Meydan okurcasına. Burada olduğumuzu ve kim olduğumuzu biliyorlar.

Silas yanıma doğru fırlıyor, kahverengi gözleri parlıyor ve kara parmakları kılıcının kabzasında huzursuzca oynuyor. "Merhaba demeye hazırız, Kaptan."

"O zaman onlara bir selam verelim." Dönüp adamlara sesleniyorum, "Ne dersiniz beyler? Onlara Korsan Lordu ve Azrail'in Kaderi mürettebatının hesaplaşmak için burada olduğunu bildirelim mi?"

Adamlardan kana susamış bir sevinç çılgılığı yükseliyor ve Silas'la karşılıklı sırtıtıyoruz. "Bırakın silahlar konuşsun."

"Ateş serbest," diye bağılıyor Silas.

Ama bakışlarımı diğer gemiye çevirdiğimde yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Gevşek duran yelkenleri açıldı ve Labirent'in kayalıkları arasında kayarak hareket etmeye başladı. Silahlar gümbürdüyor ama lanet olası *Minstrel* çoktan ateş hattımızı geçmiş, doğaüstü bir hızla ilerliyor.

"Kaçıyor," diye . "Peşine düşün!"

Ana güvertenin ortasında kendimi destekleyerek yelkenlerimize bir rüzgâr fırtınası gönderiyorum ve Cal'ın tecrübeli elinin rehberliğinde ileri atılıyoruz. En azından

-Onun tecrübeli eli bize rehberlik etmeliydi ama bir kayaya tehlikeli bir şekilde ve neredeyse gövdemizi bir diğerine sürtüyorduk.

"Bu aptal peşinde?" Dümene dönüp bakarak homurdandım. "Gövdeyi yırtacak ve sonra onları kaybedeceğiz."

"Tabii önce ana direği kaybetmezsek," diye ekliyor Brom. Bana bu kadar yakın durduğunu fark etmemiştim.

"Direğin kırılma riski var mı?" "Evet.

Daha fazlasını kaldıramaz."

"Lanet olsun." Dümeni kırdım ve güverteye çıktım. "Dümeni ben alacağım Cal. Yeterince şey yaptın."

"Devam edebilirim, Kaptan."

"Kaytarıyorsun. Yorgunsun. Sen direksiyondayken onları yine kaybedeceğiz. Git ve biraz dinlen."

Ama Cal'ın çenesi düşer. "Kaptan, aynı anda hem rüzgarı hem de dümeni idare edemezsiniz."

"Arawn'ın üzerine yemin ederim ki yapabilirim. Bir emir verdim, şimdi gidin."

Cal dümeni bırakıyor, ama bırakırken son bir anahtar daha veriyor ve rotamızı düzeltmek için hızla yakalamam gerekiyor. Navigasyon kabinine girerken arkasından ters ters bakıyorum.

Sanki bizim *Minstrel*'e yetişmemizi istemiyor gibi. Belki de Red'in başka bir savaşa girmesini istemiyordur. Ama risk ve tehlike bu hayatın bir parçası ve gemideki her erkek bunu biliyor ve kabul ediyor, Red bile.

Iron Minstrel, siyah gövdesi ve gri yelkenleriyle kayalıkların arasından, içinde birden fazla kullanıcısı olmayan herhangi bir gemi için imkansız olabilecek bir kolaylıkla süzülerek ilerliyor. Kesin olarak bir rüzgâr kullanıcısı var ve muhtemelen keskin dönüşlerde ve hızlı akıntılarda yardımcı olacak bir su kullanıcısı var. Tek kişi olduğum için bu beni ciddi bir dezavantaja sokacaktır.

Yine de bende onlarda olmayan bir şey var. Normal bir silah kullanıcısının enerjisi bittiğinde, onu yenilemek için saatlerce dinlenmesi gerekir. Benim tek gereken hızlı bir sikiş ve tekrar işimin başındayım. Tek yapmam gereken onlardan daha uzun süre dayanmak, onları görüş alanımda tutmak ve sonuçlarına lanet etmek. Bu sefer bu geminin benden kaçmasına izin vermeyeceğim.

Sörf, pruvamızdan dışarı doğru ikiz beyaz akıntılar halinde püskürüyor ve yelkenlere daha fazla rüzgâr iterken bile hızımızın havası yanaklarımı yakıyor. Brom ve birkaç korsan halatlar ve metal bantlar ekleyerek ana direği güçlendirmeye çalışırken ahşaplar inliyor. Bu hızla devam edersek uzun süre dayanmazlar. Daha önce de direk kaybettik ve bu hiç hoş bir deneyim değil. Gemide yedeğimiz olmadığında, onarım için en yakın limana topallayarak gitmeliyiz.

Biraz daha dayanabilirse -biraz daha- "güzelim," diye mırıldanıyorum gemiye. "Sahip olduğun her şeyi bana ver." Dümeni yana kırıyorum, sivri bir taş parçasını kıl payı kaçırıyorum.

Önümüzde bir sonraki kayalık ormanından önce kısa bir berrak su aralığı var. Yetişmek için bir şansımız var.

Red ve Atticus güvertede, pruvaya bakan iki topu hazırlıyorlar. Eğer onlara ateş edebilecek kadar yaklaşabilirsek, *Minstrel*'i topallatabiliriz ve o da bizim merhametimize kalır.

Enerjim sonraki bir saat içinde normalden daha hızlı tükeniyor ve rüzgârı yönlendirirken gemiyi tek başıma yönlendirmenin verdiği gerginlikten dolayı kollarım ağrıyor. Ama bizi geride bırakmayı başaramadılar. Henüz değil. Buna izin vermeyeceğim, eğer *Azrail'in Kaderi* parçalara ayrılırsa ve ben dalgaların üzerinde birkaç kırık kereste üzerinde kaymak zorunda kalırsam. Bu köle tacirlerinin amiral gemisi, bunu biliyorum. Onu mahvetmek, ticaretin arkasındaki adamlara güçlü bir darbe olacaktır.

Sihrimin rezervlerini kullanıyorum ve yelkenlere taze bir rüzgâr . Dalgaların üzerinde ilerlerken geminin pruvası sudan tamamen kalkıyor. Ana direktan bir çatırtı, kıymık sesi geliyor ama gemi dik duruyor... şimdilik.

"Sen delisin." Dirseğimin dibindeki Cal'ın sesi, vahşi ve acı. "Gemiyi sakatlayacaksın ve bizi burada mahsur bırakacaksın. Bu çılgın kovalamacadan vazgeç."

"Onları neredeyse aldık. Sadece biraz daha."

"Sen bir aptalsın."

"Ve hapishanede birkaç gece geçirmeyi hak ediyorsun," diye çıktım. "Dilini tut, yoksa Faris'e onu kesip kavanozlarından birinde saklamasını söylerim."

"Devam et. O mahkûma yaptığın gibi dilimi ve sikimi de kes. Aşağıda bıraktığın pisliği duydum. Sen ona temizlemesini emrettikten sonra Red üç kez kusmuş."

"Ona ceset için yardım almasını söyledim," diye karşılık veriyorum. "Delikanlının burada dayanabilmesi için daha güçlü bir mideye ihtiyacı var. Şimdi kulübeye geri dön ve yapacak işe yarar bir şeyler bul, yoksa Silas'a aşağı indirtip hapsettiririm, yemin ederim!"

Bir şeyler mırıldanıyor, ama artık dikkatimi vermiyorum, çünkü bir su dalgası bize doğru yuvarlanıyor - gittikçe yükseliyor, direğin yüksekliğinin iki, üç, dört katı kadar yükseliyor.

Bu bir gelgit dalgası, o kadar büyük, o kadar yıkıcı bir deniz suyu duvarı ki, bizi parçalara ayıracak, bir anda batıracak.

Şüphelendiğim gibi, *Iron Minstrel*'de bir su-kullanıcısı var ve bu onların büyük işi, son çabaları. Kovalamacayı bırakmayı reddettik ve şimdi *Azrail'in Kaderi*'ndeki herkes ölecek.

Tsunami yükseldikçe, kıvrıldıkça ve bize doğru daldıkça geminin her yerinden dehşet çığlıkları yükseliyor.

Güçlü bir çabayla büyümü topluyorum ve bir pelerin gibi, dönen bir hava duvarı gibi *Azrail'in Kaderi*'nin etrafına savuruyorum. Geminin ön tarafında, delici bir rüzgâr bıçağı oluşturun.

Tsunami yarıyor, bıçak tarafından parçalanıyor ve yarattığım hava kalkanının etrafından dışarı doğru akıyor. Her iki taraftaki denize çarparak kaya oluşumlarını parçalıyor. Taş parçaları havaya fırlıyor. Bir tanesi güverteye çarpıyor ve adamlarımdan birini ezerek kan sıçratıyor. Kalkandaki havayı toplayıp o ağır kaya parçasını denize yuvarlamak için kullanıyorum ve ağırlığı bizi batırmadan önce onu küpeşteye çarparak parçalıyorum. Ceset peşinden denize yuvarlanıyor.

Harren. Adamın adı Harren'dı ve iyi bir korsandı. Öfkeyle, büyümün son kalıntılarını yelkenlere fırlattım.

"Ateş!" Ben kükrüyorum, Silas da "Ateş!" diye bağıyor.

Red ve Atticus hedeflerini buldular. Barut yakılır ve her iki ön silah da direği tehlikeli bir şekilde titreten bir güçle patlar. Bir flaş var -Çarpışmanın etkisiyle diğer gemiden dumanlar yükseliyor.

Kemerimden dürbünümü çıkarıp içinden bakıyorum. "Bu bir isabet. Tanrılara şükürler olsun, onları yakaladık. Tekrar ateş! Ve biri Risa'yı bana getirsin!"

Azrail'in Kaderi'nin altında dalgalar yuvarlanıyor, tsunaminin yükselttiği dalgalar. Dürbünümü bir kenara bırakıp dümeni kavıyorum ve gemiyi elimden geldiğince sabit tutmaya çalışıyorum. Gerisi Atticus ve Red'e kalmış.

Şimdi bir şansımız olabilir. *Iron Minstrel*'deki su-kullanıcıları muhtemelen enerjilerini geminin hızına yardımcı olmak ve o büyük dalgayı yaratmak için kullandılar. Bizimle savaşmak için ellerinde çok az şey kalacaktır.

Adamlarımdan biri Risa'yı kolundan çekerek güvertenin merdivenlerini tırmanıyor. Bu sefer bana hizmet etmekten pek de mutlu görünmüyor.

Bana ulaştığında ve ben konuşmak için ağzımı açtığımda, Red'in silahı tekrar patladı.

Ve Harrow'un Labirenti'nin kayalıklarında yankılanan kulakları sağır eden bir çatırtıyla, *Iron Minstrel*'in mizana direği ikiye ayrılır. Üst yarısı yana yatar, sonra bir yelken ve arma karmaşası içinde yere çöker.

"Lanet olsun!" diye uluyor Silas ana güverteden. "İşte böyle yapılır! Bu iş böyle yapılır!"

Yanımdaki yerinden kımıldamayan Cal'a yan gözle bakıyorum. "Şimdi kardeşin hakkında anlatacak bir hikayen olacak. O atışı yaptığı için ona bir sandık dolusu para vermeyi düşünüyorum."

"Şimdi mi?" Cal cevap verir. "Peki ya ben, bizi Labirent'ten geçiren adam?"

"Bana deli diyen adam ödül mü istiyor?" Ona bir kaşımı çattım. "Bunu düşüneneğim. Belki seni hapisten kurtarırım ve ödeşmiş oluruz."

Cal benim yanımda hiç olmadığı kadar sert bakıyor. Öfkeli olduğu doğru, kaba da olabiliyor ama bana hiçbir zaman bugünkü kadar cüretkârca meydan okumamıştı.

"Bunu düşüneneğimi söyledim," diyorum ona, ses tonumda daha az asitle. "Yorgunuz, sen ve ben -kemik yorgunuyuz ve hala savaşmamız gereken bir savaş var. Daha sonra bir şeyler içeriz ve tüm bunları unuturuz."

"Bu doğru, Kaptan," diyor. "Bir şişe romun düzeltmeyeceği hiçbir sorunuz yok." Risa'nın ve yanındaki korsanın yanından omuzlarını kaldırarak geçiyor ve ona tek bir kelimeyle hitap etmek için duraklıyor: "Yakında." Ana güverteye çıkan merdivenlerden aşağı inerken orta parmağını bana doğru kaldırıyor.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi Risa'ya çeviriyorum. "O bir sıçan piçi."

Saçları çözülmüş ve yüzü kan nehirleri arasında narin, kemik beyazı bir oyma gibi. Gözlerinde öyle keskin bir dehşet var ki kalp atışlarım tekliyor.

"Sorun yok, minnow." Ona doğru uzandım. "Onları şimdi yakaladık. Bunun bitmesi uzun sürmeyecek. O dalga korkunç olmalı, ama-"

"Hadi şu işi halledelim," diyor sıkıca.

"Tamam o zaman." Arkadaşıma başımla selam veriyorum. Onu depoda birlikte yakaladığım korsan o ve Cal başka işlerle meşgulken dümene geçmeye alışık. "Bir dakikalığına dümeni tut. O güzel ağzını benim için aç, minnow."

Risa dizlerinin üzerine çöktü.

RISA

Bash'in dölünün tuzlu ve zengin tadı dilimdeyken, navigasyon odasının kapısından kavgayı izliyorum.

Reaper's Fate, *Iron Minstrel*'in yanına yanaşıyor ve korsanlar diğer gemiye doğru sallanıyorlar. *Minstrel*'deki iki büyü kullanıcısı tüm enerjilerini kullanmış olmalı, çünkü savaşta rüzgâr ya da su kullanıldığını görmüyorum. Ancak korsanların şanssızlığı, düşman mürettebatının tabanca ve tüfeklerle donatılmış olması ki bunlar Atticus'un satın aldığından bahsettiğinden çok daha kaliteli görünüyor.

Iron Minstrel'in kırık direği ve gevşek yelkenleri güvertesini görmemi kısmen engellediği için çok fazla ayrıntı göremiyorum. Tek seçebildiğim, hareket eden bedenlerden oluşan bir karmaşa ve ara sıra patlayan bir silah sesi.

Ne zaman bir atış yapılsa, korkuyorum. Tanrıçaya dua ediyorum, tılsımı öpüyorum ve elimde sıkıyorum, yardım etmesi için yalvarıyorum, ama bu sefer yanıt yok, büyü dalgası yok. Ve o güç olmadan, çaresizim.

Korsanlar katlediliyor. Bunu biliyorum. O kadar çok ateş edildi ki - tabancalar ve tüfekler yanlış ateşleme ve isabetsizlik konusunda kötü bir üne olsalar da, bu kadar yakın mesafeden düşman her atışı ıskalamış olamaz. Güvertede birbirine yığılmış birkaç ceset seçebiliyorum; bazıları korsan, bazıları yabancı.

Korku içimde çalkalanıyor ama hiçbir şey yapamıyorum. Beklemek ve izlemek dışında hiçbir şey.

Ona ne yaparlarsa yapsınlar, *Iron Minstrel*'in denizcilerinin Bash'i öldüremeyeceğini bilmek biraz olsun içimi rahatlatıyor. Ölümsüz Korsan Lordu bana geri dönecek, eğer sabırlı olabilirsem.

O gerçekten ölümsüz değil, değil mi? Ve ben onu bitirmek için mükemmel bir konumdayım.

Serseri bir kurşun kulağımı sıyrıp geçiyor ve kapı çerçevesine saplanıyor. Bu kıl payı kurtuluştan sonra, Bash'in daha önceki emrine itaat ediyorum ve alçakta, gözden uzakta kalarak oturuyorum. Eğer korsanlara yardım edemiyorsam, en azından ölmekten kurtulabilirim.

Bir süre oturuyorum, sonra yığılıyorum, sonra da döşeme tahtalarının üzerine uzanıyorum. Tılsımın büyüsünü yönlendirmek ve Bash'in seks yoluyla enerjimi çekmesi arasında tükendim. Yorgunluk aniden, beklenmedik bir şekilde, kendi türünde bir tsunami gibi üzerime yıkılıyor. Bağırışları, silah seslerini ve çarpışan bıçakların çınlamasını dinlerken gözlerim kapanıyor.

Iron Minstrel'in güvertesinden büyük bir çılgılık yükseldiğinde irkilerek uyanıyorum. Biri zafer kazanmıştı ama kim olduğundan emin değildim ve dışarı bakacak gücüm de yoktu. Kıpırdamadan yatıyorum, gıcırdayan kalasların, bağırılan emirlerin ve uzaktan gelen bot seslerinin belli belirsiz farkındayım.

Iron Minstrel bir köle gemisi ya da Bash öyle sanıyor. Gemide köleler var mı merak ediyorum. Kurtarıldıklarına sevineceklerdir. Belki Bash içlerinden benden daha çok seveceği birini bulur. Bulsa bile umurumda değil. Hiç umurumda değil.

Göz kapaklarım yorgunluğumun etkisiyle tekrar kapanıyor. Bunu takip eden bulanık uykuda, Aisu'yu ve annemi hayal ediyorum, ruhumda sürekli mırıldanan endişenin düşük nakaratından doğan bir kabus. Beynim bastırılmış endişenin o alçak sesini yükseltiyor, keskinleştiriyor ve annemin bacaklarının koparıldığı, böylece onu esir alanların deliklerine tam ve sınırsız erişim sağlayabildiği çarpık bir imgeye dönüştürüyor - Aisu'nun vücudu gerginlikten yarılacak kadar büyük bir horoz tarafından kazığa oturtuluyor.

O kadar canlı ki uyandığımda sertçe öğürüyorum ve neredeyse navigasyon odasının zeminine kusuyorum. Ama safrayı tutuyorum. Çılgılık atmıyorum ya da ağlamıyorum.

Amacımdan sapmama izin verdim-eski hayatımda sevgime ve sadaketime hakkı olan tek iki kişiyi kurtarmak. Ben nasıl kızım? Nasıl bir arkadaş?

Bash'e onlardan bahsetsem, bana yardım eder miydi? Umursar mıydı? Benden hoşlanıyor gibi görünüyor ama rotasını değiştirip birkaç rıhtım kurdu için adamlarını riske atacağını düşünemiyorum. Kurt'un ve Cal'ın emirlerine uymak zorundayım.

Keşke. Bunu yapmak bana çok acı verecek ama hayatımdaki pek çok korkunç şeyi atlattığım gibi bunu da atlatacağım.

Cal yanımdan geçerken "Yakında" diye mırıldandı. Çok geçmeden Kaptan'ı öldürmek için doğru zamanın geldiğini bana bildirecek. Bundan kurtulmama yardım edecek. Ve sonra yollarımız ayrılacak. Başka bir gemiye binip Knockaine'e döneceğim. Aisu ve Sylvie'nin güvende olduğundan emin olacağım ve *Kraliyet Orkidesi*'nin fahişesi olarak yeni hayatıma başlayacağım. Korsan Lordu'nun beni öptüğünde aldığı tadı unutana kadar en güzel ve güçlü erkeklerle sevişeceğim.

Uykum beni duygusal olarak mahvetmiş olabilir, ancak bana biraz fiziksel güç verdi - kendimi ayağa kaldırmaya ve navigasyon kabininden topallayarak çıkmaya yetecek kadar.

Cal'ı dümende gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onun rehberliğinde, doğal rüzgârları kullanarak *Iron Minstrel*'den yavaşça uzaklaşıyoruz.

Bir an için Bash yerine Cal'i öldürme dürtüsü geldi içimden. Nedenini bilmiyorum ama o bir karmaşa ve ben onun gitmesini istiyorum.

Parmaklarım Beirgid'in tılsımının etrafında kıvrılıyor ama tılsım hareketsiz kalıyor. Görünüşe göre ne zaman harekete geçeceğini kendisi seçiyor - ya da belki de sadece bir kez işe yarıyordu. Bu düşünce kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Kendi gücümü istiyorum, sadece güzel ve zeki bir kadının cinsel ya da zihinsel gücünü değil. Ham, vahşi büyüünün tadına baktım ve artık başka hiçbir şeyin beni tatmin edemeyeceğinden çok korkuyorum.

Cal'la konuşmak üzereydim ki Red'in uzun yayıyla ana güvertede durduğunu fark ettim. Darmadağınık ve kanlar ama hayattaydı, ki bu da arkasında sıralanan sekiz ceset için söyleyebileceğimden daha fazlası. Mürettebatımızın sekiz üyesi . Örümcek yengeçler ve dev kaya parçaları yüzünden ölen diğerlerinden bahsetmiyorum bile.

Umarım *Demir Ozan*'ı yenmek fedakârlıklarına değmiştir.

Silas, Red'e, "Hedefi nişan al, delikanlı," diye sesleniyor ve sesini duyunca içimi bir rahatlama kaplıyor. Ölüler arasında olmadığı için çok rahatladım. "Ateş serbest!"

"Emredersiniz efendim," diye cevap verir Kızıl. Alevli bir oku yerine yerleştirir ve *Minstrel*'e doğru ateşler. Düşman gemisi bir anda bir alev kükremesiyle tutuşur.

Kalbim boğazıma kaçıyor, beni boğuyor. "Gemide köleler var mıydı?" Cal arkasını döndü. "Lanet olsun! Bir adama böyle sinsice yaklaşma."

"O gemide insanlar var mı?"

"Evet, *Minstrel*'in mürettebatından geriye kalanlar, iki silahşör ve kaptan. Güvertenin altında bir tutma alanı ve zincirler bulduk ama Tanrılara şükürler olsun ki köle sevkiyatını çoktan bırakmıştı. Ambarımızda başka bir ağlayan köle kafilesi olmasını ve bir sonraki limana kadar erzak stoklamak zorunda kalmayı hiç istemedim. Hayır, bu sefer daha iyi bir şeyimiz var."

"Daha iyi bir şey mi?"

Alt güvertede, ceset sırasından çok uzakta olmayan kargo yığınlarına başıyla işaret ediyor. "İpekler ve danteller, meyveler ve baharatlar ve birkaç *hannas* karışımı. Gerçekten satabileceğimiz mallar. Sadece bu da değil, *Minstrel* şimdiye kadar gördüğüm en güçlü *cinnar*'ı taşıyordu." Bash'in kaptan paltosu ve şapkasıyla hareketsiz durduğu baş güverteye doğru bakıyor. "Arawn'la buluşmaya gitmeden önce son bir zengin vurgun."

Sesimi alçaltıyorum. "Yakında dedin. Ne kadar yakında?"

"Daha sonra bozulmayan ganimetleri bırakmak için saklandığımız yere gideceğiz. Sonra da geri kalanını satmak için yere gideceğiz. Suggton'un bunun için en iyi seçenek olduğuna onu ikna etmelisin."

"Suggton? Bu bir liman mı?"

"Limandan çok bir ada, adadan çok da kemiklerin üzerine kurulmuş bir kasaba. Kötü bir yer, ama bu tür mallar için bol miktarda teklif verecekler, eğer lanet olası Kaptan onları satmamıza izin verirse. En son bir yük *cinnar* aldığımızda, bize okyanusa attırdı. Mahvedeceği hayatlardan sorumlu olmayacağını söyledi. Lanet olası yumuşak kafa."

"Ondan bu yüzden mi bu kadar nefret ediyorsun?" "Daha fazla nedenim var."

"Onları tanımak isterim. Sen bir hikaye anlatıcısısın, bana bir hikaye anlat."

Cal . "Sadece sorunun sana düşen kısmıyla ilgilen ve hazinedeki durağımızdan sonra Suggton'a gitmesini sağla. Ve eğer yapabilirsen *zinari* atmasını engelle. Suggton'a vardığımızda sen onu halledeceksin, ben de senin kurtulmanı sağlayacağım. Sen koşarak Knockaine'e dönersin, ben de istediğimi alırım."

"Hangisi?"

İlk başta beni yine başından savacağını düşündüm ama kızıl sakalını kaşıyıp mırıldandı: "Köle tacirlerini kovalamaktan bıktım. Ravensbeck'te limana yanaşamayan bir gemide olmaktan bıktım, anlıyor musun? Red ve ben işe alındık ve bu gemiye atandık, ama hiç de beklediğim gibi değil. Sonunda bizi Ravensbeck'e götürebilecek farklı bir kaptanı olan farklı bir gemide yer bulmalıyız. Orada bir evimiz olabilir, Red ve ben."

ve sonra korsanlığı bırakıp düzenli ticarete, tüccarlığa, yolcu taşımaya ve benzer işlere girecekler. Saygın bir iş. Ayrıca, Kaptan'ın sahip olduğu güçlere sahip olmak hiç kimsenin doğasında yoktur. Haksız bir avantajı var. Bu iğrenç bir şey, ürkütücü olmasından bahsetmiyorum bile."

"Kardeşin kadar batıl inançlı görünüyorsun," diyorum alaycı bir şekilde.

"Asla," diye tersledi. "Kardeşim bir aptal ve hayalperesttir. Silahı ya da yayı iyi ama başka bir şey yapamaz. Yine de o benim kanımdan ve ona bakmak, ikimizin de dünyada yükselmesini sağlamak benim görevim."

Sonraki kelimelerim ancak bir nefesten ibaret. "Bunların hiçbirisi Kaptan'ı öldürmek için iyi sebepler değil."

"Aile ve gelecek yeterli bir sebep." Bana hesapçı bir bakış fırlatıyor ve bir kayadan kaçınmak için gemi dümenini çeviriyor. "Senin de onun ölmesini istemek için nedenlerin var. Ama benim yardımım olmadan bundan kurtulman mümkün değil, anlıyor musun?"

"Muhtemelen haklısın," diye kabul ediyorum. "Suggton mu dediniz?" "Evet. Suggton."

Ana güverteye indiğimde, cesetlerin sırası boyunca yürüyorum. Aralarında ikinci dümençi, Bash'in beni depoda sakso çekerken yakaladığı kişi de vardı. Bir an için ayaklarının dibinde duruyorum, şaşkın ve kederli. Bir korsana göre yeterince iyi biriydi.

Sekiz kişi arasında tanıdığım tek kişi o. Diğerlerini tanıyorum ama isimlerini öğrenemedim.

Yamalı bir eldivenle sarılmış bir el omzumu sıkıyor. "Labirent'ten çıktıktan sonra Arawn'la buluşmak için yan tarafa gönderilecekler."

Silas'ın yüzüne bakıyorum. Alnında bir yara var ve siyah saç örgülerinde kan birikmiş.

"Sürekli silah sesleri duyuyordum," dedim ona. "Hiçbirinizin hayatta kalamayacağını düşündüm."

-Kaptan hariç tabii ki."

"Evet, mükemmel silahları vardı. Gördüklerimden daha iyilerdi. Gizli silahları. Eğer bunları önceden bilseydik, daha iyi hazırlanabilir ve daha az adam kaybedebilirdik." Ağır ağır iç geçiriyor. "Diğer köle gemilerinin hiçbirinde böyle silahlar yoktu. Bu büyük olanıydı. Filonun amiral gemisiydi."

"Yani Bash şimdi görevini tamamlayacak mı?"

Silas yüzünü buruşturur ve dişlerini sıkar. "Keşke kötülüğün kökünü kazımak bu kadar kolay olsaydı, aşkım. Ama korkarım ki öyle değil. Senin için bir görevim var; erkeklerin kamarasına git ve Faris'in senin yardımına ihtiyacı olup olmadığına bak. Aşağıda can çekişen birkaç yaralımız var."

"Elbette." Tereddüt ediyorum, sonra sessizce "Kaptan beni ararsa, ona nerede olduğumu söyler misin?" diyorum.

"Yapacağım. İkinizin yaptığı gösteriyi beğendiğimi söylemeliyim." Yarım bir gülümsemeyle idare ediyor. "Merrina'yla olan buluşmalarını izlemek eğlenceliydi ama seninle olan hali Beirgid'in kendi göğsü kadar ateşli. Yanılmıyorsa, direğe karşı sevişmesi bu konudaki son sözüydü - seni almasına izin verilen tek kişi o."

"Öyle bir şey söyledi," diye mırıldandım. "Önerdiğin gibi gidip Faris'in yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

"Bir öneri değil, aşkım. Bu doğrudan levazım subayından gelen bir emir. Sen de mürettebattan birisin, değil mi?" Bana sıcak bir gülümseme ve göz kırptı. Ama gözlerinde keder var ve bu gülümsemenin ona neye mal olduğunun farkına güvertenin altına iniyorum.

Faris mürettebatın kamarasının bir köşesine derme çatma bir şifa merkezi kurmuş; burada yedi adam battaniyelerin üzerinde ya da hamaklarda yatıyor. Onlardan birinin yanında diz çökmüş, sarı cübbesi etrafında toplanmış. Açık bir yaraya krem sürmeye çalışırken elleri titriyor. Enerjisinin çoğunu en kötü yaraları iyileştirmek için kullandığına şüphe yok ve şimdi bitkin düşmüş durumda.

"Bırak ben yapayım." Yanında diz çöktüm.

Zeytin rengi teni terden sırlanmış, göz kapakları yorgunluktan şişmiş ve pembeleşmiş. "Ellerini temizlemek için önce şu tonikten biraz sür." Yakındaki tahta bir kutunun içindeki şişeyi işaret ediyor.

Sonraki iki saat boyunca, o ve ben sıkı bir sessizlik içinde birlikte çalıştık; bu sessizlik sadece onun ara sıra verdiği keskin talimatlar ve yaralıların iniltileriyle bozuluyordu.

"Keşke savaşta yardım edebilseydim." Bir korsanın ezilmiş parmaklarındaki kanı elimden geldiğince nazikçe siliyorum, sonra Faris kırık parmakları dikerken adamın alnını okşuyorum. "Tılsımımı tekrar kullanmayı denedim. İşe yaramadı. Sonra o kadar yorgundum ki uyuyakalmışım, elimde değildi."

Faris başını sallar. "Büyülü yorgunluk. Bunu çok iyi bilirim. Bazı içinde bir güvenlik önlemi vardır. Büyük olasılıkla tılsım işe yaramaz çünkü vücudunuzun kaynaklarının azaldığını hissedebilir."

Umut kalbimde tutuşuyor. "O zaman tekrar çalışacak mı?"

"Öyle umuyorum. Biraz dinlendikten sonra ve ihtiyacın büyük olduğunda."

"Bu iyi haber." Minnettar bir kahkaha attım ve hemen

Mürettebatın çoğu ölmüş ya da yaralanmışken böyle bir ses çıkardığım için kendimi çok kötü hissediyorum. "Aman Tanrım, özür dilerim. Sadece... onu tekrar kullanabileceğim için rahatladım."

"Anlıyorum." Faris hastamızın ağzına bir kaşık tonik uzatıyor. "Başkalarına yardım etmek için ihtiyaç duyduğunuz güçten yoksun olmak acı verici." Tonik şişesini kapatıp çantasına geri koyarken dudakları geriliyor.

"Elinden geleni yapıyorsun," diye mırıldandım. "Gemide olduğun için şanslılar." "Belki de. Yine de benden daha iyi bir şifacı bulabileceklerinden şüphem yok."

Buradayım çünkü Kaptan'ın Korsan Kral'ın hizmetine girmeden önceki bir arkadaşayım."

Bir anda ilgim arttı. Bash'in kökenini çok az düşünmüştüm. "Bu hayatı nasıl seçti?"

"Bu hikâyeyi en iyi Kaptan anlatır - ya da süslü bir versiyon istiyorsanız belki Cal anlatabilir. Ben sadece kendimize rağmen ebeveynlerimizin yolundan gitmeye meyilli olduğumuzu söyleyeceğim." Faris taktığı kemik boncuklu kolyelerden birine dalgınca dokunuyor. "Hayat onu seçti de denebilir."

"Yani Bash'in ailesi korsan mıydı?"

"Babası bu işte kariyer yaptı, evet. Gerçi o haydut bir korsan, Korsan Kral gibi yüksek bir güce hesap vermekten hoşlanmayanlardan biri. Bash annesinin kim olduğunu bilmiyor. Tanrı doğumlu olduğunu söylemekten hoşlanıyor."

"Gücünü göz önünde bulundurursak çok da uzak bir ihtimal değil." Diz çöktüğüm yerden sertçe kalkıyorum. Tüm vücudum ağrıyor ve cildim kirli, tuzla kabuk bağlamış, ter ve dumanla dikilmiş gibi hissediyorum. Koltuk altımı kokluyorum ve irkiliyorum.

Faris kıkır kıkır güler. "Labirent'ten çıktıktan ve adamlar bir şeyler yedikten sonra hamamlar çok talep görecek. İsterseniz en iyisi şimdi bir tane içmek."

"Yardım etmeye devam etmek istiyorum."

Faris başını sallar. "Minnettarım ama Kaptan'a hizmet etmek istiyorsan dinlenmen gerek."

"Sen de dinlenmelisin."

"Yakında yapacağım. *Minstrel*'den kurtardığımız *hannalardan* bazılarını da gözüme kestirdim. Diğerlerinin arasında uyku getiren bir karışım var ve bu adamlar rahatça dinlendikten sonra ondan tam bir çubuk içmeyi planlıyorum."

"Bu hoşgörüyü hak ediyorsun."

Gitmek için döndüm ama sertçe "Risa" dedi. Ona tekrar bakıyorum.

"Gerçekten bizimle olmadığını sanıyordum," diyor. "Arkadaşıma zarar vermek istediğinden şüphelenecek kadar ileri gittim. Ama dün gece ve bu sabah, bu gemiye ve kaptanına olan sadakatinizi gösterdiniz. İyi hizmet ettiniz ve iyi niyetli olduğunuza inanıyorum."

Midemde suçluluk duygusu çalkalanıyor ama "Teşekkür ederim Faris" demeyi başarıyorum.

Yaralı adamlardan biri konuşur. "Belki daha sonra dönersin, değil mi ufaklık? Görev sırasında yaralandığımıza göre diğer bölgelerimize de biraz ilgi gösterirsin, değil mi? Güzel bir kızın dudakları arasına boşalmaktan daha iyi bir ağrı kesici olmadığını duymuştum."

Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum. "Kaptan'a sormam gerekecek. Bunun onu memnun edeceğinden emin değilim."

"Bu Kaptan'ı memnun etmez," diyor kapı aralığından bir ses. "Bu Kaptan'ı hiç memnun etmez."

RISA

Bash arkamda duruyor, dağınık kahverengi saçlarına ve tırnaklarımın yanağında bıraktığı kırmızı çiziklere rağmen baskın bir varlık. Şapkasını ve paltosunu bir yerlerde bırakmış ve gömleğinin kollarını zamanki dikkat dağıtıcı tarzda dirseklerine kadar kıvrımış.

Beni acımasızca inceliyor. "Eğer burada işin bittiyse..."

"Öyleyim. Ben de tam banyoya gidiyordum."

"Mükemmel. Size katılacağım." Koluma girdi ve beni mürettebatın kamerasından mutfığa doğru çekti. Yolda soğumakta olan sıcak pastırmalı bisküvilerden bir çift kaptı ve ikisini de bir elinde tuttu. Muhtemelen başka birinin parmaklarını yakarlardı.

"Banyoda bana katılmanı istemiyorum," diye itiraz ediyorum. "Güvertede sana ihtiyaç yok mu? Navigasyon, emirler ve benzeri şeyler için? Ya daha fazla örümcek-yengeç varsa? Ya-"

"Ben boşum." Sesi boğazından boğuk ve acı verici bir şekilde çıkıyor. "Sihrim tükendi, bu da beni işe yaramaz yapıyor. Ama şu anda seni beceremem, anlamıyor musun? Sertleşemem, bu kadar çok adamımın ölümünü izledikten sonra olmaz. Örümceğin içtiği, ezilen, savaşta ölenler ve tüm o yaralılar - bu lanet olası bir karmaşa hata değil."

Banyo odasının kapısını açacak kadar uzun süre beni bırakıyor. İçeride, füme camı loş bir gün ışığının içeri girmesine izin veren bir lomboz var. Oda küçücük, nefesimi kesen ağır bir buharla kaplı.

Kemik rengi fayanslar tavanı, duvarları ve küvetle aramızdaki zemin şeridini kaplıyor. Her karo nemden kayganlaşmış.

"Örümcek yengeçler için endişelenmenize gerek yok," diye devam ediyor Bash, pastırmalı bisküvilerden birini bana uzatırken. "Güneşi sevmiyorlar gibi görünüyor. Bazılarının kayalardan sürünerek yüzeyin altına indiğini gördük, bu yüzden gün ışığında onlardan korkmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Cal ve Silas her şeyi altında tutuyor ama büyümü geri kazanıp onlara yardım edeceksem bir şekilde sertleşmem gerekiyor. Belki bir banyo ve seni görmek işe yarar." Banyonun dolu olduğunu belirtmek için boncukları dışarıya asıyor, kapıyı kapatıyor ve bisküviden kocaman bir ısıruk aldıktan sonra kalın bir sesle, "Kıyafetlerini çıkar," diyor.

Ruhumda tanıdık, kaynayan bir isyan yükseliyor; bana ne zaman emir verse ortaya çıkan bir kızgınlık. "Önce sen."

Kahverengi gözleri huzursuz bir öfkeyle parlıyor. "Sana bir emir verdim. İtaat et

Ben."

"Başüstüne, Kaptan." Sahte bir selam veriyorum, ama hiçbir hareket yapmıyorum

soyunuyorum. Bunun yerine, bana verdiği bisküviden bilinçli bir ısıruk alıyorum ve bakışlarını tutarak yavaşça çiğniyorum.

"Kızgınsın." Sesi alçak, gergin, sanki ölçülü ve makul olmaya çalışıyor ve bunu çok zor buluyor. "Kızgınsın çünkü sadece benim olmanı istiyorum."

"Bunu sadece beni büyü kullanırken gördüğün için istiyorsun. Benden gerçekten hoşlandığın ya da bana saygı duyduğun için değil, ek güçle birlikte senin ideal kadın kavramına daha yakın olduğum için. Büyü sayesinde saplantına daha da çok benziyorum, bu yüzden beni tamamen kendine saklaman gerekiyor. Beni paylaşma fikrine katlanamıyorsun, tıpkı Korsan Kral'ın muhtemelen senin var olduğunu hatırlamayan kızıl saçlı kraliçesini becerme fikrine katlanamadığın gibi

."

"Kapa çeneni." Bisküviden arta kalanı bir kenara atıp bana bir adım daha yaklaşıyor, buharın altın sarısı sıcaklığı aramızdaki havayı bulandırıyor. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Aptal olduğunu biliyorum."

"Son zamanlarda bana böyle seslenen tek kişi sen değilsin," diyor dişlerini sıkarak. "Soyun, Risa, yoksa kıyafetlerini sırtından yırtarım."

Beş parmağımın ucunu da göğsüne, tam kalbinin üzerine koydum ve gömleğinden bir avuç kopardım. "Dedim ki. Önce sen. Önce sen." Ve toplanmış kumaşı çekiştiriyorum.

Gömlek nemli ve iyice yıpranmış, birkaç yeri zaten yırtılmış ve keskin çekişimle yırtılıyor, göğsünün büyük bir bölümünü çıplak bırakıyor. Bu kadar kolay açılmasını beklemiyordum ve elimdeki kumaş parçasına bakarak biraz soluklandım.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve şaşkınlıktan küçük, soluksuz bir kahkaha atıyorum. "Kahretsin. Sanırım sana bir gömlek borçluyum."

Ağzından bir mizah titremesi geçiyor. "Maaşından keseceğim." Uzanıp elbisemden iki avuç alıyor ve güvertenin altında seviştiğimizde yaptığı gibi yırtarak açıyor.

"Bunu yapmayı bırakmalısın yoksa hiç kıyafetim kalmayacak. Zaten ödünç giysilerle yaşıyorum."

"Bir sonraki durağımızda bunu düzeltmemiz gerekecek."

Bisküviden bir ısırık daha alıyorum. Yağlı ve yoğun ama saatlerdir bir şey yememiştım ve bunun şimdiye kadar yediğim en güzel şey olduğuna eminim.

"Bir sonraki durağımız, ha? Nerede olacak peki?"

"Gizli bir saklanma yerimiz, Koy dediğimiz bir yer. Sonra da *Demir Ozan*'dan aldığımız ganimeti satabileceğimiz bir ticaret limanına. Şey... tüm ganimeti değil. Bazılarının atılması gerekecek."

"Neden?"

"Çünkü insanları seks tüccarları kadar kesin bir şekilde köleleştiren *cinnar* yap."

"Ama *cinnar* alıp almamak onların tercihi," diye karşı çıkıyorum. "Ayrıca, doğrudan kullanıcılara değil, bir bayiye satacaksınız. Bayinin bununla ne yapacağı onun tercihi. Ekibiniz ekstra parayı kullanamaz mı? En azından bunu tazminat olarak görebilirsiniz. Evet, işte bu - *Minstrel* savaşında ölen korsanların aileleri için tazminat."

Kararlı bir şekilde göğüslerime bakıyordu ama tekrar başını kaldırdı. "Bu iyi bir öneri."

"Güzelliğim kadar beynim de var," diyorum alaycı bir şekilde. "Manzara sana iyi geliyor mu?" Biraz öne eğilip omuzlarımı sallıyorum ve göğüslerimin zıplamasına izin veriyorum.

Ama gözlerini kapatır. "Keşke işe yarasaydı. Ama tek görebildiğim barut yanıkları, kan sıçramaları ve etleri, yüzleri delip geçen kurşunlar-tanrılar." Öfkeyle botlarını ve giysilerinin geri kalanını çıkararak arkasını dönüyor. "Bir adamın aletini kesip derisini soyabilirim ama iş kurşunla ölüme gelince buna dayanamıyorum. Delirmiş olmalıyım."

"Hiç sanmıyorum." Suyun içine kayışını izliyorum, vücudunun kıvrak gücü karşısında kalbim hızlanıyor. Zihinsel durumu hakkında doğruyu söylüyor; aleti gevşek, en ufak bir uyarılma seğirmesi yok.

Yemeğin son lokmasını da ağızıma tikiştirdikten sonra harap olmuş elbisemi çıkarıyorum ve kendimi banyoya bırakıyorum. Buharı içime çekiyorum ve sıcak su yorgun uzuvlarımı rahatlatırken rahat bir nefes veriyorum. "Sen deli değilsin. Bunu hak eden insanlara hiç vicdan azabı duymadan eziyet edebiliyorsun. Ama kendi adamların öldüğünde, onların yasını tutuyorsun. Bu sadece akıllı başında değil, aynı zamanda doğal da görünüyor."

"Hm." Suyun altında batıyor, kahverengi saçları koyu ıslak ve yakışıklı yüzü akarken tekrar çıkıyor. Yanağındaki dört kırmızı çizgi beni rahatsız etse de onları yaptığım için pişman değilim. Belki de onun kırılğanlığını gösterdikleri içindir, ki bu da bana yakın gelecekte ona ne yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

Ya onu öldürmeyi reddedersem? Ya Cal'i, Kurt'u ve diğer herkesi görmezden gelirsem ve Bash'le beni kabul ettiği sürece bu şekilde yaşamaya devam edersem?

Ama beni sonsuza dek istemeyecek. Ben onun için bir yer tutucuyum, bir yedek.

Burada aptal olan benim. Bess'in beni uyardığı şeyi yaptım. Çizgileri bulanıklaştırdım, seksle içten sevgiyi birbirine karıştırdım. İstemeye hakkım olmayan şeyleri istiyorum. En iyisi daha fazla bağlanmadan önce korkunç amacıma devam etmek.

Onu sadece başka bir hedef olarak düşünmeliyim. Sadece zevk alınacak bir beden. "Seni baştan çıkaracağım Kaptan," diyorum usulca, ona doğru sürüklenerek

Buharın içinden. Fazla uzağa gitmeme gerek yok; küvet iki kişi için küçük ve bacaklarımız zaten birbirine dolanmış durumda. "Rahatla ve sana yeteneklerimi göstermeme izin ver. Ama gözlerini kapatma, bana bakmaya devam et. Görüşünü savaştan başka bir şeyle doldur."

Gemi aniden yana yatıyor ve banyodan su fişkırıyor. Bash ben donup kaldık ama ne bir çarpma ne de bir titreme oldu. Cal geminin yoluna çıkan her türlü engelden kaçındı.

Bash'e , göğüslerim sol koluna değene kadar pozisyonumu değiştiriyorum. Elim göğüslerini kavıyor, dolgun kasların tadını çıkarıyor ve sonra bir tırnağımla göğüs uçlarını okşamaya başlıyorum, bir yandan da bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum. İfademi yumuşak ve baştan çıkarıcı tutuyorum - kirpiklerim biraz aşağı indirilmiş, ağızım ayrılmış, boynum ve omuzlarım tam olarak açılmış, boğazımın ve köprücük kemiklerimin hatlarını en iyi şekilde ortaya çıkarıyor.

"Saklandığın yeri ziyaret ettikten sonra ticaret yapmak için durmamız gerektiğini söylemiştin," diye mırıldanıyorum, yanağını hafifçe okşayarak. "Saklanma yeriniz Suggtton'a yakın bir yerde mi?"

"Suggtton?" Biraz geri çekildi. "Bu ismi nereden duydun?" "Eve döndüm, rıhtımda. Bir müşterim vardı. ve hep orayı ziyaret etmek istemişimdir."

"Her zaman *Suggtton*'ı ziyaret etmek istemişsinizdir?" Kaşları kalktı. "Güçler adına, Risa, müşterinin sana bir şaka yaptığına inanıyorum. Suggtton kimsenin ziyaret etmek isteyeceği bir yer değil, tabii malını satacak başka yeri olmayan haydut bir korsan değilsen."

"Ama eğer *cinnar* satacaksan, bu işi gölgelerde, daha az tehlikeli bir yerde yapmayı tercih etmez misin?" Göğüs ucunu hafifçe çimdikliyorum ve çenesinin köşesini öpüyorum.

"Bu doğru. , bu gece çok zekisin. Sihir sana yakışıyor."

"Zekamın sihirle hiçbir ilgisi yok," diyorum sertçe, meme ucunu daha sert çimdikleyerek. Nefes alıyor, demek ki acıyı hissetmiş, demek ki -suyun içinden aşağı bakıyorum ve sikinin kalktığını fark ediyorum- çok değil ama sertleşiyor.

"Kastettiğim bu değildi." Bash ıslak eliyle yüzünü siliyor, bu da saç diplerini pırıl pırıl nemli yapıyor. Çene çizgisine öpücükler konduruyorum.

"Tabii ki hayır. Erkekler istedikleri her şeyi söyleyebilir ve bu konuda kendilerine meydan okunduğunda, basitçe açık anlamın kastettikleri şey olmadığını ve bu nedenle herkesin onları affetmesi gerektiğini iddia ederler." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve diğer meme ucunu çimdikliyorum.

"Seni intikamcı küçük cadalog," diye nefes alıyor. Eli çıplak belime dolanıyor, sonra aşağı inip kıkımın yanağını kavırıyor.

"Henüz bana sahip olamazsın." Elinden kayarak kurtuluyorum ve küvetin yanındaki file torbada asılı duran bir kalıp sabuna uzanıyorum. "İkimiz de kokuyoruz. Önce yıkanalım."

Küçük odanın altın sarısı sisi içinde onu tepeden tırnağa yıkıyorum. Kaslarına Bess'in *Kraliyet Orkidesi*'nde bir müşteriye masaj yaparken gördüğüm gibi masaj yapıyorum. Parmaklarımı kafa derisi boyunca gezdiriyorum, sonra dizlerimin üzerinde yükselip sabunu durulamak için üzerine iki avuç dolusu su döküyorum; bu hareket parlayan, ıslak göğüslerimi tam yüzünün önüne getiriyor.

Geniş göğsünü ve sırtını yıkadıktan sonra, mükemmel kıkımın yanakları arasında gezinmek, taşaklarını sabunlamak ve köpüklerle sikini okşamak için zaman ayırıyorum. Parmaklarımın her kaygan ve sıkıcı darbesi onu

Daha da sertleşiyor ve sikinin başının hemen altındaki noktaya ustaca masaj yaptığımda, beni sırtıtan keskin bir zevk iniltisi çıkarıyor.

Sıcaklığın, ışığın ve sıcak suyun olduğu bu rahat cepte, o ve ben yalnızız. Biz banyodayken geminin hareketleri bile o kadar fark edilmiyor. Kendi kulübemizde, Harrow'un Labirenti'nden ve tehlikeden uzakta, karada güvende olduğumuza neredeyse inanabilirim.

Rol yapmanın ne zararı olabilir ki? Hayatına son vermek zorunda kalana kadar, elimden geldiğince biraz zevk ve neşe duymanın?

Sonra vücudumu yıkıyorum, saçlarımı daldırıyorum. Bash açlıktan ölmek üzere olan bir adamın gözleriyle beni izliyor. Bakışlarındaki şiddetli, acı dolu açlık beni şaşırtıyor - sonuçta sekse aç değil. Sık sık sevişiyoruz. Ama yine de beni bütünüyle yutabilecek, içine çekebilecekmiş gibi bakıyor.

Hafifçe titreyen parmaklarımla sabunu torbaya geri koyuyorum. Elim sikinin etrafında bir kez daha dönüyor ve sık dokunuşumla birlikte zorlayıcı bir şekilde sallanıyor. "Hazır olduğunuza inanıyorum, Kaptan."

Bash alçak bir arzu gümbürtüsüyle beni vücuduna yaklaştırıyor. Ucu suyun altında amımı dürtüyor.

"Bir dakika." Parmaklarımı bacaklarımla arasına daldırıyorum ve onun yolunu kolaylaştırmak için kaygan uyarılmanın bir kısmını dışarı çıkarıyorum. Bunu burada yapmak okyanusta yapmaktan çok daha iyi. Knockaine'deyken suda seks yapmak nadirdi ama bazen yerel hamamlarda yapardım. Aisu beni buna karşı uyarırdı. "Oralarda hastalık kapmak çok kolay," derdi. "Sular kirli."

Ama tabii ki Sylvie banyolarda müşterileri baştan çıkarmak için zaman harcamamız konusunda ısrar etti. Sylvie her zaman ısrar ederdi... o kadar çok şeyde ısrar ederdi ki... nefret ettiğim şeylerde...

Lanet olsun.

İçimde bir panik düğümü sıkılaşıırken uzuvlarım kilitleniyor. Rahatlamaya çalışıyorum - Bash'in kollarında esnek ve yumuşak kalmaya çalışıyorum, ama artık bedenimin kontrolü bende değil. Ucunu içime sokuyor, beni sikine doğru itiyor - sorun yok, sorun yok, tek yapmam gereken buna katlanmak - konuşma, hareket etme, sadece katlan -

"Risa." Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor. "Nereye gittin sen?"

Konuşamıyorum. Ben kırık bir bebeğim, kaskatı ve sessiz.

"Sen iyi misin?" Geri çekiliyor, endişe alnını dağlıyor. "Seni incittim mi? Sert ve talepkâr olabildiğimi biliyorum ama ben-tanrım, ben asla-" Sesim boğuk boğazımdan zoraki bir hırıltı olarak çıkıyor. "I... I..."

"Sana dokunmayı bırakmamı ister misin?"

Başımı sallamayı başarıyorum.

"Peki o zaman. Buraya gel." Beni içine çekti, göğsüne yasladı.

Ona yaslanıyorum, sessiz ve acı çekiyorum. Ciğerlerim ve boğazım çok sıkı Zar zor bir yudum hava çekebiliyorum.

Bash alçak sesle, "O her neyse, artık sana dokunamaz," diyor. "Burada hiçbir gücü yok."

Hâlâ içimde. Kıpırdamadan durması, sadece bana sarılması ve beni becermemesi için gereken irade gücü-

Siyah parıltılar gözlerimin önünde dans ediyor.

"Nefes almıyorsun, minnow." Bash'in sesi parıltıyı deliyor. "Benim için nefes al." Eli sırtımda geziniyor, geniş ve sıcak, kaskatı bedenimi biraz rahatlatıyor. "Benimle birlikte nefes al." Göğsü benimkine çarpıyor ve ben de ona uygun bir nefes alıyorum. "Tekrar. İçeri ve dışarı. İşte böyle. Aferin kızıma."

Sözleri beynimde kaynaşan anılarıma çarpıyor. "Ben iyi bir kız değilim," diye fısıldıyorum. "Ben kötüyüm. Ben hayal edebileceğiniz en sefil, en iğrenç pisliğim. Hayır diyemiyorum, ne ona ne de başkasına..."

"Az önce sana soyunmanı söylediğimde beni reddettin."

"Sen farklısın."

"Öyle miyim?" Her yavaş, ağır nefes göğsünü göğüslerime doğru kabartıyor. İçimdeki kalın, sıcak uzunluğu bir istila değil, bir rahatlık Ona doğru kıvrılıyorum, başımı omzuna koyuyorum, bu sırada bacaklarımdaki gerginlik azalıyor.

"Ona hayır diyemeyeceğini söylerken kimi kastettin?" Bash mırıldanıyor.

Şu anda ona annemden bahsedebilirim. Ama buna dayanamam. Birine ondan bahsetmeye başlarsam, kendimi durduramayacağımı hissediyorum ve Bash'in onun benim için kim olduğunu ve bana neler yaptırdığını bilmesine dayanamıyorum.

"Sadece sik beni," diye fısıldıyorum. "Lütfen. Ama nazikçe, eğer yapabilirsen-eğer çok şey istemiyor."

Bash'in elleri kollarımdan omuzlarıma doğru kayıyor, yüzümü dikkatle kavıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Gözlerimin içine bakıyor, içtenlikle

bakışlarında parlıyordu. "Neye ihtiyacınız olursa."

Öne doğru eğiliyor. Tuzlu, ılık dudakları benimkilere dokunuyor, usulca daha derine batıyor ve tatlı bir zevk dalgası bedenimi sarıyor. Sonra Bash beni belimden tutuyor ve sabit, güven verici bir ritimle üzerinde hareket ettiriyor. Kollarımı boynuna doluyorum, ön kollarımı omuzlarına dayıyorum ve kahverengi gözlerine bakarak kendimi onların sıcaklığıyla yıkıyorum.

Birkaç dakika sonra Bash küvetten kalkıyor, vücudumu kendine yapıştırıyor, siki hâlâ içimde. Birkaç havlu aldı, onları çıkardı ve küvetin yanındaki dar fayanslı alana attı. Dikkatlice beni ve kendisini havluların üzerine indiriyor, sikiinin içimden çıkmasına izin vermeden beni sırtüstü yatırıyor.

Bu yeni pozisyonda, nasırlı başparmağı klitorisimi araştırırken, beni daha derine itiyor. Et tomurcuğunun etrafında dönmesinde, onunla oynamasında, onu ikna etmesinde, beni neyin eğip iç çektiğini görmek için beni yakından izlemesinde kaba bir tatlılık var.

Ağzını benimkine doğru indiriyor, tuzla kavrulmuş dudaklarını fırçalıyor. "Bana istediğin zaman 'hayır' de, minnow."

Kelimeleri dilinin üzerine üflüyorum. "Şu anda sadece evet demek istiyorum. Evet... Sebastian... evet... *evet...*"

Aynı anda boşalıyoruz, hafif bir zevk seli, mutlu inlemelerden oluşan bir düet.

"Bash," diye nefes nefese kaldım, yüzümü onun yüzüne bastırdım. "Bash... Tanrılar..."

İnliyor ve ağzımı tutuyor, dudaklarıma karşı derin memnuniyetini mırıldanıyor.

Bash beni havlulara sarıp kamarama taşıdığı anda kendimde değildim. Beni ranzama yatırıyor, ıslak başımın altına bir havlu koyuyor ve çarşafı üzerime çekiyor.

"olduğu sürece uyumamı istiyorum," diyor. "Seni uyandırmayacağım ama daha fazla enerjiye ihtiyacım olursa, sen uyurken içine girebilir miyim? Bizi buradan güvenli bir şekilde uzaklaştırmak çok fazla büyü gerektirecek."

Ben uyurken birinin beni istila etmesi fikri *The Winking Siren*'deyken benim için çok gerçek bir korkuydu ve bu birden fazla kez başıma geldi. Ama Bash'in durumunda, ben uyurken içime gireceği düşüncesi tuhaf bir şekilde iç gıcıklayıcı. Bu yüzden ona gülümseyip başımı sallayarak onay verdim ve o da sessizce, "İyi dinlen, minnow." diyerek kulübeden ayrıldı.

Ana direk yakıcı bir çatırtıyla tam ortadan ikiye ayrılmadan önce Harrow'un Labirenti'nden ve çevredeki akıntılardan kurtulmayı başardık.

Kalan enerjimi mürettebat ipleri kesene kadar havada tutmak için kullanıyorum ve sihrimin son kırıntılarıyla direğin parçalarını kaldırıp denize atıyorum.

Bizi saklandığımız yere götürmek için kalan küçük direk ve yelkenlerle çalışmam gerekecek. Neyse ada buradan çok uzakta değil ve güçlü, olgun ağaçlarla yoğun bir şekilde ormanlık. Bunun yerine başka direk kesebiliriz. Bunu o kadar çok yapmak zorunda kaldık ki, mürettebat bu konuda çok bilgili hale geldi.

Brom ve Silas arma ve yelkenlerdeki değişiklikleri denetlerken, ben de enerjimi tazelemek için Risa'nın kamarasına gidiyorum. Bu sabahki kızıl şafak yalan değildi; gökyüzünde bulutlar birikiyor ve görünüşe göre bizi büyük bir fırtına bekliyor. Sağ salim atlatmak istiyorsak tam güçte olmam gerekecek.

Odasının penceresi kapalı ama içeriye sızan bulutlu ışık ranzanın üzerinde gevşemiş ve rahatlamış çıplak bedenini gösteriyor. Sırtüstü yatıyor, çarşaf bir kenara atılmış ve kızıl saçları yastığın üzerine dökülmüş kızıl mürekkep gibi dağılmış.

Sessizce yaklaşıyorum, göğüslerinin zengin, kremi yumuşaklığına, ipeksi karnının pürüzsüz genişliğine, kalçalarının kalın kıvrımlarına ve amının narin ayrık kıvrımlarına hayranlıkla bakıyorum.

Eskiden en iyi seksin sadece *Kraliyet Orkidesi*'nin saray gibi odalarında, mükemmel saçlara sahip, zarif kokulu, kusursuz eğitimli bir yapılabileceğine inanırdım. Ama Risa dünyama girdiğinden beri, hayatımın en iyi seksini defalarca yaşadım. Bu seferki farklı. Onunla hiçbir şey aynı değil. Sanırım onu ömrümün sonuna kadar becerebilirim ve asla sıkılmam, başka birini arzulamam.

Çekmecelerden birinden Merrina'yla bir zamanlar kullandığımız kayganlaştırıcıdan biraz daha alıp sikimi onunla kayganlaştırıyorum. Kendimi yatağa bırakıp Risa'nın kalçalarının arasına giriyorum ve bacaklarını açarak amının genişlemesini sağlıyorum. Elim aletimin etrafını sarıyor ve dikkatlice küçük deliğine sokuyorum.

Uykusunda iç çekiyor ve bir kolunu yastığın üzerine, başının üzerine atıyor, ama ben içine daha derinden girerken uyanmıyor.

Mükemmel, kadifemsi yumuşaklık hissi, sikimi saran ıslak, davetkâr sıcaklık - bu her şeyin ötesinde bir mutluluk. Bu kadının içinde olmak tüm hedeflerimi ve amaçlarımı yerle bir ediyor. Ne kabadayılığım, ne cesaretim, ne geleceğim ne de geçmişim var; her zaman *burada*, her zaman onunla olmak için duyduğum çılgınca bir ihtiyaçtan başka bir şey yok.

İçine girip çıkarken keskin heyecanlar aletimin uzunluğu boyunca yuvarlanıyor. İhtiyaç, yoğun arzu, yakıcı sıcaklık - yükseliyor, sıkılaşıyor, içime çarpıyor ve her şeyi ona döküyorum. Zevk dudaklarımdan çatlak bir nefesi çekip çıkarıyor, tenime tüylerimi diken diken ediyor.

Enerji vücuduma doluyor, büyümlü rezervlerimin kuru, ağrıyan girintilerini yeniliyor, güzel kızımı doldururken bile beni ağzına kadar dolduruyor. Taşaklarım tekrar tekrar pompalanıyor ve her damla spermi onun rahminin derinliklerine sıkarak sıkıca itiyorum.

Bir an için onu kendi çocuğumla doldurduğumu bilmek için ilkel bir dürtü duyuyorum. Bu mümkün değil, çünkü kendime düzenli olarak beni kısır tutan bir tonik veriyorum. Ama bu dürtü beni ürkütüyor. Bunu daha önce hiç arzulamamıştım.

Yavaşça sikimi Risa'nın uyuyan bedeninden çıkarıyorum. Şaftım ıslak ve pırıl pırıl ve ortaya çıktıkça, kedi dudakları yerine geri düşüyor, pembe ve nemli bir şekilde çevremde geriliyor. Kokusu biraz kasılıyor ve ağzında süt gibi bir damla döl beliriyor.

Sikimin başını o döl altına sokup tekrar içine sokuyorum. Sonra pantolonumu yeniden bağlamadan önce onu sevgiyle okşuyorum. Her ne kadar kalıp onunla oynamak istesem de, daha önümüzde uzun bir yol var.

RISA

Gök gürültüsü ve gri yağmur tabakaları arasında korsanların sığınağına varıyoruz. Demir attığımız yeri zar zor seçebiliyorum; alçak kayalıklarla çevrili küçük bir koy, soluk bir kumsal şeridi ve rüzgârla savrulan kum tepeleri. Kum tepelerinin ötesinde tepelerin lekeli, karanlık şekillerini görüyorum ama kapüşonlu pelerinin içine gömülmekle o kadar meşgulüm ki başka bir şey seçemiyorum.

Atticus içinde bulunduğum kayığı kürekle çekiyor, güçlü kolları beni ve bir avuç mürettebatı uçurumlardan birine doğru itiyor. Kayalığa ulaşmadan kısa bir süre önce kayığı döndürüyor ve kayalığın aslında düz olmadığını, sadece önden öyle göründüğünü fark ediyorum. Kayada dikey bir sırt var ve arkasında karanlık, sessiz bir kanal, adanın kalbine, bir mağaraya açılan bir tünel uzanıyor.

Korsanlardan biri, kayalık duvarların üzerinde ürkütücü gölgeler oluşturan bir fener yakar. Kaya sivri uçları yukarıdan aşağıya doğru uzanıyor ve uzun taş parmaklar alttan yukarı doğru itilerek geçidi uyarı parmakları gibi kaplıyor.

Yanımda, Red yarı anlaşılır bir dua mırıldanıyor ve iki omzunun üzerinden aralıklı olarak birer avuç tuz ve ot atıyor.

"Su zaten tuzlu, Red," diyor Atticus. "Daha fazla eklemenin sana bir faydası olmaz."

"Şans için," diyor Red, ısrarla. "Ve içinde karabiber var, karanlık ruhları savuşturmak için."

Atticus başını sallar ve kürek çekmeye devam eder.

Neyse ki geçit uzun değil. Atticus'un bizi bırakmak için durakladığı ve daha sonra bizi almak için geri döndüğü köhne görünümlü bir rıhtımla sona eriyor.

başka bir korsan ve kargo yükü.

Köhne rıhtımın ötesinde, yıpranmış ahşaptan yapılmış yarım düzine baraka var. Kapüşonumu geriye atıyorum, yanımızda getirdiğimiz ganimetlerden birkaç demet alıyorum ve korsanların peşinden gidiyorum. Soldan dördüncü binanın kapısını açıyorlar ve boş bir odadan geçip arka duvara yürüyoruz.

"Hangi düğüm deliği demiştiniz?" diye soruyor korsanlardan biri, tahtaya bakarak.

"Nazara benzeyen bir göz," diyor Red.

"Evet, işte bu." Korsan düğmeye basıyor ve kulübenin arka duvarı açılarak Atticus'un boyunda bir adamın rahatça yürüyebileceği büyüklükte başka bir taş geçit ortaya çıkıyor. Tünel büyük bir mağaraya açılıyor, çoğunlukla kuru, ama içinde yüksek bir yerde açıklıklar olmalı, çünkü fırtınanın uğultusunu belli belirsiz duyabiliyorum ve temiz, serin bir hava akımı var. Mağaranın ortası aletlerle ya da sık kullanımdan dolayı aşınmış ama kenarlarında daha çok garip kaya oluşumları kümelenmiş. Kaya sivri uçları arasında sayamayacağım kadar çok sandık, sandık ve fiçı var. Korsanların hazine ve erzak zulası.

"Yeterince iyi bir yer." Elinde fener olan korsan onu tavandan sarkan bir zincire bağlıyor. "Ravensbeck'teki yerimizi kazanana kadar yeterince iyi."

"Sırf Kaptan dövme yaptıramıyor diye geri kalanımızın Ravensbeck'i görememesi bazen hiç adil gelmiyor," diye mırıldanıyor bir başka korsan.

"Korsan Kral'ın sözü kanundur," diye yanıtlar birinci adam.

"Öyledir."

Yaralılara göz kulak olmak için gemide kalan Faris ve görevi gemiye göz olmak olan Cal dışında mürettebatın geri kalanı grup grup gemiye ulaşır.

Bash'in Silas'a mırıldandığını duyuyorum, "Cal'a mahkûmu beslemesini hatırlattın mı? Benim kestiğimi değil... diğerini."

"O yaşlı pislik hâlâ hayatta mı?" Silas'ın kaşları kalktı. "Haftalar önce öldüğünü sanıyordum."

"O sert bir piç. Cal onunla ilgilenmeyi hatırlarsa ne ala, açlıktan ölürse de Arawn'ın isteğidir. Tanrılar biliyor ki, başkalarına verdiği acılar yüzünden başına gelecek her türlü acıyı hak ediyor."

O akşam çok az konuşma oldu, hikâye ya da şarkı da yoktu. Banyodan sonra uzun bir uyku çektim ama mürettebatın çoğu gemiye girdiğimizden beri uyumadı.

Harrow'un Labirenti.

Birkaç battaniye ve bir yastıkla taş zeminde uzanırken, gemide kendime ait bir kamaram olmasının ne kadar harika olduğunu fark etmeye başlıyorum. Tüm mağara horlama, homurdanma ve keskin oluşan bir fırtınaya dönüşüyor. Bir kızı çıldırtmak için yeterli. Altımdaki sert kayanın, ranzamdaki çok rahat yatağın yerini tutmadığından bahsetmiyorum bile.

Sonunda uyuyamayarak sessizce kalkıyorum, fenerlerden birini alıyorum ve odanın kenarlarını kurcalıyorum. Bir sandık dolusu kitaba rastladığımda, rahatlama ve sevinçten neredeyse çılgılık atacaktım. Diğerleri dinlenirken uzun, monoton saatleri bölecek bir şey var.

Kitaplardan birkaçını kolumun altına sıkıştırıyorum ve homurdanmalardan, homurdanmalardan ve korsan kokusundan uzakta, yakındaki bir geçide doğru ilerliyorum.

Geçit beklediğimden daha uzun ve ilkenden çok daha küçük, daha az taş sivri uçlu ikinci bir odaya açılıyor. Bu oda silahlarla dolu; birkaç büyük top, birkaç küçük silah ve bir orman dolusu mızrak, kılıç, kargı ve tatar yayı.

Kaya duvara vidalanmış demir bir kanca var, fenerimi ona asıyorum, en ilginç görünen kitabı seçiyorum ve diğerlerini bir kenara bırakıyorum. Okumak için toplardan birinin üzerine oturuyorum.

Ne yazık ki benim için - ya da belki de iyi ki - seçtiğim kitap çok müstehcen bir roman oldu. Ve hayatım boyunca seks yapan insanları izlemiş olsam da bunun etkilerine karşı bağışıklığım yok. Bu kitabın her dokunuşa, her öpücüğe ve nihayet her cinsel ilişkiye midemi titretecek ve vücudumu heyecanlandıracak şekilde yaklaşan bir yolu var. O kadar etkili ki ilk altı bölümden sonra kendimi sırsıklam buluyorum.

Giyindiğimde, her zamanki gibi iç çamaşırlarımı çıkarmıştım ve giydiğim etek oldukça kısaydı, bu yüzden çıplak amım topun ağır metal kütesine doğru bastırıldı.

Bash mürettebatla birlikte diğer mağarada uyuyor. Onu istiyorum ama uyandırmak bencillik olur. Çok yorgun.

Bakışlarım, namlusu Bash'in sikinden sadece biraz daha büyük olan küçük toplardan birine takılıyor. Kendimi üzerine kazığa oturtacak kadar aptal değilim ama ya üzerine oturup sürtünseydim?

Bu fikrin saçma sapan yaramazlığı beni sırttırıyor. Kendi başıma biraz çılgınca eğlenmeyi hak ediyorum. Ne de olsa hayatımın en tehlikeli olayını atlattım. Pek çok kez ölebilirdim ve ölmediğim gerçeği beni keskin bir şekilde canlı ve garip bir şekilde pervasız hissettiriyor.

Küçük topa bakarak kitabı bir kenara bırakıyorum ve çıplak tenime kadar soyunuyorum. Mağaranın serin havası nazik bir öpücük gibi vücudumu yumuşakça sarıyor. Kendimi nefis bir şekilde kötü hissederek topa doğru yürüyorum ve elimi yüzeyinde gezdirerek herhangi bir keskinlik ya da pürüzlü nokta olup olmadığını kontrol ediyorum. Ama tamamen pürüzsüz ve tozunu sildiğimde temiz görünüyor.

Bir bacağımı silahın üzerine atıyorum ve üzerine yerleşiyorum. Topun namlusunun hafifçe yukarı kalkması klitorisime karşı mükemmel bir baskı oluşturuyor ve ben de memnuniyet dolu bir nefes alıyorum. Yavaşça kendimi top boyunca ovmaya başlıyorum, yüzeyini uyarılmamla kaydırıyorum.

Odanın girişinde bir ışık parlaması. Bir fener ve onunla birlikte Bash'in gömleksiz figürü görüldüğünde donup kalıyorum. Diğer elinde küçük bir tahta kutu tutuyor.

Beni çıplak bir şekilde silahın üzerinde görünce gözleri açılıyor ve mizahla parlıyor.

"Risa," diyor usulca. "Bir topla mı sikişiyorsun?"

En hovarda fantezilerimde bile, Risa'nın bir topun üzerinde çıplak oturması, ince parmaklarıyla topun yüzeyini kavraması ve sırtını güzelce kavislendirerek tümseğinin pürüzsüz metale daha sıkı bastırması kadar çılgınca tahrik edici bir manzara hayal etmemiştim. Göğüsleri çok dik, meme uçları boncuklu ve pembe görünüyor ve kızıl saçları zengin dalgalar halinde sırtından aşağıya, poposunun kremi kıvrımına doğru yuvarlanıyor. Uyarılmışlık ve suçluluk yanaklarını boyuyor.

Sanki silahtan inecekmiş gibi geriliyor, ama ben bağıryorum, "Geri çekil! Sakın kıpırdama."

"Ne düşündüğümü bilmiyorum," diye duraksıyor ben yaklaşırken. "Kitap okuyordum, yalnızdım ve aklıma bir fikir geldi-"

"İçgüdülerinizi alkışlıyorum. Bence sen bir dahisin. Eğer resim yapabilseydim, seni aynen böyle resmeder ve her gün bu görüntüyle mastürbasyon yapardım."

"Uyuduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor.

"Öyleydim. Atticus'un horlamaları Arawn'ın Çukuru'ndaki tüm ruhları uyandırabilirdi, yemin ederim. Uyandım ve gittiğini gördüm, ben de bunu bulmaya karar verdim-" elimdeki kutuyu tutuyorum- "ve sonra seni aramaya. Bu sana vermeyi planladığım bir şey ve inan bana, bundan daha iyi bir an olamaz."

Feneri yere bırakıp kutuyu açtığımda ve gümüş kıvrımlarla birbirine bağlanmış, ışıltılı yakut ve elmaslardan oluşan iki ip çıkardığımda Risa'nın gözleri hareketlerimi takip ediyor. Her bir kolye kolumdan daha uzun.

"Ne?" diye soluk soluğa kalıyor. "Bunlar geldi?"

"Yedi Krallığın bir prensinden. Bunlar benim toplama fırsatı bulduğum bir başlık parasıydı."

Gözlerinde şaşkınlık dolanıyor. "Ama bunların fiyatına hepiniz denizi terk edebilir ve zengin adamlar olarak yaşayabilirsiniz."

"Her zamanki alıcılarımızdan hiçbiri bize bunların tam değerini verecek kadar zengin değil," diye cevap veriyorum. "Ekibim taşları ayarlarından çıkarıp teker teker satmak istedi ama ben buna izin vermedim. Şu işçiliğe bakın." Kolyeleri ona daha yakın tutuyorum ve o da bakışlarında açlıkla öne doğru eğiliyor.

"Çok güzeller," diye nefes alıyor.

"Onlar senin."

Gözleri irkilerek benimkilere dikildi. "Bunları bana veremezsin. Onlarla ne yaparım ki?"

"Özel olarak mı takacaksın?" Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Onları satamazsın ya da gösteriş ama tadını çıkarabilirsin. Al bakalım." Kolyeleri başına geçiriyorum, sonra saçlarını kaldırıp mücevherleri yerlerine yerleştiriyorum. Kolyeler omuzlarına dökülüyor, çıplak göğüslerini saf beyaz ve kan kırmızısı parıltılı yıldızlarla süslüyor.

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim." Kahretsin, bunu yüksek sesle söyledim. Yanaklarındaki kızarıklık derinleşti.

"Bu kadar güzel kızarabilen bir liman kızı, ne büyük bir hazine." Kollarımı kavuşturarak geri çekiliyorum. "Eğlenmene engel olmama izin verme."

Bakışlarında bir belirsizlik titreşimi var. Dişleri kısa süreliğine alt dudağını sıkıyor ve sikim seğiriyor.

"Bash, sanmıyorum-"

"Lütfen." Bu kelime dudaklarımdan kopan sert bir dua. Ölümün hoşlandığım şeyler için beni çılgına çeviren bir yolu var ve o da bunlardan biri, belki de hepsi.

"Korsan Lordu yalvarıyor mu?" Kaşları kalkıyor.

Uzun, yavaş bir nefes alıp . "Evet, yalvarıyorum. Sen o paha biçilmez mücevherleri takarken, kendini o topun üzerinde boşaltırken izlemek istiyorum. Senin bu anımı istiyorum, minnow. Lütfen."

"Sanki yakında yollarımızı ayıracağımızı düşünüyorsun gibi geliyor." Beni izliyor ve bir kez daha kafamın içine girdiğini, çıplak düşüncelerimi incelemeye tuttuğunu hissediyorum.

"Asla, eğer istediğim gibi olursa." Kahretsin, bir kez daha söylenmese daha iyi olacak şeyler söylüyorum.

Risa'nın ince parmakları mücevher dizisinin üzerinde kayıyor. Göğsünü okşuyor, meme ucuyla oynuyor, sonra kirpiklerini indirerek bana sırtıyor. "Ben bunu yaparken siz de kendinize dokunacak mısınız, Kaptan?"

"Sikeyim evet." Pantolonumu aceleyle indirdim ve bir elimi sikimin etrafına sardım.

Hareket ederken onun görüntüsünü içime çekiyorum - kusursuz teni, topun namlusunda dalgalanan mükemmel vücudu, boğazından sallanan ve göğüslerine çarpan göz kamaştırıcı elmaslar.

Isı sikimi şişirirken çılgınca elimin tünelini beceriyorum. Ucundaki küçük açıklıktan precum sızıyor ve avucumu ıslaklığın üzerinde döndürüp şaftımı onunla kayganlaştırıyorum. Bu daha da iyi hissettiriyor ve yüksek sesle inliyorum, toplarımı tutmak için bacaklarımın arasına uzanıyorum, elim horozum boyunca uçarken ağırlıklarını yeterince sıkıyorum.

Risa topa doğru eğiliyor, boynu kemerli ve gözleri kapalı. Bunu dek izleyebilirim, kalçalarının esnemesini ve göğüslerinin tatlı hareketini... iki ince parmağını bir anlığına klitorisine bastırıyor ve dudaklarından yumuşak bir çığlık dökülüyor. İki eli tekrar topun üzerinde ve şimdi geliyor... güzel kadın... kızarmış ve nefes nefese, klitorisini metale sertçe bastırıyor.

Ona doğru adım atıyorum, elim çılgınca sikimi okşuyor ve kalçasını döllerimle boyuyorum. Bu iyi, sert bir doruk noktası, sahip olduğum her kası sıkılaştıran şiddetli bir zonklama zevki.

Uzanıyor, topun üzerinden atlarken omzumu kaldıraç olarak kullanıyor ve çıplak bedenini benimkine bastırıyor. Beni öpmeye çalışmıyor, sadece -Sanki yakınlığım beni rahatlatıyormuş gibi, tam karşımda duruyor.

Kalbim hiçbir zaman başka bir korsan kaptanı kadar sert, güneşte kurumuş ve tuzlu olmadı. O çiğ, kanlı, tutkulu bir şeydir; fırtınalı, aç ve öfkeli. Her zaman isteyen, asla doymayan, acımasız ve intikamcı.

Ta ki Risa güzel, yumuşak benliğini o sessiz, arayış içinde bana doğru bastırana ve ben kollarımı ona dolayana ve kalbim masmavi bir gökyüzünün altında rüzgârsız bir deniz gibi sakinleşene kadar.

RISA

Ertesi gün korsanlar *Iron Minstrel*'den getirdikleri ganimetleri tasnif edip istifliyorlar. Bash'in sorumluluğunu aldığı bir dizi tabanca ve tüfek de dahil olmak üzere daha önce fark etmediğim birkaç eşya var. Onları büyük bir sandığa koyuyor ve tünelden topların olduğu odaya doğru ilerliyor - dün gece onunla birlikte garip bir avuç dolusu an geçirdiğimiz odaya.

Tenime gelmek onun büyüsunü bozmadı ama beni bir daha istemedi, bütün gün boyunca istemedi. Ben de sahilde dolaşarak ve uçurum kenarındaki birkaç patikayı keşfederek kendimi oyaladım.

Başka bir korsan gemideki yerini alırken Cal birkaç saatliğine karaya çıkıyor. Özellikle Cal'ın Bash'in bana verdiği hediye onaylamayacağını hissediyorum, bu yüzden kolyeleri elbisemin altında saklıyorum ve sırrımı açığa çıkaracak bir parıltı olmadığından emin olmak için boğazıma da ince bir eşarp sarıyorum.

Ama Cal benimle hiç konuşmuyor. Diğer adamlar yeni direği yerine çekmeye çalışırken o mağaralarda gizleniyor. Düşündüğümünden daha kolay bir iş - ya da belki de bunu çok sık yaptıkları için kolaymış gibi gösteriyorlar.

"Bazen fazladan bir ya da iki direk taşırız," diyor Brom bir tomar tere otunun etrafında. "Ama bitti. Kaptan onları zorlamayı seviyor."

Brom bugün alışılmadık derecede konuşkan ve yeni direk yerine takılırken mavi gözleri parlıyor. *Azrail'in Kaderi* ile olan bağlantısı beni büyülüyor. Belki de geminin sağlığına diğerlerinden daha fazla uyum sağlamasını sağlayan ince bir büyü türü vardır.

Öğleden sonra geç saatlerde tekrar yola çıkmaya hazırдық. Gemiye bindiğimizde, Bash beni kamaramın duvarına yaslayarak sert ve hızlı bir şekilde beceriyor ve pantolonunu ilikleyip yelkenleri doldurmaya gitmeden önce beni birkaç kez hararetle öpüyor. Yüzümdeki gülünç gülümsemeyi engelleyemeyerek yere çöküyorum, kızarıyorum.

"Kes şunu," diyorum kendime sertçe. "Hayır. Onunla böyle olamazsın, onu öldürmek zorundayken olmaz-"

Ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Bash'e bu gemideki gerçek amacımı söylemeliyim. Ona Aisu ve Sylvie'den bahsetmeliyim ve onu boğmaya çalıştığımı itiraf etmeliyim. İtiraf edersem, Cal bu sırrı beni cinayet işlemeye zorlamak için kullanamaz.

Ama ya Bash benden nefret ederse? Ya beni odama ya da hapse atarsa? Ya yüzüme bakmadan beni kullanmaya devam ederse?

Ben de buna katlanabileceğimi sanmıyorum.

Kendimi toparlamak ve kıyafetlerimi düzeltmek için biraz zaman ayırdıktan sonra Bash'i ana güverteye kadar takip ediyorum ve ihtiyacımız olan rüzgârı çağırmasını izliyorum. Atticus ve Silas iki yanımda duruyorlar ve bana o ilk gece beni nasıl kurtardıklarını ve sağ salim gemiye kadar bana eşlik ettiklerini bir duygu seliyle hatırlatıyorlar.

"Rotamız nedir Kaptan?" diye bağırır Cal güverteden.

"Suggtan'a gidiyoruz," diye cevaplıyor Bash. "*Iron Minstrel*'deki o cömert çocuklardan aldıklarımızı takas edersek orada bol miktarda para var."

"Suggtan?" Silas inanamayarak mırıldanır. "Deli mi bu? Orada hırsızlar, suikastçılar, kart köpekbalıkları ve hilekârlardan başka bir şey yok. Fahişelerin sigil ve çıbanlarla kaplı olmasından bahsetmiyorum bile, tüm uzuvları sağlam olan ve bel hizasında olmayan bir çift göğüs bulabilirsen şanslısın."

Atticus kocaman omuzlarını silkiyor. "Kaptanın sebepleri var."

"Tabii ki var," diye inliyor Silas. "Ama neden bu nedenler arasında birkaç güzel meme de olmasın? Eskiden genelevlerin kalitesi bir liman seçerken göz önünde bulundurulmuş en önemli unsurlardan biriydi, şimdi ise Suggtan?"

"Kaptan için işler değişti." Atticus başını bana doğru salladı.

"Siktir, *bunu* biliyorum." Silas bana göz kırptı. "Ama Kaptan'ın kendi siki dışında başka sikleri de düşünmesi gerekiyor, mesela Colossus'u." Bacaklarının arasını kavrayarak kederli bir ifade takınıyor. "Çok yorulmaya başladı"

Aynı beş parmaklı tünelde tekrar tekrar seyahat etmekten." Parmaklarını kınıyor ve kaşlarını sallayarak aşağı yukarı anlamlı bir hareket yapıyor.

Ben kıkırdamaya başlıyorum, Atticus da kısık bir sesle gülüyor.

"Colossus'a keşfedeceği yeni bir şey vermekten mutluluk duyarım," diyorum ona. "Ama... bilirsin..." Gözlerimi yeni direğin altında duran Bash'in çok da uzak olmayan figürüne çevirdim.

"Evet, aşkım." Silas alnıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Sen onun yeni takıntısıydın, bu bir gerçek ve gerçekten de minnettârız. Hiçbirimiz bunu onun için bozamayız."

Atticus, " gel kızım," dedi. "Bakalım Cook'ta yenebilecek ne . Ve yeni bir çizim için bir fikrim var. Bana eşlik edersen memnun olurum."

Atticus ve Red ile mutfakta saatler geçirdikten sonra Faris'e yaralıları konusunda tekrar yardım etmeden önce bir süre Brom'u takip ediyorum. Büyüsünün küçük dozları sayesinde çoğu neredeyse iyileşmiş durumda. Hücreye bile gidiyorum ama tüm hücreler boş. Diğer mahkûm ölmüş ve denize atılmış olmalı.

Sonunda kendime Bash'ten kaçtığımı itiraf ediyorum. İtiraftan ve yüzleşmeden kaçınıyorum, Cal sorunundan kaçınıyorum, Kurt'u ve görevimi yerine getiremezsem sevdiklerimden alacağı intikamı düşünmekten kaçınıyorum.

Suggton'a ulaşana kadar bunu çözmeyi bekleyebilirim. Ondan önce ona söylemenin bir faydası yok, gerçekten. Belki Cal planını daha iyi düşünür. Belki Bash'i Kurt konusunda bana yardım etmeye ikna etmenin bir yolunu bulabilirim. Belki... belki bir deniz canavarı gemiyi yutar ve ben de karar vermek zorunda kalmam.

Bazı , bu karmaşa için en arzu edilen son bu gibi görünüyor.

Suggton'ı görmeden önce hep kokusunu alırım.

Koku, eski yumurtalar, yıkanmamış vücutlar, küf, çürüyen çöpler ve kokuşmuş bokun bir karışımıdır.

Kollarımı geminin küpeştesine dayamış, kasabanın sürekli etrafında dönen sislerin arasından çıkışını izliyorum.

"Kasaba", eski canavarların birbirine kenetlenmiş iskeletleri olan korkunç kemikler yumağı üzerine inşa edilmiş bu derme çatma binalar yığını için fazla güzel bir isim.

Risa yanıma geliyor ve Cal onun ötesine geçiyor, gözleri onun için alışılmadık bir hevesle parlıyor. Risa onun iyi ruh halinden çekiniyor gibi görünüyor.

"Demek Suggton bu," diyor derin bir hayal kırıklığı tonuyla. "Tüm ihtişamıyla. Burayı size kim anlattıysa yalan söylüyormuş."

"Şimdi, şimdi," diye araya giriyor Cal. "Buranın büyüleyici bir tarihi var. Şu dev iskeletleri görüyor musun? Onların büyülü canavarların kalıntıları olduğu söylenir, antik dünyanın büyüü kemiklerinde taşıyan canavarları. Bazıları dünyamızda bu kadim yaratıkların ölü iliklerinden böyle bir gücü nasıl çıkaracaklarını bilenler olduğunu söylüyor."

Risa'nın parmakları korkulukta sıkışıyor. "Güç mü?" Gözlerinde bir parıltı var ve gülümsemeden edemiyorum. Artık onu büyü kullanırken gördüğüme göre, sanki büyü yapmak için doğmuş gibi geliyor bana.

Tılsımlı kolyesi dışında boynu çıplak, yani ona verdiğim mücevherleri saklayacak bir yer bulmuş olmalı. Güzel. Bunu bilmek beni memnun ediyor.

Sonunda yollarımız ayrılrsa bile, hayatta kalmak için kullanabileceği değerli bir şeye sahip olacak. Bu mücevherleri akıllıca kullanırsa, asla bir liman kızının hayatına dönmek zorunda kalmayacak.

Ve eğer hala bir işverene bağlıysa, bana suikast düzenlemek için sözleşmişse, kolyelerin fiyatı başıma konacak herhangi bir ödülünden çok daha fazla olmalı.

Beni öldürmeye kararlı olsaydı, şimdiye kadar yine denerdi. Faris'in kendisi de dün bana onun hakkında yanıldığını itiraf etti; artık onun niyetine güvenmiyor. O bizden biri.

Sisin içinden hâlâ hevesle Suggton'a bakan Cal'a bakıyorum. "Cal, eğer sen buradaysan ve ben de buradaysam, bu lanet gemiyi limana kim yönlendiriyor?"

"Brom bunu yapmak istedi. 'Dümeni hissetmek' gibi bir saçmalığa ihtiyacı olduğunu söyledi. Labirent'teki yolculuğumuzdan sonra tamire ihtiyacı olabileceğini düşünüyor."

"Muhtemelen haklı." Yavaş ve ağır bir iç çekiyorum. "Bu pahalıya patlayacak."

"Neşelenin, Kaptan." Cal sırtıyor. "Satacak bir sürü ganimetimiz var. *Cinnarın* elden çıkarılması işini bana bırakın, kullanabileceğimiz bir bağlantım var."

"Elbette biliyorsun," diye mırıldandım. "Unutma, *zinardan* elde edilecek kâr bu yolculuk sırasında ölen korsanların yakınlarına gidecek. İyi bir fiyat aldığınızdan emin olun."

"Hayırsever bir amaç için elimden gelenin en iyisini yapacağım." İki parmağını alnına götürür ve uzaklaşır.

O gittikten sonra Risa gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Cal onu üzecek bir şey mi yaptı? Bana karşı kabalığını ve isyanını görmezden geldim ama eğer Risa'ya istemediği bir şey yaptıysa ellerini kendim keserim.

"Sana zarar verdi mi?" Aniden sordum.

Risa irkilerek başını kaldırır. "Hayır, tabii ki. Neden?"

"Onun yanında gergin görünüyordun. Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaptıysa, onu kırbaçlatırım ya da daha kötüsünü."

"Sorun o değil." Tırnaklarının kenarlarını birbirine sürtüyor, fark ettiğim gergin bir alışkanlık. "Ama sana söylemem gereken bir şey var-"

O daha fazlasını söyleyemeden Silas aramıza giriyor ve bir kolunu Risa'nın omuzlarına, diğerini de benimkine doluyor. "İşte buradayız, dünyanın en misafirperver olmayan yerinde. Hayır, sözümü geri alıyorum, Caligo Adaları daha kötü. Çok daha kötü. Bu gece nerede kalmamızı planlıyorsun?"

Himayemize layık han ya da genelev yok. Gemiye iyi korumamız gerektiğinden bahsetmiyorum bile, yoksa gece haydutlar tarafından çalınabilir."

"Mürettebatın çoğu bu akşam gemide kalacak," diyorum ona. "Adamlar isterlerse vardiyalı olarak karaya çıkabilirler ama gece yarısına kadar herkesin *Reaper's Fate*'e dönmesini istiyorum. Ve madem buradan bu kadar nefret ediyorsun, gece yarısından sabaha kadar gemide kalan subay sen olabilirsin. Diğer subaylara her zamanki ranzalarında ya da Suggeton'da uyuma seçeneği sunacağım."

"Yeterince adil. Peki ya sevgili Risa? Onu karaya çıkaracak mısınız?"

"Yemeğimizi ve odamızı paylaşabileceğimiz iyi bir yer bulabilirsem. Buraya son geldiğimizde *Wench and Witchling* o kadar da kötü değildi. Nispeten az sayıda böcek vardı, servis iyiydi."

Silas Risa'nın kasvetli yüz ifadesine bakar, sonra yüksek sesle güler. "Birkaç böceğin pek de tavsiye edilebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum Kaptan, özellikle de *Kraliyet Orkidesi*'nde bir fahişenin hayatını tatmış biri için."

"Beklentilerimi yönetmeyi öğrendim," diyor Risa kuru bir sesle. "Uyuduğum bazı yerlerden daha iyi olduğuna bahse girerim."

Reaper's Fate çürük bir iskelenin yanındaki boş rıhtıma yanaşıyor ve Silas geminin emniyete alınması için son emirleri vermek üzere uzaklaşıyor. Risa bana doğru dönüyor, gözleri endişe dolu ama bir kez daha, bu kez Faris tarafından sözü kesiliyor. Birkaç gündür hiç olmadığı kadar iyi görünüyor; yaralıları tekrar iyileştirdi ve enerjisini tamamen yenilemek için zamanı oldu. Ayrıca *Demir Ozan'ın hannas*'larını endişe verici bir hızla tıttırıyor. Koydan ayrıldığımızdan beri onu bu olmadan neredeyse hiç görmedim.

Ağzından yanan bir *hannas* çubuğu çıkarır ve aceleyle söylediği sözleri büyük bir dumanla dışarı verir. "Gördünüz mü? Kimin burada olduğunu gördün mü?"

"Ne demek istiyorsun?"

Elindeki *hannas* sopasıyla işaret ediyor. "İşte. Bu değil mi?"

"Sık beni," diye nefes alıyorum. "Hayır. Geri dönüyoruz, gidiyoruz."

"Bash." Faris Risa'nın yanından uzanıp kolumu tuttu. "Onunla yüzleşme vaktin geldi. Sorman gereken sorular var."

"Aynen öyle." Risa'nın ikimizi de sessizce izlediğinin farkındayım, gözleri korktuğum ve aynı ölçüde hayran olduğum o algısal kurnazlık bakışıyla daraldı. Onu karanlıkta tutmanın bir anlamı yok. "Şu gemiyi görüyor musun? Dışli kafatası ve çapraz kılıçları olan?"

Risa başını salladı, ben de devam ettim. "Bu babamın gemisi, *Baneweather*. Faris beni yıllarca yanında sürükleyen ve yenilmez olduğum için bana en kötü, en tehlikeli işleri yaptıran adamla konuşmamı istiyor."

Sadece tahrik olduğumda acıyı biliyor musun? Çocukken durum böyle değildi, her incindiğimde acıyı hissedebiliyordum. Hızlı bir acıydı, çünkü hemen iyileşirdim, ama yine de acıydı. Direkler tarafından ezildim, sayısız bıçakla parçalandım, bir top güllesiyle gemiden düştüm, arma ve uçurumlardan düştüm, karnımın üzerinde kayalardan oluşan dar tünellerden geçtim - sırf babam için gemi enkazlarından hazine için denizin derinliklerine dalmaya ve boğulmanın bitmek bilmeyen acısına katlanmaya zorlandım. Erkekliğe geçmeye başladığımda ve acı beni sadece uyarıldığımda etkilemeye başladığında rahatlamıştım. Gençliğimde çektiğim onca işkenceden sonra tanrılar sonunda bana merhamet etti." Risa avucunu göğsüme ve bol gömleğimin açıklığından tenimi okşuyor. "Bir ebeveynin isteği üzerine acı çekmenin nasıl bir his olduğunu anlıyorum," diyor usulca. "Ama yine de onları , değil mi? Buna rağmen

yaptıkları her şeyi. Affedemesek bile seviyoruz." Faris kaşlarını kaldırıyor ve bana hafifçe başını sallıyor.

Elimi Risa'nın hâlâ göğsüme bastırıldığı parmaklarının üzerine koyuyorum. "Sence onunla konuşmalı mıyım?"

"Olabilir. Faris'in dediği gibi, sorularınız varsa."

Faris alaycı bir tonda, "Elbette onu dinleyin, beni değil," diyor ama yarı gülümsüyor.

"Kahretsin." Başımı öfkeyle arkaya eğdim. "Peki. Limana yanaşır yanaşmaz gemisine birini göndereceğim ve ona bizimle *Wench and Witchling*'de buluşmasını söyleyeceğim."

"Mükemmel." Faris Risa'ya gülümsüyor ve ben ikisi tarafından çok iyi yönetildiğimi ve yönlendirildiğimi hissediyorum. "Kaptan'ı bir dakikalığına çalabilirsem, Risa, buradan satın almak istediğim malzemelerin bir listesini gözden geçirmek istiyorum - sadece karaborsada satılan, ancak bazı iksirler için çok yararlı olan malzemeler."

"Elbette." Ona başıyla selam veriyor ve baş güverteden geçerek ana güverteye inen merdivenlere doğru ilerliyor. Yürüyüşü karışık bir yürüyüştür. -Bir fahişenin zarif süzülüğü, biraz da şehvetli bir fahişenin zıplaması ve sallanması. Yalnızca ona ait - benzersiz ve tamamen büyüleyici.

RISA

Bash ve babasının *Wench and Witchling*'in içinde nasıl sohbet etmeleri gerektiğinden emin değilim. Hanın birinci katı bir kasırga kadar gürültülü, sarhoş kahkahalarıyla fırtınalı, sıçrayan romlarla kaygan, gürültülü ve şamatalı bir meyhanedir. Meyhanenin zemini alçalıp yükseliyor, rastgele basamaklar, yükseltilmiş platformlar ve batık kabinlerden oluşan bir karmaşa.

İçeri girdiğimizde, mürettebatımızdan diğer korsanlar dağılıyor, bazıları masalara, bazıları bara, Bash ise elimi tutup beni kalabalığın içine çekiyor. O paltosunu, tüylü şapkasını ve çalıntı yüzük ve kolyelerden oluşan geniş bir koleksiyonu giyerken, ben Merrina'nın geride bıraktığı en güzel elbiseyi giymiştim; kalçalarımı belirginleştiren ve göğüslerimin çoğunu açıkta bırakan bir elbise.

Geçerken alkışlanıyoruz ve birkaç adam bize içki ısmarlamayı teklif ediyor. Bash her ne kadar buradan nefret etse de, burada tanındığı ve popüler olduğu açık. Ya da belki de insanlar Korsan Kral'ın filosundaki tüm kaptanların gözüne girmeyi seviyordur.

The Royal Orchid'de Bash kabul edilmiş ve iyi muamele görmüştü çünkü hizmetlerin bedelini ödeyecek parası vardı ama temkinliliğini, oraya gerçekten ait olma konusundaki belirsizliğini hissedebiliyordum - sanki kendini yeterince iyi hissetmiyordu. Burada, madalyon tersine döndü - gürültülü, rengarenk kalabalığın arasından muhteşem bir amiral gemisi gibi, ayaktakımının arasından bir kral gibi, kibirli ölümlülerin üzerindeki bir tanrı gibi geçiyor. Kalbim onun yanında olmaktan, diğerlerinden biraz daha تنها bir kabine doğru ilerlerken koluna yapışmak için seçilen kişi olmaktan dolayı hızlı bir gurur heyecanıyla çarpıyor.

Biz koltuklarımıza yerleşirken gözleri kan çanağına dönmüş, kırmızı yüzü bir adam sendeleyerek yanımıza geliyor. "Geminizin yeni fahişesi bu mu?" diye bağıyor. "Yaşlı Merrina'ya ne oldu?"

Bash soğukkanlılıkla, "Merrina artık mutlu bir evliliği var," diye cevap verir.

"Takas yaptın, diyeceğim." Adam bana baktı. "Güçler tarafından, o bir güzellik. Şu sulu göğüslere bak. Deliklerine dalmak için ne kadar istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor Bash düşünceli bir şekilde. "Bu ona bağlı. O seviyor büyük elleri olan adamlar, görüyorsunuz."

"Büyük eller büyük sikler demektir," diye kıkırdar denizci.

"Kesinlikle. Bana bir iyilik yap dostum," diyor Bash güler yüzle. "Boştaki elini buraya koy ki leydim görebilsin."

Adam gülererek büyük, kirli bir elini uzatır.

Metalin üzerindeki lamba ışığının parıltısıyla Bash bir hançer çıkarır ve adamın elinin arkasından masaya saplar. Denizci rom şişesini düşürür ve çığlık atar.

"Tanrılar aşkına, ne kadar sakarım," diyor Bash. "Dur sana yardım edeyim." Adamın bileğinden tutup bıçağı masadan çeker ve aynı anda hâlâ hançer saplı olan elini kaldırır. "Aman Tanrım, o şeyin bütün gece senden çıkmasına izin veremeyiz."

Bash vahşi bir sırtısla bıçağı çekip çıkarmadan önce yana doğru çevirir. Denizci tekrar çığlık atar ve pantolonunun önünde ıslak bir leke yayılır. Yaralı elini göğsünde tutarak sendeleyerek uzaklaşır.

"Bu, buradaki diğer herkese sana hak ettiğin saygıyı göstermeyi öğretecektir." Bash deri kaplı koltukta arkasına yaslanır.

Hak ettiğim saygıyı mı? Ne zamandan beri saygıyı hak ediyorum?

Yaptığım ve yapmayı planladığım her şeyi bilseydi bunu söyler miydi?

Hizmetçi kız masadaki kana bakarak bize yaklaşıyor. "Temizlememi ister misiniz lordum?"

"Eğer çok nazikseniz." Bash birkaç bozuk para uzatır. "Zahmetiniz için."

"Teşekkür ederim lordum." Kız reverans yapıyor. Geri döndüğünde Beklediğim gibi herhangi bir temizlik aleti değil, ön kolum kadar uzun, kocaman, dumanlı, siyah bir tüy taşıyordu. Tüyü masanın üzerindeki lekeye bastırdığında leke hemen kayboluyor, sanki kan tüyün içine işlemiş gibi. Ama tüy hiç de ıslak görünmüyor.

"Bu müessesenin eşsiz bir hazinesi," diye açıklıyor kız, şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığını görünce. "Ölüm tanrısı Arawndan bir tüy."

Kan içiyor. Burada işe yarar." Meyhanenin uzak köşesinde başlayan bir kavgaya doğru başını sallıyor. Bir adam diğerinin burnuna yumruk atıyor, bunun sonucunda büyük bir çatırtı duyuluyor ve kan fışkırıyor.

Hizmetçi kız iç geçirir. "Uzun bir gece olacak. Birazdan siparişlerinizi alacağım, lordum ve leydim."

O uzaklaşırken masamıza başka bir figür yaklaşıyor; geniş göğüslü, kahverengi saçları olan bir adam. Uzun sakalı beş örgüye ayrılmış ve gri çizgiler taşıyor. Tuzla çatlamış deri, kalın yün ve dövülmüş metal katmanları vücudunun etrafında bir tür zırhlı kılıf oluşturarak cüssesini artırıyor. Kulak memeleri büyük, ağır değerli taşların ağırlığından sarkıyor ve burnunun yanında başka bir değerli taş parıldıyor. Sağ kaşı dört altın halkayla süslüdür ve gözlerinin altında buzdaki çatalı çatlaklar ya da mürekkepli şimşek parçacıkları gibi siyah dövmeler vardır. Çatlamış alt dudağında birkaç çizgi ve noktadan oluşan bir dövme var. Lekeli dişlerinin arasına uzun bir kürdan ya da belki bir kibrit çöpü sıkıştırmış; ucu sülfürle kaplanmış gibi görünüyor.

Tahta bir sandalyenin arkasını kavrayıp bizim masaya doğru sürüklüyor ve ağır ağır oturuyor. "Sebby oğlum," diye homurdanıyor.

Bash'in burun delikleri genişler ve çenesi gerilir.

Bu Bash'in babası olmalı. Belki de tanışmaları iyi bir fikir değildi.

Bash konuşmayınca, "Bize katılabildiğinize sevindim Kaptan. Ben Risa."

Korsan kaptanın sürmeli gözleri üzerimde geziniyor. "Bana Ahab diyebilirsin şekerim." Kibrit çöpünü ağzına alıyor, sonra tekrar Bash'e bakıyor. "Yeni fahişe mi?"

"O bundan daha fazlası."

Bash'in sözleriyle midem zevkten titriyor. "Sevgilim o zaman." Ahab başını sallıyor. "Tam zamanında."

Bash homurdanıyor. "Yuva kurmamı mı istiyorsun? Hiç yapmadın ki." "Hiç kimse yeterince iyi değildi."

"Annem bile mi?"

"Annen," diyor Ahab yavaşça, "hiç kimsenin yeterince iyi olmamasının nedeni."

"Bana onun kim olduğunu söylemeni istiyorum. Yeterince bekledim, bilmeyi hak ediyorum."

Bash'in babası hafif bir alayla hırpalanmış kaptan şapkasını çıkarıp masanın üzerine bırakır. Dişlerini göstererek kibrit çöpünün kükürtlü ucunu bir törpüyle dişlerinin arasında gezdiriyor ve alevler tıslıyor. Kibritin yanmayan ucunu çenesinin arasına sıkıştırarak sandalyesini iki ayağı üzerinde geriye doğru sallıyor ve bana bakıyor, bu sırada küçük alev odun parçasını yiyerek dudaklarına daha da yaklaşıyor.

"Bunu o yapıyor," diyor Bash bana. "Bunun onu tehlikeli gösterdiğini düşünüyor."

"Eskiden benimle yapardın, Sebby oğlum." Ahab kibritin etrafında sırtıyor. "Hep kazanırdın. Ağzın yanana kadar mücadele ederdin, çünkü kazanmayı çok isterdin." Ateş tenine değmeden hemen önce kibrit çöpünü masaya tükürüp . "Her zaman kazanmak için yanıp tutuşurdu. Bir şeyi kafasına koydu mu, hiçbir şey onu ondan vazgeçiremezdi."

Dirseklerimi masaya dayıyorum ve çenemi ellerimin arasına alıyorum. "Bana onunla ilgili en sevdiğin hikâyeleri anlat."

Ahab'ın daha fazla teşvike ihtiyacı yok. Haşlanmış tavuk, bisküvi, kızarmış elma, peynir dilimleri ve sayısız bardak rom eşliğinde bana Bash hakkında hikâye üstüne hikâye anlatıyor. Bazıları beni güldürüyor, bazıları da yanımdaki sessiz adam için acı çekmeme neden oluyor - o kadar zarar görmemiş ama yine de çok derinden yaralanmış.

Ahab sarhoş oldukça, Bash'e kıyasla ne kadar ahlaksız olduğunu daha iyi anlıyorum. Ahab'ın belli bir çekiciliği var, ama duygusuz, kötü bir adam - ele geçirdiği bir gemide olsaydım muhtemelen bana rahatça tecavüz edecek türden. Anlattığı hikâyelerden birinde, vahşice davrandığı kadınlar için içim sızlıyor. Yine de hikayeyi övünerek ve şehvet düşkünü bir kahkaha atarak bitiriyor.

"Bu lanet *Korsan Kral*'ın bayrağı altında yelken açmanın olayı da bu." Güneşten kararmış elini sallıyor. "Gerçekten bir korsan olamazsın. Bir korsanın yapması gereken şeyleri yapamazsın, hayatı yaşanması gibi yaşayamazsın. O kralın altında yelken açarsan, onun tüm küçük kurallarına uymak zorunda kalırsın. Tabiri caizse onun sikini yalamak zorundasın. Ona haraç ödemeli, tüm bu ahlaki yasalara uymalısın. Bu benim için değil, güçler tarafından. Ben kendi yoluma giderim, her ne kadar onun gibiler -" Bash'i işaret ediyor- "bu sularda biraz dürüst, geleneksel korsanlık yapmayı zorlaştırsa da."

Bash bütün akşam söylenip durdu ve son bir saattir derisinden mavi büyü sızıyor. Sanki babasına öfkeli sözler kusacakmış gibi aniden öne doğru eğiliyor.

Ama o konuşmadan araya giriyorum. "Bash'in güçlerini, nereden geldiklerini çok merak ediyorum. Senin de güçlerin var mı?"

Ahab biraz daha rom yudumlar. "Hayır tatlım, bende öyle bir şey yok. Onun yetenekleri doğrudan annesinden geliyor, adı kutsanmış olsun."

Ahab'ın parmaklarına hafifçe dokunuyorum, sesimi ipeksi ve hafif tutuyorum. "Bana ondan bahseder misin? Lütfen anlatır mısın?"

Yaşlı korsan göz kırıyor, biraz öksürüyor. "Şey... Sanırım. Çok güzel bir kadındı. Onunla bir adanın açıklarında gemi kazası geçirdikten sonra tanıştım - bir daha asla bulamadım ama orada bir tapınak vardı ve benden ve ondan başka kimse yoktu. Bana bir tanrıça olduğunu söylediğinde rüya gördüğümü sandım."

Cesaretle başımı salladım. "Nedenini anlayabiliyorum."

"Her neyse, her şekilde seviştik. Aç ya da susuz olduğumu hatırlamıyorum, sadece onu arzuluyordum."

Bash boğazını temizler ve kupasını kaldırarak bir şeyler mırıldanır.

Ahab fark etmemiş gibi görünüyor. "Bana tanrıların nasıl Çocuklar. Bir tanrı insan bir kadını becerdiğinde, kadın bebeği büyütür ve normal şekilde doğurur. Ama tanrıçalar hamile kalmak istemez, anlıyor musun? Bu yüzden bir insan erkeğini becerdiklerinde, ona vücudunda bir tür öz verirler ve bir sonraki çiftleştiği kadın büyülü bir bebeğe sahip olur. Ve sihir nesilden nesile aktarılır, ilerledikçe değişir."

"Yani tanrıçadan sonra yattığın kadın Bash'in annesi miydi?"

"Mesele de bu." Ahab masaya doğru eğilir. "Tanrıça beni sevdiğini söyledi. Çocuğumu kendisinin doğurmak istediğini söyledi. Ben hâlâ rüya gördüğümü sanıyordum. Bir gün uyandım ve artık adada değildim. Brintzia'da bir köyün yakınındaki sahilde uyuyordum. Ve yanımda altın topaklarıyla dolu bir sandık vardı - sikke değil - topaklar. Ham, şekillendirilmemiş altın. Kendime bir gemi ve mürettebat aldım, o adayı tekrar bulmaya kararlıyım. Onu düşünmekten ve o ilahi amcıktan daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum. Ama adayı ya da onu bir daha asla bulamadım. Ve sonra bir gün bu bebek ranzamda belirdi, bana gülümsüyor ve göz kırpyordu ve bir şekilde onun ve benim olduğunu biliyordum. Oğlumuz."

"Bu inanılmaz," diye nefes alıyorum. "Hangi tanrıça olduğunu biliyor musun?"

Ahab Bash'e bakar. "Sebby kim olabileceğini tahmin ederdi ama ona hiç söylemedim. Annesini sorma şekli beni deli ediyordu."

her zaman. Lanet olası aptal." Homurdanıyor, içiyor ve bardağı yere çarpıyor. "Ama sana söyleyeyim, şekerim."

Bash geriliyor, ama masanın altından kalçasına uyarıcı bir el koyuyorum ve Ahab'a en iyi gülümsememi veriyorum. "Onur duydum, Kaptan."

"Beirgid'di," diyor. "Lanet olası bereket tanrıçası oğlumu kendisi doğurdu. Sanırım bir bebeğe bakacak durumda değildi, ama lanet olsun, bundan oldukça iyi bir anlaşma yaptım. Onun yenilmez olduğunu yüzüne ilk kez vurduğumda ve hiç morarmadığında anladım. Ondan sonra onu her türlü şey için kullandık. Bize bir sürü ganimet kazandırdı, ta ki hainlik edip kaçana kadar."

"Kaçtı," diyor Bash sıkıca. "Ve bu senin istediğin kelime değil." "O zaman hain oldun," diye hırılıyor Ahab. "Bu sana daha mı çok yakışıyor, evlat? Yapma!"

Neden burada o hain alçakla, babasının üzerine sıçan ve Korsan Kral'ın kışını yalamak için kaçan o çocukla oturduğumu bile bilmiyorum-"

"Sarhoşsun," diye tersliyor Bash. "Seni gemine ya da her nerede kalıyorsan oraya geri götüreceğim."

"Üst katta bir odam var. Tek başıma gideceğim." Ahab ayağa kalkar, sonra sendeler ve neredeyse yere düşer.

Bash sıçrayarak onu kollarının altından yakalar. "Bir dakika burada kal, minnow. Onu odasına götüreceğim ve hemen geri geleceğim. Bak, Cal ve diğer birkaç kişi de barda, sana göz kulak olabilirler."

"İyi olacağım," diye onu temin ediyorum. "O denizcinin eline yaptıklarından sonra kimse beni rahatsız etmeye cesaret edemez."

Belli belirsiz bir sırtışla başını sallar, babasının kolunu omuzlarından çeker ve kalabalık meyhaneye doğru ilerler.

Cal kabine kayarak girdiğinde neredeyse gözden kaybolmuştu.

Korku midemi titretiyor ama Bash'in babasıyla başa çıkmasına yardım etmek bana taze bir güç verdi. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve sakince, "Bir şey söylemeden önce şunu bilmelisin ki, bunların yapmamaya karar verdim. Bash'i öldürmeyeceğim. Ona gerçeği kendim söyleyeceğim ve onun merhametine güveneceğim."

"Merhameti mi?" Cal kıs kıs güler ve kızıl sakalını sıvazlar. "Ah, genç kız, onu sandığın kadar iyi tanıımıyorsun. Ve buradaki konumun hakkında yanlış bir fikre sahip gibisin. Çok uzaklardaki insanlarla - Knockaine kadar uzaktaki insanlarla - iletişim kurmamı sağlayan türden bir büyüye sahip bir bağlantımla konuştum. Eski bir dostumla çok ilginç bir konuşma yaptım. Görünüşe göre sen de onu tanıyorsun."

Bir ürperti kemiklerimi donduruyor.

Cal eğilip kulağıma yaklaşıyor. "Seni Knockaine'de kiralayan adam, Kaptan'ın tahrik olduğunda savunmasız olduğunu biliyordu. Bunu ona kim söyledi sanıyorsun? Ve ona Kaptan'ın kızıl saçlılardan hoşlandığını kim söyledi?"

Sesim korkudan kaskatı kesilmiş boğazımda gıcırıyor. "Ne sen?"

Cal sessizce, "İşlerin diğer tarafı için çalıştığımı söylüyorum, yani daha çok para veren tarafı için," dedi. "İkimiz sırlarımızı paylaşmadan Kaptan'ı öldürmeyi başarabileceğini düşünmüştüm ama şimdi yumuşuyorsun. Ve bana karşı zayıf düşmene izin veremem. Neyin tehlikede olduğunu ve kiminle ortak olduğumu bilmenin zamanı geldi."

"Yalan söylüyorsun," diye tısladım. "Knockaine'de beni kimin işe aldığını bilmiyorsun ve onunla konuşmuş olamazsın."

"Ama biliyorum. Onunla iletişim kurmayalı uzun zaman oldu -bu geceye kadar son görüşmemiz Merrina'nın düğününden önceydi- ama kimin için çalıştığını senden daha iyi biliyorum. Seninle her buluştuğunda kurt maskesi taktığını biliyorum. Arabasında boğazını siktğini biliyorum. Bu arada bana çok iyi kafa yaptığını söyledi. Ve bir şey daha. Mahzeninde zincirlenmiş birkaç liman işçisi olduğunu söylüyor. Önemsemediğin insanlar. Sanırım onlardan biri annen?"

Doğruyu söylemiyorsa ve Kurt'la sihirli bir şekilde iletişim kurmadıysa tüm bunları nasıl bilebilir?

Cal her şeyi bilir. O da onlardan biri. Bash'in savaştığı köle tacirleri için çalışıyor.

Nefes alamıyorum. Yavaşça göğüslerimin arasındaki kolyeye uzanıyorum.

"Ah, hayır." Cal elimi yakalıyor ve kolyenin kenarının altına masanın üzerine bıraktı ve onu ezici bir şekilde sıktı. "Görüyorsun ya, eğer bana bir şey olursa - eğer bu gece saat birden önce Kurt'a Korsan Lordu'nun kesin ölüm haberini vermezsem, Kurt ve annene ve arkadaşına ölene kadar tecavüz edecek, sonra da derilerini yüzecek. Ya da belki tam tersi, ne dediğini hatırlamıyorum. Her iki durumda , bunu yapmazsan bu gece ölecekler."

"Neden?" Fısıldıyorum.

"Çünkü Kurt ve arkadaşları Korsan Lordu'nun ticaretlerine karışmasından bıktılar. Onun gitmesini istiyorlar. Şey... Kurt onun gitmesini istiyor. Onun için farklı bir kullanım hayal edebilen başkaları da var. Umurumda değil.

O piç kurusuna ne olursa olsun, yeter ki yolumdan çekilsin ve ben de bana vaat edileni alayım."

"Kardeşin bunun için senden nefret ederdi." Kelimeler sıkıştığı dışlerimin arasında titriyor.

"Olabilir. Ama eğer ona söylersen, seni kendim öldürürüm, anladın mı?" Kavrayışı sıkılaşıyor ve elimdeki acıdan neredeyse haykıracağım. Cal daha da yaklaşıyor, sıcak nefesi yanağıma değiyor. "Kendi gemimizin kaptanı olduğumda ve o benim birinci nişancım olduğunda, en iyi yemekleri yerken ve en tatlı fahişeleri becerirken kardeşim benden nefret etmeyecek."

Parmaklarımı açıyor ve bir şey bastırıyor. Yere baktığımda, elimde duran küçük, inci kabzalı tabancayı görünce nefesim kesiliyor. Ürperdim, neredeyse düşürüyordum.

"Sessiz ol lan," diye tısladı Cal. "Bu *Iron Minstrel*'deki su kullanıcısına aitti. Bash'i bununla üç kez vurdu, sonra Bash onu elinden almayı başardı. Belki de onu öldürmüştür diye düşündüm, ama hayır- eti kurşunları Brom'un tükürdüğü kavun çekirdekleri gibi dışarı itti." Alçak sesle, inanmaz bir kahkaha atıyor. "Koydayken zuladan aldım. Bu gece amına girdiğinde onun üzerinde kullanabilirsin. Yeniden doldurdum ve üç atış hakkın var. Bu mandalı kenara kaydırana kadar ateş etmeyecek, o yüzden zamanlamayı doğru yaptığından emin ol."

Cal ağrıyan parmaklarımı serbest bırakıyor ve ben de onları gevşekçe silahın etrafına kapatıyorum. Kabinden çıkıyor, parmaklarını masaya vuruyor ve tekrar yanıma eğilip meyhanenin gürültüsü altında alçak sesle konuşuyor. "Bunu gerçekleştir, Risa. Gece yarısına kadar. Üst katta ikiniz için bir oda ayırmış, ona erken çıkmak istediğini söyle. Ben aşağıda bekliyor olacağım. İş bittiğinde bana

haber verin, ben de Kurt'a bir mesaj gönderip arkadaşlarınızın serbest bırakılmasını sağlayayım. Ben sözümün eriyimdir ve aramızda kaldığı sürece kaçmana yardım edeceğim. Knockaine'e giden bir gemiye binmeni sağlarım, sen

de ödülünü alırsın. Kurt sana ne vaat etti? Bir fahişenin hayatı. -Affedersiniz, bir fahişe mi? Aynı şey, değil mi?" Sırıtırken yanakları kırışıyor. "Ama başarısız olursan, arkadaşların acı içinde ölecek ve Kurt'un onlara yaptığı muamelenin aynısını sana yapacağım. Bash seni koruyamayacak."

Kabinden uzaklaşıyor ve bana iki parmakla selam veriyor. "Korsan Lordu'nu son bir kez sikmenin tadını çıkar."

RISA

Minik tabancayı korsemın altına sokuyorum. Bu kadar küçük, işlevsel bir silah düşünemiyorum - icat edildiklerini bilmiyordum ama işte burada, ölüm tanrısının ısrarcı parmakları gibi kaburgalarıma bastırıyor.

Titriyorum. Yüzümün hayalet gibi bembeyaz olduğundan hiç şüphem yok.

Bash her an dönebilir. Kendimi toparlamalıyım. Karar vermek zorundayım.

Ama ben asla karar vermem. Olayların başıma gelmesine izin veriyorum ve sonra uyum sağlıyorum. Zayıfım, yumuşak ... esnekim, evet... ama Bash'in karşısındaki kabadayılığımın rağmen güçlü değilim. Değilim. Hiçbir zaman yeterince yüksek sesle ya da yeterince sık 'hayır' diyemedim. Gerçekten önemli olduğunda değil.

Annem söz konusu olduğunda, o benden memnun olsun diye kendimi hep parçaladım, ona bakabilmek için ruhumun parçalarını feda ettim.

"Hayatta olduğun için şükret," derdi bana, tekrar tekrar. "Senden kurtulabilirdim, biliyorsun. Bana borçlusun."

Minnettar oldum. Ona ne kadar minnettar olduğumu göstermeye çalıştım; onu bu hale getiren şeyin ne anlamaya çalıştım. Kendimi işe yarar hale getirecek yaşa geldiğimden beri, varlığım sayesinde onun hayatını daha iyi hale getirmeye çalıştım, daha kötü değil. Benden pişman olmasını istemedim.

Eğer bu gece ölürse, bu benim suçum olacak. İkimizi de bu belaya bulaştıran benim lanet kızıl saçlarım. Eğer kızıl olmasaydım, Kurt beni seçmezdi ve bunların hiçbiri olmazdı.

Babamın kızıl saçlı olup olmadığını merak ediyorum. Sanırım Bash'i kıskanıyorum, bir bakıma, kim olduğunu bildiği için hem hem de ebeveynleri . Bu tatmin edici olmalı-ve ayrıca

ezici. Annesinin bir *tanrıça* olduğunu yeni öğrenmiştir. Elbette bunu zaten az çok biliyordu ama şimdi hikâyenin tamamını, tanrıçanın kimliğini ve onu kendisinin taşıyıp doğurduğunu da öğrenmiş oldu.

Geri döndüğünde annesini bir sohbet konusu olarak kullanacağım. Onun bu konudaki duyguları hakkında konuşacağız ve bu benim çalkalanan duygularım için mükemmel bir kılıf olacak. Bu gece ona karşı göstereceğim garip tepkileri, onun yarı-tanrı statüsü fikrine alışma sürecim olarak geçiştirebilirim.

Yarı tanrı ama yine de savunmasız. Tamamen ölümsüz değil.

Keşke bir şekilde ölmüş gibi yapabilseydim - Cal'ı onu öldürdüğüme inandırabilseydim. Belki Faris buralarda olsaydı, bana yardım edebilecek bir toniği ya da iksiri olurdu ama karaya çıktığımızdan beri şifacıyı görmedim ve gemiye dönüp işe yarar bir şey bulmamın hiçbir yolu yok. Saat neredeyse gece yarısı olmuş olmalı.

Bash'i öldürmek zorundayım. O güzel, tutkulu, azimli adamı içimdeyken, o güneş gibi sıcak kahverengi gözleriyle bana bakarken öldürmek zorundayım.

Sikeyim. Bunu düşünemiyorum. Kendimi bu eylemden soyutlamalıyım. Bu, *Kraliyet Orkidesi*'nde bir yabancı olduğu zamandan çok daha kötü. Artık onu *tanıyorum*. Artık onu *seviyorum*... Kahretsin... Hayır, hayır onu sevmiyorum, yapamam çünkü bunu yapmak zorundayım.

Kendimi ikiye böleceğim. Hıçkıran, yalvaran, aşk acısı çeken Risa ile soğukkanlı, boğucu, ağırbaşlı Risa'yı, bir fahişenin zarafetine ve günahkâr bir gülümsemeye sahip olanı ayıracağım. Kırık Risa'yı zihnimdeki bir dolaba tıkacağım, kapısına zincirler vuracağım ve bu iş bitene kadar onun düşüncelerinin girmesine izin vermeyeceğim. Bess gibi rolümü oynayacağım. Her şey bittiğinde, *Kraliyet Orkidesi*'ne geri döndüğümde, belki onun kollarında küçük bir teselli bulabilirim, tabii beni kabul ederse.

Ama onunki muhteşem vücuduna rağmen buz gibi bir kalpti. Sanırım Bash'in sıcaklığından sonra, Bess'in herhangi bir sevgisi kıyaslandığında soğuk gelecektir.

Tanrım, Bash geri geliyor. Çevresel görüşümde bile onun şeklini kendi yansımamı tanır gibi tanıyorum. Kalabalığın içinde ilerleyişi, yürüyüşü, sesi... Kalbim ve zihnim için bir fener gibi. Başka hiçbir şey onun kadar parlak değil.

Kendini yanımdaki kabine atıyor, bir şişenin boynunu tutuyor ve uzun bir rom içiyor. "Peki," dedi. "Babam hakkında ne düşünüyorsun?"

Ben de bir soruyla karşılık veriyorum. "Annen hakkındaki hikayesine inanıyor musun?"

Bir elini kızarmış yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Buna inanıyor muyum?"

Dürüst olmak gerekirse... evet. Bu garip mi?"

Omuz silkiyorum. "Neden garip olsun ki? Sen güçleri olan pek çok insandan birisin ve büyüünün gerçek kaynağına dair söylentileri ilk kez duymuyorum. Eşsiz yeteneklerinle, tanrılardan biriyle daha yakın bir bağın olması mantıklı."

Tekrar içiyor. "Daha garip olan ne biliyor musun? Boynunda annemin tılsımı var. Aslında ona bağlı olan bir tılsım. Sanki sen ve ben kaderimizde varmışız gibi, Risa. Karşılaşmamız ne tesadüf ne de kötü niyetli bir plan, *kaderdi*." Bunu çok ciddi bir şekilde söylüyor ama kelimeleri biraz bulanıklaşıyor.

"Babanın hikâyeleri sırasında çok içmişsin," diyorum ona. "Sanırım sonunda seni yakalıyor."

"Hayır, hayır." Başını sallıyor. "Romu için yemek yemeyi de ihmal etmedim. Korsan Lordu sarhoş olmaz."

"Sarhoş olmaya çok yakınsın." Tabancanın korsemnin altında güvende olduğundan emin olana kadar dikkatlice, yavaşça ayağa kalkıyorum. "Burada bir odamız var, değil mi? Oraya gidelim mi?"

Son birkaç kelimede sesim biraz titriyor ve Bash kaşlarını çatıyor. "İyi misin, minnow?"

"Hiç daha iyi olmamıştım. Sadece biraz şok oldum sanırım, çünkü bir yarı-tanrıyı becerdiğimi yeni öğrendim." Gülümsemeyi başarıyorum. "Bunu tekrar yapmak isterim."

"Peki o zaman." Hafifçe sallanarak ayağa kalkar ve yakındaki bir sandalyenin arkasına astığı şapkasını alır. Dikkatlice başına yerleştiriyor ve tüylerini kabartıyor. "Hadi yatağa gidelim."

Merdivenleri iyi idare ediyor, babası kadar sarhoş kesin. Girdiğimiz oda küçük ama neşeyle çıtırdayan alevlerle dolu küçük bir şömine var ve çift kişilik yatağı renkli bir yorgan süslüyor. Yorganı geriye katlıyorum ve temiz görünen çarşafı inceliyorum. Hayat kanı çarşafı bulaştıktan sonra bunun bir önemi kalmayacak...

"Evdeki en güzel oda." Bash kollarını açıyor. "Korsan Leydi en iyisini hak ediyor."

"Korsan Kadın mı?" Nefes nefese gülüyorum, sırtımı ona dönebilmek için yastıkları kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. "Ben leydi değilim Bash, yoksa unuttun mu? Ben bir liman işçisiyim. Kimse değilim."

"Oh hayır, aşkım." Beni belimden yakalıyor ve yüzünü ona dönmem için döndürüyor. Gözleri içkiden parlıyor ama ifadesi yumuşak ve samimi. "Hayır, sen-sen *herkessin*."

Tabancanın şeklini hissedecek diye korkarak uzanıp elini aşağı kaydırıyorum. Sırıttırıyor ve kışımı sıkıyor, sonra başını eğip ağzımı öpüyor.

"Bir şey biliyor musun, minnow?" Beni tekrar öpüyor, ve tekrar- kalbimi hızlandıran sıcak, ateşli öpücükler. "Sanırım seni sevmeyi tercih ediyorum. Sanırım seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum."

"Hayır!" Sanki beni kalbimden gibi bir çılgılık atarak kelimeyi ağzımdan kaçırdım. "Öyle söyleme, lütfen söyleme."

Bash irkilerek geri çekiliyor, gözlerinde acı parlıyor.

"Yani bunu bana burada söyleme," diye düzeltiyorum. "Daha güzel bir yerde söyle."

Şafak vakti geminin güvertesinde ya da gün batımında bir kumsalda."

"Ah, anlıyorum." Gülümsemesi geri döndü. "Ona kur yapılmasını istiyor. Ve de olacak. Ama önce, sağlam bir şekilde becerilecek."

"Sikinizi istiyorum lordum," diye mırıldanıyorum en iyi fahişe ses tonumla. "Ama yeni bir şey deneyelim. Sen soyun ve yatağa uzan, sonra ben sana geleceğim."

"Bana bineceksin, değil mi?" Adam zevkle inliyor. "Tanrılara yemin ederim, Risa, sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi yataksın. Ve bir sürü yatağım oldu. Sayılamayacak kadar çok." Ceketini ve gömleğini çıkardı. "Aslında Silas'tan bile fazla. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bildiginiz gibi, payıma düşenden çok daha fazla erkekle yattım."

"Doğru, tabii ki." Kıkırdıyor. "Gördün mü? Sen ve ben çok uyumlu bir çiftiz."

Kalbi kırık Risa zihnimin kapısını yumrukluyor, dışarı çıkmak için yalvarıyor ama kötü, katil, düzenbaz Risa hâlâ kontrolü elinde tutuyor. Zar zor.

"Peki ya Korsan Kraliçe?" Mırıldanıyorum.

Bash botlarını ve pantolonunu çıkarırken alaycı bir kahkaha atıyor. "Biliyor musun, onu artık neredeyse hiç düşünmüyorum ve düşündüğümde de her zaman olduğu gibi hissediyorum - bir rüya. O benim istediğim bir şeyin özü ve ben onu sadece ona en yakın şey olduğu için sevdim."

Tamamen çıplak bir şekilde yatağa uzanıyor. İki elini başının altına sokuyor ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Parlayan kahverengi gözleri, dağınık çenesi ve karmakarışık kahverengi saçlarıyla o an. Onu görünce ağlamak istiyorum.

"Atticus'un çizdiği kitaplar gibi," diyor. "İlk sayfada o olabilir ama hikayenin geri kalanında sen varsın."

Yatağa sürünüp ona doğru sallanırken gözlerim doluyor. Eteklerimin altına uzanıyorum, parmaklarım onun sıcak sikini çevreliyor ve girişime yönlendiriyor.

"Sarhoşsun ya da yalan söylüyorsun," diye fısıldıyorum. "Bunların hiçbirinde ciddi değilsin."

"Her kelimesinde ciddiyim." Kalçalarımı kavırıyor ve beni üzerine doğru itiyor. Gözleri kapanıyor, boğazından alçak bir mutluluk iniltisi çıkıyor. "Söz veriyorum, o küçük tatlı klitorisine birazdan ilgileneceğim ama şu anda bencilce davranmaktan kendimi alamıyorum çünkü kendini çok iyi hissediyorsun."

"Sıramı bekleyebilirim," dediğimi duyuyorum.

Mekanik bir şekilde vücudumu kaldırıp indiriyorum, shaftı kanalımda kayıyor -ama dalıp gitmişim, işkence çekiyorum, doruk anının yaklaşmasından korkuyorum.

Bash'in yüzü geriliyor, yüzünde acıya benzer bir ifade var. Çok yakın. Uzun süre dayanacak biri değil.

Gözleri hâlâ kapalı, bu yüzden korsemim altından küçük tabancayı çekip çıkarıyorum... kolu kenara itiyorum... namluyu Bash'in göğsüne doğrultuyorum, onu sürerken hafif bir ter tabakasıyla parıldıyor.

"Ah, tanrılar... Risa... siktir..." Vücudu kasılıyor, aleti içinde titreşiyor.

Ben

Şimdi.

Annem için, Aisu için.

Şimdi.

Şimdi yapmak zorundayım.

Tabancanın ağzını göğsüne dayadım... Hayır.

Çok fazla, anne. Bunu istemek çok fazla.

Bash'in gözleri fal taşı gibi açılır, hâlâ orgazmın etkisiyle soluk soluğadır ama sersemlemiştir.

Ne yaptığımı -kalbine bastırdığımı ne olduğunu- anladığında mutluluk yerini şaşkın bir telaşa bırakıyor.

Geri adım atmak için çok geç. Ama bunu yapamam. I-

Parmağım tetiğe doğru seğiriyor.

Silah büyük bir gürültüyle patladı ve avucuma çarptı. Bash'in yüzü.
Şaşkın, iri gözlü.
Ağzım sessiz, acı dolu bir ılıkla açılıyor.

RISA

"Hayır," diye mırıldanıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Hayır, , hayır, ."
Bash'in bedeninden sıyrılıp silahı odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Tekrar patlıyor, sandalye ayaklarının ahşap zemine çarpmasından daha yüksek olmayan yumuşak bir patlama.

Bash'in göğsünde küçük bir yanık daire var. Gözleri hala geniş ve sabit, nefes almıyor.

Kalbim kendini parçalara ayırıyor, *o gitti, o gitti, o gitti* diye bağıyor...

"Ne oluyor, Risa?" diyor.

İki elimi ağzıma kapatıp dehşete düşmüş bir rahatlama nöbetiyle eğildim. Kocaman bir hıçkırık boğazımı sıkıyor ama patlayacağımı hissedene kadar tutuyorum. Gözyaşları yanaklarımı kayganlaştırıyor.

"Yaşıyorsun," diye nefes nefese kaldım.

"Ölmedin." "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır, Tanrılar hayır." Hıçkırıklarımı , tüm bedenim kocaman, çirkin, omuzlarımı titreten bir kasılma geçirdi, keder ses olarak kusuldu. "Nasıl hâlâ hayattasın?"

Bash göğsüne bakar ve parmağıyla yarayı nazikçe yoklar. "Kurşun yok. Sanırım yanlış ateşlendi. Beni biraz yaktı ama ölmedim. Belki de yanlış doldurmuştur."

Ben değil, *Cal* yanlış yükledi.

Bash doğruluyor ve bacaklarını yataktan aşağı sallıyor. Bakışlarında bir sertlik var, tutsağa işkence ederken gördüğüm aynı acımasız niyet. Bu sert bakışın kenarında acı ve ihanet var.

"Ne oluyor Risa?" diyor yine, sessiz ve soğuk.

Panikliyorum. Dehşete düştüm. Tanrım, Sylvie ve Aisu.

"Ölmüş gibi davranabilir misin?" Umutsuzca soruyorum. "Sadece birkaç dakikalığına, lütfen. Söz konusu olan iki hayat var."

"Bana neler olduğunu anlatmalısın, Risa. Hemen şimdi."

İçimi burkan bir hıçkırığı daha tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. ve sonra ona söyledim.

Ona her şeyi anlattım.

Bash dinliyor, küçük şöminenin yanında gömleksiz duruyor, kalbinin üzerinde yanık izi var. Dans eden alevler tenini yaldızlıyor, öyle ki onu neredeyse bir tanrı olarak hayal edebiliyorum, tam anlamıyla ilahi. Bir intikam tanrısı. Aşkını bir anda öldürdüğüm bir tanrı. Çünkü bundan sonra beni sevemeyecek.

İşim bittiğinde, birkaç dakika ateşe bakıyor.

Sonunda, "Cal'ı benim öldüğüme ikna etmeliyiz, Kurt'la bağlantı kurup sevdiklerinizi kurtarmasına yetecek kadar uzun bir süre." dedi.

"Seni öldürmeyecektim," diye fısıldadım.

"Yapamazdım." "Ama yine de tetiğı çektin."

Dudağıımı ısırdım. Tetiğın beklediğimden daha hassas olmasına itiraz etmenin faydası yoktu. Ne de olsa silahı kalbine doğrultmuştum. Bu seçimi yapmama saniyeler kalmıştı.

Bash tekrar yatağı uzanır. "Biraz kana ihtiyacım var, Risa. Dayanabileceğın bir yerini kes ve kanını yaranın üzerine damlat."

Ön kolumu bileğimden çok dirseğıme yakın bir yerden kesmeye karar veriyorum, böylece kolum yarayı Cal'ın görüş alanından gizleyebilecek. Bash'in göğsüne bol miktarda kan damlattıktan sonra, kesiğı yastık kılıfının bir şeridiyle bağıyorum ve bandajı örtmek için kolumu aşağı çekiyorum.

"Nefesini tutman gerekecek," diyorum ona.

"kadar tutabilirim. Rahatsız edici olacak ama beni öldürmeyecek. Git Cal'ı getir ve ölümüne tanıklık etmesini sağla. Sonra da Kurt'u hemen geri çağırmasını sağla, anladın mı?"

"Anlıyorum." Kapının yanında duraksadım. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

Bana bakmadan tavana doğru bakıyor. "Benim yüzümden iki kadının ölmesini istemiyorum. Ama hata yapmayın, Cal Kurt'la temas kurduktan sonra ikiniz de hapse gireceksiniz. Denize açıldığımızda o da kalasın üzerinde yürüyecek. Sen de ona katılabilirsin, henüz karar vermedim."

Cevap vermiyorum, çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey bir fark yaratmayacak. Kızgın ve haklı olarak öyle. Bana tüm o hassas, mahrem şeyleri itiraf etti ve ben de ona ihanet ettim. Ateşin kazara olup olmadığı önemli değil - gerçek şu ki, kendimi onu öldürmeye çok yaklaştırdım. Onun öfkesini hak ediyorum.

Merdivenlerden iniyorum ve Cal'i Faris, Atticus, Red ve Brom'la birlikte bir masada görüyorum. Cal beni görünce diğerlerine bir şeyler bahane ediyor ve beni yukarı kadar takip ediyor.

Kapıyı iterek açtığımda Cal beni iterek odaya girdi. Bash'in göğsündeki kanlı yaraya bakıyor, sonra nefes alıp almadığını kontrol etmek için bileğini Bash'in ağzının önünde tutuyor. Nabzını yoklamak için Bash'in boğazına doğru uzandığında, acilen fısıldıyorum, "Biri geliyor!"

Cal, Bash'in gevşemiş sikine parmaklarıyla bir fiske vurduktan sonra kapıya doğru yürür. "Sonunda başardın." Koridorda bana katıldı ve kapıyı kapattı. "Diğerleri gemiye döndükten sonra bununla ben ilgileneceğim. Sonra da seni sahile giden bir gemiye yerleştireceğiz."

"Önce Kurt'la irtibata geçmelisin. Halkımın güvende olduğunu bilmek istiyorum."

"Güvenlik imkansız bir garanti," diyor Cal. "Ama temasa geçeceğim." Kıkırdarak başını sallar. "Ne gece ama, ha? Ne gece ama."

"Bunu nasıl açıklayacaksın?" Merdivenlerin başına kadar onu takip ederek fısıldıyorum.

"Suggton'da çok sayıda katil ve adam kaçıran tip var. Onlardan birinin ikinizi sevişirken yarıda kestiğini, onu vurup öldürdüğünü ve sonra da sizi yakaladığını varsaymak çok da abartılı olmaz, değil mi?"

"Peki bu size kendi geminizi nasıl sağlayacak?"

"Sen boş ver. Bu işte sana düşen görev tamamlandı. Ben seni almaya gelene kadar burada, odada kal."

Birkaç adım indi ama ben sertçe "Hayır" deyince durdu. Cal arkasını döndü, gözleri kısıldı. "Hayır mı?"

"Ben de seninle geliyorum. Kurt'la gerçekten iletişime geçtiğinden emin olmak istiyorum. Aksi takdirde o ortak odaya gider ve mürettebata her şeyi anlatırım."

Kırmızı sakalını ovuşturuyor. "Tamam. Beni takip edin."

Merdivenlerin dibinde keskin bir dönüşle dar bir koridora giriyoruz. Sonundaki kapı, kırmızı boyalı cam gölgelikleri her şeyi korkunç bir kızıl renge bürüten fenerlerle aydınlatılmış bir koridora açılıyor. Koridor boyunca uzanan oyuklarda

çıplak bedenler dalgalanır ve sarsılır ya da zifir veya başka bir uyuşturucunun etkisi altında duyarsız bir şekilde *yatar*.

Kısa bir geçitten sola dönüyoruz ve Cal ağır bir perdeyi aralayarak masalarla dolu büyük bir odayı ortaya çıkarıyor. Burası ağır baharat ve küf kokuyor ve masalardaki insanların çoğu maskeli ya da kukuletalı. Tavandan sarkan küçük kemik zincirleri, yüzlerce kuş kafatası ve abanoz boncuk dizileri, dumanlı lambaların loş ışığında parıldıyor.

"Gece pazarı. Yasaklı büyüleri eserler," diye mırıldandı Cal. "ama."

Arka köşede, çadırlı bir kulübenin içinde, gizlenmiş bir figür oturmaktadır. Cal onlara iki küçük parlak mücevher uzattığında, kulübenin derinliklerine doğru süzülürler ve gölgeleri karıştırmaya başlarlar.

"O mücevherleri saklandıkları yerdeki istiften çaldın," diyorum içimden.

"Çalmak mı? Hayır. Onları adil payım olarak görüyorum."

"Atticus bana mürettebatın hiçbir üyesinin diğerleri kabul etmediği sürece hazineden nesne veya para çekemeyeceğini söyledi."

"Sana ne bundan?" Cal sabırsızlıkla. "Sabaha kadar kendi neşeli yolunuza gideceksiniz. Hiçbirimizi bir daha göremeyeceksin."

Kabin sahibi bir ayna, bir tüy kalem ve bir şişe parlayan mürekkeple geri döner. Cal, Bash'in ölümünü üstü kapalı bir şekilde bildiren bir mesaj yazdırır. Büyücü tüy kalemle aynanın üzerine yazar ve kelimeler cama işleyip kaybolur.

Birkaç dakika sonra bir yanıt mesajı görüntülenir.

"Aferin. Eskortunuz yarın gece gelecek. Bulunduğunuz yeri koruyun ama kızı bana geri gönderin. Ona iki rehinenin serbest bırakılacağını söyle."

"Sağlıkları yerinde ve zarar görmemişler," diye Cal'ın kolunu dürtüyorum. "Tekrar yaz ve ona zarar görmemiş olmaları gerektiğini söyle."

"Pek işe yaramayacak. Muhtemelen sen gittiğinden beri onlara 'zarar' veriyordur." Cal omuz silkti. "Yapabileceğimin en iyisi bu, genç kız. Şimdi seni Knockaine'e geri götürecek gemiye bindirmeye bakalım."

"Oh, buna gerek kalmayacak," diye mırıldanıyor tanıdık bir ses. Cal dönüp bakıyor, yüzü soluyor.

Bash birkaç adım ötede, büyük paltosu ve tüylü şapkasıyla ihtişamlı bir şekilde durmaktadır. Atticus, Faris ve Brom onun yanında, Red ise arkasında duruyor.

Kabin sahibi, yaklaşmakta olan çatışmanın bir parçası olmak istemediği anlaşılan gölgelerin arasına geri çekilir.

"Sen- sen ölmüştün," diye bocalıyor Cal.

"Dilediğin kadar ölü değil." Bash sırtıyor ama gülümsemesinde zehir ve öfke var.

Red, Brom ve Faris'in arasından ilerliyor. Ağabeyinden bile daha solgundur. "Cal, bana bunun doğru olmadığını söyle. Bana Risa'yla birlikte Kaptan'ı öldürmeye çalışmadığınızı söyle."

Cal yüzünü buruşturur. "Delikanlı, düşündüğün gibi değil. Hepsi bizim iyiliğimiz, geleceğimiz için."

"Ama sen dedin ki..." Red'in alt dudağı titriyor. Titreyen parmağını kardeşine doğru uzatıyor. "Bana bizim için planların olduğunu söylediğinde, *bunun böyle* olacağını düşünmemiştim. Arkadaşlarımızı incitmek mi? Ve... ve sen, Risa..." Sulu gözlerini bana çeviriyor. "Kolyeyi sana ben verdim. Sen ve ben... biz... Ben senden hoşlanıyordum. Senin de benden hoşlandığını sanmıştım."

"Biliyorum," diyorum kırık bir sesle. "Zorlanıyordum-"

"Boş ver onu." Bash parmaklarını şıklatır. "İkisini de bağlayın ve gemiye götürün. Ben onlara ne yapacağıma karar verene kadar onları hücreye kilitleyeceğiz."

Cal geriliyor ve sonra fırlıyor, ama Atticus iki adımda onun önünde, kollarını kavıyor ve ince bir iple birbirine bağlıyor. Atticus'un yüzündeki acımasız ifadeden nefret ediyorum. Brom ifadesiz, ikinci bir iple bana yaklaşırken tere otunu çiğniyor.

Parmaklarım göğüslerimin arasındaki kolyeyi buluyor ve bir anlığına dokunuşumla ısınıyor.

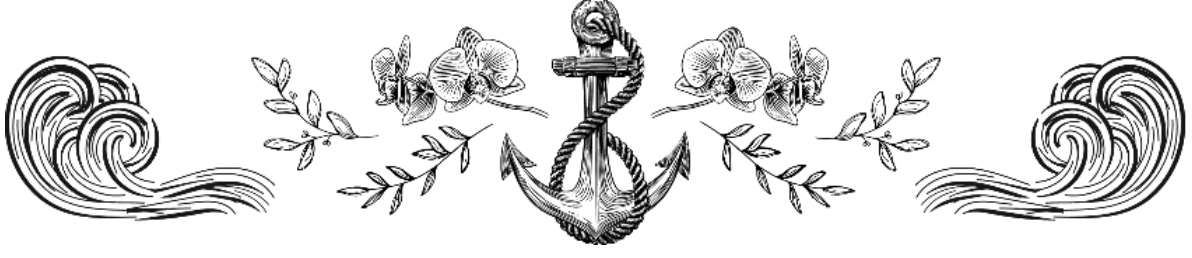
Bununla savaşabilirim. Hepsine zarar verip kaçabilirim. Ya da yaptığım şeyin sonuçlarını kabul edebilirim.

Başımı kaldırıyorum ve Bash'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri şüpheyle, gerginlikle tetikte. Kolyeye dokunduğumu gördü. Ne düşündüğümü biliyor, bundan eminim.

Eğer kaçmaya çalışırsam, benimle dövüşecek. Hâlâ aşına olmadığım kanalize büyüye karşı onun rüzgâr kontrolü olacak. Ve zaten ona zarar veremem.

Kaçmanın faydası yok, beni yakalar. Ama kolyeyi bırakmamın ve Bash'le göz göze gelmemi bozmadan bileklerimi yaşlı gemiciye uzatmamın nedeni bu değil.

Bunu seçtiğimi bilmesini istiyorum. Savaşmadan, kendi isteğimle hapse giriyorum çünkü yaptığım şeyden gerçekten pişmanım.

Bash hapishaneye gelmedi. Bir kere bile. Ve henüz demir alıp Suggton'dan ayrılmadık. Belki de Kaptan ve mürettebat *zinari* ve diğer ganimetleri satmakla meşguldü. Ama benimle konuşmak istememesi ve kaderime henüz karar vermemiş olması daha muhtemel.

Korsanlardan biri bana ve Cal'a iki kez yiyecek getirdi, bu sayede dışarıda tam bir gün geçtiğini anladım. Ama karanlıkta, geminin derinliklerinde, eski mahkûmların kokusu arasında otururken, sonsuza dek burada olduğumu hayal etmek çok kolay. Unutulduğumu ve asla affedilmeyeceğimi.

Beni affetmek *zorunda*. Baskı altında çalıştığımı biliyor - bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Belki mürettebatının sarsılmaz sadakatini ödüllendiren bir korsan lordu için değil.

Yemek getirildiğinde, yemeği getiren korsandan Bash'a bir mesaj iletmesini istedim - ona söylemem gereken acil bir şey vardı. Kurt'tan gelen cevaptaki bir cümle beni rahatsız etmeye devam ediyor: "Eskortunuz yarın gece gelecek."

Bu ne anlama geliyor?

Bash, insanları cinsel köleliğe satarak servet kazanan kötü adamların yuvasını karıştırmıştır. Ve bir şekilde Cal ve Kurt da bu ahlaksız şebekeyle bağlantılıdır -Cal, onlara yardım etmenin arzuladığı geleceğe giden yolu açacağını düşündüğü için- ve Kurt, köle ticaretinin arkasındaki güçlerden biri olduğu için. Öyle olmalı. Kurt'un *Kraliyet Orkidesi*'yle yakın bağlantıları var - *yani* hayatım boyunca hayran olduğum, bir parçası olmak istediğim ışıltılı cennet- zihnimde bozuldu, çatladı ve kirlendi. Kendim için hayal ettiğim en iyi gelecek artık yeterince iyi değil ve bu korkutucu. Ama tüm kalbimle özlediğim adamın sevgisini kalıcı olarak kaybetmiş olabileceğim gerçeği kadar korkutucu değil.

Ona gidip beni affetmesi için yalvaramam. Bu yüzden karanlıkta onun bana gelmesini bekliyorum.

Kirli samanların arasında uykuya dalmayı nasıl başardığımdan emin değilim, ama hücrelere ışık saçan bir mumun sarı halesiyle uyanıyorum.

Doğrulup saçımdaki kirli samanları temizliyorum.

"Bash?" "Benim." Red'in sesi. Mumu yere bırakıyor.

"Red? Burada ne yapıyorsun?"

Ama bana sırtını dönüyor ve kardeşinin duvara yaslandığı karşı hücreye doğru konuşuyor. "Çok karmaşık olmadıkları sürece kilitleri açmaya yarayan bir tılsımım var. Bir deneyeyim dedim. Kaptan seni hapse attırmaktan bahsedip duruyor Cal ve ne yapmış olursan ol, ölmeni izlemeye dayanamam, anlıyor musun? Bu yüzden seni serbest bırakacağım. Hala limandayız. Kaçabiliriz, sen ve ben. Suggton'un derinliklerine, saklanacak bir sürü yerin olduğu yere gideriz. Yeniden başlayabiliriz."

Cal ayağa kalkar. "Pekala. Belki de her zaman düşündüğüm gibi sende beyin yerine deniz tarağı yoktur. Beni bu işten kurtar delikanlı ve dediğin gibi birlikte gidelim. Gece olmuş olmalı, değil mi?"

"Evet, öyle. Kaptan ve diğerlerinin çoğu hâlâ Suggton'da, malları satıyorlar. Güvertede nöbet tutmak için birkaç adam var."

"Sen onları boş ver. Beni sonra Faris'in kamarasına gizlice girip ranzasının hemen üstündeki raftan yeşil paketteki tozu alabilirsin. Biraz romun içine koyarım, sen de nöbetlerini hafifletmek için adamlara içki götürürsün, anladın mı? Toz onları hemen uyutacak ve biz de kaçabileceğiz. Şu kilit açma dene. Umalım da maaşını harcadığın çoğu şeyden daha iyi çalışsın."

"Bu hiç adil değil." Red kilidin yanında diz çöküyor ve pirinç bir süs eşyasını ona yakın tutuyor. "İlk başta bir sürü uyduruk şey aldım, ama neyin gerçek bir kalıntı olup olmadığını bilme konusunda daha iyi oldum. Sen sadece fark edemeyecek kadar meşguldün."

Süslemenin üzerine tükürür ve birkaç kelime mırıldanır. Parça elinde şekil değiştirerek bir anahtara dönüşür ve Red onu kilide sokar. Bir klik sesi, bir bükülme ve hücre kapısı açılır.

"Lanetleneyeğim." Cal dışarı çıktı. "İyi iş, küçük kardeşim."

"Red, bu yanlış." Parmaklıkları sıkıca kavrayıp gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "Cal sana her şeyi anlatmıyor. Çalıştığı insanlar, onlar-"

Cal'ın yumruğu parmaklıkların arasından fırlayıp elmacık kemiğime çarpıyor. Nefesim kesildi ve sendeleyerek geri çekildim, yüzüm acıyla parlıyordu.

Red irkilmiş bir çığlık atar.

"Bunu hak etmiştin." Cal elini sıktı. "Kaptan'a karşı onunla birlikte çalışmam için beni ikna eden oydu. O ödeyecekti"

ona yardım etmemi istedi. Böyle bir şeyi asla kabul etmezdim, ama bu kadar büyük bir para olmasaydı, yeniden başlayabileceğimizi düşünmüştüm. Bir ticaret gemisinde saygın bir iş buluruz."

"Kaptan hikâyeyi böyle anlatmadı," diyor Red şüpheyle.

"*Ona* inanacak mısın? Benden hep nefret etti ve bana değerimden daha az para ödedi. Sana da öyle. Bu gemideki en iyi adam sensin ve o sana burnunu silen bir kamarot kadar az para ödüyor. Yine de kendi kanından ve canından birinin söylediklerine değil de onun anlattıklarına mı inanacaksın? Bu acıtıyor, Red, gerçekten acıtıyor."

Bir kolunu Red'in omuzlarına atar ve onu hücreden ambara doğru götürür, hâlâ konuşmaktadırlar. Merdivenden çıkarken sesleri azalır.

Doğru olmayan bir şeyler var. Cal'in kaçtığını düşünemiyorum, hele Kurt'tan gelen o mesajdan sonra. Bu daha bitmedi. Kaçırdığım bir şey var.

-Bash'in kaçırıldığı bir şey.

Hücremde volta atıyor, morarmış yüzümü avuçluyor, edindiğim bilgi kırıntılarını tekrar tekrar çiğniyorum. Ama ileride ne olacağını görmek için yeterli değil.

Parmaklarım tanrıçanın kolyesini kavırıyor, ama onu etkinleştirmekte tereddüt ediyorum. Bash geri gelirse, kaçmaya çalıştığımı düşünmesini istemiyorum. Gücünü daha büyük bir ihtiyaç anı için saklamalıyım. Ayrıca, sanırım sadece bir tür büyü saldırı yapıyor - hücre kapılarını açmakta pek işe yarayacağından şüpheliyim.

Tempom bir ya da iki saat, belki de daha fazla sürüyor.

Ayak sesleri tekrar ahşap döşemelere sürtündüğünde, hücremdeki bariyere sırıyorum ve kimin geldiğini görmek için boynumu büküyorum.

Ama fener taşıyarak gemiye doğru ilerleyen figürler tanıdığım adamlar değil.

Bunlar yabancılar. Büyük, hantal, sinsî yabancılar. *Azrail'in Kaderi'nde*.

Ne kadar aptalmışım. Aşık bir çocuktan daha iyi değilim.

Risa'ya o kadar kızgınım ki doğru düzgün düşünemiyorum ve ona kızdığım için kendime de kızgınım, çünkü lanet olsun, bunu neden yaptığını anlıyorum. Sevdiklerine yönelik tehdide neden sessizce katlandığını, neden bana dönmediğini anlıyorum. Bana güvenmedi çünkü onun kullanılacak bir nesne, para ödenecek bir fahişe olduğunu açıkça belirttim. Bir arkadaş değil, değer verdiğim biri değil - sarhoş olana kadar ona nasıl hissettiğimi söylemedim ve artık çok geçti. Ona söylediklerim bulanıktı, tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum. Ama aşkımı itiraf ettiğimi hatırlıyorum ve sesinde durmam için bana yalvardığını hatırlıyorum.

Atticus'la birlikte eğri büğrü bir sokağın köşesinde durmuş, Silas ve Faris'in *cinnar* satışını halletmelerini izliyorum çünkü ben yapamam. Bağımlılara *cinnar* satan haşarelerle kişisel olarak etkileşime girecek bir yerde değilim. Muhtemelen satıcıyı oracıkta öldürürdüm.

Faris sakın bir şekilde konuşuyor ve farklı karışımların özelliklerini açıklıyor. Biz onu batırmadan önce *Iron Minstrel*'den yararlı bir seyir defteri getirme öngörüsüne sahipti, bu yüzden satılık neyimiz olduğunu biliyor ve bu konuda bilgili bir şekilde konuşabiliyor.

Silas, Atticus ve bana bakıyor. Şey... *bana*. Bu dar, gölgeli alanda, levazım subayımın abanoz teni daha derin bir karanlığa gömülüyor ve ifadesini ayırt etmek zorlaşıyor. Ama hayal edebiliyorum. Çoğunlukla endişe. Belki biraz kızgınlık. Sempati. Dikkat.

O ve Atticus olaydan beri huzursuzlar. Böyle sefil bir yerde her zaman tetikte olmalıyız ama bugün iki kat daha sinirliler. Düşmanlarımızın mürettebatının içine kadar girip benden iki kişiyi bana karşı kullanması...

Ama Risa benimkilerden biri değildi. O her zaman onlardan biri oldu. Hayır, bu ona haksızlık olur.

Atticus kocaman çizmelerini karıştırıyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve kollarını yeniden kavuşturuyor. Bütün gün saçlarını arkaya toplamıştı. Savaşa hazır olduğunun işareti.

"Bu çok utanç verici," diyor aniden.

"o? Bu mu?" Faris, Silas ve satıcıyı başımla selamlıyorum. "Elde edilen geliri bu yolculukta ölen mürettebatın ailelerine destek olmak için kullanabileceğimizi düşündüm."

"Şimdi mi yaptın?" Homurdanıyor. "İyi bir plan, Kaptan. Eğer satılması gerekiyorsa, o zaman güçler adına, paranın haklı bir nedene gitmesine izin verin."

Boğazımı iki kez temizliyorum. "Bu benim fikrim değildi. Bundan kendime pay çıkaramam." "Kimin fikriydi o zaman?"

Dişlerimi sıkıp başka tarafa bakıyorum.

"Ah." Dişlerini emiyor. "Bu küçük hainin fikriydi."

"Hain fahişeyi kastediyorsun," diyor Silas neşeyle, Faris dirseğinde bize doğru yürürken. İki torba dolusu parayı sallıyor, Faris de üçüncüsünü uzatıyor. "İyi bir vurgun. Yeni bir dümen parasını karşılar."

"Bu para bunun için değil," diye .

Atticus, "*Demir Ozan* için yapılan savaşta ölenlerin aileleri için" diye açıklıyor.

"Ve ona öyle deme," diye araya giriyorum.

Silas'ın kaşları havalanır. "Ona ne diyeceksin? Kalles fahişe mi? Pekâlâ, başka bir şey deneyeceğim. Hain fingirdek nasıl? İkiyüzlü cadalog? İkili oynayan amcık?"

Dişlerimi göstererek ona doğru hamle yapıyorum ama Silas yumruğumdan kolayca, neredeyse tembelce, sanki darbeyi bekliyormuş gibi kaçıyor.

"İşte burada," diyor. "İşte bu, öldürmeye çalışmasına rağmen onu seviyorsun. Sizi kaç kez öldürmeye çalışırsa çalışsın, onu yine de seviyorsunuz. Aslında onu katil olduğu için daha çok sevdiğinize inanıyorum. Bu bir kelime mi? Katillik mi?" Faris'e bakar, o da başını sallar. "Lanet olsun. Kesin öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Bütün gün gemiden uzak kaldık," diyor Faris sessizce. "Belki de onunla konuşmanızın zamanı gelmiştir Kaptan."

"Hazır olduğumda onunla konuşacağım. Ne zamandan beri aşktan ve saçmalıklardan bahseden bir avuç sümüklüböceğe dönüştünüz? Yemin ederim yanımda aşktan bahseden bir sonraki adamın taşaklarını koparırım."

Büyük deniz canavarlarının kemiklerinin üzerine kireçtaşı ve harç katmanlarıyla inşa edilmiş, daha doğrusu başka bir sokak olan caddeye doğru ilerliyorum. Bazı yerlerde yürüyüş yolları sallanan binaların etrafından dolanıyor ya da yukarı doğru eğimli bir şekilde şehrin daha yüksek bir katına çıkıyor.

Adamlarım sessizce beni takip ediyor, elleri silahlarında, para çantaları paltolarının altında. Tanınmış bir gemiye ait olmamıza ve Korsan Kral'a hizmet etmemize rağmen, bu sokaklarda elimizde hazineyle dolaşmak akıllıca değil. Çok fazla var, bazıları çoğu medeni yerde yasaklanmış büyülere sahip

İçimdeki enerji rezervlerinin yarısı dolu. Yola çıkmadan önce onları yenilemem gerekecek. Ama büyümü yeniden doldurmak için onunla sevişmek bir yana, Risa'yla yüzleşme düşüncesine bile katlanamıyorum ve başka biriyle seks yapma düşüncesi midemi bulandırıyor. Belki bir süre doğal rüzgârlarla yelken açabiliriz. Daha iyi bir limana gider, dümeni değiştirir ve bu oyundaki bir sonraki hamlemizi planlarız.

Bir hamle yapmalıyım, hem de hemen. Düşmanlarım beni ne kadar derinden yaraladıklarını bilemezler. Onlarla alay ediyor ve eziyet ediyordum ve bu kadar sert karşılık verebilmeleri beni kızdırıyor. Şimdi öldüğümü düşünüyor olabilirler ama yakında gerçeği öğrenecekler. O zamandan önce avantajımı kullanmalıyım.

Rıhtıma ulaştığımızda, iskeleye tırmanıyorum, düşüncelerim köle tacirlerinin canını nasıl yakacağıma odaklanmış durumda -tüm gemilerini nasıl mahvedeceğime, depolarını nasıl yakacağıma, rotalarını nasıl bozacağıma, esirlerini nasıl serbest bırakacağıma-

"Kaptan," diyor Atticus arkamdan sertçe. Sesinde korku var.

Birlikte yaptığımız tüm yolculuklarda ondan hiç böyle bir ses tonu duymamıştım. *Reaper's Fate*'in güvertesine çıkarken başımı kaldırıp bakıyorum.

Ve orada, bilekleri bağlı bir şekilde direğin yanında duran Risa, siyah paltosunun dar kolları arasından gülle gibi pazuları patlayacakmış gibi görünen iri yarı bir adamın pençesinde. Beyaz tüylü, üç köşeli bir şapka takıyor. İri ellerinde gümüş bir hançer parlıyor ve Risa'nın boğazını deriyi kırmadan hafifçe çiziyor.

Başının üstünde, cesetler seren sarkıyor. Gemiye korumaları için bıraktığım adamların cesetleri. Red yanına yığılmış, ağlıyor ve Cal onun yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, tanımadığım denizcilerle çevrili -ağır silahları olan iri yarı, etli butlu adamlar.

Bu hem bir isyan hem de bir fetih.

"Ah, Korsan Lord," diyor Risa'yı tutan iri adam. "Ne zaman uğrayacağınızı merak ediyordum. Burada kendimize küçük bir parti verdik. Umarım sakıncası yoktur."

Atticus saldırmaya hazır bir boğa gibi öfkeli bir hırıltı çıkarıyor ama ben elimi arkamda tutarak beklemesini ve sessiz olmasını işaret ediyorum.

Büyümün ortaya çıkmasına izin vermeye cesaret edemem, henüz değil. Bu zorbaların ne istediğini ve Risa'yı liderlerinden güvenli bir şekilde uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağımı öğrenene kadar olmaz.

İri adam tekrar konuşur. "Mesele şu ki, bize senin öldüğün söylendi. İşin bitti. Arawn'ın Çukuru'na sürüklendin. Ama sonra bu iyi adam -" Hançerinin ucuyla Cal'ı işaret ediyor- "her şeyin bir düzmece olduğunu itiraf ediyor. Bana öyle geliyor ki bu hiç de dostça değil. Gördüğünüz gibi, bu gemiyi kolayca ele geçirmeye hazırдық, ama bir de baktık ki arkadaşımızı hücreye kapatmış ve ölümünü planlıyormuşsunuz. Yazık, değil mi beyler?"

"Çok yazık," diye yankılanıyor ekibinden biri.

"Ama karşınızda gördüğünüz bu mızımız serseri, ağabeyinin hücreden çıkmasına izin verdi, mı? Ve ikisi de yolumuzu kolaylaştırmak için nöbet tutan korsanları zehirledi."

"Cal bunun bir uyku tozu olduğunu söyledi!" Red umutsuzca patlar. "Bilmiyordum, Kaptan, yemin ederim-"

Kabadayılardan biri onun ağzına tekme atar. Red öksürüp kan tükürürken Cal öne çıkar. "Bunu bir daha yaparsan dişlerini kafatasının arkasına geçiririm. Kardeşim benimle geliyor. O onların ekibinden değil."

"Bu doğru mu, Red?" Sessizce söyledim. "Onlarla birlikte misin? *Onunla* mı?"

"Şimdi, şimdi, delikanlıyı rahat bırakın," der büyük adam. "Kardeşlerin arasının açılmasını istemeyiz, değil mi? Senin bu küçük hanımına ne yapacağım konusunda daha endişeli olmalısın. Cal bana onun senin için çok değerli olduğunu söyledi." Risa'nın yanağına sokulup kokusunu içine çekiyor ve görüşüm kararıyor, kan kafatasına hücum ediyor. İğrenç bir panik midemi çalkalıyor ve hançer ucunun yumuşak derisi boyunca sürüklenişini izlerken sahip olduğum tüm sinirleri ateşliyor, sanki benden bir tepki almak istercesine etini oraya buraya çentikliyor.

Ama maske takma konusunda tecrübeliyim. Ve eğer onu kurtarmak için bir umudum varsa, şimdi bir tane takmalıyım.

RISA

Bash bir adım öne çıkıyor, bir eli kılıcının , diğer eli kalçasında. "Ne istiyorsun?"

Beni tutan adam -Growen diyorlar ona- kıkırdıyor. "Şimdi işe koyuluyoruz. Şuradaki gemiyi görüyor musun?" Bir sonraki rıhtımda demirlemiş, silahlarla dolu devasa bir kalyonu işaret ediyor. "İşte bu Shorn Denizleri'nin yeni gücü. Onu gizlice inşa ediyorduk ve bu onun ilk yolculuğu diyebiliriz. Korsan Kral'a ve sizin gibi uşaklarına karşı yeni silahımız."

Bash kendisine uşak denmesinden hoşlanmadıysa bile bunu belli etmiyor. Aslında, yüzünde belli belirsiz bir ilgisizlik ve hafif bir küçümseme dışında hiçbir duygu yok.

"Etkileyici," diye mırıldanıyor, tam tersini söyleyen bir ses tonuyla.

"*Minstrel*'i almana neden izin verdik sanıyorsun?" diye kıkırdıyor Growen. "Onu çok yakından takip ettin, kayıp bir köpek yavrusu gibi. Kendini önemli sanıyordun, değil mi? Oysa ne inşa ettiğimiz, ne planladığımız hakkında hiçbir fikrin yoktu. *Esper Warden* bizim yeni amiral gemimiz, anlıyor musun?"

"*Minstrel*'i almama izin verdin, öyle mi?" Bash sırtıyor. "Ve en iyi iki silahşörü isteyerek feda ettiğine inanmam gerekiyor... ne için? Bana bir ders vermek için mi? *Minstrel*'in sahip olduğu hız ve manevra kabiliyetinden yoksun bir canavarla beni şaşırtmak mı? Güldürme beni."

Growen gerilir ve nefesi kesilir. Bash sinirlerine dokundu.

Kendi sinirlerim çok ince. Bir nefes onları koparabilir. Jilet gibi keskin bir hançerle okşanmak bir kıza bunu yapar.

Bash, "Gemim hız konusunda sizinkini her geçebilir," diye devam ediyor.

"Geminizi de alıyoruz," diye yanıtlıyor Growen. "*Azrail'in Kaderi* yeniden adlandırılacak ve sen ölmüş olmayı dileylene kadar köleler ve *cinnar* taşıyacak."

"Çok bilgili görünüyorsun," diyor Bash yumuşak bir sesle. "Gemimi alıp böyle alçakça kullanmana izin vereceğime seni inandıran nedir?"

"Görüyorsunuz, söylediklerinizde doğruluk payı var. Sahiplerimizi kaybettik. Ama yine de tükeniyorlardı. Zayıflıyorlardı, özellikle de rüzgar kullanıcısı. Her geçen gün daha da hastalanıyor. İşimizde ölmenizin daha iyi olacağını düşünenler var. Ama benim ve Thannira'daki birkaç kişi gibi, senden faydalanmayı düşünenler de var. Sen denizde yelken açmış en güçlü rüzgârcısın. Büyünü yeniden doldurmak için tuhaf bir yöntemin var ama ben kimim ki başka bir adamın zevklerini yargılayayım?"

Growen'ın tayfası alçak, kaba ve alaycı bir kahkaha attı. "Eğer size katılacağımı düşünüyorsanız-" Bash başlıyor.

"İşte yapacağın şey." Growen'ın sesindeki tüm mizah ve güler yüz izleri siliniyor, geriye sadece sert bir emir kalıyor. "Silahlarınızı bırakacaksınız. Büyü kullanmayacaksınız. Tam buraya, Afflinch'e doğru yürüyeceksiniz - Korsan Lordu Afflinch'e el sallayın! Afflinch bizim dövme büyücümüz, anladınız mı? Fikri Korsan Kral'ın kendisinden aldım. Dövme büyücüleri nadir yaratıklardır ve bunun da hataları var, ama yeterince iyi yapıyor. Seni bir yemine bağlayan bir dövme boyunu egeceksin - rüzgar büyünü sadece benim emrettiğim şekilde kullanacaksın ve sana ne zaman emredersem, kimi istersem onunla yatacaksın. Bu yemini eder ve dövme kabul edersen, hem buradaki hem de Suggtan'da kalan korsan arkadaşların serbest kalabilir. Sen ve *Azrail'in Kaderi* bizimle geleceksiniz."

Bash kaşlarını çatıyor. "Ama ben dövme yaptıramam."

Growen dudaklarını şapırdatıyor, bu korkunç sestten kaçmak istiyorum ama yapamıyorum - hançer hâlâ boğazımı okşarken olmaz. "İşte şimdi işin garip kısmı başlıyor. Dövme yaptırabilirsin - eğer gelersen. Thannira'daki bazı dostlarımız tarafından hazırlanan bir *zinhar* karışımımız var, bu karışım bir erkeği defalarca doruğa ulaştırıyor, arada neredeyse hiç nefes aldırıyor. Kalp için korkunç bir şeydir; pek çok kişi tam doza dayanamaz ama sizin söyleyebilirim. Sana bunu vereceğiz ve sen eğlenirken, Afflinch dövmeni yapabilirsin diye seni yere yatıracağız. Fazla bir şey gerekmeyecek; sadece küçük bir dövme ve birkaç kelime, sonra sonsuza dek bizim olacaksın."

"Peki ya ?" diyor Bash soğukkanlılıkla.

"O zaman biraz daha derine iniyorum ve değerli leydinizin kanı güverteyi kirletiyor," diye yanıtlıyor Growen.

"Kadın-aşk mı?" Bash gülüyor. "Güçler adına, kendimi köleliğe yemin ettirecek kadar ona bağlı olduğumu mu düşünüyorsun? Bağlanmadım. Yine de sana onu öldürmemeni, kendi kullanımın için saklamamı tavsiye ederim. Onu öldürmek mükemmel bir amcığı ziyan etmek olur."

"Ziyan olup olmadığı sana kalmış." Growen beni ensemden yakalıyor ve hançer ucunu gözümünden bir parmak genişliğinde tutuyor, ben ise küçük, çaresiz nefesler alıp kıpırdamadan durmaya çalışıyorum. "Eğer dövmeye boyun eğersen, o yaşar. Kurt'a geri gönderilecek ve onun genelevine yerleştirilecek."

Genelevi mi?

Kahretsin, Kurt sadece *Kraliyet Orkidesiyle* bağlantılı değil, evin efendilerinden biri. Gizliden gizliye hayranlık duyduğum, tanışmak ya da eğlendirmek istediğim adamlardan biri.

Bash'in dövmeli olduğu ve bu canavarlara boyun eğmeye zorlandığı düşüncesi - onlar için çalışmaya zorlanmak - dayanabileceğimden daha fazla. Kolyeme uzanamıyorum, beni hücremden sürükleyip bileklerimi bağladıklarından beri hiç şansım olmadı. Gücünü sadece düşünerek çağırmayı denedim ama görünüşe göre harekete geçmesi için parmaklarımın dokunması gerekiyor.

Bizi bu karmaşadan kurtaramam. Ama Bash zeki ve stratejik biri. Bir şeyler bul, değil mi?

Ve yine de sessiz.

"Seçiminizi yapın!" Growen körüklüyor.

"Mürettebatımın geri kalanı serbest kalacak." Bash'in sesinin içi boş. "Kız da öyle."

"Hayır. Dinlemiyor muydun? Ya Kurt'a gönderilecek ya da öldürülecek. Pazarlık yok, evlat." Bıçağı gözümünden uzaklaştıran Growen saçlarımdan tutup başımı geriye çekiyor ve hançeri tekrar boynuma indiriyor. Bu kez keskin kenarın derimi kesip üst katmanları parçaladığını hissediyorum. Kesikten ılık kan sızıyor.

"Teslim oluyorum!" Bash haykırıyor, sesinde sarsıcı bir çaresizlik var. "Dur, dur. Teslim oluyorum."

"Kaptan, onlarla savaşabiliriz." Silas'ın sesi.

"Hayır, yapamayız, görmüyor musun? Yapamayız. Büyü yapmaya çalışırsam, herhangi biriniz silah çekerse, onu öldürürler. Gidin, . Gidin ve diğerlerini uyarın.

gemiye dönmeyeceksin. Buna itaat et, son emrim, anladın mı? Gidin. Şimdi."

"Emredersiniz Kaptan." Silas'ın sesi titrer ama sonra yüksek ve kararlı bir şekilde yükselir. "Red. Bizimle gelebilir ya da kardeşinle kalabilirsin."

Growen, Silas'ın sözlerine itiraz etmiyor; Red'in ne yaptığı umurunda bile değil. Growen artık beni kesmediği için rahatlıyorum ama hançer hâlâ nabız noktamın üzerinde duruyor ve hızlı bir kesik için hazır bekliyor.

"Benimle geliyorsun, delikanlı," diyor Cal.

Ama Red güvertede yığılıp kaldığı yerden doğrulur. Parmakları tuttuğu dini takılardan çözülür ve sanki ilk kez ihtiyacı olan her şeyi görüyormuş gibi kendi iki eline bakar.

Kardeşine uzun ve sert bir bakış attıktan sonra dönüp iskeleyle doğru yürür ve Bash'in önünde duraklar. "Bağışlayın beni, Kaptan."

"Evet," diyor Bash kısık sesle.

Red, Silas ve diğerlerinin yanında durmak için hareket eder.

"Buraya gel, seni aptal çocuk," diye tısladı Cal. "Bu gemiyi biz yöneteceğiz, sen ve ben. Ben kaptan olarak, sen de topçu olarak."

Kabadayılar gürültülü kahkahalara boğulur ve Growen, "Bunu sana kim söyledi, *dostum*?" der.

"Bana vaat edilen buydu," diye yanıtlıyor Cal kaşlarını çatarak. "*Azrail'in Kaderi* benim ödülüm. Tüm bunlar için benim ödülüm."

"Aletin parçalarını köpekbalıkları için yem olarak kullanmazsak şanslısın." Growen alaycı bir kahkaha atıyor. "Yaptığımız işte aramızda bir hain ve isyancı olmasını istediğimizi mi sanıyorsun? Bize sadık ve ağzını kapalı tutan adamlar lazım, kaptanlarını ispiyonlayan ve arkadaşlarını zehirleyen sintine solucanları değil. Ya burada karaya çık ya da barut maymunu olarak *Esper Warden*'a gel, sana önerebileceğim başka bir şey yok."

"Ama ödül-" Cal duraksıyor.

"Hayatın sana yetmiyor mu?"

Cal geri adım atar, ancak yaptıklarının farkına vardığı için dehşetten rengi griye dönmüştür. Ünlü bir korsan gemisinin saygın seyir subayıyken bir köle gemisinin barut maymununa dönüşmüştü. Ve kardeşini kaybetti.

Ona sempati duyamıyorum. Bash'in ve benim geleceğim onun yüzünden bu kadar berbat görünürken olmaz.

"Hadi gel." Growen, Bash'e yaklaşması için işaret eder. "Bu işi bitirsek iyi olacak."

"Bir dakika." Bash şapkasını çıkarıp dönüyor ve Silas'ın ellerine bırakıyor. Alçak sesle ve aceleyle konuşuyor ama ben kelimeleri duyuyorum. "Onu terk etme."

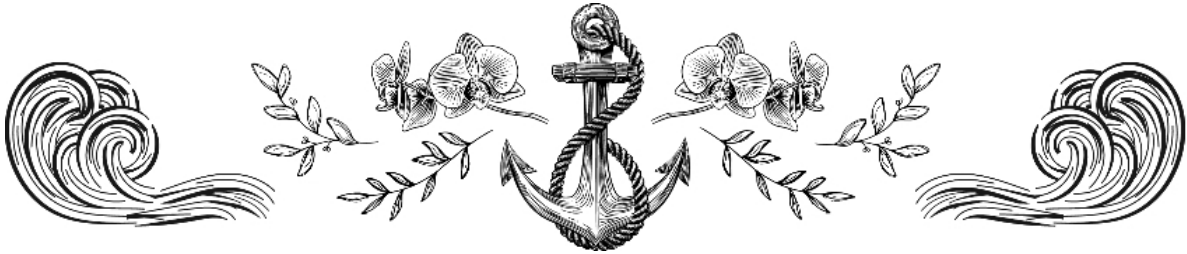
Gemiyi mi kastediyor? Yoksa beni mi?

"Çok dokunaklı," Growen. "Şimdi onlara söyle."

"Gidin," diye sesleniyor Bash ve korsanlar iskeleden aşağı çekiliyorlar. Ayakları rıhtıma çarptığı anda Growen'in tayfası tahtayı kaldırıyor ve ardından düşmanlarımız Bash'in etrafını sararak onu görüş alanımdan gizliyor.

Cinnar'ı nasıl uyguladıklarını göremiyorum. Ama Growen ve başka bir denizci tarafından kamaraya doğru itilirken, Korsan Lordumu görebilmek için geriye bakıyorum ve onun yere atıldığını, güverteye sabitlendiğini, gömleğinin yırtıldığını, adamların onu sabit tutmak için kollarına ve bacaklarına diz çöktüğünü görüyorum. Afflinch'in Bash'e yaklaştığını, deri bir ambalajın içinde bir takım aletler açtığını görüyorum. Ve kapı Growen ve benim arkamdan kapanmadan hemen önce, Bash'in çığlığını duyuyorum.

Growen burnumu sıkarak ağzımı açmaya zorlarken, diğer korsan dilimin üzerine bir şey sürüyor. Ağzıma yoğun, ekşi bir baharat doluyor, yanaklarıma, boğazıma ve sinüslerime yayılıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve karanlığın içine düşüyorum.

"Kalk, inek. Ayağa kalk. Seni yıkamalı ve Kurt için hazır hale getirmeliyiz."

Sersemlemiş bir halde gözlerimi kırıştıyorum, gözlerimi üzerime eğilen kişiye odaklayamıyorum. Bir bulanıklık içinde yüzüyordum, bazen batıyor, bazen neredeyse yüzeye çıkıyordum, ama o ekşi, baharatlı macunla tekrar uyuşturulmadan önce hiçbir şey yapacak kadar kendime gelemiyordum.

Gözlerimi kapatıyorum, düşünmeye çalışıyorum. Hatırlamaya çalışıyorum.

Beni uyuşturdular. Havaya yayılan sidik, dışkı ve ter kokusu benden geliyor. Ranzamda yatmama, altımı ıslatıp sıçmama, salyalar akıtmama ve uyuşturucunun etkisiyle terlememe izin verdiler. En azından bu grotesk halimle birinin bana tecavüz etmek için uğramış olması pek olası değil. Etmiş olsalardı da hatırlamazdım.

"Kalk!" diye sesleniyor kendisine verilen görevden pek hoşlanmamış gibi görünen kalın sakallı denizci. "Yıkanman için seni aşağıya götüreceğim. Knockaine'e varmak üzereyiz."

Knockaine? Kaç gündür denizdeyiz?

Sormaya çalışıyorum ama boğazım kurumuş ve dudaklarım kuru deriyle kaplanmış. Kolumu kaldırdığımda inceliğiyle sarsılıyorum. Bana hiç yemek ya da su vermediler mi?

"Ah, unutmuşum." Şişman adam beline bağladığı yağlı bir keseye uzanıyor. "Sana bunu vermem gerekiyordu. Bu bir onarıcı. Seni hemen iyileştirir. İyi bir kız gibi yut bunu."

Onun yardımıyla onarıcı iksiri yudumladım. Hemen kendimi biraz daha güçlü hissediyorum ve kirli elbisemle koridorda sendeleyerek yürüyebiliyorum. Yıkanmak için yalnız bırakıldım ve Bash ile bu küveti paylaştığımız zamanı düşünmemeye çalışarak kendimi iyice keseledim. Gözyaşı dökecek enerjim yok ve kolyeme bir kez dokunmama rağmen yanıt vermiyor. Büyü yapamayacak kadar zayıf olduğumu biliyor.

Bu çaresizlik, başkalarının iradesinin kurbanı olmak, tanıdık. İçine gömülmemeye izin vermek, ne isterlerse kabul etmek, katlanmak ve direnmemek daha güvenli. Bu yüzden kamarama geri götürüldüğümde, bana verdikleri yetersiz kıyafetleri giyiyorum -saçıma uyacak şekilde kırmızı- ve gözlerime sürme çekip dudaklarımı boyuyorum. Saçlarımı parlayana kadar tarıyorum.

Yatak soyulmuş, şilte ve pencere açık, temiz hava ve güneş ışığı alıyor.

Tuhaf, güneş ışığının etkisi. Ona doğru sürükleniyorum, güneşin dokunuşuyla kalbimde tutuşan umuda hayret ediyorum. Bash'in gün ışığında güvertede durduğunu ve gemisine gururla yol gösterdiğini hatırlıyorum.

O artık bir köle, yıkmak için çok savaştığı kötü insanların hizmetine bağlı. Ona ve büyüüne sahipler. *Reaper's Fate*'de mi yoksa *Esper Warden*'da mı olduğunu bile bilmiyorum. Tahminimce yolculuğunu hızlandırmak için onu yeni amiral gemilerine aldılar. Bu da demek oluyor ki, büyüünü tazelemek istediğinde sıkmesi için gemide biri olacak. Ben olmayan biri. Belki başka bir köle.

Göğsümü tutuyorum, gözlerimden yaşlar fışkırıyor, sessiz bir çığlık dudaklarımı açmaya zorluyor.

Bash'in gururunun ezilmesi, vücudunun kullanılması, büyüünün aşağılık amaçlar için kullanılması düşüncesine katlanamıyorum.

Belki Korsan Kral, kaptanının düşüşünü duyar ve yardım gönderir. Ya da belki Bash'in başarısızlığını görmezden gelir ve yerine geçecek yeni bir Korsan Lordu bulur.

Belki Bash'in mürettebatı toplanıp bir gemi çalar ve onun peşinden gider. Ama ona verilen dövmeyi kıramazlar. Bu insani olarak mümkün değil.

İnsani olarak mümkün değil.

Ama bir tanrıçanın bunu yapması mümkün olabilir.

Bash'in kendi annesi onu özgür bırakabilir, eğer sadece dinlerse.

Fazla zamanım yok. Yakında biri kamarama girecek ve neden hala verdikleri mücevher yerine küçük tahta tılsımı taktığımı merak edecekler. Bu çaba beni öldürse bile bunu şimdi yapmalıyım. Denemek zorundayım.

Parmaklarımı kolyenin etrafına sıkıca sarıyorum. "Beni dinle Beirgid, bereket tanrıçası, sağlık ve büyüme tanrıçası. Ben zevkin gerçek bir hizmetkârıyım, senin ve kız kardeşin Aine'nin, aşk ve güzellik tanrıçasının bir adanmışıyım. Sana ağlıyorum Beirgid ve lütfun, iyiliğin için yalvarıyorum. Beni duymanı ve tek bir isteğimi yerine getirmeni istiyorum, lütfen. Eğer daha önce bir ölümlüye merhamet gösterdiysen, şimdi de bana göster ve bana gel ve istediğimi lütfeyle."

Tekrar tekrar dua ediyorum, kelimelerin çeşitlemeleri - bana acı bir şekilde Red'i hatırlatan hızlı, ciddi, mırıltılı bir ilahi.

"Beirgid, duy beni. Lütfen, lütfen... zamanım az. Ben zevkin gerçek bir hizmetkârıyım ve sana yalvarıyorum-"

"Yeter," diyor arkamdan bir ses. "Yıldızlar adına, çocuk, çok ısrarcısın. Bazıları buna sinir bozucu diyebilir."

Pencereden dönüyorum, gözlerim kabinin azalan ışığına yeniden alışırken gözlerimi kırıştırıyorum.

Odada bir kadın duruyor. Pembe saçları ayaklarına kadar dökülüyor. Parıldayan yeşil bir elbise. Öyle çarpıcı bir yüz ki, böyle bir mükemmelliğin var olduğuna inanamıyorum. Onun ihtişamı bilincimi bir havai fişek patlaması gibi, bir uçurumun kenarına çarpan bir tsunami gibi sarsıyor.

"Halüsinasyon görüyorum," diye fısıldadım. "Bana verdikleri ilaç yüzünden-

"Hayır, güvercin, ben tamamen gerçeğim. Sanırım diz çökmek, secde etmek, bağlılık yemini etmek gibi şeyler adettendir."

Anında dizlerimin üzerine çöküyorum ve alnımı yere değdiriyorum.

"Tanrıçam."

"İşte, işte. Nefes al, çocuğum. Bu kadar ısrarla istediğin şey nedir? Sanırım sana zenginlik, güç ve büyü vermemi istiyorsun."

Seni esir tutan sefil adamlardan kendini kurtarabilir misin?"

"Hayır, tanrıça. Senin büyünü ya da iyiliğini kendim için istemiyorum, üstesinden gelebilirim. Daha önce tek başıma hayatta kaldım, yine kalabilirim. Seninle oğlunu seven biri olarak konuşuyorum, kendi oğlun Sebastian'ı, senin rahminde taşınan, senin bedeninden doğan. Tehlikede ve acı çekiyor. Sana ihtiyacı var. Kötü adamlar onun gücünü büyülü bir dövmeyle kendi iradelerine bağladılar ve o acı çekiyor-" Sesim çatlıyor ve kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. "Onun adına sana yalvarıyorum. Onu bulun ve özgür bırakın."

Bir anlık sessizliğin ardından Beirgid, "Bana bak" der.

Yüzümü kaldırıyorum ve o da dilini onaylamaz bir şekilde şaklatıyor. "Bu seni mahvetti, değil mi?" Yanağıma hafifçe dokunuyor ve büyünün uğultusu bedenimden akıyor - güç ve sağlık dalgası. "İşte, böylesi daha iyi. Senin ve oğlumun birbirinizi tanımanızı izlemenin oldukça eğlenceli olduğunu söylemeliyim. Zaman zaman ona göz kulak oluyorum... son bir yıldır daha sık. Yakın zamanda Cerato Krallığı'nda pişman olduğum bir şey yaptım ve o zamandan beri yeni bir şey deniyorum, ölümlülere yardım ediyorum. Bazı olayları telafi ediyorum." Güzel yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor. "Kardeşim bir tür kefaret önerdi. Bu kadar ısrarla seslendiğini duyunca, gelip ne istediğini görmeliydim - kendin için mi yoksa oğlum için mi bir şey isteyeceğini. Onu seviyorsun, değil mi?"

Dudaklarım titriyor, başımı sallıyorum.

"Bunu onun için yaptıktan sonra bir daha sana görünmeyeceğim. Tılsım, ihtiyaç duyduğun zamanlarda, onu yönlendirebilecek kadar güçlü olduğunda sana sihrimi ödünç vermeye devam edecek. Ama yüz yüze konuşmayacağız. Ve oğluma bu buluşmadan bahsetme, yoksa benimle görüşmek isteyecektir."

"Onunla tanışmak istemiyor musun?"

"Onu istediğim zaman görebilirim. Bu yeterli."

Verdiği yanıt oldukça duygusuz görünüyor, ama tanrıların merhamet ve armağanlarıyla uçucu, uzak, küçümseyici bir ırk olduğunu duydum, bu yüzden onu daha fazla zorlamaya cesaret . Bash'in annesinin beni onunla seks yaparken izlemiş olabileceği gerçeği beni biraz rahatsız etti. Ama sanırım tanrılardan herhangi biri her an böyle şeyleri gözetliyor olabilir. En iyisi bunu ya da dünyadaki tüm korkunç acıları ve kötülükleri görmelerine rağmen bunları durdurmak için hiçbir şey yapmadıkları gerçeğini düşünmemek.

"Bir sorum var, en muhteşem tanrıça," diyorum. "aracılığıyla yönlendirdiğim büyü nedir? Sen şifa tanrıçasısın

ve doğurganlık, ama yine de bu büyü bir hastalık ya da bir toksin iletiyor gibi görünüyor."

"Her tanrının birincil yeteneklerinin karşıtı olan bir antimajisi vardır," diye yanıtlıyor. "Benim antimajim hastalık ve rahatsızlık yaratmaktır. Bu tılsım bir zamanlar sevgilim olan biri tarafından benim iznimle yaratıldı ve benim antimajimin bir türünü içeriyor. Sizinle olan bağlantısı, öldürücü hastalığı yalnızca düşmanlarınıza yönlendirmenize ve diğerlerine dokunmamanıza olanak tanır. Oldukça güzel bir cihaz. Yaratıcısı pek çok açıdan çok yetenekliydi." Gözleri uzaklara dalıyor ve biraz gülümsüyor. "Ölümlü olması ne yazık."

"İlahiyatınız izin verirse bir soru daha soracağım," diyorum. "Bash neden iyileştirmenin yanı sıra rüzgâr büyüüne de sahip?"

"Bereket tanrıçası olarak, bitkilerin döllenebilmesi için polen taşıyan rüzgârı kontrol ederim. Hava üzerinde gücü olan birkaç tanrıdan biriyim ve Bash bunu ve şifa yeteneğini miras aldı." Dinliyormuş gibi başını eğiyor. "Seni esir alanlar geri dönmek üzere. Korkarım onların elinde acı çekeceksin küçüğüm. Ama bil ki fedakârlığın boşuna değil. Oğlumun dövmesini kıracağım ve ölümlü yaşamı sürdüğü müddetçe hiç bilmediği kadar özgür ve güçlü olacak."

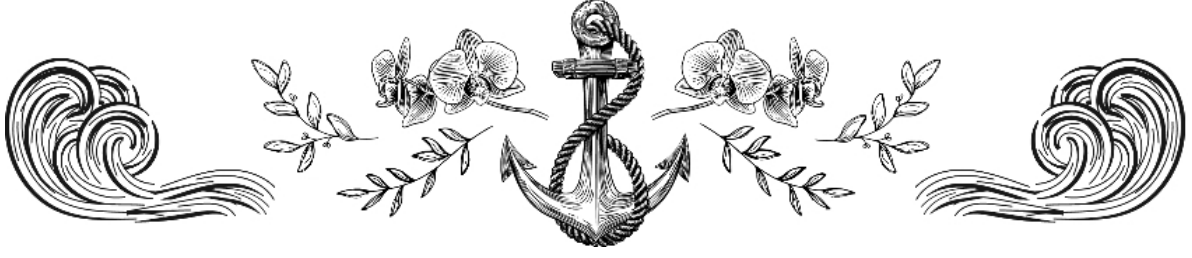
Anında ortadan kayboluyor ve ben de kolyeyi iki kez öperek teşekkür ediyorum. "Şimdiye kadar bildiğinden daha fazla özgürlük ve güç" derken tam olarak ne kastettiğinden emin değilim ama kulağa umut verici geliyor.

Beni daha önce uyandıran denizci kamarama dalıyor ve kapı yerde sürüklenirken küfrediyor.

Beni görünce kıkır kıkır gülüyor. "Şimdiden dizlerinin üzerine mi çöktün? İşte ruh budur." Sonra başını eğip bana daha yakından baktı. "Tanrılar adına, o onarıcı çok güçlü bir şey olmalı."

Kollarıma bakıyorum. Artık tuz beyazı ve bir deri bir kemik değiller.
-Beirgid'in dokunuşu sayesinde sağlıklı ve pembeler.

"Limana giriyoruz, o yüzden kalk ve mücevherlerini tak," diye emrediyor denizci. İleri atılıyor, boynumdaki tılsımı atıyor. Masanın altına kayıyor. "Kurt bekliyor."

Rıhtımın kokusu burun deliklerimi dolduruyor - balık, çöp, bira fabrikalarının kokusu, taverna ve lokantalardan gelen yemek yağları, cadde boyunca uzanan hendeklerden gelen sakatatlar ve geminin gelişinden tam anlamıyla faydalanmak isteyen, yakınlarda kümelenmiş fahişelerin parfümleri.

Reaper's Fate'in yeni kaptanı Growen değil, kafası tıraşlı, bakır tenli bir adam. Zincirlenmiş bileklerimden tutarak beni iskeleden aşağı indiriyor. Üzerimde esintide dalgalanan ince, kırmızı bir ipek var ve yoldan geçenlere görmemelerini tercih ettiğim birkaç yerimi gösteriyorum.

Keşke tılsımımı geri almayı başarabilseydim ama beni getiren denizci bana hiç şans vermedi. Merrina'nın temiz adet bezlerinin arasına sakladığım mücevherli kolyeler gibi kamaramda kalacak. Bash gücünü yeniden kazandığında belki *Azrail'in Kaderi*'ni geri alır ve o eşyaları bulur. Tabii önceliği gemiyi geri almak olacak. Onu defalarca öldürmeye çalışan bir kızı kurtarmaya çalışacağını düşünemiyorum.

Rıhtımın yakınında, kaldırım taşlarının tanıdık bir araba bekliyor, perdeleri öğleden sonra güneşine karşı çekilmiş. İçeride Kurt beni bekliyor. Tutsağımı arabaya doğru takip ediyorum, korku midemi ekşitiyor. Kolyemi diliyorum, sanki dilemek beni kurtarabilirmiş gibi.

"Risa?" İnce bir ses. Vücudumdaki tüm sinirleri şarkı söyleyerek paniğe sevk eden bir ses.

Sylvie ara sokaktan sürünerek çıkıyor, kararsız ama hevesli, gözlerinde açgözlü bir tanıma var. "Risa, dönmüştün!"

Daha zayıf görünüyor. Kollarında ve göğüs dekoltesinde soluk morluklar var ve yorgunluk gözlerinin altındaki deriyi karartıyor. Aisu yakınlarda sinmiş, sokağın gölgelerinden bakıyor.

Özgürler. Yaşıyorlar. Bildikleri işe geri döndüler.

En azından Kurt pazarlığının bu kısmını tuttu. Yine de benimle ilgili gelecek planlarına direnirsem onları tekrar kapıp tehdit edeceğinden şüpheleniyorum.

Olduğum yerde duruyorum ve Aisu'ya sesleniyorum. "Tavan arası. Arkadan dördüncü kirişte bir çanta var. Onu al, kaç ve bir daha buraya dönme."

Tereddüt ediyor, sonra tazıdan kaçan bir tavşan gibi kaçıyor.

Zulamdaki parayı bulacaktır. Bu onu Knockaine'den uzaklaştırmaya yeter. Belki daha iyi bir hayat bulur.

Annem ne demek istediğimi daha yavaş anlıyor. Bazı değerli eşyaların saklandığı yeri söylediğimi anlaması bir anını alıyor. Yüzü kızgınlık ve çaresizlikle kızarıyor. "Ne oluyor, Risa? Ona ne verdin?"

Beni esir alan kişi zincirlerimi çekiştiriyor; Sylvie'yi görmezden gelerek tökezleyerek ilerliyorum.

"Sahip olduğun her şey benim olmalı." Sylvie aceleyle ileri atılır, sesi serttir. "Bana borçlusun-"

"Hayır." Bileklerimdeki acı verici çekişe bir süre daha direniyorum, bakışlarımı tutuyorum. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Ve senin için başka hiçbir şeyi feda etmeyeceğim."

"Sen yokken küstahlaştın, değil mi?" Küçümsüyor. "Artık *önemli biri* olduğun için beni unutabileceğini mi sanıyorsun? Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim! Kendin için bir şey yaptıysan, bu *benim sayemde!*"

Zincirlenmişken, bedenime sahip olacak ve beni uygun gördüğü şekilde kullanacak bir adama teslim edilirken "kendim için bir şeyler yaptığımı" söyleme cüretini gösteriyor. Mantıktan o kadar uzak ki. Kimseyi, hatta kendini bile önemsemenin ötesinde.

"Hoşça kal Sylvie," diyorum.

Beni esir alan kişi arabanın kapısını çekip açıyor, bir elini sırtıma dayıyor ve beni içeri itiyor. Sylvie'nin tiradı, vagonun kapısı kapanırken güneş ışığıyla birlikte .

Ve Kurdun tehditkâr figürüyle iç içe geçmişken, bunun annemle son konuşmam olacağına dair kendime yemin ediyorum.

Yedi gün oldu.

Risa'yı kaybedeli yedi gün oldu. Büyülü dövmem kaybolup beni Growen'ın kontrolünden kurtardığından beri dört gün.

Onun hükmü altında üç gün geçirdim; büyümün yenilenmesi gerektiğinde ambardaki kölelerden birini bana siktirdiği karanlık günler. Kadına nazik davrandım ve o da buna boyun eğdi - başka seçeneğim olmadığını o da biliyordu, en az onun kadar. Aslında benden hoşlanıyor gibiydi. Ama kalbim öylesine parçalanmış ve iradem öylesine kırılmıştı ki, ona gülümsemeyi bile başaramadım.

Dövme kaybolduğunda güvertedeydim, Growen'ın emriyle *Esper Warden*'ın yelkenlerini doldurmaya hazırlanıyordum, zihnim Kurt'un elindeki Risa'nın düşünceleriyle işkence görüyordu.

Olduğunu gördüm. Ön kolumdaki dövmenin yok olduğunu gördüm. İçimde taze bir canlılık hissettim - büyüm üzerindeki kontrolümün geri dönüşünü. Düşünmek için durmadım, güvertedeki herkesi denize savurdum ve sonra aşağıya inip geri kalanları rüzgârın kamçıları ve dönen hava bıçaklarıyla öldürdüm. İşkence etmedim ya da böbürlenmedim, sadece olabildiğince hızlı bir şekilde işlerini bitirdim.

Bulduğum son adam Cal'dı, elinde iki kasap bıçağıyla mutfakta saklanıyordu. Büyüm bıçakları parmaklarından çekip aldı ve merhamet dilediği sırada ikisini de göğsüne sapladı.

Sonra gemideki bir düzine köleyi daha serbest bıraktım ve geminin sorumluluğunu .

Vücudumdaki her kemik Risa için inliyordu. Ama en genç kölelerden üçü hastaydı, bakımsız ölmeleri muhtemeldi, bu yüzden önce onları kurtarmaya karar verdim.

Yeni mürettebatımla birlikte geminin bayrağına Taçlı Kurukafa ve Çapraz Kemikleri boyadık ve gemiyi Korsan Kral'ın gemilerine dostluğuyla bilinen bir liman olan Tennak'a götürdük. Serbest bırakılan *esirler* kalyondan değerli eşyalarını alıp iyileşmek ya da evlerine dönmek için kendi yollarına giderken, ben de *Esper Warden*'ı yönetmeme yardımcı olabilecek bir mürettebat aramaya başladım.

Ve orada, girdiğim ilk barda, kendi adamlarımı köşedeki bir masada hüznle içerken buldum. Bağışmalar, el çırpımlar ve omuzlarını çırpımlardan sonra bana Suggton'dan *zinober* satışından elde ettikleri parayla kiraladıkları küçük, *cılız* bir gemiyle nasıl ayrıldıklarını anlattılar. Tennak'a vardıklarında, tüm mürettebat sahip oldukları her mücevheri satarak Korsan Kral'a büyümlü bir mektup göndermiş ve *Azrail'in Kaderi*'ni ele geçirdiklerini bildirmişler. Yardım göndereceğine inanıyorlardı, böylece gelip beni kurtarabilir ve gemimizi geri alabilirlerdi.

Korsan Kral beni kurtarmaya gelmeden önce kendimi kurtarmış olmak bana memnuniyet veriyor.

Şimdi ekibimle birlikte, gürültülü bir barda bir masanın etrafında, eski günlerdeki gibi, sanki hiçbir şey olmamış gibi oturuyorum. Sanki sevdiğim kadın anda tutsak değilmiş gibi.

"Diğerleri önce seni kurtarmak istedi," diyor Silas. "Onlara Risa'nın peşinden gitmemizi isteyeceğini söyledim."

"Ama onu nasıl bulacağımıza dair hiçbir fikrimiz olmadığını hatırlattım," diye araya girdi Faris, Silas'a sert bir bakış atarak. "Knockaine gibi bir şehirde onun gibi birini bulmak haftalar, belki de aylar sürer ve bu arada sen de acı çekiyor olursun. Bu yüzden önce seni bulmaya karar verdik."

"Onun gibi biri." Elimdeki bardağı yere çarpıyorum ve Red sıçırıyor. "'Onun gibi biri' derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Saygısızlık etmek istemem," diyor Faris.

"O zaman saygısızca sözler söyleme." Sandalyemi geriye ittim. "Bu kadar yeter. Karnınız tok mu? Yola çıkmak varken neden burada oturup ? Korsan Kral'ın filosunu beklememize gerek yok; bizim bir gemimiz var, hem de büyük bir gemi. *Esper Warden*, yakın zamanda esirlerinden arındırıldı. *Esper Warden*'ın ambarında bulduğum hazineleri onlara verdim.

Bununla yetinip kendi başlarının çaresine baksınlar. Onlar için daha fazlasını yapamayız - mürettebatımızdan birini getirmemiz gerekiyor."

"Evet!" Silas gözleri alev alev yanarak ayağa fırladı ve Atticus "Evet" diye gürledi. Red de ayağa fırlıyor ve Brom oturduğu yerden sertçe kalkıyor, gümüş sakalı gülümseme olabilecek bir şeyle seğiriyor.

Faris iç çekerek ceketinden katlanmış deri bir paket *hannas* çubuğu çıkarıyor. Düşünceli bir şekilde bir tane seçiyor ve hepimiz izlerken yakıyor. Nabzım hızla atıyor ama dişlerimi sıkıp bekliyorum.

Faris *hannasları* dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve paketi cebine koyup düğmelerini dikkatlice ilikliyor.

Çubuğu uzun uzun çektikten sonra yavaşça ayağa kalkıyor, *hannasları* ağzından çıkarıyor ve havaya bir duman girdabı bırakıyor.

"Emredersiniz, Kaptan." Gözleri benimkilerle buluştu, inançla parlıyordu. "Hadi arkadaşımızı almaya gid."

"Onu hiç almamış olmayı dileycekler," diye haykırıyor Silas. "Onları parçalara ayıracağız, ayıracağız!"

"Her ne kadar iyi bir dövüşü seviyor olsan da, bunu dikkatli yapmamız gerekecek," diyor Faris. "Yoksa biz onu kurtaramadan onlar onu öldürebilir."

"Bir planım var," diye onu temin ettim. "Şimdi buraya yelken açtığın o yarı batık tekneden ihtiyacın olanı topla ve gidelim."

"Ama Kaptan..." Red'in sesi titriyor ve derin bir şekilde kızarıyor. "Tennak'a daha yeni geldin. Bir kadın bulmak için biraz zamana ihtiyacın yok mu? -Sihri doldurmak mı?"

Bundan bahsedecek kadar cesur olmasına şaşırdım. Belki de kardeşi yerine benim ekibimi seçtiğinden beri kendine güveni gelmiştir.

"Bu ilginç bir nokta Red," diyorum ona. "Dövme kaybolduğundan beri büyüm hiç azalmadı. Bir kez bile."

Faris neredeyse *hannas* sopasını düşürüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani her zaman ihtiyacım olan kadar enerjim var. *Esper Warden*'ı buraya en yüksek hızda sürdürdüm ve büyüm bir kez bile sarsılmadı."

"Tüm güçler adına," diye mırıldanıyor Silas. "Bu inanılmaz bir şey."

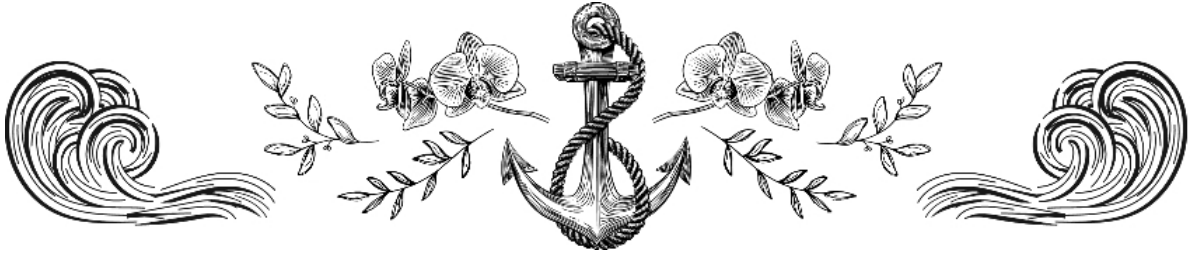
"Dövmenizin öylece kaybolduğunu mu söylüyorsunuz?" Faris gözlerini kısar. "Nasıl?"

Neden?"

"Bilmiyorum."

"Büyülü dövmeler öylece yok olmaz."

Omuz silkiyorum. "Belki de dövme büyücüleri çok iyi değildi. Belki de büyüsü başarısız oldu. Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey Risa'yı geri almak."

İki saat içinde *Esper Warden*'a binip onu yelken açmaya hazır hale getireceğiz. Mürettebatımız artık o meşum gecede Knockaine'e yanaştığımızdan çok daha az; kızıl saçlı güzel bir fahişe tarafından boğazımın kesildiği gece. Yol boyunca pek çok adam kaybettik ve bunun acısı yüreğimi dağlıyor. Eskisinden farklı bir adamım; belki daha karanlık, daha pervasız ve her zamankinden daha kararlı.

Bir şeyi istediğimde, bedeli ne olursa olsun onu elde ederim. Ve istediğim şey Risa. Sadece Risa, sonsuza dek *Risa*... Risa, *Risa*. Onun adı kafamın içinde bir davul gibi, dalgaların kükremesi gibi, kendi kalbimin gümbürtüsü gibi yankılanıyor. *Esper Warden*'ın dümeninde duruyorum, içimden sonsuz mavi dalgalar halinde güç akıyor. Öfkemi biraz dindiriyor, büyü'nün bedenimden yayılmasına izin veriyorum. Artık o kadar çok var ki, sonsuz bir kaynak. Ya da bir sonu varsa bile ben henüz bulamadım.

Silas, Brom'un eşliğinde güvertenin merdivenlerini tırmanır. "Faris mutlu. Gemide iyi stoklanmış bir revir, şifalı bitkilerle dolu özel bir dolap ve birkaç çeşit *hannas* var."

"Peki ya Atticus?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Silahlardan memnun mu?"

"Kendiniz görün." Silas sırtarak, Atticus ve Red'in bir silahtan diğerine , silahların yeni dikkat çekici özelliklerini ve niteliklerini keşfederken birbirlerine bağıştıkları ana güverteyi işaret ediyor.

"Birinci sınıf silahlar." Silas memnun bir şekilde başını sallıyor. "Ve geldikleri kadar yeni ve sağlam bir gemi. Hepimiz için bir üst model, değil mi Brom?"

Brom homurdanıyor.

"henüz alışamadığımı biliyorum eski dostum," diyorum ona. "Zamanla o da seninle *Kader* gibi konuşacak. Ve eski gemimizi köle tacirlerine terk etmeyeceğiz, hem de hiç. Risa'yı kurtaracağız, sonra da *Azrail'in Kaderi*'ni geri alacağız."

"Ama bu gemi bizde kalacak, değil mi?" Silas bunu o kadar umutla söylüyor ki, Risa'yı kaybettiğimden beri ilk kez gülümsüyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Bu gemi de bizde kalacak."

Bir çığlık attı ve Suggtton'da ona verdiğim şapkasını çıkardı. "Bunu geri vermem doğru olur." Başıma geçirdi. "Zaten bana hiç yakışmadı."

Onunla el ele tutuşuyoruz ve o da eğilip bir kolunu bana doluyor.

Kahretsin, gözlerim sulanıyor. Boğazımı temizliyorum ve bağıriyorum, "Bu kadar yeter. Görevlerinize dönün! Bir yönümüz ve bir amacımız var ve bir adamın yelken açması için gereken tek şey de bu!"

"Emredersiniz Kaptan," diye koro halinde bağırırlar ve Silas her zamanki ses tonuyla emirler yağdırarak güvertenin merdivenlerinden aşağı iner.

Kalbimin tüm özlemi ve ruhumun tüm öfkesiyle yelkenlere büyü akıtıyorum - *Azrail'in Kaderi*'nin sahip olduğundan çok daha fazla ve daha büyük yelkenler. Yelkenler gücümün kuvvetiyle gerilerek dalgalanıyor ve büyük bir dalgalanmayla kudretli gemi denize açılıyor.

Önümüzdeki birkaç gün *Esper Warden*'ı çok zorlayacağım. Ufukta fırtına bulutları gördüğümde, onları uzaklaştırmak ve gökyüzümüzü açık tutmak için şiddetli bir rüzgâr gönderiyorum. Faris'in bana kendime dikkat etmem için bağırması ya da Brom'un dümene gelip yerinde sabit durması, ben yemek ve suyu kabul edene kadar gür kaşlarının altından bakması dışında neredeyse hiç uyumuyorum ve yemek yemiyorum. Tüm varlığım tek bir düşünce, her şeyi tüketen tek bir hedef, bir kelimedenden ibaret.

Risa.

Birbirimize ne yapmış olursak olalım -aramızda ne kadar sert söz, sır ya da acı olursa olsun- onu istiyorum. Onun tüm kederini, tüm yalanlarını, tüm pişmanlığını istiyorum. O beni dolduruyor. O benim eski aşkımın katili, eski saplantımın katili ve şimdi o benim her şeyim. O benim.

Nihayet, yüzyıllar sonra, ufuktaki bir leke kıyıya yaklaştığımızı işaret ediyor. Knockaine'den sadece saat uzaktayız.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. İçimde bir büyü girdabı dönüyordönüyor, kaynıyor, yükseliyor, tehdit ediyor. Yelkenler, geminin güvenli bir şekilde kaldırabileceği kadar rüzgarla gerilmiş durumda ve hala daha fazlasına sahibim, çok daha fazlasına.

Faris yanıma geldi. "O tekerleği biraz daha sıkı tutarsan parçalanabilir."

Cevap vermeyeceğim.

"Bir planın olduğunu mu söylemiştin?" "Evet."

"Hm." Ağzından duman çıkmasına izin veriyor. "Uzun zamandır arkadaşız Bash, o yüzden bana dürüstçe söyle. Planın şehre koşmak ve Risa seni karşılamak için koşarak gelene kadar ona bağışlamak mı?"

"Hayır," diye .

Uzun bir süre düşündükten sonra mırıldandım: "Planım şehre *girmek* ve onu esir alanlar onu bana sağ salim getirip yargılanmak üzere ayaklarıma kapanana kadar gördüğüm her şeyi parçalamak."

"Lanet olsun. Bu işe yarayacaktır." Ses tonundan alaycılık damlıyor. Sesini yükselterek dümenin merdivenlerini tırmanmakta olan Silas'a seslenir. "Duydun mu levazım subayı? Kaptanımızın planı, Kurt Risa'yı teslim edene ve kendi ölümünü kabul etmek için boyun eğene kadar rastgele vatandaşların özel mülklerini yok etmek."

"Planınızdaki bu küçük değişikliği dikkate alın, Kaptan." Silas bakışlarımı yakalıyor ve kara gözlerindeki eğlenceli pırıltının ardında eşleşen bir kararlılık görüyorum. "Hedeflerinizi stratejik olarak seçin. Kurt'un Knockaine'de yüksek bir mevkiye olduğundan şüpheleniyorum; rıhtım yakınlarında ya da şehrin kenar mahallelerinde yaşayan alt sınıflardan biri değil, tam kalbinde. Eğer bir yıkım yaratmanız gerekiyorsa, bunu aşağılık ticareti mümkün kılan, kendi zevkleri için insan satın alan ve sokaklarda acı çeken yoksulları umursamayan zenginlerin üzerine yıkın."

"İyi dedin," diye haykırıyor Faris. "İşte mahkeme hukukundaki uzmanlığınız ortaya çıkıyor."

"İyi dedin gerçekten," diye yanıtlıyorum. "Bunu ciddiye alacağım. Adamları hazırla ve onlara limana vardığımızda birkaçımızın karaya çıkıp şehrin kalbine doğru söyle. Giderken taleplerimizi duyurmak için tellal olarak sana ihtiyacım olacak Silas."

Liman yöneticileri *Esper Warden*'a varışımızla irkildiler. Beni *Azrail*'in *Kaderi* ile ilişkilendirmeye başladılar, öyle de yapmalılar-

ve belki de el koyduğumuz geminin gerçek kökeninin farkındadırlar. Ben yokken herhangi birinin *Esper*'i ele geçirmesini önlemek için adamlarımın çoğunu gemide bırakıyorum ve yanıma sadece Atticus, Silas, Faris ve Red'i alıyorum.

Yanaşma ücretlerini öderken yüksek sesle "Valerisa Kearnsey'in güvenli bir şekilde geri dönmesini sağlamak için buradayız. Kendisi zarar görmeden derhal bana teslim edilmeli, aksi takdirde şehriniz yok edilecektir."

Faris arkamda biraz tıkanıyor. Muhtemelen son söylediğimi onaylamıyor ama ben de niyetimi dürüstçe açıklayabilirim.

Ödememizi kabul eden liman şefi inanamayarak kıkırdıyor.

Atticus öne çıkıyor, kocaman kollarını kavuşturmuş. "Korsan Lordu şaka yapıyor gibi mi görünüyor?"

Liman müdürü bakışlarımı karşılıyor ve yutkunuyor. "Hayır... hayır, inanmıyor." "Size inandığından emin değilim Kaptan," diye ekliyor Silas.

Kollarını kaldırıyor

ve toplanmaya başlayan kalabalığa bağırır. "Valerisa Kearnsey kendisine sağ salim getirilmezse, Korsan Lordu şimdi şehrinizi yerle bir etme konusundaki samimi niyetini gösterecektir."

Kalabalığın başının üzerinden geçerek liman başkanlarının istasyonuna doğru şiddetli bir rüzgâr göndermeden önce sözünü bitirmesini zar zor bekliyorum. En üstteki iki kat tuğla, harç tozu, kiremit ve parçalanmış ahşaptan oluşan bir patlamayla yerle bir oluyor.

Seyircilerden çığlıklar yükseliyor ve liman müdürü ile ortağı korku dolu bakışlar atıyor. Önümdeki adamı fırfırlı yakasından yakaladım. "Rüşvetçiler," diye öfkelenim. "Bu şehirden akan kirli ticaretin destekçileri. Hayatları mahvedenler. Bunu ve daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Onu geriye doğru fırlatıyorum ve rıhtımdan taş döşeli caddeye doğru adım atıyorum. "Bana açık bir araba getirin."

"Korsan Lordu için bir araba!" diye bağırıyor liman başkanı.

Araba öne çekildi ve şoföre bizi şehir merkezine götürmesini emrettim. "Ama önce *Kraliyet Orkidesi*'ne uğrayın."

Sokaklarda yuvarlanırken, Silas ve Atticus sırayla taleplerimi haykırırken, ben bir ayağım sürücü koltuğunda, arabanın içinde dimdik duruyorum: Valerisa Kearnsey bana sağ salim getirilmeli, yoksa şehir yok edilecek.

Kraliyet Orkidesi'nin önünde durduğumuzda, Silas fermanı daha da yüksek sesle haykırıyor ve ev sahibi Jorjana ile birlikte birkaç fahişe dışarı çıkıyor. Kadınlar arasında daha önce kiraladığım kızıl saçlı Elbeth'i tanıyorum.

"Sen." Onu gösteriyorum. "Risa burada mı? Onu Ateş Gülü olarak tanıyordun."

Başını sallıyor, gözleri kocaman. "Yaklaşık bir hafta önce kısa bir süreliğine buradaydı. Müşterilere tekrar hizmet vermeye başladı ama sonra efendilerden biri onu başka bir yere götürdü. Sanırım onu kendisi için istiyordu."

Onu aldı... Onu kendisi için istedi...

Kendisi için... Onu aldı...

İçimdeki girdap daha büyük, daha yüksek sesle şişiyor. Mavi ışık derimden pürüzlü çizgiler halinde dışarı çıkıyor ve hava yönetemediğim, dizginleyemediğim çılgın bir güçle titreşiyor - istediğimden değil - hayır, işim bitti, hepsiyle işim bitti - bu yerin gururlu, küçümseyen insanlarıyla işim bitti, asla yeterince iyi olamayacağımı anlamamı sağlarken paramı alan insanlarla - asla arzuladığım yüksekliklere ulaşamayacağımı...

Benden bu kadar.

Öfkem ve büyüümün kıvranan akıntısıyla arabadan doğruca yükseliyorum, *Kraliyet Orkidesi*'nin duvarlarının üzerinden gökyüzüne yükseliyorum - ve gücümün gök gürültülü bir patlamasıyla duvarları ve pencereleri patlıyor.

İzlemek ya da kimin hayatta kaldığını merak etmek için kalmıyorum. Öfkemin şiddeti beni Knockaine'in hükümet bölgesinin sütunlu binalarını görene kadar daha da yükseğe taşıyor. Onlara doğru süzülüyorum ve uçarken hava akımlarını çekiyorum, bulutları tasmalı köpekler gibi bir araya getiriyorum, hepsi çağırma geliyor, kendilerini tüm şehri derin bir gölgeye sokan devasa bir gök gürültüsü kafasına dönüştürüyorlar.

Fırtına bulutlarından oluşan o yüksek kütleden, gücümün mavi ışıltısına bürünmüş olarak iniyorum ve teker teker patlatan sarsıcı bir patlamayı hedefliyorum.

Bu yapılardaki politikacılara acımıyorum, yolsuzluklarının kalelerini yıktığım için pişmanlık duymuyorum. Ben amaç, özlem ve öfkeden başka bir şey değilim. Bir Kaptan, bir Korsan Lordu değil, kudretli bir tanrıçanın oğluyum. Tanrılar genellikle zayıflara merhamet etmezler, kötülerini de cezalandırmazlar ama ben ilahi hakkım olduğu üzere ikisini de yapacağım.

Bir zamanlar adliye binası olan ve pek çok adaletsizliğe sahne olan moloz dağının tepesine iniyorum ve taleplerimi tekrar haykırıyorum. Büyümün verdiği güçle sesim havada sağır edici dalgalar halinde yankılanıyor.

"Bana sevgilim Valerisa Kearnsey'i getirin, yoksa bu şehir yok olacak."

İnsanlar koşuyor, çığlık atıyor. Şehrin diğer bölgelerindeki talihsiz sefillerin emeğiyle ödenen güzel giysiler içindeki aileler. Bu çocuklar büyüyünce anne babaları gibi hırsız, adam kaçıran, tecavüzcü ve katil olacaklar. Onlara hiç acımiyorum.

Benden dışarı doğru uçan bir rüzgar bıçağı yakındaki binaların tepelerini kesiyor.

"Nerede o?" Tekrar ediyorum, sesimin büyüklüğü yeri sarsıyor. "Neden onu bana vermiyorsunuz? Hepinizi öldürmek istediğimi mi sanıyorsunuz? Onu getirin ve bu iş bitsin."

Zihnimin bir köşesinde bunun delilik olduğunu, tehditlerime ve seslendirmeme yardım ettikleri kararnameye rağmen adamlarımın benden yapmamı bekledikleri her şeyin çok ötesinde olduğunu bilmek beni tırmalıyor, kıvrandırıyor. Bu ilk başta benim bile niyet ettiğimin ötesinde. Hiç bu kadar gücüm olmamıştı, hiç böyle kullanmamıştım. Bu görkemli ve korkunç. Bunun gücü zihnimi dolduruyor ve her geçen saniye tutarlı düşünceler oluşturmak daha da zorlaşıyor. Kafamın içinde dönen rüzgâr beynimi parçalamaya başlıyor, kalbim masum olabilecek, gazabımın dümen suyuna kapılmış insanlar için endişelenirken bile.

Ama hiç kimse masum değil, gerçekten değil. Hepsi bir şekilde suç ortağı, her biri. Risa'mı benden saklayabilecek herkes.

"Risa." Sesim tekrar yayılarak vatandaşların çığlıklarını gücünün altına gömüyor. "Sevgilim. Onu bana ver."

Biri bana bağıyor. Ellerini sallıyorlar, bir grup adam. Onları tanıyorum ama adlarının ne olduğunu hatırlayamıyorum. İsimleri fırtına tarafından parçalandı, taşındı ve hatırladığım tek bir isim var, önemli olan tek bir isim.

"Risa," diye tekrarlıyorum. "Sevgili." Şehir meydanının enkazında sinsice ilerliyorum ve ben geçerken binalar enkaza dönüşüyor. "Risa."

RISA

İri yarı bir adam kapıdan odama dalıyor ve ben yataktan irkilerek kalkıp çarşafı örtüyorum. Günlerdir kıyafet giymeme izin .

"Gel, şimdi." Adam dehşete düşmüş, kederli görünüyor. Onu tanımam bir anımı aldı - beni becerirken hep maske takardı. Bu Kurt'un ta kendisi ve buraya dalmadan önce yüzünü kapatma zahmetine girmemiş.

Günde en az iki kez aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan içeri girmesine alıştım. Benimle eğlenmeye geldiğinde onunla mücadele etmeyi bıraktım. Mücadele etmek hoşuna gidiyor gibi görünüyor ve bu sadece daha fazla çürüğe yol açıyor. Kalçalarım, karnım, göğüslerim ve kollarım bunlarla kaplı.

"Beni duymadın mı, fahişe? Benimle gel!" Gözleri şişkin, çaresiz ve panik içinde. "Şehri parçalara ayırıyor. Çabuk, çabuk!"

Beni koridora doğru itti ve hizmetçilerini çağırdı. "Ona bir bornoz ya da başka bir şey verin. İyileştirici bir tonik getirin - sağlıklı ve zarar görmemiş görünmeli."

Üzerime bir bornoz geçirilirken koridor boyunca aceleyle ilerliyorum. Bu eve getirildiğimde başımı bir kukuleta ile örtmüşlerdi, ama şimdi lüks koridorlardan aşağı çekiliyorum, ön kapılardan dışarıya kadar eşlik ediliyorum. ılık tuhaf - ufukta güneş ışığı var, ama avlu gökyüzündeki devasa bir gök gürültüsü tarafından gölgeleniyor.

Bana bir iksir şişesi verdiler ve hepsini içmemi söylediler. Yarısı önümden aşağı dökülüp bornozumu ıslattı.

Kurt beni malikanesinin merdivenlerinden aşağı itti. "At hazır mı?"

"Henüz değil, Lord Mayor."

Başlık kalbimi ürpertiyor.

"O seyisin canı cehenneme, öldüreceğim onu," diye hırlıyor Kurt.

Eyerli bir atı süren bir çocuk koşarak geldi. Kurt, güçlü bedeninin bir hamlesiyle beni kaldırıp eyerin üzerine oturtuyor. Sert derinin ağrıyan amıma çarpmasıyla irkiliyorum.

"Ona git," diye emrediyor Kurt. "Elinden geldiğince çabuk ol ve şehrin geri kalanını bağışlaması için ona yalvar. Bu taraftan!" Mavi-gri fırtına bulutunun en karanlık kısmını işaret ediyor. "Hadi, hadi!"

İyileştirici iksir etkisini göstermeye başlayıp acımı hafifletirken bile kalbimde umut dalgalanıyor. Dizginleri elime alıp Knockaine Belediye Başkanı'nın, onunla ilk tanıştığım geceden beri beni esaret altında tutan Kurt'un avlusundan çıkıyorum.

Fırtına bulutunun altında dönen ve sokaklarda hızla rüzgar bu şehirde hissettiğim en güçlü rüzgar; o kadar güçlü ki, korku tenimi buz gibi yaparken bile kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu sadece Bash olabilir.

İnsanlar dehşet içinde yanımdan koşarak geçiyorlar. Uzakta, rüzgârın çarpmasıyla sarsılan ve duvarlarını paramparça eden binaları görebiliyorum.

Beirgid, *hiç bilmediği kadar özgür ve güçlü olduğunu* söyledi.

Annesi ona ne yaptı?

Sadece birkaç kez ata bindim ve hayvanın nasıl daha hızlı gideceğinden emin değilim ama başkalarının yaptığını gördüğüm gibi öne doğru eğiliyorum ve bu hareket sabırsızlığımı hayvana iletiyor gibi görünüyor. Ben umutsuzca eyere o hızını artırıyor, cadde boyunca şehir merkezine doğru dörtlüye koşuyor.

"Geri dönün!" diye bağırıyor bir kadın, yanında iki çocukla koşarak. "O geliyor!"

Ben yaklaşan rüzgârın uğultusuna karşı ilerlemeye devam ederken daha fazla insan koşarak yanımdan geçiyor.

Karanlık sokağı kaplıyor, derin bir gölge ben onu görmeden hemen önce Bash'in varlığını müjdeliyor. dönen ve dans eden mavi ışık perdelerine bürünmüş. Giysileri yırtık pırtık, saçları rüzgârda savrulmuş - şapkası bile bir yerlerde kaybetmiş. Gözleri buğulu, odaklanmamış, parlıyor.

köşeden köşeye şiddetle mavi. Acımasız bir amaçla yürüyor, ara sıra bir duvarı yıkmak veya bir pencereyi kırmak için bir rüzgar büyüü çileği fırlatıyor.

Sesi rüzgârda yankılanıyor, alçak ve kederli, sonra karanlık ve talepkâr. "Risa. Sevgilim. Onu bana sağ salım getir."

"Bash," diye sesleniyorum ama rüzgâr sesimi alıp götürüyor. Hava seli boğazıma hücum ediyor, gözlerimden yaşlar akıtıyor, cübbemi yırtıyor ve beni dizlerimin üstüne çökmeye zorluyor. Ama kaldırım taşlarının üzerinde ona doğru sürünmeye devam ediyorum, sürünüyorum ve adını mırıldanıyorum, saçlarım yırtılmış bir alev gibi arkamdan akarken.

"Risa," diye tekrar inliyor ve bu sefer iki elimi de taşların üzerine koyuyorum, tüm irademi ve arzumu topluyorum ve "Bash, dur!" diye bağıyorum.

Bir düzine adım durdu. Bana baktı, orada diz çökmüştüm. "Risa?"

"Bash," diye hıçkırıyorum ve öne atılıp beni yakalıyor, çarpan kalbine rağmen kollarına çekiyor.

"Risa," diyor belli belirsiz.

"Buradayım," diye . "Benim için geldin."

Geri çekiliyor, parlak mavi çizgilerle dolu parlak kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Tabii ki yaptım."

"Ve tüm bunları benim için mi yaptın?"

"Senin için her şeyi yaparım."

"Sanırım hayatım boyunca birinin bana bunu söylemesini bekledim."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum ve onu öpmek için ayağa kalkıyorum.

Ama Bash omzuma bakıyor, en kötü biri orada duruyor, eskisine göre küçülmüş ama hala görülebiliyor.

O noktaya dokunuyor, nazik ve kederli. "Onlara sana zarar gelmeyeceğini söyledim," diyor usulca.

Ve beni kollarının arasına alarak gücünün patlamasına izin verdi.

Ortalık yatıştığında, Risa hâlâ kollarımda, güvende, canlı ve sıcak. Zihnim daha berrak ve içimdeki fırtına dinmiş durumda. Özümdeki enerjiyi, tükenmez bir kuyuyu hâlâ hissedebiliyorum ama ilahi tarafım artık yükselişte değil. Kontrol yine bende.

Çok geç.

Görebildiğim kadarıyla etrafımızdaki şehir moloz yığınının dönmüş durumda.

"Siktir." Sesim titrek bir fısıltıya dönüştü. "Silas, Red, Atticus ve Faris... onlar..."

"Onlar seninle miydi?" Risa soruyor. Başımı sallıyorum.

"Onları bulacağız," diye beni temin ediyor. "Onlara bir şey olmayacak." "Eğer onlardan birini öldürseydim, Risa..."

"Görmedin," diyor kesin bir ifadeyle, sanki onun ifadesi öyle olmasını sağlayabilirmiş gibi. "Onları en son nerede gördün?"

Onu bana bağırarak ve el sallayan dört adamı gördüğüm yere götürdüm - şimdi ekibimin bir parçası olarak hatırladığım adamlar.

Ve işte Red ve Silas, toza bulanmış, hırpalanmış ve yaralanmış ama hayattalar. Faris iri yarı, yüzükoyun yatan bir adamın yanına çömelmiş.

"Atticus darbenin çoğunu aldı," diye duraksıyor Red, ben onlara doğru acele ederken. "Bizi korudu. Şimdi kendinize geldiniz mi Kaptan?"

"Evet." Atticus'un yanına çömelıyorum. "O..."

"Yaşayacak." Faris terliyor, titriyor. "Ona tüm enerjimi vermek zorunda kaldım. Ancak bu kadarı yeterli oldu."

Gözyaşlarımla kabarmasıyla savaşıarak burnumun kenarını sıkıyorum. "Sana değerinin karşılığını vermiyorum, Faris."

Yukarı bakıyor. "Bunu para için yapmıyorum." Gözlerinde sıcaklık, rahatlama ve -beni parçalayan- bağışlama görüyorum. Yaptığım şey için bağışlanma. Bugün hepsine yaşattıklarım için.

Kırık taşların arasına oturdum ve . Kontrol edemediğim ağır, çiğ, iç burkan hıçkırıklar. Risa yanıma geliyor, yırtık pırtık cübbesini bir arada tutuyor ve kollarını eğilmiş başıma doluyor, saçlarımı öpüyor. Red ve Silas yaklaşıyor, ellerini omuzlarıma koyuyorlar.

Atticus kıpırdanıyor, avucunu alına götürüyor. "Kim hüngür hüngür ağlıyor?"

Ağlamaklı halimle bir kahkaha attım. "Sadece her zamankinden daha fazla sığıp batıran bir yarı tanrı."

Diğerleri sessizce kıkırdıyor. Sessizce, çünkü her ne kadar güvende ve az çok bütün olsak da, etrafımızdaki yıkım felaket boyutlarında.

Sonunda Silas Atticus'a destek olurken, Red Faris'e omuz verirken ve ben de harap olmuş sokaklarda yalınayak yürümek zorunda kalmasın diye Risa'yı taşırken ayağa kalkıyoruz.

Hayatta kalanları aramak için durmadan enkazın içinden yolumuzu seçiyoruz. Bırakalım da bu şehrin sefil insanları ölü ya da diri kendi insanlarıyla uğraşsın.

Yürürken Risa göğsümü okşuyor ve sanki onun varlığı büyümün yeni uçuculuğunu dengeliyormuş gibi kendimi gittikçe daha sakin hissediyorum.

Taş parçalarının altında ezilmiş birkaç cesedin yanından geçtikten sonra, "İyi misiniz?" diye soruyor.

"Kendimi suçlu hissetmiyorum, tam olarak ya da muhtemelen hissetmem gerektiği gibi eziyet çekmiyorum" diye cevap veriyorum. "Bundan pişmanlık duyduğumdan bile emin değilim. Bu beni bir canavar yapar, değil mi?"

"Belki." Yanağıma dokunuyor. "Ama sen benim canavarımsın."

"Eğer yardımı olacaksa, bir daha olacağını sanmıyorum. Kimse seni benden çalacak kadar aptal olmadığı sürece."

"Bir daha kimsenin bunu deneyecek kadar aptal olacağını sanmıyorum," diyor kuru bir sesle. "Dünya bunu duyduktan sonra olmaz."

"Ve öyle de olacak," diye Red. "Hikaye, hikayelerin yaptığı gibi, onları anlatmayı sevenlerin ağzında dolaşacak." Yüzünü bir hüznün gölgesi kaplıyor.

"Kardeşin için üzgünüm," diyorum ona. "Muhtemelen *Esper*'i aldığımda onu öldürdüğümü tahmin etmişsinizdir."

Red başını sallar. "Neden bunu yapmak zorunda kaldığını anlıyorum. Aile her zaman kan bağıyla ilgili değildir, değil mi?"

Atticus kararlı bir şekilde "Hayır," der, aynı anda Risa da "Hayır, değil," der.

Zengin mahallelerin sokaklarında ilerlemeye devam ediyoruz. Kimse bizi durdurmuyor ya da selamlamıyor - muhtemelen güzel bir avlunun kapısında, malikânesinin yıkıntısının önünde duran iri yarı bir adam dışında. Risa'ya bağıyor, "Ne yaptın sen, aptal kız? Ne yaptın sen?"

Risa elini göğsüme bastırıyor. "Dur. Beni yere bırak." Anında donup kalıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum.

"Aranızda hançeri olan var mı?" diyor sakince. "Çok keskin bir şey."

Faris kısa, kavisli bir bıçak uzatıyor.

"O adamı benim için sabit tutmak için rüzgâr büyüünü kullanabilir misin, Bash?" Risa tatlı bir sesle. "Ona zarar verme, sadece sıkı tut."

Adamın ellerini ve ayaklarını sarmak için dönen hava topları gönderiyorum, onu genişçe yayıyorum ve kadın için onu yerinde tutuyorum. Bıçağı sallayarak adama doğru yürüyor. Belli ki bu adamla görülecek bir hesabı var.

"Kim bu adam?" Red fısıldıyor.

Faris alçak sesle ve merakla cevap veriyor. "Sanırım bu Knockaine'in Lord Belediye Başkanı."

"Ne oluyor lan?" Tıslıyorum ve sihrimi biraz sıkıyorum.

Adam çılglık atıyor ve Risa dönerek bana ters ters bakıyor. "Sadece onu tut, Bash. Gerisini ben hallederim."

"Tamam."

Belediye Başkanı ile arasındaki mesafeyi kapatır. "Bu bana ve benimkine yaptığınız her şey için." Sözleri bir çan kadar net, korku ya da belirsizlikten eser yok.

Cevap vermiyor. Yalvarmıyor. Merhamet görmeyeceğini biliyor. Onu kendim yok etmek istiyorum - derisini yüzmek, ona yaptığından şüphelendiğim şey için onu parçalara ayırmak - ama onun buna benden daha çok ihtiyacı var. Ve bugünden itibaren, onun sözü ve istekleri benim için herhangi bir Belediye Başkanı ya da Korsan Kral'inkinden daha üstün bir yasadır.

Risa tekrar konuşuyor, hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Boğazına sağlam bir kesik at, sonra kalbini ve göz çukurunu bıçakla. Üçünü de, sadece emin olmak için."

Belediye Başkanı bir inilti çıkarır ve bu inilti aniden .

İŖi bittiğinde, Risa tozlu çıplak ayaklarının üzerinde, yara bere içinde ve güzel bir şekilde sessizce bana doğru yürüyor. Kana bulanmış bıçağı Faris'e geri veriyor, o da pantolonuna silip kaldırıyor.

"Böylece Kurt sona eriyor," diyor Risa ve kaldırılmak üzere kollarını uzatıyor. Onu kucaklayıp göğsüme yaslıyorum.

RISA

Aslında, Bash tüm şehri yok etmedi. Sadece büyük bir kısmını. Kenar mahalleler hâlâ sağlam ve neyse ki rıhtımlar ve gemiler de öyle. Hemen ayrılıyoruz, hiçbirimiz Korsan Lordu'nun bu kadar harap ettiği bir yerde kalmaya hevesli değiliz.

Birkaç gün sonra, Scarab Takımadaları'na giden yolun yarısında, *Esper Warden* beş gemi tarafından selamlanır - aralarında amiral gemisi *Lichfell*'in de bulunduğu Korsan Kral'ın filosundan dört gemi. Beşinci gemi *Reaper's Fate*'tir.

Lichfell yanımıza yanaşüyor ve Korsan Kral ve birkaç subayıyla birlikte gemiye geliyor. Korsan Kraliçe'yi, Bash'in uzun zamandır özlemini çektiği kadını görünce gerginlik midemi düğümlüyor

-Ama Bash, endişemi yatıştıran güven verici bir sıkma hareketiyle beni kendine doğru çekiyor.

Güzeldir; çilli, kızıl saçlı, güçlü ve yeşil gözleri ıslıl ışıldır. Korsan Kral da son derece yakışıklı. Ama onlar bir çift. Bash ve benim gibi ayrılmazlar. Korkacak bir şeyim yok.

"Yardım etmeye geldik," diyor Korsan Kral neşeyle, Bash'in sıkması için bir el uzatarak. "Ama görünüşe göre sorunu kendiniz halletmişsiniz. Bana anlatmak ister misiniz?"

Esper Warden'ın devasa mutfağında yemek yerken anlatılan uzun bir hikâye. Köle tacirleri gemiye iyi yemek stoklamışlar ve içten içe bunun şimdiye kadar tattığım en iyi yemek olduğunu itiraf ediyorum - *Kraliyet Orkidesi*'ndeki zarif yemeklerden daha kalpli ve daha lezzetli. Belki de neşeli arkadaşlardan ya da Bash'in yanımda olmasından ya da bu sefer görevimin

eşit olduğu varsayılır, sorgulanmaz. Belki de hayatımda ilk kez gerçekten özgür olduğum gerçeğidir. Vahşiliğini çok heyecan verici bulduğum denizde, sevmeyi seçtiğim adamla yaşamakta özgürüm.

Bash Knockaine'deki olayları ve sonrasını Korsan Kral ve Kraliçe uzun uzun bakışıyor.

"O sırada benim bayrağımı mı dalgalandırıyordun?" der Korsan Kral ağırbaşlılıkla. "Evet, efendim." Bash yüzünü buruşturur.

Korsan Kraliçe konuşur. "Bunun tekrar yaşanma ihtimali olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bundan şüpheliyim." Bash bana bakıyor. "Artık benimle birlikte olduğuna göre büyü benim kontrolüm altında gibi görünüyor. Ve bu olay için güçlü bir nedenim vardı."

"Elbette," diyor Kraliçe sempatik bir şekilde.

"Kıyıdan kıyıya yelken açıp, köle ticaretinin merkezi olsalar bile şehirleri havaya uçurmanıza izin veremeyiz," diye ekliyor Kral. "Ama bu seferlik buna izin vermeyi düşünüyorum. İstesem bile bunun için seni cezalandıramam, değil mi?" Sırıttıyor. "Bir düşünceyle *Lichfell*'i parçalayabilirsin. Bir tanrıçanın soyundan geldiğini mi söylüyorsun? Güçler adına, bu ilginç."

"İlginç ama en iyisi kendimize saklamak, değil mi?" Kraliçe ona bir kaşını kaldırır.

"Çok iyi, çok iyi." Kızın elini tutup öpüyor. "Şimdi, işimize dönelim. *Azrail'in Kaderi*'ni mi alacaksın yoksa bu muazzam gemiyi mi?"

Bash, Brom'a bakar ve o da başıyla onaylar.

"Bu bizde kalacak," diyor Bash, yüzünde bir sırıtiş belirterek. "*Azrail'in Kaderi* bana iyi hizmet etti ve ben de onun peşinden giderdim ama sizin hizmetinize geri döndüğüne göre artık rahat edebilirim. Mürettebatım *Esper Warden*'ı çok sevdi. Onu yapılış amacının tam tersi için kullanmayı planlıyoruz."

"Bu kulağa hoş geliyor." Korsan Kral kıkırdar. "*Azrail'in Kaderi*'ni başka bir değerli ruha vereceğim - aslında aklımda tam da genç kaptan var. Bu güzel gemiyle bundan sonra nereye gideceksin?"

Bash, "*Esper*'in değiştirilmesi gereken kısımlarını onarmak için Ganaine'e gidiyoruz," diyor.

"Ve daha fazla mürettebat almak için," diye ekliyor Silas. "Bu girişimde iyi adamlarımızı kaybettik."

Korsan Kral yan gözle karısına bakar, o da gülümseyerek başını sallar. "Belki de tamirat ve kiralama işlerini Ravensbeck'te yapmayı tercih edersiniz?"

Masanın altında, Bash elimi sıkıca kavradı. "Eğer bu bir seçenekse, evet efendim."

"Denizin güneyindeki köle tacirlerini kesinlikle bozguna uğrattınız," diyor Korsan Kral. "Onlara indirdiğin darbenin etkisinden kısa sürede kurtulamayacaklar. Bazıları bir şehri harabeye çeviren bir adamın krallığının kalbine girmesine izin verdiğim için aptal olduğumu düşünebilir, ama belki de bu aşağılık ticaretin kalıntılarına başka bir iş kolu bulmaları için bir işaret olur. Ravensbeck'e hoş geldiniz, . Kaptan, siz dövmeden muaf tutulacaksınız, ancak diğer herkesin bir dövme yaptırması gerekecek, böylece konumu paylaşmanız engellenecek."

"Memnuniyetle efendim," diye araya giriyor Faris. Sesinde bir titreme ve gözlerinde beni şaşırtan bir parlaklık var. Ravensbeck'in bir yaşam hedefi, nihai sığınak olduğu tek kişi Bash değil

Bana gelince, dövme benim için sorun değil. Aslında, birkaç tane yaptırmayı tercih ederim. Biri Ravensbeck için, diğerleri de eğlence için. Çünkü onları istiyorum ve vücudum tamamen bana ait, Bash'e verdiğim zamanlar hariç... ki Knockaine'den beri bunu yapmadım ve tekrar yapmayı dört gözle bekliyorum.

"Ravensbeck'i nasıl bulacağız, efendim?" Kırmızı girişimler.

"Başlığa ihtiyacınız olmayacak," diye yanıtlar Kral. "Size rehberlik etmesi için *Dreadmorg*'un kaptanı Cyprus'u göndereceğim. Geri kalanımız kuzeye dönüyor. Cerato'da işimiz var - Kraliçe ve yeni Kralıyla samimi bir toplantı - oldukça ilginç bir adam, ya da ben öyle duydum."

"Çok iyi, efendim." Bash elimi daha sıkı sıkıyor ve ben de "Ah" diye fısıldıyorum. Elimi hemen gevşetiyor ve bana utangaç bir bakış atıyor.

"Umarım bir dahaki sefere Ravensbeck'e geldiğimizde bizi ziyaret edersiniz," diyor Korsan Kraliçe ve gözlerinde dostane bir sıcaklıkla bana gülümsüyor. "Evimizde çok hoş karşılanırsınız."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, cevap olarak gülümseyerek.

Yollarımızı ayırmadan önce, birkaçımız geride bıraktığımız eşyaları geri almak için *Azrail'in Kaderi*'ne uğradık. Bazı eşyalar önceki sakinler tarafından atılmış ya da kırılmıştı ama Merrina'dan bana miras kalanların çoğu sağlam, bu da beni memnun ediyor. İki kolyem hâlâ saklandıkları yerde. Beirgid'in tılsımını masanın altında bulamayınca içim burkuluyor ama tuvalete girdiğimde, yolculuk sırasında kaymış olmalı, tuvaletin yanında, yerde duruyor. Hemen boynuma takıyorum ve bir daha asla çıkarmayacağıma yemin ediyorum.

Esper'e döndüğümüzde *Lichfell*, *Reaper's Fate* ve diğer iki geminin uzaklaşmasını izleriz. Sonra Bash adamlarından birini

Dreadmorg'u takip ederken Esper'i yönlendirir.

"Yolculuğu hızlandırmak için büyü kullanamam," diyor asık suratla, "çünkü diğer gemide rüzgâr değirmeni yok. Onların arkasından, onların hızıyla ilerlemeliyiz."

Parmaklarımı omzunda gezdiriyorum ve saçlarının dalgalarına gömüyorum. "Zaman geçirmek için ne yapabileceğimize dair bazı fikirlerim olabilir."

"Öyle mi?" Bana yavaşça sırtıyor, kahverengi gözleri parlıyor.

"Artık sihrini beslemek için sekse ihtiyacın olmayabilir, ama bunu tamamen bırakman gerektiğini kim söyleyebilir?"

"Kimse öyle bir şey demiyor." Belimi kavırıyor, alt bedenimi kendisiyle aynı hizaya çekiyor. "Knockaine'den beri seni yalnız bıraktım çünkü isteyeceğinden emin değildim, bu kadar kısa süre sonra -Kurt'un yaptıklarından sonra-"

"Çok düşüncelisin. Ama istemediğim halde yeterince erkekle seks yaptım. Gerçekten ama gerçekten istediğimde kendimi mahrum bırakacak değilim." Yüzümü onunkine yaklaşıyorum, sonra onu usulca öpüyorum.

O da beni istekli ve aç bir sesle öpüyor. "Kahretsin, bunu özlemişim."

Birkaç dakikalık ateşli öpüşme, ıslak diller ve ısıltılı bir sıcaklıktan sonra, güvertede hareketsiz duran ve bizi izleyen tüm mürettebatı fark edecek kadar geri çekiliyorum.

Kızaran gülümsemem karşısında Silas kendini silkeleyerek, "Hadi bakalım, hepiniz! Neye bakıyorsunuz siz? İşe koyulun! Bu güvertenin öyle temizlenmesini istiyorum ki yansımamı görebileyim!"

"Bu mümkün değil, hiçbir şekilde," diye yakınıyor Red. "Tahtalardaki yansımalar mı?"

Bunda bilim falan yok."

"Bilim mi, evlat?" diyor Atticus. "Ne zamandan beri bilimle ilgileniyorsun?"

"Her zaman. Silahlarda bilim olduğunu söylemiştin ama Cal öğrenmeme asla izin vermezdi."

"Ravensbeck'e gittiğimizde sana gemi ve silah bilimi ve diğer şeyler hakkında birkaç iyi kitap bulabilir miyiz bir bakalım. Daha az ritüel ve daha çok gerçek, ha?"

"Unutma, ritüellerin de yeri vardır," diye sesleniyorum Red'in ardından. Döndüğünde göz kırptıyorum ve kolyeme belirgin bir şekilde dokunuyorum. Gözleri açılıyor ama Atticus çoktan onu çağırıyor ve Bash beni kaptanın kamarasına doğru çekiyor, muhtemelen oradaki büyük yatağı vaftiz etmemizi istiyor.

"Red'e neden göz kırptın?" Bash soruyor.

"Kıskanç mı?"

"Hayır... ama *bununla* bir ilgisi var gibi görünüyordu." Kolyeyi işaret .

"Belki bir gün sana söylerim. Ama doğru zaman olmadığını söylediğimde bana güvenebilir misin?"

Dudaklarını büzüyor. "Tabii ki. Sana neden güvenmeyeyim ki? Beni sadece yarım düzine kez öldürmeye çalıştın..."

"Hoşuna gitti." fırlıyorum, yürürken kalçalarımı biraz daha fazla oynatıyorum. Tahmin ettiğim gibi, buna uzun süre dayanamıyor - beni kollarına alıp kaptanın kamerasına götürdüğünde ve kapıyı arkamızdan tekmelediğinde birkaç adımdan fazlasını atamıyorum.

Beni yatağa fırlattığında kollarımı yastıkların üzerine atıyorum, yumuşaklığın, güvenliğin ve burada, onunla olmanın mutluluğunun tadını çıkarıyorum.

Gömleğini çıkarıp yatağa tırmanıyor ve üzerime çıkıyor.

-Ama beni öpmüyor ya da sikini çıkarmıyor. Bana *bakıyor*. Sadece bakıyor, sanki beni hafızasından çizmeyi planlayan bir ressam gibi.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diyor. "Bu sefer itiraz etmeden söylememe izin vereceksin. Seni seviyorum."

"Beni yine ağlatacaksın," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

"Ravensbeck dövmen hakkında düşündün mü?" Bash boynumu öpüyor. "Ne seçeceksin?"

"Aklımda birkaç tane var. Ama sanırım ilki, büyümlü olan, bir minnow ."

Gülüyor ve sonra beni öpüyor, deniz meltemi açık pencereden içeri girerken ve güneş ışığı kabinimize umut üflerken.

Ben geleceği hayal ettim, o da öyle. O hayaller şu anda önümüzde uzanan manzarayla kıyaslandığında küçük görünüyor. Yelkenlerimizdeki her rüzgarla daha da yaklaşıyor.

Ve onunla tanışmaya fazlasıyla hazırım.

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

[*Şeytan Prensin Gelini 'Korsan*](#)

[*Kral'Esiri nun ın Savaş*](#)

[*Lordu'Ödülü*](#)

[*Savaş Lordu' Hazinesi na*](#)

[*nunKül Kralı'Sifacı*](#)

[*Zalim Prenses'in Piyonu Ölüm*](#)

[*Tanrısı'nın Gardiyanı*](#)

[*Korsan Lordu'nun Katili*](#)

WICKED DARLINGS Fae yeniden anlatımları serisi

[*Şeker ve Baharat Sarayı*](#) (Fındıkkıran yeniden anlatımı)

[*Kalpler ve Açlık Sarayı*](#) '(Alice Harikalar [*DiyarındaZümrütler ve*](#)

[*Kıskançlıklar Şehri 'nün nın*](#) yeniden anlatımı) (Oz

[*Büyücüstiye*](#) yeniden anlatımı)

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

[*Vampirler Sizi Kurtaracak*](#)

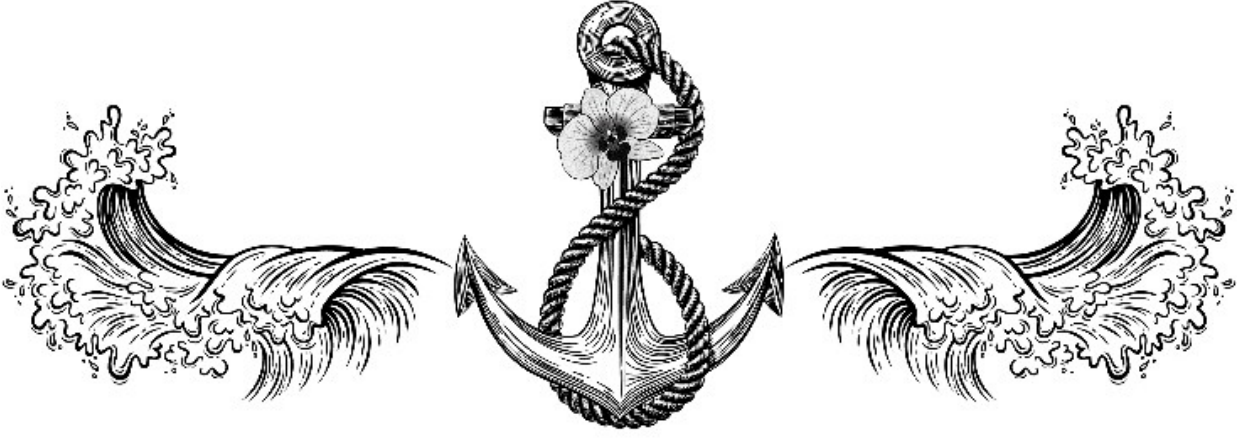
[*Kimera Size Sahip Çıkacak*](#)

[*Canavar Sizi Kurtaracak*](#)

Kötü Adamın Aşkı serisi için

[*Deniz Cadısı*](#) (Erkek Deniz Cadısı ile Küçük Denizkızı yeniden anlatımı)

Malefiz Peri (Uyuyan Güzel'in erkek Malefiz ile yeniden anlatımı)

SAVAŞ DENİZLERİ kitapları

[*Gelgitteki Dışlar*](#)

[*Derinlerdeki Şeytanlar*](#) _

[*Bu Sefil Kanatlar*](#) (Bir Vahşi Denizler Evreni Romanı)

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

[*Jack Frost*](#)

[*Gargoyle Prens*](#)

[*Wendy , Sevgilim*](#) (Neverland Fae Kitap 1)

[*Kaptan Pan*](#) (Neverland Fae Kitap 2) [*Hades:*](#)

[*Ölülerin Tanrısı*](#)

[*Apollo: Güneş Tanrısı*](#)

İlgili İçerik: [*Sleepy Hollow'un Atlısı*](#)

INFERNAL CONTESTS yetişkin fantezi romantizm serisi

[*İblisler için İç Mekan*](#)

[*Tasarımı İnsanlar için*](#)

[*Cehennem Sınavları*](#)

DAHA FAZLA KİTAP

[*Hırsızlar ve Tilkiler İni*](#) (Ortaçağ Fransız romantik fantezisi/folklor yeniden anlatımı)

[*Onun Korkunç Vasiyeti*](#) (çağdaş cadı kötü adam romantizmi)

Canavarlar Çürükler ve ve (Bir Güzellik İki Canavar yeniden anlatımı)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

